

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מדינת ישראל – המחלקה לחקירות שוטרים
באמצעות ב"כ עו"ד רונן יצחק

המאשימה

נגד

1. מירה כרסנטי ת.ז. 023012511
באמצעות ב"כ עו"ד מיטל יצחקי-טולדנו

הנאשמים

2. דניאל כרסנטי ת.ז. 024070401
באמצעות ב"כ עו"ד רפאל רויטגרונד

1
2
3

הכרעת – דין

4

5 בפתח הכרעת הדין הנני מודיע, שהחלטתי לזכות את הנאשם 1 מביצוע העבירה של פגיעה
6 בפרטיות, המפורטת באישום הראשון, ולהרשיעו בכל יתר העבירות שיוחסו לו באישומים
7 הראשון והשני.

8

9 בנוגע לנאשמת 1 – החלטתי להרשיעה בכל העבירות המיוחסות לה בשלושת האישומים
10 שבכתב האישום.

11

כתב האישום

12

13
14 1. הנאשמת 1 שירתה בכל זמן רלבנטי לכתב האישום כשוטרת במשטרת ישראל, והנאשם 2 הינו אחיה.
15 נגד שני הנאשמים הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים, כאשר שני האישומים הראשונים
16 מיוחסים לשני הנאשמים, ואילו האישום השלישי מיוחס לנאשמת 1 בלבד.

17

18 2. האישום הראשון מייחס לנאשמים ביצוע העבירות הבאות: זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר
19 בנסיבות מחמירות - עבירה על סעיף 418 (סיפא) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק
20 העונשין"); שימוש במסמך מזויף - עבירה על סעיף 420 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה - עבירה על

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

סעיף 415 לחוק העונשין (נאשמת 1 בלבד); **פגיעה בפרטיות** עבירה על סעיף 7(2) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (נאשמת 1 – שתי עבירות; נאשם 2 – עבירה אחת); **הפרת אמונים** – עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין (נאשמת 1 בלבד – שתי עבירות).

3. **האישום השני מייחס לנאשמים ביצוע העבירות הבאות: קבלת דבר במרמה** – עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין (נאשמת 1 בלבד); **סיוע לקבלת דבר במרמה** – עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין בצירוף סעיף 31 לאותו חוק (נאשם 2 בלבד); **דו"ח וידיעות לא נכונים** – עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) (נאשמת 1 בלבד).

4. **האישום השלישי מייחס לנאשמת 1 ביצוע העבירות הבאות: מרמה והפרת אמונים** – עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין; **איומים** – עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות** – עבירה על סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

5. **תמצית עובדות האישום הראשון:** הנאשמת 1 שימשה, בזמנים הרלבנטיים לאישומים, כמזכירה בלשכת תביעות תעבורה במשטרת חיפה, בדרגת רס"ל, והנאשם 2 הינו אחיה.

במשטרת ישראל פועלת מערכת מחשוב, באמצעותה ניתן לקבל נתונים אודות פרטים אישיים של אזרחי המדינה, וכן אודות קשרי משפחתם. במסגרת עבודתה כשוטרת, הייתה נאשמת 1 בעלת קוד מסוף אישי, באמצעותו יכלה לבצע בדיקות שונות במחשב המשטרה – קוד זה הינו אישי, ואסור להעברה. בתאריך 22.4.14 בשעות הבוקר, בעודה משוחחת בטלפון עם נאשם 2, ערכה נאשמת 1 בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המחשוב המשטרתית, על פי תעודת הזהות של הגב' רות גלסברג, קשישה ערירית ילידת 1930, וזאת בנוגע למידע דמוגרפי וקשרי משפחה שלה, ושלא לצרכי עבודתה. בתאריכים 4.5.14 ו- 5.5.14 בשעות הבוקר, ערכה נאשמת 1 בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המחשוב המשטרתית, על פי תעודת הזהות של הגב' אדית איתן (**להלן: "המנוחה"**), בניסיון לאתר קיומם של קרובי משפחה למנוחה, וזאת במערכת "אדם" המשטרתית, ושלא לצרכי עבודתה. החיפוש העלה כי קרובי משפחתה של המנוחה מדרגה ראשונה, הוריה ואחיה, נפטרו, וכי המנוחה מעולם לא נישאה ולא נולדו לה ילדים, על כן אין לה קרובי משפחה מדרגה ראשונה העשויים לתבוע את ירושתה.

עובר ליום 12.5.14, הגיעה נאשמת 1 לביתה של חברתה רונית רוזנצווייג, בטירת הכרמל, בו נכחה גם בתה של רונית, אתי סויסה. נאשמת 1 הביאה עימה מסמך שכותרתו "צוואה", הנחזה להיות מסמך חוקי, בו הודיעה המנוחה על רצונה להוריש לנאשמים את כל רכושה, הכולל דירת מגורים, תכולתה, וכל הכספים המצויים בחשבונות הבנק שלה, ביטוחי מנהלים, קופות גמל, ביטוחי חיים, קרנות השתלמות וקרנות פנסיה (**להלן: "הצוואה המזויפת"**). הנאשמת הציגה את המסמך לרונית ולאתי,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 תוך הצגת מצג שווא, לפיו המנוחה הינה חברה טובה של אמה ז"ל, ושהנאשמים טיפלו במנוחה לאורך
2 השנים, ומכאן רצון המנוחה להוריש להם את כל רכושה (להלן: "המצג הכוזב"). בעקבות המצג הכוזב,
3 ולבקשת הנאשמת 1 ובנוכחותה, חתמו רונית ואיתי על המסמך כעדות, באופן הנחזה להיות כאילו
4 אישרו בחתימתן, שבתאריך 20.9.13 חתמה המנוחה בפניהן ובנוכחותן על המסמך, מרצונה הטוב
5 והחופשי, ללא כפייה ואונס, בהיותה בדעה צלולה, ולאחר שקראה את המסמך בנוכחותן והצהירה
6 בפניהן שזו צוואתה, הגם שלא היה הדבר כך. עובר ליום 12.5.14, זייפו הנאשמים, או מי מטעמם, את
7 חתימתה של המנוחה על המסמך, באופן הנחזה להיות כאילו בתאריך 20.9.13 הצהירה על רצונה
8 בהורשת כל רכושה לנאשמים בפני העדות רונית ואיתי, וכאילו חתמה על המסמך בפניהן ובנוכחותן,
9 הגם שלא היה כך הדבר.

10 ביום 12.5.14 הגישה נאשמת 1 את המסמך למשרד הרשם לענייני ירושה בחיפה, במסגרת בקשה לצו
11 קיום צוואה. בעקבות הגשת הבקשה, ביום 29.5.14 נתנה הרשמת לענייני ירושה בחיפה צו קיום צוואה
12 בעניין עיזבונה של המנוחה, בו הוצהר, שהמסמך המוריש את כל רכושה של המנוחה לנאשמים, הוא
13 בר תוקף. בעקבות צו קיום הצוואה, העבירו הנאשמים את דירת המנוחה על שמם בטאבו, וכן פנו לבנק
14 בו נוהל חשבון המנוחה, וביקשו כי הכספים המופקדים בחשבון יועברו לרשותם.
15

16
17
18 6. תמצית עובדות האישום השני: בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, עבד הנאשם 2 כמרצה במספר
19 מוסדות חינוך, בהם מכללת תל חי. בתאריך 11.5.15 המליץ נאשם 2 בפני יקי מסס, אחראי גיוס עובדים
20 במכללת אינטלקט א.ק. דמון בע"מ, על נאשמת 1, למשרת מרצה במכללה. במסגרת המלצתו, הציג
21 נאשם 2 את נאשמת 1 כ"מירה גולן", מרצה מוכשרת שהרצתה במקביל אליו במכללת תל חי, וזאת
22 ביוזעו כי פרטים אלה כוזבים (להלן: "ההמלצה הכוזבת").

23 בתאריך 22.12.15 סייע נאשם 2 לנאשמת 1 בכתיבת קורות החיים שלה, בהם רשמו הנאשמים, בין
24 היתר, כי בין השנים 2004-2015 הרצתה הנאשמת 1 במספר מכללות, וכי בין השנים 1995-2000 שימשה
25 כמנכ"לית חברת "סטאר יציקות בע"מ". עוד נכתב שבין השנים 2004-2015 שימשה הנאשמת 1
26 כמנכ"לית ובעלים של חברת "Bakman Institution for Research Ltd", וכן שהייתה שותפה בכתיבת
27 שני מאמרים – כל זאת כאשר הנאשמים ידעו שפרטים אלה הם כוזבים (להלן: "קורות החיים
28 הכוזבים").
29

30 עובר ליום 2.3.15, נערך לנאשמת 1 ראיון עבודה למכללה על ידי יקי ומנהל המכללה, שמעון סויסה.
31 במהלך הראיון, או בסמוך לאחריו, הגישה נאשמת 1 את קורות החיים הכוזבים לשמעון, במטרה
32 להבטיח את קבלתה לעבודת כמרצה במכללה, והכל בכוונה להונות. בהסתמך על ההמלצה הכוזבת ועל
33

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

קורות החיים הכוזבים, החליטו יקי ושמעון על קבלתה של נאשמת 1 לעבודה כמרצה במכללה. לאחר תחילת עבודתה במכללה, בתאריך 2.4.15, מילאה הנאשמת 1 כרטיס עובד, לפי תקנות מס הכנסה (ניכוי ממשכורת ומשכר עבודה), התשנ"ג-1995 (להלן: "טופס 101"), בו הצהירה בכזב, כי פרט להכנסתה מהמכללה, אין לה הכנסות אחרות, זאת על אף שבאותה עת שירתה נאשמת 1 כשוטרת במשטרת ישראל, תמורת משכורת.

7. תמצית עובדות האישום השלישי: בתאריך 19.5.14, בשכונת אלמוג בחיפה, נהג מר יחיאל יאנקיס (להלן: "המתלונן") ברכבו, בו שהו באותה העת רעייתו ושני ילדיהם הקטינים. בהגיעו לרחוב היקינטון ביצע המתלונן פניית פרסה, כאשר במהלכה הגיע למקום במהירות רכב נהוג בידי דוריה יחזקאל, בתה של נאשמת 1, ושני הרכבים בלמו טרם התנגשות. על אף שהתאונה נמנעה, הבחין המתלונן כי דוריה נסערת, וכי נשארה לעמוד בנתיב ולא המשיכה בנסיעתה, ומשכך ירד מרכבו וניגש אליה. בהתקרבו לרכבה הבחין, כי לצידה יושבת נאשמת 1, וזו טענה בפניו, שהיא חשה בכאבים בכתפה, וביקשה את פרטיו. כיוון שלא התרחשה תאונה בין הרכבים, סבר המתלונן כי אינו מחויב למסור את פרטיו, איחל לנאשמת 1 בריאות ועזב את המקום ברכבו. בתאריך 20.5.14 עשתה נאשמת 1 שימוש פרטי במערכת המחשוב המשטרתית, באמצעותה ניתן לקבל נתונים אודות המרשם הפלילי, פרטים אישיים, בעלות על רכבים ועוד (להלן: "המסוף המשטרתית"), וזאת תוך שימוש בקוד מסוף אישי, הניתן לשוטר לשם ביצוע בדיקות שונות במסגרת תפקידו - נאשמת 1 השתמשה במסוף המשטרתית לשם איתור הרכב, מאחר והיה ברשותה מספר רישוי חלקי, וכן בדקה את סוג וצבע הרכב. לאחר שאיתרה את הרכב וכן את בעליו הרשום, שהיא רעיית המתלונן, המשיכה הנאשמת 1 בבדיקותיה, ובשעות 9:16, 9:22 ו-9:23 ערכה מספר בדיקות לאיתור פרטים במסוף, על פי מספר תעודת הזהות של רעיית המתלונן. בסמוך לאחר מכן, בשעה 09:25, ערכה נאשמת 1 בדיקות נוספות במסוף, על פי תעודת הזהות של דוד מיכאל, אחיה של אשת המתלונן, שהינו שוטר בגמלאות. לאחר שהשיגה את הפרטים המבוקשים, יצרה נאשמת 1 ביום 20.5.14 קשר טלפוני עם דוד, הזדהתה בפניו כתובעת בלשכת התנועה בחיפה, וטענה שגיסו, שהוא המתלונן, פגע בה ועזב את המקום מבלי להשאיר פרטים. נאשמת 1 ביקשה מדוד שיורה למתלונן ליצור עמה קשר, וטענה שבמידה ולא יעשה כן, היא תשלח נידת שתבצע את מעצרו, זאת בשל מעורבותו בתאונת פגע וברח. בעקבות שיחת הטלפון הנ"ל, יצר דוד קשר עם המתלונן והעביר את המסר. על אף שבהתייעצות עם חברת הביטוח הובהר למתלונן, שאין הוא חייב להעביר את פרטי הביטוח כאשר לא אירעה תאונה בין הרכבים, הרי שבשל חששו מהאיום במעצר, יצר המתלונן קשר עם נאשמת 1 ובהמשך אותו יום שלח לה בהודעה את מספר פוליסת הביטוח שלו. גם אשת הנאשם יצרה קשר טלפוני עם נאשמת 1 באותו יום, אך זו טענה בפניה שאינה יכולה לדבר מן הטעם שהיא חוקרת תאונת פגע וברח, וניתקה את השיחה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

8. **תשובת הנאשמים לכתב האישום:** הנאשמים כפרו במיוחס להם בכתב האישום, ותשובתם המפורטת תובא תחת כל אישום ואישום. לאור כפירתם, נשמעו בתיק עדי תביעה, עדי הגנה, כולל שני הנאשמים, הוגשו מוצגים, וכל צד סיכם את טענותיו, הן בכתב והן בעל-פה, ומכאן הכרעת דין זו.

4

5

6

האישום הראשון

7

8

9. עניינו של אישום זה הוא זיוף צוואה תוך החתמת שתי עדות כאילו חתמו בפני המנוחה.

9

10. **עיקר הראיות שהובאו ע"י המאשימה לביסוס אישום זה הן:** גרסתן במח"ש של שתי העדות החתומות על הצוואה, לפיה מדובר בצוואה מזויפת וכי הן מעולם לא פגשו את המנוחה ולא חתמו בפניה, והעדויות אף חזרו על כך גם בעימות שנעשה בינן לבין הנאשמת, אך בעדותן בפני הן חזרו בהן מעדות זו; חוות דעת מומחה לפיה החתימה על הצוואה זויפה בשיטת העתקה; ראיות שונות מהן ביקש התובע ללמוד כי ביום הנטען לא היו העדות לצוואה בקרבת ביתה של המנוחה; טענה להעדר כל היכרות קודמת בין הנאשמים למנוחה; טענה לפיה המנוחה נהגה לתעד כל דבר באופן מפורט, והיא סירבה לפניית מטעם עורך דינה הוותיק, שטיפל בצוואות אימה, אביה ואחיה, לערוך צוואה, וזאת אל מול טענות הנאשמים בעניין זה, שהמנוחה כן הסכימה לערוך צוואה מול שתי נשים זרות לה, ושאינן בעלות השכלה משפטית; המנוחה נהגה לתייק כל מסמך, כולל מסמכים חסרי חשיבות כמו כרטיסי ביקור, ולמרות זאת לא נמצאה הצוואה, שהנאשמים טוענים כי חתמה עליה, בדירתה; בצוואה לא צוין היכן מוחזקים כספיה של המנוחה אותם אמורים הנאשמים לרשת, ולא צוינה בה בקשת המנוחה להיקבר בחלקת הקבר שאותה רכשה עוד בשנת 2000, שנים לפני מותה, וכן אין זכר בצוואה להסכם שערכה המנוחה עם השכן שלה, לפיו היא הייתה צפויה, סמוך לאחר חתימת הצוואה, למסור לו את זכויותיה ברכוש המשותף הצמוד לדירה.

23

24

25

11. **תשובת הנאשמת 1 לאישום הראשון:** הנאשמת 1 כפרה במיוחס לה בכתב האישום, לא העלתה טענות זוטא, וכן העלתה טענת אליבי בנוגע לגבי רות גלסברג - סעיף 4 באישום הראשון, ולהלן תשובתה המפורטת לאישום הראשון:

26

27

28

29

- עובדה 1 -** (פרוטוקול מיום 6.12.17, עמ' 6, שורה 17) הנאשמת הודתה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היא שימשה כמזכירה בלשכת תביעות תעבורה משטרתית בחיפה, בדרגת רס"ל, וכי הנאשם 2 הוא אחיה.

30

31

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

עובדה 2 - (עמ' 6, שורה 18) הנאשמת אישרה כי במשטרת ישראל פועלת מערכת מחשוב, באמצעותה ניתן לקבל נתונים אודות פרטים אישיים של אזרחי המדינה, וכן אודות קשרי משפחתם.

עובדה 3 - ב"כ הנאשמת טענה, שבמועד הרלבנטי לאישומים, הקוד של הנאשמת היה מסור בידי כל האנשים שנמצאו איתה ביחידה, וכי בתקופה זו כמעט ולא הגיעה ליחידה **"בגלל כל מיני עניינים"**, כדבריה, והוסיפה שמרשתה הגישה קבילה נגד מפקדת וכן נקטה בהליך קובלנה, שהסנגורית טענה ש**"אני אביא ואראה את כל ההתרחשויות שהיו שם"** (עמ' 6, שורות 21-22). עוד טענה שהקוד הזה, שכביכול אסור להעברה, כך להגדרת הסנגורית, הועבר באופן חופשי. לשאלת בית המשפט אם הנאשמת הפרה את האיסור להעביר את הקוד, השיבה הסנגורית, שכל היחידה הפרה וגם היא. עוד טענה שהוגשה על זה תלונה.

עובדה 4 - כתב האישום מציין בעובדה זו, שבתאריך 22.4.14 בשעות הבוקר, בעודה משוחחת בטלפון עם הנאשם, ערכה הנאשמת בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המחשוב המשטרתית, על פי תעודת הזהות של הגב' רות גלסברג, קשישה ערירית ילידת 1930, וזאת בנוגע למידע דמוגרפי וקשרי משפחה של אותה גברת, ושלא לצרכי עבודתה – ב"כ הנאשמת טענה טענת אליבי באשר לעובדה זו, לפיה מרשתה לא הייתה שם, ולשאלת בית המשפט היכן היא הייתה, השיבה הסנגורית שהנאשמת לא הייתה במשרד, לא הייתה בעבודה באותו היום, אך היא צריכה לבצע בדיקה היכן היא הייתה ומשכך ביקשה דחייה (עמ' 6, שורות 13-15) – לדברי הסנגורית, מכיוון שמדובר באירוע משנת 2014, צריך לבדוק ולשחזר איפה היא הייתה והם עדיין בודקים (עמ' 6, שורות 25-26) - **ב"כ המאשימה** טען בסיכומיו, שלא רק שהאליבי של הנאשמת 1 לא הוכח, אלא שהוכח שהיא כן הייתה בעבודתה.

עובדה 5 - כתב האישום מציין בעובדה זו, כי בתאריכים 4.5.14 ו-5.5.14 בשעות הבוקר, ערכה הנאשמת בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המחשוב המשטרתית, מערכת "אדם", על פי תעודת הזהות של הגב' אדית איתן ז"ל, בניסיון לאתר קיומם של קרובי משפחה למנוחה, וזאת שלא לצרכי עבודתה - הנאשמת **הודתה** כי היא ערכה בדיקה בשלב מסוים בנוגע לתעודת הזהות של הגב' אדית איתן ז"ל, אך הוסיפה כי עשתה כן לאחר שהודיעה על כך קודם לכן למפקדת שלה, והוסיפה שככל הנראה התאריכים שצוינו בכתב האישום אינם התאריכים הנכונים (עמ' 6, שורות 27-28).

עובדות 6-8 - הנאשמת כפרה בהן (עובדה 6 - עמ' 6, שורה 29, עובדה 7 - עמ' 6, שורה 30, עובדה 8 - עמ' 7, שורה 1).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

עובדה 9 - הנאשמת **הודתה** כי קיבלה צוואה, לא במועדים שצוינו באישום, מרונית רוזנצווייג, והגישה אותה לרשם לענייני ירושה. הנאשמת כפרה ביתר המפורט בעובדה 9, כשלדבריה כל המפורט שם הוא שקר (עמ' 7, שורות 2-3).

עובדות 10 – 16 - הנאשמת כפרה בהן (עמ' 7, שורות 4-5).

12. **תשובת הנאשם 2 לאישום הראשון:** הנאשם 2 כפר בכל עובדות האישום הראשון, למעט העובדה שהוא אחיה של נאשמת 1 (עמ' 8, שורה 12) – לא נמסרה מעבר לכך תשובה מפורטת לאישום.

13. **עיקר טענות הסנגורים בסיכומיהם לזיכוי מרשיהם:** הסנגורים פתחו את סיכומיהם בטענה, לפיה בתיק זה הוגשה לאחרונה בקשה לבטל את האישומים, היות והתיק נסגר עוד במשטרה מהטעם: "אין ראיות לאשמה", והם הפנו בעניין זה לסעיף 64 לחסד"פ, הקובע את הדרכים לחידוש הליכים בתיק שנסגר ע"י המשטרה, והוסיפו כי מלשון הסעיף ברור שיש להגיש ערר, ולדבריהם "וראה זה פלא בתיק שלפנינו לא הוגש ערר". עוד נטען ע"י הסנגורים, כי בסעיפים 65, 66א' ו-66ב' לחסד"פ נקובים המועדים והפרוצדורה לדיון בערר, וכי כל אלה לא נעשו בתיק זה, ולדבריהם: "למרבת הצער עו"ד פרייסמן ניסתה בעדותה להתחמק מהסבר בעניין זה ולתת תשובה לטענה שמח"ש פעל בתיק ללא בסיס חוקי, ואזי אנו נתקלים בניסיון הן של נציג מח"ש, והן של עו"ד פרייסמן לעניין הטענה הנ"ל ליתן תשובה כללית ומתחמקת לרבות חוסר זיכרון והתעלמות מסעיפי חוק מפורשים, עו"ד יצחק רונן הגיש סיכומים של 193 עמודים ודן בכל פסיק שעבר ליד תיק זה, וראה זה פלא סעיפים 64 עד 65ב' נעלמו ממנו "ואין הוא מכיר אותם" לצורך הטיעון בתיק שלפנינו". בהתבססם על טיעון זה, עתרו הסנגורים לביטול כתב האישום, והם הפנו למסמך המשטרתי – נ/29 (עמ' 367, שורה 20), שם כתוב: "**אני מחזיקה ביד מסמך – נ/29 – החלטה מיום 17.7.14 לסגור את התיק בתחנת נהריה**".

באי כוח הנאשמים המשיכו וטענו: "אותם 193 עמודים שנזכרו לעיל הינם הוכחה לרדיפה ולסרבול ולחוסר אמת עובדתית בטעוני התביעה בתיק שלפנינו. האשמה העיקרית בתיק שלפנינו היא זיוף צוואה, וכל הטיעון העובדתי בנקודה זו צריך לקחת מספר בודד של עמודים ולאפשר לסנגורים, לנאשמים ולבית המשפט להבין ולמקד את הבנתם מה התביעה רוצה, גודש של 193 עמודים פוגע בהגנת הנאשמים ובצדק ומהווה ניסיון לכפות גודש של עובדות שיביא להרשעה אף אם אין ממש בעובדות אלו, והן אינן מהוות טיעון המצדיק קביעת עובדות מעבר לכל ספק סביר, ולכן מבוקש לזכות את הנאשמים נוכח הסרבול הנוראי שבטיעון התביעה".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 לגופו של אישום טענו ב"כ הנאשמים: "לעניין זה מעניין להפנות לחמישה עיקרים, האחד, אותה
2 הפסקה של 45 דקות בחקירת העדה אתי סויסה, השני, עדות החוקר חסן, השלישי, הרמזים לעניין
3 היותו של דני כרסנטי הנאשם מס' 2 מעורב בכל מיני זיופים ומעשי מרמה, והרביעי, החלטת הנב"ס
4 המוכיחה שיתוף פעולה משונה ונטייה ראשונית של מח"ש להרשיע את הנאשמים בזיוף הצוואה (זאת
5 בתקווה שבית המשפט יסכים כי סעיף 23 לחוק הנב"ס על דרך ההיקש חל בענייננו באשר מדובר
6 במרמה מצד מח"ש המרשה לעצמה לשתף פעולה עם צד ולתפוס עמדה בלי לידע את הצד שכנגד ומתחת
7 לפני השטח. העיקר החמישי הוא עדותו של מר עציון אביטל המתנגד לקיום הצוואה במשפט האזרחי
8 ...".

9
10 בהמשך סיכומיהם טענו הסנגורים: "להלן תתואר קריסת המבנה הראייתי עליו מושתת אישום זה",
11 והם התייחסו לעדותה של עדת ההגנה גב' נורית קורץ, שוטר לשעבר, שלטענתה היא הכירה את גב'
12 מלכה כרסנטי ז"ל, אימם של הנאשמים, ולדבריה גב' מלכה הייתה בקשר עם המנוחה, ואילו ילדיה,
13 הנאשמים, לא הכירו אותה ואת אחיה, וכי הנאשמת העידה שהופתעה מקבלת הצוואה, כשהמעמד של
14 קבלת הצוואה מתואר ע"י העדה יפה נפתלי, אליה אתייחס בהמשך הכרעת הדין. בנוסף ציינו, ששתי
15 העדות, רונית רוזנצויג ואתי סויסה, העידו בבית המשפט בנוגע לנסיבות האירועים, והסבירו בהרחבה
16 בנוגע לנסיבות שיבוש עדותן בחקירה, כך לטענת ההגנה. לאור זאת עתרו הסנגורים לזכות את שני
17 הנאשמים מכל המיוחס להם באישום הראשון, ובהמשך אותה עתירה בנוגע לשני האישומים הנוספים.
18
19

דיון והכרעה בראיות ובטיעוני הצדדים בנוגע לאישום הראשון

20
21
22 14. בטרם אתייחס לראיות, אסקור להלן את **לוח הזמנים** של האירועים הרלבנטיים לאישום הראשון:

23
24 14.8.2000 – המנוחה רכשה חלקת קבר עבור עצמה.

25 6.9.2000 – אחיה של המנוחה הגיש בקשה למתן צו ירושה לאחר מות אימם, וזאת באמצעות עו"ד
26 יעקב סולומון.

27 4.10.2000 – ניתן צו ירושה לטובת המנוחה ואחיה.

28 8.2.11 – המנוחה הגישה בקשה למתן צו ירושה לאחר מות אחיה, באמצעות עו"ד יעקב סולומון.

29 27.4.11 – ניתן צו ירושה לטובת המנוחה.

30 28.9.11 – מועד פטירת אימם של הנאשמים, גב' מלכה ז"ל.

31 20.9.13 – מועד חתימת העדות על הצוואה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 20.2.14 – מועד פטירת המנוחה, ומועד קיום לווייתה.
- 2 22.4.14 – המועד שנטען כי בו שוחחה הנאשמת עם אחיה הנאשם, ושתוך כדי שיחת הטלפון נטען
- 3 כי הנאשמת בדקה, במאגר המשטרתי, מידע לגבי הגב' רות גלסברג.
- 4 3.5.14 – המועד שנטען שהנאשם בדק באינטרנט את תעודת הזהות של המנוחה.
- 5 4-5.5.14 – המועדים שנטען שהנאשמת בדקה במאגרים המשטורתיים את תעודת הזהות של
- 6 המנוחה.
- 7 7.5.14 – המועד בו שילמה בתה של הנאשמת, באמצעות כרטיס אשראי, סך של 31 ₪, עבור
- 8 האוטורפוס הכללי והכונס הרשמי, בגין עיון בתיק המצוי בארכיון הרשם לענייני ירושה בנוגע
- 9 לאחיה של המנוחה (ברטהולד אינזלר ז"ל).
- 10 11.5.14 – מועד בקשת הנאשמת לקבלת צו לקיום צוואה.
- 11 12.5.14 – מועד רישום הבקשה לקיום צוואה, והוצאת מכתב מהרשם לענייני ירושה לנאשמת, לפיו
- 12 הצוואה נמצאה תקינה.
- 13 14.5.14 – מועד פרסום הבקשה לקיום צו הירושה בעיתון 'ידיעות אחרונות'.
- 14 18.5.14 – מועד מתן ההודעה מאת היועץ המשפטי לרשם לענייני ירושה, שאין לו התנגדות לבקשת
- 15 הנאשמת לקבלת צו קיום צוואה.
- 16 29.5.14 – המועד בו קבעה הרשמת לענייני ירושה, גב' אולגה גורדון, שהצוואה בת תוקף.
- 17 1.6.14 – מועד שליחת צו הירושה לנאשמת, לאחר חתימת הרשמת.
- 18 9.6.14 – המועד בו עברה דירת המנוחה לבעלות הנאשמים, מכוח הצוואה, כמופיע בפנקס הבתים
- 19 המשותפים, ובאותו היום – פנה, בעניין זה, ב"כ אביטל עציון לרשם לענייני ירושה.
- 20 11.6.14 – מועד הגשת הבקשה לרשם לענייני ירושה, לשם ביטול ההחלטה מיום 29.5.14, וכן בקשה
- 21 לעיכוב ביצוע הצו.
- 22 15.6.14 – מועד מתן עיכוב הביצוע צו קיום הצוואה.
- 23
- 24

15. המנוחה, גב' אדית איתן ז"ל, מתוארת בחומר הראיות כאישה מסודרת ופדנטית:

הנאשמת, לאחר שנחשפה למסמכים שנמצאו בבית המנוחה, אמרה עליה (ת/23, שורות 358-361):

"תשובה: לפי המסמכים שראיתי היא הייתה אישה מאוד מאוד מסודרת.

שאלה: מה זאת אומרת?

תשובה: חשבה על כל דבר. הכל היה מאוד מאוד מסודר, מאוד מתועד ומסודר,

סימן שהיא חשבה על הכל".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 אביטל עציון (פרוטוקול הדיון מיום 19.2.20, עמ' 370, שורות 12-19):

2 "ש. אתה אמרת בהודעה במח"ש וגם שמענו את זה מהעדים, שהמנוחה הייתה
3 מאוד פדנטית. תסביר במשפט ותן דוגמא.

4 ת. זה אומר שכל שיחת טלפון שניהלה עם מישו במהלך היום היא כתבה על
5 זה פתק. כל אירוע שהיה בבית, היא רשמה על פתק. מסמכים היו מתויקים לפי
6 א'-ב' ומקוטלגים. הכל היה מקוטלג ומסודר

7 ש. אני מציג לך מחברת של המנוחה שנתפסה על ידי החוקרים – "י.ג.
8 9.3". יש פה גזרי עיתון, כרטיסי כניסה למוזיאון.

9 ת. כל דבר היא ידעה ושמרה"

10

11 החוקר יניב גרינברג - ת/21 – העד ערך חיפוש בדירת המנוחה ביום 9.6.15, וכדבריו:

12 "4. במהלך החיפוש איתרתי על שולחן הניצב בכניסה לבית מחברות וקלסר
13 מסמכים המכילים תיעוד של הליך מכירת שטח לשכן דני מילס, לרבות חוזה
14 חתום על ידי המנוחה. ...

15 ...
16 7. לציין כי במהלך החיפוש בבית אותרו מסמכים רבים ששמרה המנוחה בסדר
17 מופתי בנוגע לכל היבט של חייה, לרבות תרשומות על שיחות, קבלות על
18 רכישות, הנחיות כביסה לפרטי לבוש, תעודות לימודים, תעודות אחריות על
19 מוצרי חשמל, לוחות שנה, מכתבים פרטיים, תשלומי מיסים וכד'.

20

21

22 דני מילס, שכנה של המנוחה משך שנים רבות, תיארה אותה כך (פרוטוקל מיום 17.4.18, עמ' 71, שורות
23 2-5):

24 "הטבע היקני היה מאד ניכר בהם, מבחינת המבטא וההתנהלות בחיים"

25 ובעדותו בפניי המשיך להעיד, שהמנוחה רשמה כל דבר, אפילו שיפוץ ששכן עשה, וכדבריו:

26 "השכן מלמעלה, דני, התקין תנור עצים, האם זה חוקי? היא דאגה לפרט הכל" (עמ' 71,

27 שורות 7-11).

28

29 מילס המשיך וסיפר בבית המשפט, שהוא התוודע לקפדנות של המנוחה, ולדרך בה היא מתעדת
30 דברים, כשנוצר בינו לביתה קשר בתקופה מאוחרת יותר (עמ' 71, שורות 12-14; עמ' 84, 3-5),
31 והוסיף, שבמהלך השיחות ביניהם היא ציינה בפניו "שכדאי תמיד לתעד כל דבר שאתה עושה לשם
32 כל צורך שיקרה בעתיד", והציגה לו "ערימת מחברות", והיא דפדפה בהן עד שהגיעה לתאריך
33 מסוים והראתה לו תיעוד של מה עשה בתאריך זה (עמ' 71, שורות 15-17; עמ' 81, 29-32). מילס
34 המשיך וטען, שהמנוחה תיעדה כל דבר "החל מסדר יום רגיל, שהיא קמה בבוקר בשעה מסוימת,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

עלתה לאוטובוס ושילמה עשרה שקלים וכמה אגורות, נכנסה לסופר וקנתה קוטג' שעלה ככה
וככה, מן התנהלות שלא נראתה לי טבעית. בתוך זה עלו כל מיני ציוני דרך אחרים של איזשהו
פרח שצמח והיא תוהה מהו ומיהו... " (עמ' 71, שורות 17-20).

ת/46 – ביום 14.8.2000 רכשה המנוחה חלקת קבר, וזה היה כ- 13.5 שנים בטרם פטירתה, והיא אף
שילמה עבור סידורי הקבורה, וכן ציינה מה יהיה תוכן הכיתוב על המצבה – בכל אלה יש כדי לחזק
את תיאור המנוחה, כאדם קפדן שדאג לרשום כל דבר בחייו, מהפשוט והלא חשוב, ועד לחשוב
ביותר.

ת/60 – האלפון ופנקסי הטלפונים של המנוחה: מתועדים בהם אנשי הקשר, כולל אנשי מקצוע, רופאים
וכו', וכן מתויקים בהם כרטיסי ביקור שונים. השמות מופיעים בכתב ידה של המנוחה, בעברית
ובאנגלית, לפי סדר הא', ב', ובין היתר רשומים בספר הטלפונים הנ"ל שמו וכתובת משרדו של עו"ד
סולומון, וכן שמו ומספר הטלפון של מר עציון אביטל, בן דודה של המנוחה. בעדותו בפניי אישר מר
אביטל, שאכן מדובר במספר הטלפון שלו (עמ' 370, שורות 10-11):

**"ש. אני מראה לך את ת/60 – אלפון ופנקסי טלפון שמסומנים, שחלקם אתה
הבאת וחלקם החוקרים סימנו. כשפותחים באות א' מה כתוב למעלה?"**

ת. אביטל הולץ עציון – 9923312 "

על אף הדקדקנות של המנוחה, ורישום כל דבר בחייה, עיון בספר הטלפונים הנ"ל מעלה, שלא
מופיעים בו שמות ופרטי מי משני הנאשמים, וכן לא מופיעה בו שם אימם המנוחה של הנאשמים,
ולא שמות ופרטי שתי העדות החתומות על צוואת המנוחה הנטענת. אין גם זכר בכל התיעוד
המדויק של המנוחה, לצוואה המתוארת בכתב האישום, זאת שעה שישנו תיעוד לצוואות אימה
ואחיה, וכן יש תיעוד לחוזים ומסמכים אחרים. גם העד אביטל עציון לא הכיר מי ממשפחת
הנאשמים לפני פטירת המנוחה (עמ' 370, שורות 24-29), וכשחיפש בספרי הטלפונים של המנוחה
אנשי קשר, כדי להזמין ללווייתה, לא מצא את השם כרסנטי, לא בעברית ולא באנגלית (עמ' 371,
שורות 12-19). העד גם לא הכיר את אתי או רונית רוזנצווייג (עמ' 372, שורות 6-9). העד הוסיף ואמר,
שכאשר היה בדירת המנוחה, הוא חיפש העתק או מסמך כלשהו של צוואה: **"מאחר והיא הייתה
מאד מסודרת, קיוויתי שיש שם משהו כזה ולא מצאתי"** (עמ' 372, שורות 3-5).

התיעוד המדויק של המנוחה, מחד גיסא, ואי-הופעת פרטי הנאשמים ושתי העדות החתומות על
הצוואה, וכן אי הופעת קיום הצוואה עצמה באותו תיעוד – כל אלה מחייבים מתן הסברים לכך,
וכפי שאתייחס בהמשך, לא מצאתי כל הסבר הגיוני או לא הגיוני, שיש בו כדי להסביר זאת,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ומסקנתי היא שההסבר הסביר וההגיוני היחיד העולה הוא, שהמנוחה לא הכירה איש מאותם אנשים שלא מופיעים בתיעודיה, ולא ידעה על קיום הצוואה נשואת הכרעת דין זו – אך כל זאת כפי שאפרט בהכרעת דין זו.

הסנגורים טענו בעניין זה, שב"כ המאשימה לא הביא כל עד בעל היכרות מעמיקה עם המנוחה, מלבד העד מילס, וכדבריהם בסיכומים: "הינו אדם אשר ניסה לבצע עסקה שאינה כשרה, הציג חוזה מול המנוחה לפי החוזה שהציג המנוחה אותה "אישה מאד מסודרת" ויתרה למילס על כל חלקיה ברכוש המשוף כולל, מחסן, גג, חדר מדרגות וכו'. על פניה עיסקה לא הגיונית בעליל, ואם עלתה טענה מצד התביעה שהמנוחה היתה אדם קפדן, מסודר הרי שעוד יותר מופרך להניח כי ביצעה עיסקה כזו, גם התמורה לעיסקה הדמיונית לא הוכחה, גם החשבונות שהוגשו נחזות להיות פיקטיביות לחלוטין, ואם לא די בכך, בהליך המשפטי שמנהל מילס ע"מ שיכירו בהסכם הזוי זה, האדם שתמך בו, התייצב לדיון והציג עצמו כיורש המנוחה הוא עציון אביטל המתלונן כאן אשר הסכים לוותר בשם המנוחה על זכויותיה לטובת מילס. האם רק להגנה החברותא הזו נראית חשודה?".

לעניין עדותם של אביטל ומילס – אתייחס בהמשך, אך אכתוב כבר עתה, ששני העדים הנ"ל עשו עליי רושם אמין ומהימן, עדויותיהם היו עקביות, והשתלבו היטב בחומר הראיות המהימן, ואני מעדיף את דבריהם על דברי הנאשמים.

עיקר טיעוני הסנגורים

16. ב"כ הנאשמים ביקשו לאמץ את דברי העדות לצוואה, אתי ורונית, בבית המשפט, וכך טענו בעניין זה

בסיכומיהם:

"חשוב לציין ההתמקדות של ההגנה בראיות הפיזיות נובעת מכך שמח"ש בחקירה המגמתית שבוצעה זיהמה באופן מוחלט את העדויות האנושיות. נודה ולא נבוש לדעת ההגנה מדובר בשיבוש הליכי חקירה ומשפט כפשוטו."

"המדובר בעיקר בהריסתן הנפשית והפיסית של העדות אתי סויסה ורונית רוזנצוייג העדות לצוואה אשר עברו בחסות מח"ש התעללות שלא מביישת משטרים אפלים. סימני המצוקה והפחד מהחקירה המזעזעת ניכרו היטב היטב על העדות."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"ראשית, נחקרו שתי נשים נורמטיביות, תמימות וחביבות אלה שהינן אם ובת, כחשודות, עוכבו למשך זמנים הזויים ובלתי סבירים מעל ומעבר לשעות העיכוב המותרות בחוק, לא נועצו בעו"ד אלא לאחר שכבר נשברו לרסיסים, נמנעו תרופות מרונית רוזנצוייג, וגם מאתי סויסה, שתיהן נשים חולות, שתיהן נשים המוכרות לרווחה, לשתייהן שיג ושיח עם עמידר. נעשתה "עבודת רקע" ע"י עו"ד כרמית נעמן טרם עיכובן, בתוכה שלחה לחוקים פרטים מפרופילי הפייסבוק שלהן ופרטים שביררה בדרכיה (על דרכיה היא עומדת לדין אך זה עניין אחר). מופו בצוותא "נקודות התורפה" של העדות והן להלן: מצב רפואי, דאגתן זו לזו, תלותן ברווחה ובעמידר, הפחד של אתי כי יקחו מחזקתה את ילדיה. ונעשה בכל אלה שימוש ציני ומזעזע."

"ועיקר העיקרים: עדותה של אתי פותחת באופן אחד בו מסבירה את דרך עריכת הצוואה, ואז יוצאת להפסקה בת 45 דקות !!!!!!!!!!!!!!! עו"ד טולדנו קראה זאת בעדות שוב ושוב. לקרוא ולא להאמין..... 45 דקות שלמות, מתוך החקירה, ללא תיעוד למעט מזכר לאקוני בן שורות בודדות שנערך (בדיעבד !!!!!!!!!!!) ע"י החוקרת מעיין לוי כהנא, ולאחר ההפסקה עדות שונה ב180 מעלות, אפילו בדרך הסבר ודיבור שונה, שלדברי העדה הוכתבה לה מילה במילה ע"י חוקרי מח"ש. וזאת כדי "לעזור לה ולאמא שלה לצאת מהצרות שמירה הכניסה אותן אליהן".

"למה להאמין לאתי ורונית ולא לחוקרים? פשוט, כי הכח הוא בפרטים הקטנים, למשל, מעיין לוי כהנא התעקשה בעדותה כי היא היתה לבדה עם אתי סויסה לאורך כל החקירה, וגם כשהיה מפגש עם אימה בנוכחות חסן החוקר אתי מעולם לא היתה לבד איתו. כמובן גירסה זו נאמרה כדי לעזור לחוקר חסן סאלח בעניין תלונת אתי סויסה בהליך אחר, בהליך האזרחי שבמהלך החקירה החוקר חסן סאלח, הטרידה מינית שלח ידיים למקומות אינטימיים בגופה ונגע בה הדבר גרם לה למצוקה רבה ולתמריץ נוסף לשתף פעולה על מנת להחלץ כמה שיותר מציפורניהם הדורסניות של החוקרים. אלא שצפייה בקלטת מראה כי טענה זו של החוקרת מעיין לוי כהנא הינה שקרית לחלוטין, בקלטת היא עצמה מורה לחסן ללוות את אתי לשרותים כך שודאי התקיים האירוע בו שהה החוקר חסן סאלח עם אתי סויסה בגפו."

"כקש אחרון נתלה התובע מטעם מח"ש בעימותים אותם טרחו לתעד ולצלם זאת בשונה מהחקירות והתדריך בן ה45 דקות שעברו האם והבת על מנת שיספקו את הסחורה קרי ההפללה. החוקרת מעיין לוי כהנא לא הכחישה ואפילו די התגאתה ביחסי האמון שכוננה בינה ובין אתי. המפגש, התדריך כל הוראות הבימוי לא מתועדים, אבל כן רואים בשלהי הקלטות הן את היציאה לשותים עם החוקר חסן שכה ניסו להסתיר והן את פנייתה של אתי למעיין לוי כהנא בסיום הקלטת איך הייתה?"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"וזה בדיוק מה שטענו הן אתי והן רונית, ועדות יפה תואמת לעדותן המקורית 1:1, גם הן עמדו בחקירה נגדית קשה ומתישה ללא כל יכולת של התובע המתוסכל למצוא פרצה בעדותן, והן העדה מטעם ההגנה יפה"

17. ב"כ הנאשמים המשיכו וטענו בסיכומיהם:

"טעה ב"כ המאשימה בסרבו להטיל דופי בהתנהגות החוקרים (כפי שנעשה במקרים אחרים ראו נבתי"מ) למעשה מבקש ב"כ המאשימה להתעלם לחלוטין מהנעשה באולם בית המשפט, להתעלם לחלוטין מהביקורת שהוטחה במח"ש בעניני חקירה זו במספר אספקטים ע"י הנבתי"מ, ולהתעלם ולא לחקור אפילו לשם בירור האמת את הטענות הקשות שעלו כנגד חוקרי מח"ש. ויוער, חוקרי מח"ש זכו ללא מעט ביקורת בערכאות שונות בעקבות שיטות חקירה אגרסיביות ומשפילות בהליכים אחרים. באופן שיטתי מח"ש לא בודקת את עצמה ואין כל גוף מבקר אשר מבקר את פעולותיה. מח"ש כפופה ישירות לפרקליט המדינה, אותו פרקליט שנתן אישור לתבוע את מח"ש אזרחית בגין פעולות בתיק זה. וזה לדעת ההגנה אומר המון."

"ניסיונותיו של ב"כ המאשימה לקבל את העדויות שהן תוצרי חקירת מח"ש ולהעדיף על פני העדות שניתנה בביהמ"ש. מעבר לתועלת בכך לקידום התביעה בתיק זה, שלמעשה זו התשתית היחידה שקיימת למח"ש לגבי אישום 1, שכן כפי שבואר בהרחבה הראיות הפיזיות לא קיימות למעשה, מעבר לכך קבלת חקירת מח"ש ללא ביקורת תציל הרבה מאד קריירות של חוקרים ותובעים הנמצאים תחת בחינה בשל מעלליהם בהליך זה."

"במסגרת הלחץ שהופעל על העדות, שתיהן נחקרו כחשודות, ואף העדה רונית רוזנצוייג הואשמה "כאחראית ארגון פשע", לעדה אתי סויסה הוצג כי אימה הולכת להיאסר לשנים רבות ואילו היא, אתי, תאבד את המשמורת על ידיה וביתה מעמידר, החוקרת קרנית ווין הציעה לאתי דרך לחלץ אותה ואת אימה מהתסבוכת, ואז נערכה אותה הפסקה בת 45 דקות. העדות החליטו בשלב זה להעיד במח"ש כפי שהחוקרים דורשים ולהשתחרר לביתה. ניתן לראות בקלטת העדות של העדה אתי, אחרי ההפסקה של 45 דק', בשעה 17:30:29 לקלטת שזו התחלת ההקלטה. אתי יושבת והחוקרת שלא רואים את פניה מקלידה בשעה 17:32:27. נפתחת הדלת נכנסת מעיין לוי כהנא וקרנית ווין, קם דמות גבר יוצאת מהחדר, תוך כדי מעיין אומרת לאתי "הבאתי את מי שאחראית על החקירה והיא תשמע מה קרה פה בסדר תקשיבי" אתי אומרת "אני לא מוכנה לדבר" מעיין "רגע שניה" אתי "אני רוצה לראות את אמא שלי" מעיין "דיברתי עם קרנית אמרתי לה שאת רוצה לראות את אמא שלך הנה היא יושבת איתנו עכשיו יחד ספרי לנו כאן אני לא מקלידה רק תספרי" קרנית עונה לה "אנו צריכים לשקול את מה שביקשת" אתי "אני לא מדברת עד שאני רואה את אמא שלי מרימה ידים ואומרת די אני לא מדברת יותר אני מרגישה שכולם תמנו לי פח" מעיין "מה זה אומר?" אתי "שאני לא מבינה מה אני

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

עושה פה ולמה אני פה אני פשוט רוצה לראות את אמא שלי" "אמא שלי לא בן אדם בריא אני לא בן אדם בריא לא דיברתי איתה כל היום" מפנה מבט למעיין "את הלחצת אותי" שותה מקפה מסתובבת לקרנית ואומרת לה "גם היא מלחיצה אותי".

18. עוד נכתב ע"י ב"כ הנאשמים בסיכומיהם:

"העדות מס' 1 ומספר 2 בבואן לתת עדותן בביהמ"ש וחרף העובדה כי הוזמנו ע"י המאשימה ולא ע"י הנאשמים כאשר הגיעו לביהמ"ש בקשו חד משמעית לומר את האמת עדותיהן של העדות עולות בקנה אחד עם הראיות הפיזיות. גם לאחר שהסתיים איסוף ראיות מח"ש ובוצע שימוע, הייתה למח"ש הזדמנות לבדוק עניין בעלות הטלפון הנייד אשר באיכונו הושקעו עשרות אלפי שקלים ולא ברור כלל אם היה באותה עת רלבנטית בידי רונית. יש לציין כי עדות 2 העדות משתלבות זו בזו שתיהן טענו כי ביקרו במקום במועד אחד ספצפי יחד, כאשר העדה מס' 1 הייתה מבקרת את המנוחה לעיתים, לא נטען מהיכן זויפה הצוואה, שכן היא הועברה לנאשמים לאחר מות המנוחה כפי שנטען פעמים רבות."

"מח"ש אף בדקו העניין, מעולם לא ניתן לעדות דבר בתמורה לחתימתן על הצוואה לא מהמנוחה וודאי שלא מהנאשמים, נסיון לטעת ספק בכך, ולטעון כי קיבלו תמורה נדיבה, אינו עולה בקנה אחד עם מצבן הסוציאקונומי של העדות ודרך חייהן."

"מכל הדברים עולים כי אתי ורונית עברו מסכת ייסורי גהנום והגיעו למצב בחקירתן בשל הלחצים של מח"ש נאלצו בצר ליבם וללא ברירה להגיד כל מה שנאמר להן ע"י חוקרי מח"ש. על מנת להשתחרר ולהגיע לביתן, העדות כל אחת בתורה טרם מתן עדותן בביהמ"ש דיברו על היחס וההשפלה אותן עברו בחקירה, הפחד איתו נאלצו להתמודד היה קשה מנשוא עבורן עד שאמרו נואש והחליטו להסדיר את גרסתן על מנת להשתחרר. לכך נמצא חיזוק במלל החקירה, ביהמ"ש שמע את העדות, בחן אותן ואף עמד על אישיותן כפי שניתן היה לראות מניתוח החקירה של מחש מהכתובים כפי שנאמרו לכאורה ע"י העדות לא נרשמה שפתן, הדברים נוסחו ע"י חוקרי מח"ש ולא מדבריהן של העדות וזאת כיוון ששפת התבטאותן אינה עולה בקנה אחד עם דרך התבטאות שלהן בחיים לאור חוסר השכלה מול כישורי החוקרים."

"בבואן לביהמ"ש גמלה בהן ההחלטה לספר את מה שארע באמת 2 העדות הסבירו אף את הסתירה בן עדותן במח"ש מול עדותן בבית המשפט הנכבד, בהרחבה הן סיפרו על תחושתיהן ועל היחס שקיבלו על ההשפלה וההפחדות שעברו וכפי שבימ"ש התרשם מדובר בנשים קשות שכל רצונם הוא לסייע למנוחה כפי שביקשה מהגב' רוני לחתום לה על הצוואה."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"בעדותן בביהמ"ש חזרו העדות שתייהן כל אחת בעדותה על מסכת ההתעללות שעברו במח"ש הסבירו כל אחת בדרכה על התחושות ומדוע אמרו את מה שביקשו מהן חוקרי מח"ש, הן סיפרו כל אחת בעדותה על אותו המפגש עם המנוחה, ועל רצונה של רונית לסייע לאור בקשת המנוחה וזאת לאור המשפט "רצונו של אדם כבודו".

"בניתוח העדות הגב' רונית והגב' אתי נראה כי עדותן סדורה ושלושה זו לצד זו ואף סופקו הסברים ומסמכים רפואיים בדבר עדות מח"ש. "

"בדקה 18:33 לקלטת אתי נשאלת על ידי החוקרת אחרי שחתמה "את צריכה לשירותים משהו" וזאת כשהרבה לפני ביקשה להתפנות מספר פעמים רק אחרי שחתמה נשאלה שאלת הכח. אז אומרת החוקרת לחסן "אתה יכול לקחת אותה?" חסן עונה "כן" חסן שואל את אתי את יודעת איפה זה "אתי עונה "כן" ואז החוקרת לחסן "אבל קח אותה לשירותים שלנו" תן לה את המפתחות של השירותים שלנו. ואז חסן יוצא עם אתי מהחדר לוקח אותה לשירותים החשובים לא אלו שבחוץ "שלנו". ומה שיותר מביע צער בכל העניין הזה **שחסן טוען שמעולם לא היה עם אתי לבד** כאשר בפרוש **יצא איתה לשירותים יחד עם אתי**. הטענות של אתי על לחץ וההתנהגות מול חוקריה מצויה במהלך מלוא החקירה, נכון, ברמזים קטנים"

19. **באי כוח הנאשמים המשיכו וטענו:**

"78. העדות קיבלו יחס משפיל בחקירה במח"ש

ב"כ המאשימה מנסה להטיל בכך ספק אולם ביהמ"ש קיבל לידי את העימותים ומלוא החומר המוקלט ואף הוא ראה כי קיימים מרווחי זמן בהן לא תועדו העדות. דהיינו נפל פגם ממשי בתיעוד החקירה של העדות, יתרה מכך בתמלול העימות ב"

"79. ב"כ המאשימה מנסה לזרות חול בעייני ביהמ"ש ומנסה לומר כי חקירת העדות התנהלה בנינוחות ועצלתיים, שלא כך הדבר, ועל כך אין עוררין!!!!!!"

"80. יש לשים לב כי לאחר שהסבירו העדות את מה שארע להן במח"ש יכול היה ב"כ המאשימה אף לחקור לעניין תחושות הנינוחות והחקירה הנעימה לשיטתו שהתנהלה אך הוא בחר שלא לעשות כן ולא שאל ולו שאלה אחת אודות החקירה במח"ש אודות הרגשתן או היחס שקיבלו. "

"81. למצער הדבר היחידי שעושה ב"כ המאשימה הוא לבסס סיכומיו אודות עדות שיקרית שניתן הסבר מדוע ניתנה. אף בסיכומי ב"כ המאשימה אין התייחסות לעדויות שנתנו העדות בביהמ"ש ההתייחסות היא לחקירת מחש בלבד. "

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

82. ב"כ המאשימה שכח כי ברגע שניתנה העדות של העדות לשביעות רצונם של חוקרי מח"ש הן שוחררו מעולם לא הוגש כנגדם כ"א, ואפילו רונית שנחשדה בהתחלה "כראש ארגון פשע" שבה לביתה בתמורה לעדות שתיתן בביהמ"ש. דהיינו גם כאן ניתן לראות כי חוקרי מח"ש עשו כל לאל ידם על מנת לקבל גרסה למתאימה להם. ויודגש כי ישנן חקירות שלא הוקלטו וחורים בזמנים."

83. עדותן של העדות בביהמ"ש הינה עדות אמינה ומהימנה לב"כ המאשימה היה מלא הזמן לחקירתן, העדות ענו על כל שאלותיו, הדבר שהרע לב"כ המאשימה היא שתשובות העדות לא היו לשביעות רצונו. ולכן חדל מלשאול בנושאים מהותיים בעת הדיון ובסיכומיו החליט להתנהל כאילו ארוע עדות זה לא התרחש כלל "

20. לגישת ב"כ הנאשמים - "מעולם לא הוטל כל ספק לעניין קיום מעמד החתימה או החתימה עצמה". עוד נטען ע"י הסנגורים : "אין חולק כי בוצעה פגישה בה נכחו העדות והמנוחה הדבר אף לא נסתר במסגרת העדויות שהובאו לפיתחו של ביהמ"ש", והוסיפו כי "השכם והערב על גירסתן, על מועד החתימה והנוכחים בה", לצורך כך הפנו לציטוטים הבאים :

בנוגע לאתי סוויסה – "ש. האם נכון שהמנוחה לא חתמה בפניך על הצוואה? ת. היא חתמה בפניי, ואז אמא ואני חתמנו ואז אני הלכתי" (עמ' 26, שורות 10-11); "ש. זה נכון שאמא שלך חתמה לפניך על הצוואה, לפני שאת הגעת לבית. ת. לא חתמנו יחד הייתי לידה" (עמ' 31 שורות 8-9); "ש. איך זה היה? ת. באתי, ישבתי שם כמה דקות..." (עמ' 32 שורות 8-9); "ש. את אומרת ב 167, שדניאל לא היה נוכח במעמד החתימה. זה שקר או אמת? דניאל היה נוכח במעמד החקירה. חקירה / חתימה זה נכון?" "לא. הוא לא היה נוכח במעמד החתימה" (עמ' 28, שורות 20-23).

בנוגע לרונית רוזנצוויג - "אני חתמתי, המנוחה ביקשה ממני, חתמתי אצלה בבית. הזמנתי את הבת שלי, ביקשתי ממנה, חתמה, ישבנו איתה נחמדה מאוד. זה מה שהסברתי בתחילת..." (עמוד 46 שורות 9-10); "כי חיכינו לחתום ביחד" (עמ' 50 שורה 12); ש. למה קודם ששאלתי אותך לא ענית לי "אני לא זוכרת" ת. כי אני יודעת שהיא חתמה ואני חתמתי, והיינו שם, דיברנו. אני לא זוכרת אם זה ראשונה, שנייה, באמת שלא" (עמ' 55 שורות 13-15).

21. עוד נטען ע"י ב"כ הנאשמים בסיכומיהם:
89. עצם קיום הפגישה מול המנוחה מסיר כליל טענת את הזיוף ע"י הנאשמים שכן לא הכירו את המנוחה לא דיברו עימה והם לא הכירו את הסיטואציה."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "90. המאשימה ניסתה כל לאל ידה על מנת לסתור את קיום מועד החתימה למצער לא צלחה בכך 2
2 העדות מדברות על פגישה 1 בה בוצעה החתימה נאשמת מס' 1 הודתה כי קיבלה את הצוואה מהעדה
3 הגב' רונית רוזנצויג, יש לשים לב כי אף פעם לא נטען כי הנאשם מס' 2 היה מעורב. העדות חזרו השכם
4 והערב כי המנוחה חתמה על הצוואה בנוכחותן בביתה וללא מערובתם כלל של הנאשמים. ולגבי
5 הנאשמים עולה בבירור שכל "חטאם" כי אישה ערירית החליטה להעביר להם את ירושתה."

6
7 "91. יודגש כי ישנה אף עדות אשר מראה על נתינת הצוואה לנאשמת מס' 1 מהעדה כאשר שם הייתה
8 עדה נוספת בלתי תלויה, הגב' יפה נפתלי ועל כך יפורט בהמשך"
9 "92. העדות חזרו כל הזמן כי חתמו יחד "קראתי לאתי ואנחנו חתמנו" העדות מעולם לא טענו כי
10 הנאשמים היו נוכחים במעמד החתימה אף לא במחש."

11
12 אעיר כבר עתה, שבנוגע למה שנכתב בסעיף 92 הנ"ל לסיכומי הסנגורים, הרי שטיעון זה אינו נכון בנוגע
13 לאתי סוויסה: כפי שאפרט בהמשך, בחקירתה במח"ש, ת/4, אמרה אתי "מירה באה אל אמא שלי
14 הביתה. ... מירה ביקשה שיש מישהי שהיא חברה טובה של אמא שלה זכרונה לברכה והיא רוצה
15 להוריש לה, היא אפילו לא פירטה מה, ... אז היא לקחה אותי להכיר אותה ובאותו יום חתמנו על
16 המסמך" (שורות 76-73). עוד טענה אתי, שהשלושה נסעו יחד לבית המנוחה, ברכבה של הנאשמת
17 (שורה 95).

18
19 הסנגורים המשיכו וכתבו בסיכומיהם:

20 "93. יודגש כי חקירותיה של אתי לא תועדו במלואן ואף הוצגו ראיות בביהמ"ש אודות פרטיהם. אתי
21 הוזעקה מטיול עם בנה ללא כדורים ומזון החל משעות הצהריים כאשר היא חולת אפילפסיה, ולוקה
22 בנפשה, בעלת נכות. ועוכבה שעות רבות מעבר לזמן העיכוב המותר עפ"י חוק."

23
24 22. ב"כ הנאשמים הפנו לדברי הפתיחה של אתי, בעדותה בבית המשפט, שהיא עברה התקף, נתנו לה
25 כדורים, נתנו לה לשמוע את אמא שלה בוכה ואז היא חזרה בה מעדותה וכי "אמרתי להם מההתחלה
26 .. אמרתי למפקד שאני אגיד לו שאח שלי רצח את רבין רק תוציאו אותי מפה בבקשה..." פרוטוקול
27 מיום 27.2.18, עמ' 36 שורות 8-1).

28

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

23. הבאתי את עיקרי סיכומי ב"כ הנאשמים באותן המילים כפי שהן נכתבו על ידם. הסיכומים מושתתים על מספר אדנים, והעיקריים שבהם: החלטת הנבט"ם, וכן הבקשה לקבל את דברי אתי ורונית בבית המשפט, ולקבוע שהן אמרו דברים שונים בחקירותיהם במח"ש לאור לחצים ואיומים מצד חוקריהם. בהכרעת דין זו אתייחס לכל טיעוני הסניגורים דלעיל, וכן לטענות הנוספות שהועלו על ידיהם, ואתייחס בפירוט לסתירות ולפרכות שבדברי העדים, ואקבע ממצאי מהימנות ומסקנות.

דין והכרעה – האישום הראשון

24. כעת אדון בכל הטענות שהועלו ע"י שני הצדדים, הסנגורים והתובע, ואתייחס באופן מפורט לעדויות שנשמעו בפניי, ואכריע במחלוקות שבין הצדדים.

העדה רונית רוזנצוויג

25. רונית היא אחת משתי החתומות על הצוואה (השניה היא בתה אתי סויסה)

רונית ואתי הודו בחקירתן במח"ש, שהחתימה היא מעשה זיוף וכי מעולם לא ראו את המנוחה בחייה, אלא בתמונות לאחר מותה, וכי חתמו לבקשת הנאשמת, עמה יש להם הכרות רבת שנים. יחד עם זאת, בעדותם בבית המשפט חזרו השתיים מגרסתן במח"ש, אך כפי שאפרט בהמשך, גרסתן החדשה היא גרסה כבושה, בלתי סבירה, בלתי עקבית, ואני דוחה אותה על הסף, ומעדיף את הודעותיהן במח"ש, כמצוות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, וזו לשון סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות:

"בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו".

חיזוק לגרסת העדות במח"ש, לעומת גרסתן בבית המשפט, ניתן למצוא למכביר, כולל שקרי הנאשמים, עליהם אעמוד בהמשך.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ב"כ הנאשמים ביקשו להעדיף את גרסת העדות בבית המשפט, על פני גרסתן בפני חוקרי מח"ש. לדבריהם "העדות לצוואה" הגיעו לבית המשפט והעידו פעמיים בהליך האזרחי ופעם נוספת בהליך הפלילי, והתובע בחר להתעלם לחלוטין מגרסתן. עוד נטען ע"י הסנגורים, ששתי העדות מסרו בבית המשפט, שגרסתן במח"ש היא שקרית, והוסיפו שהן עברו מסכת התעללות קשה ע"י חוקרי מח"ש. הסנגורים הוסיפו וטענו, שאין קשר עם המציאות לכותרת שב"כ המאשימה נתן לעדותן, "עשינו למירה טובה", והוסיפו, שצפייה בקלטת העדות של אתי סוויסה מעלה (ציטוט מסיכומי הסנגורים): "שמעין לוי כהנא החוקרת בעצמה אומרת לאתי את דעתה אל מול העדה אתי וקרנית ויין שישבה לצידה, בדקה 03: 59 בשעה 28: 34: 17 דקות --"אמרתי לה שזה ברור לי שעשיתן טובה לחברה שהיא לא ידעה שזה ימשיך להיות". (שותלת לאתי בראש עשית טובה לחברה יש להדגיש שאתי לא אמרה זאת אלא מעיין אמרה בהקלטת החקירה המצומצמת למה שמתאים לחוקרי מח"ש בתיק זה)".

הסנגורים הוסיפו וטענו: "אפילו בסיכומים שנועדו לעשיית צדק במחלקה שאמונה על מערכת החוק נראה מרדף לא צודק, על ידי הסתרת האמת כפי שהיא".

כפי שיפורט בהכרעת דין זו - אין בידי לקבל טיעון זה של הסנגורים - הסנגורים לא התייחסו לכך, שהמשפט "עשינו טובה למירה" נאמר ע"י העדה רונית רוזנצווייג, עוד בחקירתה ת/6, לאחר שנשאלה "איך יכול להיות שאת חותמת על הצוואה לא בנוכחות אידיית ולא בנוכחות עו"ד?", ותשובתה: "אני לא חשבתי לרגע שזה משהו לא טוב ולכן חתמתי כך כטובה לחברה, אני מאוד מעריכה את מירה והיא יקרה לי ולכן עשיתי לה טובה וחתמתי" (שורות 36-38). שתי העדות, רונית ואתי, העידו באופן בלתי עקבי בפניי, ושתייהן עשו עליו רושם בלתי מהימן, כאשר כל מטרותן בעדותן בבית המשפט הייתה לסייע לחברתן הנאשמת 1 - לכך אתייחס באופן מפורט בהמשך.

26. חקירה ראשונה של רונית רוזנצווייג במח"ש ביום 8/6/15 - ת/5:

הכרעת דין זו תתייחס לחלקים הקבילים של העדות, ולא לחלקים הבלתי קבילים, כגון עדויות שמועה ותחושות אישיות.

רונית נחקרה בחשד לקשירת קשר לביצוע פשע וזיוף צוואתה של המנוחה (שורות 2-3), וכשהתבקשה להגיב על החשדות נגדה השיבה "אני לא מבינה למה אני קשורה לפשע. הדברים הם לא נכונים" (שורות 11-12), ומיד החלה להסביר זאת (שורות 12-37).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לדברי רונית, היא נהגה להגיע לטפל באמה של הנאשמת, מלכה ז"ל, שהייתה חולה בסרטן, בביתה של מלכה בשכונת בת-גלים בחיפה (שורות 12-13), וכך הכירה את המנוחה אדית. לימים טיפלה גם באביהם של הנאשמים (שורה 119) וגם בבנה של הנאשמת (שורה 120). את הנאשמת הכירה מזה מספר שנים (שורה 125). רונית המשיכה וטענה, שהמנוחה הגיעה לביתה של מלכה ז"ל "לבקר אותה פעמיים ואני זוכרת שהיא הייתה מגיעה עם מונית וכך אני הכרתי אותה" (שורות 14-16), ומלבד כמה שיחות עם המנוחה על מאכלים רומניים "לא היה לי שום דבר איתה" (שורות שורה 17-19). רונית המשיכה וסיפרה, שהיא שמעה "הרבה שיחות" בין מלכה למנוחה (שורה 19), למשל אודות אחיה של המנוחה, והוסיפה ש-"מלכה ודב היו בקשר מאד, אני לא יודעת איפה הוא היום ומעולם לא ראיתי אותו" (שורות 19-22). רונית ציינה עוד, שהמנוחה הגיעה לבקר את מלכה פעם אחת בבית החולים לפני שנפטרה (שורות 22-23), וכי לאחר פטירת מלכה ז"ל, שלדבריה זה היה ערב חג, רונית נסעה במונית (שורה 24) לביתה של המנוחה לאסוף אותה להלוויה, אבל המנוחה לא רצתה להגיע כי ההלוויה הייתה בטבריה (שורות 25).

רונית המשיכה וטענה, שלאחר מספר חודשים, בשעה 09:00 בבוקר לערך (שורה 171), נסעה שוב אל המנוחה, כדי להסיע אותה לאזכרה של מלכה, ובזמן שישבה אצלה בבית, אמרה לה המנוחה "שהיא חושבת ושהיא רוצה להשאיר את הירושה שלה לדניאל ומירה הילדים של מלכה" (שורות 26-28; 146-148).

לדברי רונית - המנוחה ביקשה ממנה לסגור את דלת הבית "ואז היא אמרה לי שיש איזה שכן שהיא לא אוהבת וזהו" (שורה 29).

לאחר מכן הסבירה רונית למנוחה, שהיא צריכה להסדיר את העניין באמצעות עורך דין, אבל המנוחה אמרה שהיא "לא יכולה לצאת" (שורות 29-30); ואז "אדית הביאה צוואה שאני לא זוכרת אם היה רשום בה שמות ואני חתמתי על הצוואה ואז קראתי לבת שלי אתי מאחר והיה צורך בשני עדים וגם אתי חתמה בעצמה" (שורות 30-32), והוסיפה "אתי הגיעה ואמרתי לה שתחתום על הצוואה, אני חתמתי לפני על הצוואה. וזהו פה נגמר התפקיד שלי" (שורות 34-36). בהמשך אמרה "אני באמת לא זייפתי ולא עשיתי שום דבר. אחרי זה אדית אמרה לי לקחת העתק מהצוואה ולתת למירה וזהו" (שורות 36-37). רונית המשיכה וציינה, כי "בעת שחתמתי על הצוואה למעט אותי ואת אדית ואחרי זה אני קראתי לבת שלי אתי והיא חתמה בנוכחותי" (שורות 51-53; וחזרה על כך בשורה 77) וכי אתי הגיעה לבית המנוחה באמצעות מונית (שורה 107). רונית אישרה כי יש ברשותה נייד אחד בלבד: 054-2207889, הרשום על שם בתה, (שורות 38-44). באמצעותו התקשרה לאתי, למספר 054-2727274 (שורה 108).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 רונית אמרה מפורשות, שאין לה עם המנוחה "שום קשר מעבר לזה שהכרתי אותה בבית של מלכה"
2 (שורה 46), על כן נשאלה "אם אין לך שום קשר איתה ורק הכרת אותה פעמיים בבית של מלכה אז
3 למה שהיא תבחר בך כעדה לצוואה ולא מישהו אחר מקרובי משפחתה?", ותשובתה הייתה "זה אני
4 לא יודעת" (שורות 47-49). כשנשאלה רונית אם שאלה את המנוחה מדוע היא לא קוראת למישהו מבני
5 משפחתה להיות עדים לצוואה, השיבה "לא שאלתי אותה אבל אני יודעת ממנה שאין לה אף אחד
6 בעולם ושאלתי לה ילדים" (שורות 59-61). כשנשאלה רונית מדוע המנוחה בחרה מבין ארבעת ילדיה של
7 מלכה רק את הנאשמים כדורשים, ודווקא אותם, השיבה "באמת אני לא יודעת. אני רק יודעת שדב
8 אחיה של אדית אהב מאוד את מלכה. זה דברים ששמעתי מהשיחות שהיו לאדית ולמלכה" (שורות
9 69-70).

10
11 בהמשך עדותה התבקשה רונית לפרט אודות חתימתה על הצוואה: לדבריה, היה "דף אחד, אני
12 חתמתי מצד ימין" (שורות 74-75), וכשנשאלה איך בדיוק חתמה השיבה "את החתימה הרגילה שלי,
13 רונית רוזנצווייג" (שורות 82-83). כשנשאלה אם היא בטוחה שזה היה דף אחד, השיבה "זה היה טופס
14 אחד של שני דפים, חתמנו על שני הדפים" (שורות 80-81). בהמשך אמרה, כפי שכבר ציינתי לעיל,
15 שלאחר החתימה היא לקחה את הצוואה ומסרה אותה לנאשמת (שורה 98).

16
17 רונית נשאלה בנוגע ליום חתימתה על הצוואה, ותשובתה "אני לא זוכרת אבל נראה לי שזה היה חודש
18 אחרי שמלכה נפטרה זה היה באזור של ראש השנה. מלכה נפטרה בערב חג" (שורות 100-101) –

בכך מתחילות הסתירות והפרכות בגרסתה של רונית:

19
20
21
22 מלכה ז"ל נפטרה ביום 28.9.11, ואילו רונית חתמה על הצוואה ביום 20.9.13 – כשנתיים לאחר פטירת
23 מלכה, ולא חודש אחרי. בתאריך 28.9.11 אכן חל ערב ראש השנה, ואילו בשנת 2013 חל ערב ראש השנה
24 בתאריך 4.9.13 – מכאן, שיום 20.9.13 לא יכול להיות חודש אחרי ערב ראש השנה, אלא רק שבועיים,
25 ולא מקיימים אזכרה שבועיים אחרי הפטירה.

26
27 בנוסף, גם אם הייתה אמורה להתקיים אזכרה למלכה ז"ל, הרי שלפי המנהג העברי לא מקיימים
28 אזכרה בחול המועד סוכות, והתאריך 20.9.13 היה היום הראשון של חול המועד סוכות של אותה שנה,
29 ומכאן – תמוה מאוד מדוע לרונית להגיע למנוחה ביום הראשון של חול המועד סוכות, שאינו מועד
30 אזכרה למלכה, ואין ביום זה כל אירוע מיוחד שיצדיק הגעה למנוחה - מדובר בסתירה בעלת חשיבות
31 להערכת מהימנות העדה, והיא מצטרפת לסתירות ופרכות רבות נוספות, אליהן אתייחס בהמשך,
32 ושהביאו אותי, כאמור, לדחיית גרסת העדה רונית, לפיה היא חתמה על הצוואה בנוכחות המנוחה,
33 ולהעדיף את גרסתה האחרת, לפיה הנאשמת הביאה את הצוואה לביתה ושם חתמה עליה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הצוואה מיום 20.9.13 הוצגה בפני רונית, וכשנשאלה אם היא מזהה את החתימות שעליה (שורות 141-142) השיבה: "כן זו חתימה שלי וחתימה של איתי הבת שלי. את זה אני לא זוכרת מה שיש על הדף הראשון, חתימה עם האותיות אבל כך אני עושה באמת, "ר.ר." " (שורות 143-144). רונית נשאלה בעניין זה, וענתה כדלקמן (שורות 169-171):

"שאלה: לי יש ראיות שהצוואה הזאת מזויפת ובנוסף את כלל לא היית באזור הבית של המנוחה אפילו לא בעיר בה ביתה נמצא. תגובתך?
תשובה: הצוואה הזאת לא מזויפת, אני חתמתי עליה בנוכחות אדית ואני כן הגעתי אליה הביתה, אתה יכול לקחת אותי למכונת אמת. אני במיליון אחוז הייתי אצל אדית וחתימתי על הצוואה בנוכחותה ולבקשתה. אני הייתי אצלה בסביבות השעה 09:00 למיטב זכרוני"

הוצגו לעדה איכוני הטלפונים הניידים מאותו היום, 20.9.13 (נספח 2 לת/5), מהם עולה שהיא ואיתי לא היו ביום זה באזור ביתה של המנוחה, ובכל זאת המשיכה רונית לעמוד על שלה, ואמרה "אני אומרת לך בוודאות שאני הייתי אצל אדית בבית באותו יום שחתמתי על הצוואה אני ואיתי".

עיון באיכוני הטלפונים הניידים מעלה, שרונית שהתה ביום 20.9.13 בטירת הכרמל, מהשעה 08:30 ועד לשעה 17:56, כך שבשעה הנטענת על ידה, 09:00, היא לא הייתה בדירת המנוחה בחיפה. מעבר לכך, רונית ציינה שלא נראה לה שיש לה את הטלפון של המנוחה (שורה 204), וכאשר נשאלה כיצד הגיעה לביתה ללא תיאום עמה, השיבה: "אני לא התקשרתי ולא תיאמתי מולה דבר. לקחתי מונית ובאתי אליה לדירה דפקתי בדלת ואז אמרתי לה שמלכה נפטרה..." (שורה 207-208).

אם אכן רונית הגיעה בהפתעה לבית המנוחה, ולא תיאמה זאת עמה, וכאשר המנוחה נפטרה כשנתיים לפני כן, ולדברי רונית עצמה היא הגיעה למנוחה רק פעמיים – פעם ראשונה ביום הלווייתה של מלכה ז"ל, ובפעם השנייה – כאשר חתמה על הצוואה – הכיצד יכלה המנוחה לדעת שרונית תגיע אליה דווקא שנתיים אחרי מות מלכה, שנפטרה כאמור ביום 28.9.11? ולא אחרי שנה ממועד הפטירה, או אחרי חודש, כפי שאמרה לפני כן. תהייה זו מתעצמת, לאור העובדה, שהתאריך המופיע בצוואה, שכביכול בו חתמו רונית ובתה איתי על הצוואה, מופיע בדפוס ולא בכתב יד – 20.9.13 – הכיצד יכלה המנוחה לדעת מראש, שדווקא ביום זה יגיעו רונית ובתה אליה ויחתמו על הצוואה, שהרי הצוואה הייתה כבר מוכנה כשהמנוחה ביקשה מרונית לחתום עליה.

כפי שכתבתי לעיל, ביום 20.9.13 חל חול המועד סוכות לאותה שנה, ולא הוצג בפניי כל אירוע מיוחד ביום זה, שיצדיק את הגעת רונית למנוחה, ושהמנוחה אמורה לדעת על הגעה זו, ולהכין מראש את הצוואה כולל תאריך החתימה המודפס – תהיות אלו מצטרפות לתהיות רבות נוספות, ומפריכות את גרסתה של רונית, כפי שאתייחס לכך בהמשך.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לאחר החקירה, ועוד באותו יום, כפי שיפורט להלן, רונית הודתה שלמעשה חתמה על הצוואה בביתה שלה, לבקשתה של הנאשמת, ושהיא לא סיפרה אמת לגבי נסיבות החתימה מהסיבה ש- "לא הבנתי את ההבדל בעניין הזה" כלשונה (ת/6, שורות 22-23).

27. חקירה שניה של רונית רוזנצווייג במח"ש ביום 8.6.15 – ת/6:

לאחר סיום החקירה הראשונה של רונית, בשעה 16:04 (ת/5, שורה 218), חזרו רונית והחוקר חסן שוב לחדר החקירות, לאחר שבוצעה ביניהם שיחה בעל פה, שלפי דברי החוקר, הוא הבהיר לה, שבידיו ראיות לכך שהיא מסרה גרסת שקר קודם לכן, וכי ניתנת לה "הזדמנות לספר את האמת", וכך סיפרה בחקירתה זו (שורות 18-22):

"אני לא חתמתי על הצוואה בביתה של אידית, לא אני ולא הבת שלי. מה שקרה זה שמירי כרסנטי הגיעה אלינו הביתה עם הצוואה שהראית לי בחקירה הקודמת והיא אמרה לנו שהמנוחה הורשה לה את הבית. אני לא בטוחה אם אמרה שהיא נפטרה או לא אבל כן היא אמרה לי שאידית הורשה לה את הבית ולכן ביקשה את העזרה שלנו לחתום על הצוואה. ואז אני והבת שלי חתמנו על הצוואה בבית שלנו"

גרסה זו של רונית מתיישבת עם איכוני הטלפון שנערכו לה, אליהם התייחסתי לעיל, ושלפיהם שהתה רונית בטירת הכרמל משך כל יום 20.9.13.

לדברי רונית, "אני רוצה להגיד שאני מצטערת על זה שלא סיפרתי את האמת בחקירה הקודמת ולא הבנתי את ההבדל בעניין זה" (שורות 22-23), והוסיפה "שכל מה שמסרתי מעבר לזה היה אמת. אני כן הכרתי את אידית דרך מלכה ואני כן הייתי אצלה בבית" (שורות 24-25). בנוגע לבתה אתי סיפרה: "הבת שלי לא קשורה לדבר ולא יודעת כלום, אני זו שאמרתי לה לחתום" (שורות 31-32) וכי "הבת שלי איתי בכלל לא הייתה בביתה של אידית והיא לא מכירה את אידית בכלל ואני לא חושבת שהיא ראתה אותה אי פעם" (שורות 26-27).

רונית נשאלה אם היא הגיעה לביתה של המנוחה לאחר פטירתה, ולאחר שחתמו על הצוואה (שורות 46-47) ותשובתה: "כן אנחנו הגענו עם מירה לדירה" (שורות 48; 56-57), וכשיצאו מהבית, הנאשמת "יצאה עם קלסר אחד נראה לי בצבע ורוד" (שורה 49).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 רונית נשאלה "איך יכול להיות שאת חותמת על הצוואה לא בנוכחות אידיית ולא בנוכחות עו"ד?"
2 ותשובתה "אני לא חשבתני לרגע שזה משהו לא טוב ולכן חתמתי כך כטובה לחברה, אני מאוד מעריכה
3 את מירה והיא יקרה לי ולכן עשיתי לה טובה וחתמתי" (שורות 36-38) והוסיפה "סמכתי על
4 מירה..." (שורות 80-83) – לעניין זה התייחסתי לעיל, כאשר הסנגורים טענו שנושא עשיית הטובה
5 לנאשמת היה בבחינת הדרכה, כאשר רונית מדגישה ומסבירה את נושא חתימתה על הצוואה לא רק
6 במילה "טובה לחברה", אלא תוך מתן הסבר: מעריכה אותה, יקרה לי, סמכתי עליה.

7
8 מסקנתי היא, שהמילים הנ"ל הן מילותיה של רונית, והיא אמרה אותם מרצונה הטוב והחופשי. רונית
9 אף הדגישה, שהיא לא קיבלה מהנאשמת כל תמורה בעד חתימתה על הצוואה, וכדבריה "שום דבר,
10 אפילו לא סוכרייה. אני לא עשיתי את זה למטרות כאלו. אני הייתי הכי טבעית בעולם. החתימה
11 הייתה בגלל מירה החברה" (שורות 41-42).

12
13 בהמשך נשאלה אם מאז האירוע שמעה מהנאשם או הנאשמת משהו בנוגע למשפט המתנהל בעניין
14 הצוואה, והשיבה שהנאשם מעולם לא דיבר איתה, ואילו הנאשמת "אמרה לי שיש מישהו שטוען
15 שהוא קרוב משפחה של אדית ושעושים בירור אם זה אכן קרוב שלה" (שורות 58-61). רונית הוסיפה,
16 שהנאשמת לא אמרה או תדרכה אותה כיצד להגיב אם ישאלו אותה לגבי הצוואה "אפילו לא פעם
17 אחת" (שורות 63-65), ושאת גרסתה הקודמת מסרה ללא תדרוך, כי "זה משהו שיצא ממני כך" (שורות
18 66-68). כשנשאלה "למה אמרת דברים שהם לא נכונים מיוזמתך אם הדבר בעיניך אינו בעייתי?",
19 השיבה ש "יכול להיות שהרגשתי כבר במעמד החתימה שיש משהו שהוא לא בסדר ולכן אמרתי מה
20 שאמרתי ואני פחדתי להסתבך" (שורות 69-71).

21
22 הצוואה הוצגה לרונית שוב, והיא נשאלה אם חתימת המנוחה על הדף השני הייתה חתומה כבר
23 כשהנאשמת הביאה את המסמך לביתה, ותשובתה: "כן החתימה של אדית כבר הייתה על המסמך",
24 והיא השיבה בשלילה לשאלה, אם ראתה את המנוחה חותמת על אותו מסמך לפני כן (שורות 75-79).

25
26 בחקירה זו התברר, שאין זו הפעם הראשונה שרונית ובתה אתי חותמות עבור הנאשמת על צוואה:
27 רונית ציינה, שבעבר חתמה כעדה על צוואתו של יוסף כרסנטי ז"ל, אביהם של הנאשמים, לאחר שביקש
28 ממנה זאת, כאשר לדבריה "לציין שאני בעצמי מטפלת ביוסף... אני ואיתי חתמנו על הצוואה בבית של
29 מירה בנוכחות האבא יוסף" (שורות 85-89).

30
31 רונית נשאלה ע"י "למה בחרת לספר את האמת אחרי שדיברתי איתך אחרי החקירה הראשונה?",
32 והשיבה (שורות 80-83):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"אני הבנתי במי מדובר ולא רציתי להסתבך בשביל אף אחד. מה שעשיתי אני והבת שלי זה היה כי סמכתי על מירה. היא חברה שלי ויקרה לי ולא חשבתי שהיא עושה לי רע. אני מרגישה כרגע נורא לגביה"

וסיימה את חקירתה במילים: "חבל שאני פה ואני מצטערת מאוד ומתחרטת על מה שקרה" (שורה 91).

דבריה של רונית בחקירה זו משתלבים היטב עם חומר הראיות האובייקטיבי, כגון איכוני הטלפונים, מועדי הפטירה ועוד, עליהם עמדתי לעיל, ואני מקבל את דבריה, ומעדיפם על עדותה בבית המשפט.

28. חקירה שלישית של רונית רוזנצווייג במח"ש ביום 8.6.15 שעה 20:34 – ת/7:

רונית נשאלה האם סיפרה את האמת בחקירתה הקודמת (ת/6), והשיבה על כך בחיוב (שורות 9-10). היא גם נשאלה מי הביא לה את הצוואה של אידיט איתן לצורך חתימתה, ותשובתה "מירה הביאה את זה לבית שלי ושם אני חתמתי עליה יחד עם אתי, הבת שלי" (שורה 12). וכך אמרה בהמשך (שורות 13-18):

"שאלה: אני אומר לך שבניגוד לגרסה שלך זו מירה נחקרה וזו מסרה שאת מאחורי כל הצוואה הזו ושזו את שהבאת לה את הצוואה כשלושה חודשים אחרי שאדיט נפטרה ואף שהדבר הזה הפתיע אותה מאוד. תגובתך? תשובה: די אני אמרתי את האמת. חד משמעית זה לא נכון. שאלה: למה שמירה תספר ותגיד שאת עשית את הכל ואת זו שעומדת מאחורי הצוואה? תשובה: אין לי מושג ואני לא הבאתי צוואה לאף אחד"

רונית נשאלה אודות חקירתה הראשונה, ת/5, שם אמרה שהיא זו שהביאה את הצוואה למירה, ותשובתה: "אני אמרתי לך את האמת אחרי זה, שאני לא הבאתי ומה שהיה זה שמירה הגיעה אלינו לבית בטירת הכרמל ושם אנחנו חתמנו על הצוואה" (שורות 19-21). לשאלה "איך את מסבירה את התיאום הזה בין מה שאמרת בגרסה הראשונה שלך לגרסה של מירה?" השיבה "אני לא יודעת באמת אני לא יודעת. היא הביאה את הצוואה ואנחנו חתמנו עליה בבית בטירת הכרמל" (שורות 26-29).

רונית ממשיכה לדבוק בגרסה, לפיה הנאשמת היא זו אשר הביאה לה את הצוואה לביתה, שם חתמה עליה יחד עם בתה. דברי רונית, בגרסתה הראשונה, תואמים את גרסת הנאשמת, והדבר מעורר תהיות, שמא רונית הודרכה לומר את הדברים כפי שאמרה אותם בהתחלה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

29. עימות מיום 8.6.15 בין רונית לנאשמת :

רונית הסכימה לערוך עימות עם הנאשמת, ואכן נערך ביניהן עימות. בתחילת העימות שאל החוקר חסן את רונית "ספרי לנו שתשמע על הצוואה של אדית איתן ועל הנסיבות שחתמת על הצוואה", ותשובת רונית : "אדית אמרה לי בפירוש שהיא רוצה להוריש לדניאל ולמירה". תשובה זו שונה מגרסת רונית בחקירותיה השניה והשלישית, על כן היא נשאלה ע"י החוקרת "זה לא מה שנאמר", והחוקר חסן אמר לה "על הנסיבות שחתמת על הצוואה", ואז רונית משנה את גרסתה, ואומרת : "מירה באה אליי הביתה, לטירת הכרמל, עם המסמך, של הירושה. אני חתמתי וביקשתי מאתי לחתום גם". הנאשמת הגיבה לדברי רונית באומרה "היא נתנה לי את הצוואה שלה, והיא חתמה על הצוואה של אבא שלי".

ב"כ הנאשמים טענו, שהחוקרים הפעילו לחץ על רונית, לשנות את גרסתה, וכדבריהם בסיכומים : "לא נתנו לה לדבר ולומר את האמת מול מירה במהלך עימות, הדיחו אותה לומר מה שהתאים להם ולא מה שרצתה. ואז רונית משנה גרסה כשהיא מסתכלת על חסן בידיים שלובות מבוהלת ועונה עדיין שהיא מביטה בחסן ולא מול מירה ואמרת כאשר היא מזיזה את ראשה כאילו מדקלמת בעניו של חסן..... זאת משום מה שכח ב"כ המאשימה להוסיף חלק של שניות בתחילת העימות אך החשוב כחלק בגילוי אמת ועשיית צדק..." -

אין בידי לקבל טיעון זה של ב"כ הנאשמים – רונית שינתה את גרסתה עוד לפני העימות עם הנאשמת, כאשר בשתי חקירות, ת/6 ו-ת/7 היא חזרה על כך, שגרסתה הראשונה אינה נכונה. במהלך העימות שאל החוקר את רונית "את הבאת לה את הצוואה של אדית חתומה?", וכשרונית לא עונה ממשיך החוקר ושואל "זה מה שהיא אומרת, זאת האמת?", ואז רונית אומרת "לא, לא". החוקר שואל, "אז מה האמת?", ורונית עונה "שחתמנו...", חסן שואל "איפה?", ורונית עונה "אצלנו בבית". הנאשמת שואלת "אצלך בבית?", ורונית מאשרת בתנועת ראש את הדברים. החוקר שואל את רונית "מי הביא את הצוואה של אדית שחתמת עליה?", ותשובת רונית "מירה". כשרונית מתחילה לצאת מחדר העימות, אומרת הנאשמת "מה קרה? למה? הלחיצו? מה, מה קרה?", ואז פנתה לחוקרת ושאלה בקול רם "מה, הפחידו אותה, הלחיצו אותה, איימו עליה?".

צפייה בעימות מראה, שככל שרונית הייתה לחוצה, הרי שזה דווקא מהנאשמת ולא מהחוקרים, ובתחילה חזרה בפני הנאשמת על גרסתה הראשונה, אך מיד לאחר מכן, ולאחר שהחוקרים ביקשו להפנות את תשומת ליבה לשתי החקירות האחרונות שלה מאותו היום, בהם אמרה שדבריה בחקירתה הראשונה אינם אמת, התעשתה רונית והדגישה, שמי שהביא לה את הצוואה הייתה הנאשמת. פניית הנאשמת אל החוקרים, בטיעון שהם הפחידו את רונית, הלחיצו אותה ואיימו עליה, הופנו למעשה לרונית, ייתכן בכדי להשפיע עליה, וייתכן בכדי לתת בפיה הסבר ופתח מילוט לשם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

חזרה לגרסתה הראשונה. בסעיף הבא אתייחס לעדות רונית בבית המשפט, בה חזרה על גרסתה בחקירתה הראשונה, ואקבע מסקנות.

30. עדות רונית רוזנצווייג בבית המשפט ביום 27.2.18:

מיד לאחר אזהרת העדה ע"י בית המשפט, ובטרם נשאלה שאלה כלשהי, אמרה (עמ' 45, שורות 4-7):

"לפני שאני אתחיל בעדות, אומר בקצרה כי אני רק רוצה לדעת אחרי מה שיקרה כאן, מי ישמור עליי ועל הבת שלי על מה שקורה מהחבר'ה הצעירים האלו שמציקים לנו, שעוקבים לנו, שמאזינים לטלפונים שלנו, אני רוצה לדעת. אם אני פושעת אז אני פושעת. אי אפשר לחיות בדרך הזו. הם לא נותנים לנו מנוחה"

ב"כ המאשימה השיב לטענות רונית, באומרו שאיש מעולם לא הטריד אותה, לא עקב אחריה או האזין לה לטלפון הנייד, וביקש לקבוע שרונית שיקרה בבית המשפט. ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם, שב"כ המאשימה התייחס לחקירות רונית במח"ש ולא התייחס לתשובותיה בבית המשפט – טיעון מוטעה, וב"כ המאשימה התייחס, בניגוד לנאשמים, לכל הראיות, כולל חקירות רונית במח"ש ובבית המשפט.

בעדותה בבית המשפט חזרה בה רונית מדבריה בחקירותיה ת/6 ו- ת/7, ולדבריה "כשבאתי למח"ש ושאלו אותי את השאלות אמרתי את האמת. אח"כ היה שינוי" (עמ' 45, שורה 19), וסיבת הדבר היא כי "הלחיצו אותי לשקר" (עמ' 45, שורה 25), והסבירה זאת באומרה "זלזלו בי בצורה לא רגילה" (עמ' 45, שורות 26-27). לדבריה, בחלק הראשון של חקירתה "אמרתי את כל האמת" כי התייחסו אליה יפה (עמ' 45, שורות 33-32), וכך נשאלה בעניין זה (עמ' 46, שורות 6-1):

"ש. בחלק הראשון אמרת אמת כיוון שהתייחסו אליך יפה ובחלק השני לא אמרת אמת כיוון שהלחיצו אותך?
ת. כן. ממש.
ש. בחלק הראשון שאת קוראת לו חלק ראשון, את סיפרת, אני מזכיר לך, שחתמת בפניי הגב' המנוחה אידית איתן, חתמת על הצוואה.
ת. כן"

ב"כ המאשימה המשיך ושאל את רונית "בחלק השני, את אומרת שהלחיצו אותך. אמרת בעצם אני מתמצת, שמי שהעביר לך את הצוואה זו הייתה מירה כרסנטי ולא חתמת בפני המנוחה", ותשובתה (עמ' 46, שורות 12-9):

"אני חתמתי, המנוחה ביקשה ממני, חתמתי אצלה בבית. הזמנתי את הבת שלי, ביקשתי ממנה. חתמה, ישבנו איתה. נחמדה מאוד. זה מה שהסברתי בתחילת כשבאתי וסיפרתי מה היה. אז אמרו לי כל מיני דברים שבית המשפט לא מסכים

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שאני אומר, שאני ראש ארגון פשע, ושאני אכנס 25 שנה לכלא ועוד הרבה דברים. מח"ש אמרו לי מה להגיד."

והמשיכה (עמ' 46, שורות 13-14):

"ש. בגלל שאמרו לך שתכנסי לכלא אז בחלק השני לגרסתך אמרו לך מה להגיד?

ת. כן."

באי כוח הנאשמים ביקשו לאמץ את דברי רונית, בנוגע לתיאור מעמד החתימה שלה ושל בתה אתי – אין בידי לקבל בקשה זו, מכיוון שיש לבחון את דברי רונית ביחס למכלול הראיות בתיק, וחזרתה על אותו משפט יותר מפעם אחת אינו אמור להעיד בהכרח על נכונותו של אותו משפט. מכלול הראיות, כולל אלה האובייקטיביות, מפריך את גרסתה של רונית, כפי שכתבתי עד כה, וכפי שאמשיך לפרט בהמשך.

ב"כ המאשימה חקר את רונית על דבריה בת/6, ומה שכונה "החלק השני", שלדבריה לא היה אמת (עמ' 46, שורות 15-24):

"ש. מקריא לך. בשורה 18, מעדותך מיום 08.06.15, אני רוצה עכשיו שתספרי לי את נסיבות החתימה על הצוואה באמת.

ת. אני לא חתמתי על הצוואה בביתה של אידית, לא אני ולא הבת שלי.

ש. מה שכתוב כאן, האם את הוצאת את המילים האלו מהפה?

ת. אני לא זוכרת. אני הייתי בעולם אחר, לא זוכרת בדיוק מה אמרתי, אני רק יודעת שהם נתנו לי להיפגש עם הבת שלי. היא הייתה, אני בטוחה שהיא עברה אירוע, היא אמרה לי "אמא, אמרו לי להגיד ככה כי אם לא את תיכנסי לכלא"

ב"כ המאשימה הקריא לרונית ציטוט נוסף שלה "והיא אמרה לנו שאדית נפטרה והורישא לנו את הבית", את הוצאת את המילים האלו מהפה, זה נכון?" (עמ' 47 שורות 25-26), ותשובתה (מעמ' 47 שורה 27 עד עמ' 48 שורה 3):

"לא. אני לא זוכרת. אני הייתי מבוהלת, היה לי סכרת מאוד גבוהה, לא אכלתי שום דבר, החזיקו אותי, לקחו אותי בצורה כזו שלא ידעתי בכלל לאן אני הולכת, לקחו אותי מהיד, חיכינו בחוץ, אמרתי לו "סליחה, אתה יכול להסביר לי מי אתה?" כי לא ידעתי שיש עוד. והוא אמר לי "את תדעי עוד מעט". הכניסו אותי לאוטו לבן מאחורה, לקחו לי את הטלפון מהיד, הוא סחב לי את הטלפון מהיד. לא הבנתי. בתוך האוטו ישבו 2 אנשים, אחד נהג ובחורה לידו, ואז אני שואלת "אתה יכול להגיד לי לאן זה? מה קורה פה" והוא עונה לי "כאילו את לא יודעת", לא אני לא יודעת, ואז הם צחקו ביניהם. אני מספרת לבית המשפט באיזה סיטואציה הייתי. ואז אני שומעת את הבת שלי בוכה"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 רונית נשאלה בנוגע לעימות בינה ובין הנאשמת, ולדבריה "אמרו לי ללכת להעמיד פנים איתה... שהיא
2 זו שהביאה את הצוואה.. לשקר" (עמ' 59, שורות 8-15), ולשאלת ב"כ המאשימה "את בעצם אומרת
3 לנו, לביהמ"ש, שחוקרים של מח"ש, שהם אמרו לך להגיד דבר שקר, ואת נכנסת לחדר ואמרת דבר
4 שקר, האם אני צודק במה שאני אומר?", השיבה רונית "לא זוכרת" (עמ' 59, שורות 16-18).

5
6 רונית מנסה להוציא עצמה מהסבך אליו נכנסה כאשר סיפרה בת/ו-7/ת שהנאשמת היא זו אשר
7 הביאה לה את הצוואה לשם חתימתה, ולא המנוחה, והדרך בה בחרה רונית היא להטיל רפש בחוקרי
8 מח"ש, למען השגת מטרתה. דרך זו של רונית היא דרך פסולה, והיה ניכר על פניה ובדרך מתן עדותה
9 בבית המשפט, שאין כל קשר בינה ובין אותות האמת הנדרשים לקבלת דבריה – לא ידעה להסביר
10 חלקים מדבריה, לא זכרה חלקים אחרים, דבריה בת/ו-5/ת לא השתלבו כלל עם חומר הראיות, ואילו
11 דבריה בת/ו-6/ת-7/ת כן השתלבו, וכל הסבריה לשינוי גרסתה הם הסברים סתמיים ואני דוחה אותם
12 על הסף.

13
14 ב"כ הנאשמים טענו בסעיף 70 לסיכומיהם "רונית לא טענה מעולם כי הגיעה לקחת את המנוחה במועד
15 הלוויה..." – לטעון זה כבר התייחסתי בתחילת הכרעת דין זו, וכתבתי שמדובר בטיעון שאיננו נכון,
16 שהרי בחקירתה הראשונה, שלדברי רונית בפניי היא אמרה שם אמת, היא טענה, שלאחר פטירת מלכה
17 ז"ל, היא נסעה במונית לביתה של המנוחה כדי לאסוף אותה ללוויה, אך המנוחה לא רצתה להגיע כי
18 ההלוויה הייתה בטבריה (ת/ו-5 שורות 24-25). גם בעדותה בפניי אישרה רונית, שהיא הגיעה לאסוף את
19 המנוחה מביתה ללוויה של מלכה ז"ל (עמ' 48 שורות 31-32).

20
21 רונית נשאלה מתי הייתה בבית המנוחה לפני שחתמה על הצוואה, ותשובתה "לפני הצוואה באתי
22 פעמיים. או פעמיים, לפני הצוואה. פעמיים אני חושבת" (עמ' 48, שורות 25-26). היא אישרה שהגיעה
23 לאסוף את המנוחה מביתה ללוויה של מלכה ז"ל (עמ' 48, שורות 31-32), ללא תיאום עם המנוחה,
24 מאחר ולא היה לה מספר הטלפון שלה, כפי שכבר ציינתי בהכרעת דין זו (עמ' 49, שורות 7-8; 12-13).
25 בית המשפט הפנה שאלה לרונית "לבית המשפט – מה הכתובת שהיא אמרה לך", ותשובתה "התשבי.
26 אני לא זוכרת" (עמ' 49, שורות 5-6); רונית הוסיפה ואמרה "לא תיאמתי איתה. באתי אליה הביתה,
27 לקחתי מונית ואמרתי לה, זהו, כי היא הייתה בבית חולים, ואז היא הבינה שכנראה היא הולכת
28 לעולמה" (עמ' 49, שורות 8-9).

29
30 כבר התייחסתי בהכרעת דין זו, לחוסר ההיגיון שבגרסת רונית הנ"ל – הגיעה ללא כל תיאום לבית
31 המנוחה, כשנתיים לאחר פטירתה של מלכה, והתאריך של הגעתה היה כבר מודפס על הצוואה,
32 שהוכנה מראש, מבלי שיינתן כל הסבר לכך, ובניגוד לכל היגיון או שכל ישר.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

רונית תיארה כך את בקשת המנוחה ממנה, לחתום על צוואתה (עמ' 49 שורות 16-):

"ש. ואז היא אומרת לך לגבי הצוואה, מה?
ת. אני צוחקת כי נזכרתי במה שהיא אמרה לי, היא דיברה על איזה עוגה מרומניה.
ש. לבית המשפט – מה היא אומרת לגבי הצוואה?
ת. היא שאלה אותי אם אני רוצה לעשות לה טובה. היא אמרה שהיא צריכה שאני אחתום לה על צוואה, היא צריכה עוד עד, שאלה אם אני אוכל לעזור לה, אמרתי לה כן. אין לי בעיה"

רונית המשיכה לענות על השאלות שהופנו אליה (עמ' 49, שורות 22-19):

"ש. לבית המשפט – היו לה עדים לפניך?
ת. אמרתי לה שאין לי בעיה. השארתי לה פרטים של ת.ז. של הבת של גם, כי היא הדבר הראשון שעלה לי בראש. היא הייתה חיה אצלי בבית
ש. מי חי אצלך בבית?
ת. הבת שלי. ואז סיפרה לי שהיא רוצה לעשות צוואה והסכמתי"

גרסת רונית הנ"ל, לעניין השארית פרטים של תעודת הזהות של הבת שלה אצל המנוחה, הינה גרסה כבושה, שלא עלתה באף אחת משלושת החקירות של רונית במח"ש.

רונית נשאלה "לבית המשפט – היא אמרה לך למי היא רוצה להוריש?" ותשובתה (עמ' 49, שורות 26-30):

"אחר כך היא אמרה לי. כשבאתי לקחת אותה ל... אני לא זוכרת. אני חושבת ל-30. משהו כזה. ואז היא אמרה לי הנה אני עשיתי את הצוואה, השארתי למירה כרסנטי את הצוואה, הייתה צוואה, מה היא השאירה? היא קודם אמרה אני משאירה את הצוואה לדני ולמירה כרסנטי בגלל הבן שלה. זה הכל. הבן שלה זה הבן של מירה"

רונית שוב "משדרגת" את גרסאותיה הכבושות, וטוענת כי בפעם הראשונה המנוחה לא אמרה לה למי היא רוצה להוריש, אלא רק בפעם השניה, והמשיכה ואמרה (עמ' 50 שורות 6-3):

"בפעם השלישית, עוד פעם כשבאתי, זה היה מוכן, היא הראתה לי, אני חתמתי לה, קראתי לבת שלי, שאלתי אם היא יכולה לבוא, היא באה, ישבנו, היא חתמה, גב' אדית, אני והבת שלי, נדמה לי שהבת שלי נסעה לפני ואני נשארתי. ובזה נגמר העניין, אח"כ הלכה הביתה והיא נתנה לי את הצוואה ביד"

בגרסתה זו של רונית, שהועלתה לראשונה בבית המשפט, היא קיימה שלושה מפגשים עם המנוחה בנוגע לצוואה – בראשונה המנוחה דיברה איתה על חתימה על הצוואה, מבלי לומר לרונית מי היוורשים, ורונית מסרה למנוחה את פרטי תעודת הזהות של בתה, אתי. במפגש השני אמרה המנוחה לרונית שהיא מורשה לשני הנאשמים, בגלל הבן של הנאשמת, אך רונית עדיין לא חתמה על הצוואה, וחתימתה מתבצעת בפגישה השלישית ביניהן, ואז היא קראה לבת שלה, ושתייהן חתמו. רונית הבינה, ככל הנראה, שגרסאותיה במח"ש היו בלתי הגיוניות, על כן החליטה "לפרוס" את שלב החתימה על הצוואה לשלושה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מפגשים, כשבשלישי התבצעה החתימה, יחד עם בתה. מדובר בגרסה כבושה, שלא עלתה בחקירותיה במח"ש, גם לא בחקירה הראשונה שרונית טענה שהייתה אמת. עדותה של רונית בעניין זה הייתה הססנית, וניכר שאינה אומרת אמת, אלא "מדקלמת" דברים שהגיעה בכדי לומר אותם, לבל תשכח אותם, בשל היותם רחוקים מהאמת. אני דוחה גרסה זו של רונית על הסף, וקובע שמדובר בגרסה שאינה אמיתית. הסגגורים טענו, שרונית ציינה בעדותה, שנפגשה עם המנוחה 3-4 פעמים, כאשר באחד מהם היא העבירה את מספרי תעודות הזהות שלה ושל בתה למנוחה, לשם הכנת הצוואה, ומכאן ביקשו לקבוע שמדובר במסמך אותנטי – אין בידי לקבל טיעון זה, שהרי גרסת רונית בבית המשפט, בעניין זה, הייתה גרסה כבושה, שלא הועלתה קודם לכן, וניכר שמדובר בגרסה שכל מטרתה היא להתגבר על חוסר ההיגיון שבגרסאותיה הקודמות.

רונית המשיכה בגרסתה הכבושה, וטענה שאחרי שהיא ובתה חתמו על הצוואה, המנוחה מסרה להם אותה, אך לא הודיעה על כך לנאשמת, וכדבריה (מעמ' 60 שורה 33 עד עמ' 61 שורה 4):

"ת... לא התקשרתי אליה, כי הגברת אמרה לי אני אודיע לך מתי להגיד לה

ש. זאת אומרת היא אמרה לך לשמור בסוד?

ת. כן.

ש. למה?

ת. לא יודעת. מה זה בסוד. מה זה אומר. היא אמרה שאשמור על זה והיא תודיע לי מתי"

חוסר ההיגיון בולט בגרסתה של רונית – מדוע שהמנוחה תבקש ממנה לחתום כעדה על הצוואה, כאשר ההיכרות בין השתיים היא שטחית, והכיצד ייתכן שרונית לא ידעה במפגש הראשון בו הודיעה לה המנוחה שברצונה להחתים אותה כעדה על הצוואה, לטובת מי היא מורישת את רכוש, אז מדוע שתפנה דווקא לרונית חברתה של הנאשמת? והכיצד עלה מספר המפגשים הקשורים לצוואה, בין רונית והמנוחה, לשלושה מפגשים, בניגוד לכל מה שאמרה בחקירותיה במח"ש. אין גם הסבר מדוע שהמנוחה תוריש לנאשמת ולאחיה הנאשם, כאשר לנאשמת אחים נוספים. תהייה נוספת נוגעת לכך, שהמנוחה מסרה, כביכול, את הצוואה החתומה לרונית – מדוע לה לעשות כן, אם היא לא רוצה שדבר הצוואה יוודע לנאשמת, והכיצד המנוחה, שתיעדה כל דבר בחייה, לא ציינה באף מקום את דבר קיום הצוואה, במיוחד כאשר מדובר בשלושה מפגשים שהתקיימו בינה ובין רונית בעניין זה. תהיות רבות נוספות עולות – מדוע שהמנוחה לא תבקש מעורך דין סולומון להכין את צוואתה ולהחתים את העדים, כפי שנעשה בעניין אחיה ואביה שנים קודם לכן, והכיצד לא שמרה עותק של הצוואה אצלה?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

חוסר האמת בדברי רונית מתעצם, כאשר התובע החל להקריא לה חלקים מעדויותיה במח"ש, והיא חזרה בה מאותם חלקים שלא היו "נוחים" לגרסתה החדשה והבלתי אמינה : רונית נשאלה "מפנה אותך לשורה 22 בהודעתך השנייה. מקריא לך. "אני והבת שלי חתמנו על הצוואה בבית שלנו", האם המשפט הזה הוא נכון?", ותשובת רונית הייתה "אני לא זוכרת שאמרתי דבר כזה..." (מעמ' 51 שורה 29 עד עמ' 52 שורה 1). בהמשך נשאלה רונית (עמ' 52, שורות 10-5) :

ש. את אמרת בשורה 30 לחקירה השנייה, "אני עשיתי זאת כטובה לחברה, ואף אמרתי לבת שלי לחתום", האם המשפט הזה נכון?

ת. לא נכון. אני לא אמרתי שאני עשיתי טובה לחברה, אני אמרתי שעשיתי טובה לחברה? איזה טובה בדיוק? הייתי עושה לעצמי טובה.

ש. זה לא נכון?

ת. לא אמרתי את זה"

בגרסתה הראשונה במח"ש, ת/5, אמרה רונית, שכאשר ישבה בבית המנוחה, "אדית הביאה צוואה שאני לא זוכרת אם היה רשום בה שמות ואני חתמתי על הצוואה ואז קראתי לבת שלי אתי מאחר והיה צורך בשני עדים וגם אתי חתמה בעצמה" (ת/5, שורות 32-30), וגרסה זו השתנתה במהלך עדותה בבית המשפט (עמ' 52, שורות 28-21) :

ש. "מתי, אם בכלל היית בבית של המנוחה אחרי שהיא נפטרה?"

ת. "בשנה, או משהו כזה, באתי לקחת אותה ואז. בית המשפט מסביר לי שוב את השאלה ואני משיבה שאני לא ידעתי שהיא מתה. אני באתי לקחת אותה והשכן אמר לי שהיא מתה".

ש : באת לקחת אותה לשנה של אמא של כרסנטי?

ת. כן. ואז אמרו לי שאדית נפטרה.

ש. המנוחה, אני אומר לך נפטרה ב- 20.2.14, חוץ מזה שמעולם לא אמרת את זה במח"ש, זה לא הגיוני כיוון שהשנה של אמא של כרסנטי ז"ל בחיים לא יכול לצאת ב-2014, אני אומר לך. מה את אומרת על טענתי זו?

ש. כשאני באתי לשם השכנים אמרו לי הגב' נפטרה.

ש. אז למה את אומרת לבית המשפט מה שאת אומרת?

ת. אני זוכרת שזה היה לאיזשהי אזכרה, כי אחרת לא הייתי באה. אני באמת לא זוכרת באיזה אזכרה זו היתה, אני כבר בשנתיים, שנה, לא זוכרת. אבל אני באתי לקחת אותה"

בעדותה בפניי חזרה בה רונית גם מדבריה במח"ש, לפיהם היא הייתה בדירת המנוחה, יחד עם הנאשמת, לאחר פטירתה, וכך נשאלה וענתה בעניין זה (עמ' 53, שורות 13-1) :

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 "ש. אחרי שהיא נפטרה, שאידיית נפטרה, חוץ מהיום שהודיעו לך על זה, מתי
- 2 אם בכלל היית אצלה בדירה שהיא כבר נפטרה ונקברה?
- 3 ת. ממש לא הייתי אצלה בדירה. הייתי רק לתת לה את ה.. לבוא איתי לאזכרה.
- 4 ש. בשורה 48, זה מתחיל ב-46, האם אחרי שאידיית נפטרה ואחרי שחתמתם על
- 5 הצוואה, את או אתי הגעתם לדירה של אידיית?
- 6 ת. ממש לא.
- 7 ש. אני אקריא לך מה אמרת.
- 8 ת. אני אמרתי לפני כן, שכל מה שהיה במח"ש, זה היה לחץ, אני לא זוכרת מה
- 9 אמרתי, אמרתי מה שהם רצו שאני אגיד.
- 10 ש. בעדות שלך אמרת "כן" לשאלה האם היית אצלה אחרי שהיא נפטרה. "כן,
- 11 אנחנו הגענו עם מירה לדירה, נכנסנו לדירה אך לא הסתובבתי בפנים, ולשאלתך,
- 12 כן, כשיצאנו מירה יצאה עם קלסר אחד, נראה לי בצבע ורוד"
- 13
- 14 לאור השינוי בגרסתה עתר ב"כ המאשימה להכריז על רונית כעדה עוינת (מעמ' 53, שורה 16 ואילך),
- 15 וכך החלטתי (עמ' 54, שורות 12-14):
- 16
- 17 "העדה שבפני העידה מפורשות שחלק מהדברים שאמרה בחקירתה בפני חוקרי
- 18 מח"ש הם לא נכונים, כך שברור שהיא סתרה בעדותה בפני דברים שאמרה
- 19 בעדותה במח"ש, על כן אני מקבל את הבקשה, מכריז על העדה כעדה עוינת
- 20 ומתיר את חקירתה על ידי ב"כ המאשימה בחקירה נגדית"
- 21
- 22 31. כך נשאלה והעידה לגבי תוכן הצוואה (עמ' 55, שורות 19-27):
- 23 "ש. מה כתוב בצוואה?
- 24 ת. צוואה שהורישו לכך וכך... אני לא זוכרת.
- 25 ש. לבית המשפט – מי הוריש למי מה?
- 26 ת. אידיית איתן מורישה את הירושה לטובת מירה כרסנטי, אני לא יודעת אם
- 27 היא ראשונה שם, וגם דני כרסנטי.
- 28 ש. למה חשוב לעשות צוואה בפני עורך דין?
- 29 ת. אני שאלתי אותה למה את לא עושה את זה אצל עורך דין? למה אני?
- 30 ש. את שואלת "למה אני", למה את שואלת את זה?
- 31 ת. כי אני צריכה לעשות טובה, מה זה למה. אני צריכה ללכת לבן אדם ואני
- 32 שואלת "למה אני", כאילו מה, לא הבנתי"
- 33
- 34

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 רונית המשיכה לענות לשאלות (עמ' 56, שורות 9-21):

2 "ש. האם את יודעת למי בצוואה הורישו שקל אחד?

3 ת. אני לא יודעת. ממש לא.

4 ש. את זוכרת שקראת את זה בצוואה בכלל?

5 ת. אני קראתי, ואני לא זוכרת אם היה שקל או לא היה שקל, אני יודעת שחתמתי
6 על הצוואה שהורישו למירה.

7 ש. לשאלת בית המשפט – כשאת קוראת צוואה שאדם מוריש משהו למישהו,
8 אם היית קוראת שקל, לא היית זוכרת דבר כזה?

9 ת. קודם כל אני לא הייתי זוכרת, אולי לא שמתי לב בגלל שזה שקל, אפילו אני
10 לא זוכרת שהיה שם אחר, אני באמת לא זוכרת. אני זוכרת שהיה דף אחד עם
11 דני ומירה כרסנטי. אני לא מרגישה טוב. מאז שקרה מה שקרה, אני אפילו לא
12 זוכרת כמה זמן, עברתי אירוע לבבי. על כל פנים, באמת שאני לא זוכרת.

13 ש. לבית המשפט – לא היית זוכרת שקל?

14 ת. לא"

15 תשובותיה של רונית היו מתפתלות, וברור לי שאינה דוברת אמת. משטענה רונית, שעדותה הראשונה
16 במח"ש, ת/5, היא אמת, הקריא לה ב"כ המאשימה חלק מדבריה שם (עמ' 57, שורות 16-20):

18 "ש. מקריא לך. בחקירה הראשונה שלך, שם אמרת שאמרת אמת, מקריא לך
19 את שורה 94. "ש: האם לאחר שחתמתם על הצוואה, הגעת פעם את ומירה
20 לדירה של אדית?" ת: כן. אנחנו הגענו, אבל אני לא נכנסתי איתה לדירה, אני
21 חושבת שאתי הייתה איתה פעם בדירה, לשאלתך אני לא יודעת למה הגיעה
22 לדירה." מה שכתוב פה נכון?

23 ת. אם אמרתי כנראה שכן. אני לא נכנסתי לדירה. זה בטוח"

24
25 והמשיכה לענות שאלות שהופנו בעניין זה (עמ' 57, שורות 23-24):

26 ש. לשם מה באתם לדירה אחרי שהמנוחה נפטרה?

27 ת. לשם מה? מירה רצתה לראות את הבית. זה הכל"

28
29 רונית המשיכה בגרסתה המתפתלת והלא אמינה, עת נשאלה "את אמרת קלסר ורוד שמירה יצאה
30 איתו, אני אומר לך שהחוקר גם לא היה ממציא את הצבע הורוד אם היה רוצה להמציא", ותשובתה
31 "אני לא זוכרת שאמרתי קלסר בצבע ורוד. אני לא זוכרת שהיה שם קלסר בצבע ורוד או קלסר בצבע
32 אחר" (עמ' 58, שורות 1-4), אך כן זכרה שהייתה יחד עם הנאשמת בבית המנוחה "חמש דקות או שלוש
33 דקות. אני לא יודעת מה הם עשו בדירה" (עמ' 58, שורה 8).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 רונית עומתה בבית המשפט עם העימות שנערך בינה ובין הנאשמת (עמ' 59, שורות 1-8):

2 "ש. הכניסו אותך בשלב מסוים לחדר שבו הייתה מירה, ואמרת לה כל מיני
3 דברים, את זוכרת מה אמרת למירה? קודם הכניסו את הבת שלך והבת שלך
4 אמרה למירה שמירה הביאה לכן את הצוואה, ואתן חתמתם, אח"כ הכניסו
5 אותך לחדר חקירות, הכל במח"ש, אני אזכיר לך, את אומרת לה הכניסו אותך
6 לחדר ששם מירה הייתה במח"ש שהיא זו שהביאה לכם את הצוואה וביקשה
7 לחתום עליה את זוכרת את האירוע הזה?
8 ת. לא זוכרת אני זוכרת שאמרו לי שאלך להעמיד פנים, ואמרתי לא ואני לא זוכרת
9 שהייתי איתה בחדר.
10 ש. אמרו לך תכנסי לחדר ותשקרי?
11 ת. כן. אני לא זוכרת את הסיטואציה. אמרו לי ללכת להעמיד פנים איתה.
12 ש. לשקר?
13 ת. שהיא זו שהביאה את הצוואה.
14 ש. לשאלת ביהמ"ש להגיד את זה בשקר?
15 ת. לשקר"

16
17 רונית המשיכה בגרסתה הבלתי אמינה והבלתי מתקבלת על הדעת, תוך הטלת רפש בחוקרים, בכדי
18 להשיג את מטרתה ולסייע לנאשמת במצוקתה, וכך ענתה בעניין זה (עמ' 59, שורות 16-18):

19 "ש. מה שאת עושה את בעצם אומרת לנו לביהמ"ש שחוקרים של מח"ש שהם
20 אמרו לך להגיד דבר שקר, ואת נכנסת לחדר ואמרת דבר שקר האם אני צודק
21 במה שאני אומר?
22 ת. לא זוכרת"

23 ובהמשך (עמ' 59, שורות 19-27):

24
25 "ש. ואם אומר לך שזה מה שקרה?
26 ת. אני לא זוכרת. אני אומרת ועמדתי משעה 08:00 עד 22:00 הייתי שם ואמרתי
27 לכם מבולבלת ומפוזרת. ואני לא זוכרת מה היה אני הייתי מבולבלת אני זוכרת
28 שאמרו לי כן הביאה לך ואיימו עליי עם כלא שיקחו לילדים ולבת שלי את
29 הילדים ובדיוק היא קיבלה בית מעמידר והיא נכנסה ללחץ ואז השאירו אותנו
30 לבד והיא סיפרה מה שאמרו לה שיקחו לה את הילדים ובדיוק היא חזרה לבעלה
31 שהיתה מסוכסכת והבית של עמידר קיבלת אל תשכחי את זה. אתה למדת
32 בחיים, אני לא למדתי אבל דרך ארץ יש. וכשבן אדם מפוזר הייתי אומרת שגם
33 אבא שלי אנס את אמא שלי סליחה מצטערת. אני לא זוכרת שהלכתי מולה
34 ועמדתי מולה אני מצטערת מאוד. אני לא זוכרת.
35

36 צפייה בעימות מעלה תמונה אחרת מזו שתיארה רונית, וברור שדברי רונית שהופנו אל הנאשמת
37 בעימות, הם דברי אמת, שנאמרו מרצונה הטוב והחופשי.
38

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

באי כוח הנאשמים טענו, שב"כ המאשימה שכח לשאול את העדה אודות הטלפון, אך לא שכח לציין זאת בסיכומים. לטענתם, העדה מסרה לא אחת כי הטלפון שלה הוחלף בשנים 2014, ולכן יתכן כי הטלפון הנוכחי בו בוצע איכון בעת החקירה לא היה ברשותה שכן טרם קיבלה אותו – העלאת טיעון מעין זה ע"י הסנגורים אמור להיות מלווה בראיה כלשהי – לא מצאתי בכל חומר הראיות בתיק כל ראיה לעניין זה, ואם כן – היה על הסנגורים לבקש איכון הטלפון עם המספר החדש בכדי לאמת את טענת רונית, ומשלא עשו כן – אני דוחה טענה זו, שנכתבה באופן כללי וללא כל ביסוס.

לסיכום עדותה של רונית – מדובר בעדות בלתי אמינה, בלתי הגיונית, בלתי עקבית, סותרת את עצמה במקומות השונים, וסותרת עדויות וראיות אחרות, וכפי שפירטתי לעיל, אני דוחה את גרסתה של רונית בבית המשפט, ומעדיף את דבריה בת/6 ו-7 על דבריה בפניי ועל דבריה בחקירתה הראשונה במח"ש, ת/5.

העדה אתי סוויסה (הבת של רונית רוזנצווייג)

32. חקירת אתי סוויסה במח"ש מיום 8/6/15 – ת/4 :

אתי טענה, שהנאשמת ביקשה ממנה ומאמה, רונית רוזנצווייג, לחתום על צוואה, שהמנוחה ביקשה להוריש לה. לדבריה, "לקחו אותי" (שורות 14), יחד עם אימה רונית לביתה של המנוחה, שם "ישבה מישהי על הספה ודיברנו קצת. היא אמרה שהיא רוצה להוריש את הדברים למירה ואחיה, חתמתי על מסמך זהו" (שורות 16-17). כבר עתה אעיר, ולכך אתייחס בהרחבה בהמשך, שדבריה הנ"ל של אתי סותרים את דברי אימה, עליהם עמדתי לעיל.

בנוגע למנוחה העידה אתי, שהיא ראתה אותה "פעם אחת. מאה אחוז" (שורה 52), וזאת במעמד החתימה על הצוואה (שורות 55-56), ובנוגע לאימה אמרה, שככל הידוע לה, הקשר שלה עם המנוחה היה בעניין החתימה על הצוואה (שורות 57-60). כשנשאלה מה טיב הקשר בין משפחת הנאשמים למנוחה השיבה, שהנאשמת אמרה לה שהמנוחה "הייתה חברה טובה של אמא של מירה, כמו אחות, והם היחידים שדאגו לה" (שורות 62-67).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 אתי תיארה את המפגש שלה עם המנוחה כדלקמן: **"מירה באה אל אמא שלי הביתה. אני הייתי שם,**
2 **אני לא זוכרת אם גרתי שם באותה תקופה. מירה ביקשה שיש מישהי שהיא חברה טובה של אמא**
3 **שלה זיכרונה לברכה והיא רוצה להוריש לה, היא אפילו לא פירטה מה, היא רוצה להוריש לה את**
4 **הרכוש שלה אז היא לקחה אותי להכיר אותה ובאותו יום חתמנו על המסמך"** (שורות 76-73). הן נסעו
5 לבית המנוחה ברכבה של הנאשמת (שורה 95), לשם הגיעו בשעות היום (שורה 104), וזה לא היה בשבת
6 (שורה 110) – תיאור זה של אתי, לפיו הגיעה למעמד החתימה יחד עם אימה והנאשמת, וחתמו באותו
7 מעמד בבית המנוחה - אינו עולה בקנה אחד עם תיאור אימה לאותו מעמד, ושעליו עמדתו בפרק הקודם,
8 שדן בעדות האם רונית. אתי הוסיפה, כי בזמן המפגש בבית המנוחה נכחו הנאשמת, אימה רונית, **"ואם**
9 **אני לא טועה דני"** (שורה 114).

10
11 בשלב מסוים במהלך חקירת אתי במח"ש, החליטה החוקרת מעין לוי לנהל עימה שיחה בעל-פה,
12 שלאחריה יצאה להתייעצות, כמתואר במזכר ת/42, והדבר תועד בחקירת אתי: **"הערות חוקר -**
13 **מתנהלת שיחה בע"פ, בשעה 17:25 אני יוצאת להיוועצות, בשעה 18:15 לאחר שנוהלה שיחה בע"פ**
14 **אני ממשיכה בחקירה, מ.ל"** (שורות 131-132) – גרסתה של אתי השתנתה, וכעת טענה שהנאשמת
15 הגיעה לבית אימה, רונית, ובמעמד שלושתן **"חתמנו על זה. המסמך היה ריק. לא היה חתום. רק אנחנו**
16 **חתמנו פה"** (שורות 146-147). הצוואה הוצגה לעדה (נספח ל-ת/4), (שורה 148), והיא אישרה כי אכן זו
17 הצוואה בה מדובר (149-150). לדברי אתי, היא לא קראה את הצוואה לפני שחתמה עליה (שורה 154),
18 ובתיעוד החקירה בוודאו (ת/37) החל מהשעה 17:44:35, רואים שהצוואה הוצגה בפני אתי, והיא
19 אישרה את חתימותיה, והוסיפה שהחתימה של המנוחה לא הייתה על המסמך, וכי המסמך היה **"מסמך**
20 **ריק"**. לשאלה איך ידעה היכן לחתום השיבה, שהנאשמת הראתה לה את המקום. העדה אישרה,
21 שבמעמד החתימה לא נכחה המנוחה (שורות 168-169), וכי מעולם לא ראתה את המנוחה במו עיניה,
22 למעט **"בתמונה"** (שורה 171), וכשנשאלה לפרש התמונה השיבה **"ראיתי אלבום תמונות. מירה הראתה**
23 **לי, זה היה בבית של אדית"** (שורות 172-172), וזאת לאחר החתימה על הצוואה (שורות 176-177).
24 בסרטון המתעד את חקירתה של אתי, ת/37 שעה 17:42:20, היא אמרה שאת המנוחה ראתה פעם אחת,
25 בתמונה שהראתה לה הנאשמת, וכי התמונה הייתה בתיק הנאשמת. אע"פ, שהנאשמת אישרה
26 בחקירתה, שאתי ראתה תמונה של המנוחה כשהיו בדירה (ת/23, שורות 479-482).

27
28 אתי הוסיפה וטענה בחקירתה, שלא קיבלה כל תמורה בעד חתימתה על הצוואה, והיא תיארה את
29 מצבה הכלכלי הקשה באומרה: **"אנחנו חיים בצורה של עוני שלפעמים המקרר ריק. הלוואות,**
30 **הלוואות בשוק האפור, הוצאה לפועל, תביעות, צווי יציאה מהארץ"** (שורות 198-200). לדבריה,
31 חתימתה על הצוואה באה ללא שאלות מצידה לנאשמת, מאחר ו- **"אני מאמינה במירה בעיניים**
32 **עצומות. היא ביקשה אז עשיתי. לא חשבתי לרגע, אני עדיין לא חושבת שהייתה פה כוונה, קשה לי**
33 **להאמין שמירה תנצל אותי"** (שורות 204-205).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לשאלה אם היא מודעת לכך, שכדי לחתום כעד על הצוואה, צריך שתהא היכרות בין העד והמוריש, השיבה אתי בחיוב (שורות 210-211) ולשאלה המתבקשת "למה בכל זאת חתמת על הצוואה מבלי שהכרת את אדית?" השיבה, שעשתה זאת מאחר והיא הכירה את אימה של הנאשמת, ולדבריה "אני יודעת ומאמינה שמלכה הייתה באמת חברה טובה של אדית. אם מירה אמרה שהיא מטפלת במישהו היא מטפלת במישהו. מההכרות שלי איתה. היא ביקשה פשוט חתמתי" (שורות 215-216).

צפייה בתיעוד חקירת אתי במח"ש (ת/37) לא מעלה כל לחץ או הכוונה מצד החוקרים כלפי אתי, והדברים נאמרו מפיה של אתי באופן חופשי. העדה הוסיפה עוד, שכל מה שידעה אודות המנוחה נאמר לה ע"י הנאשמת (שורה 219), ולדבריה היא חתמה בעבר על צוואת אביה של הנאשמת (שורות 224-225 ; 236-237 ; 244-246), וזאת לבקשתה, וכדבריה "פשוט מאד ביקשה. את אבא שלה הכרתי. הוא היה נוכח, אמא ואני" (שורה 228).

אתי נשאלה "מדוע סיפרת לי בהתחלה דברים שונים על מפגש שבעצם לא היה אצל אדית איתן?" (שורה 249), ותשובתה (שורות 250-253):

"כי הרגשתי צורך להגיד את זה. ידעתי שחתמתי על צוואה שקשורה לאדית, שמעתי עליה, ראיתי תמונה שלה. אני מאמינה בעיניים עצומות למירה. אני יודעת שמירה עם לב נקי הייתי אצל אדית בבית, ראיתי תמונה שלה ככה שמידעה כזו שצריך להיות נוכח אז אמרתי שהיא הייתה נוכחת"

גם שיחה זו מופיעה בדיסק המתעד את החקירה, שעה 32: 51: 17, ושוב ניכר שאתי אומרת את גרסתה מרצונה הטוב והחופשי. מדברי אתי עולה, שהנאשמת ניצלה, למעשה, את ההיכרות רבת השנים ביניהן, ואת העובדה שאתי, וגם אימה רונית, סמכו עליה שלא תעשה דבר שיפגע בהן, ובשל כך חתמו על הצוואה שהביאה להן הנאשמת, שלא במעמד המנוחה, ואף מבלי להכירה. הצגת תמונת המנוחה בפני אתי ע"י הנאשמת מעידה על כוונותיה של הנאשמת, להתגבר על "קשיים" העלולים להתעורר בעתיד בנוגע לחתימת אתי על הצוואה שלא במעמד המנוחה.

33. העימות בין אתי לנאשמת (ת/37 – מ.ט. 301/15 א') :

בסרטון המתעד את העימות נראים אתי, החוקר חסן והחוקרות קרנית ומעין, כשהם נכנסים לחדר בו שהתה הנאשמת יחד עם החוקרת טל נגל-פוקס.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

חסן שאל את אתי אם היא מכירה את הנאשמת, והיא השיבה בחיוב, ולשאלה בנוגע לשמה ענתה "מירה". לשאלה "את אידיית איתן את מכירה?" לא ענתה אתי במילים, אלא בתנועת שלילה בראשה, ולשאלה "ראית אותה את אידיית?" ענתה אתי באותה צורה – תנועת ראש לשלילה. לשאלה הבאה, "אז למה חתמת על הצוואה שלה?" השיבה אתי "כי מירה ביקשה". לשאלה "איפה היא ביקשה?" השיבה "בבית", ובהמשך ענתה "בבית שלנו". לשאלה: "איך זה קרה?" השיבה "היא הגיעה אלינו הביתה. דיברנו... ביקשה שנחתום", ולשאלה "ממי היא ביקשה לחתום?" השיבה "ממני ומאמא". אתי נשאלה עוד ע"י חסן "היא הגיעה עם המסמך?", ותשובתה "כן".

הנאשמת התייחסה לדברי אתי באומרה "נתתי לך את המסמך של אבא שלי. חתמת על הצוואה של אבא שלי. לא את הצוואה של אדית איתן. את הצוואה של אדית איתן אמא שלך נתנה לי" – הנאשמת לא הסתפקה בשלילת דברי אתי, אלא הוסיפה, כפי שציטטתי לעיל, משפט הדרכה, שמטרתו, ככל הנראה, לסייע לאתי לצאת מגרסה זו, בכך שתייחס את מסירה הצוואה ע"י הנאשמת לפטירת אביה ולא לפטירת המנוחה. אתי השיבה לנאשמת באומרה "אמא שלי לא נתנה לך שום דבר". חסן שאל את אתי "היא (מצביע לעבר הנאשמת, ז.פ.) הגיעה אליכם הביתה עם המסמך של הצוואה של אדית איתן, וחתמתם אצלכם בבית?", ותשובתה "כן", ולשאלה הבאה "את אדית איתן, ראית בחיים שלך?" השיבה "לא". לשאלת החוקרת מעין לוי "את היית אצל אידיית איתן בבית?" השיבה בחיוב, ולשאלה "מי לקח אותך לשם?", השיבה "מירה". לשאלה הבאה של מעין "את ראית את אדית איתן בעיניים שלך?" השיבה אתי "בתמונה", ולשאלה "מי נתן לך את התמונה?" השיבה "מירה".

תשובותיה של אתי נאמרו מרצונה הטוב והחופשי, ולא ניכר כל לחץ או פחד או חשש מהחוקרים, וברור לי שהיא אמרה את הדברים מאחר ואלה התרחשו, ולא בשל הדרכתה ע"י החוקרים. לאחר שאתי יצאה מחדר העימות עם הנאשמת, פנתה הנאשמת אל החוקר חסן באומרה "מה, הפחדתם אותה, את אתי. די נו?". חסן פנה לנאשמת ואמר לה "ויש גם ראיות שמה שהיא סיפרה אמת ומה שאת מספרת זה לא אמת. ועכשיו יש לך הזדמנות לספר את האמת ולנקות את השולחן שלך". הנאשמת, שהייתה אז שוטרת במקצועה, נוטעת בשלב זה את הטענה העתידית שלה, בנוגע לגרסת אתי, בכך שהחוקרים הפחידו אותה, וזאת בתקווה להתגבר על שלילת גרסתה ע"י אתי ואימה, ואכן בעדותה בפניי, כבר בחקירתה הראשית, אמרה שהחוקרים הפחידו את אתי, והוסיפה "ואני אומרת לה אתי הפחידו אותך? היא אומרת לי מאוד הפחידו אותי" (עמ' 239 משורה 31 עד עמ' 240 שורה 2).

ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם, בנוגע לעימות:

"95. בסיכומיו מתייחס ב"כ המאשימה להקלטות העימות ומציין כי אתי נראית נינוחה (בחלק זה שתועד בחקירה...). על מנת להסביר לביהמ"ש, אתי לוקחת כדורים נפשיים אנטי פסיכოטיים ואף מאושפזת חדשות לבקרים בשל מצבה יודגש כי שכח החוקר להפעיל את המצלמה כאשר אתי קיבלה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"הזדמנות" בשעות 17:00 ובשל הלחץ בו היא הייתה מצווה לקחת כדורי הרגעה. (זה לא צולם). ועל כן כאשר ב"כ המאשימה מדבר על היותה נינוחה זה היה לאחר נטילת כדורים פסיכיאטרים. בסיכומיו מצטט ב"כ המאשימה מקלטת הווידאו: "היא מצביעה על החוקרת קרנית שיושבת גם היא לצד השולחן ותוך שהיא צוחקת היא אומרת (17:33:30) "...גם את הלחצת אותי..." – הדבר מדבר בעד עצמו הצחוק בקלטת אינו תואם למלל ודווקא מעיד כאלף עדים על הלחץ בו שרויה אתי באותה עת".

"המאשימה ניסתה הן בחקירה, והן בבית המשפט לגמד את בעיותיה הרפואיות של העדה דהיינו לא ניתן משקל למצבה הרפואי. אי אפשר להתעלם מהידיעה שיש מצב בריאותי קשה בעדותה המוקלטת של אתי בשעה 17:34:03 דקה 03:34 בקלטת מ.ט 15-211 א, קרנית ויין אומרת לאתי. "אני מבינה את הרגישות בעניין אני הבנתי שיש פה מצב בריאותי לא....גם עם האמא אני הייתי עם אמא שלך רוב היום".

"אז כן ידעו מה מצבם הבריאותי ולא עשו דבר הן להדגיש אותו בחקירה והן בהתנהגותם המעשית כחוקרים, באותה קלטת 35 בדקה 03:07 בשעה 17:33:17 קרנית ויין אומרת לאתי "הייתי מאמי ומגחכת לתת לך לראות את אמא שלך בשלב זה של החקירה זה החלטה בשיקול דעת שהוא לא מובן מאליו אני רוצה לשמוע קודם כל מה יש לך להגיד"....אלא ניצלו מצב זה להדיח את העדות לומר מה שהתאים לחוקרים".

"אתי בכל רגע נתון רוצה לראות את "אהבת חייה" את אמא שלה שלא דיברה איתה מהשעה 09:00 כשהיא רגילה לדבר איתה. ואז מעיין פשוט עובדת עליה ואומרת "תני רגע לעזור ויכול להיות שזה יעזור, לאמא שלך יש את אותו חלק שלך? בכל הסיטואציה הזאת לאמא שלך יש את אותו חלק שלך? אני מנסה עכשיו לעזור" לוחצת את אתי ומחזיקה אותה עד המיץ האחרון שנשאר לה...כל מה שאתי רוצה זה לראות את אמא שלה ונראה שתגיד הכל לשם כך..."

"העדה אתי הינה חולת אפילפסיה ובעלת בעיות נוירולוגיות, נפשיות, מקבלת התקפים במצבי לחץ כאשר התקפי אפילפסיה לא כולם מתבטאים בנפילה ישנם מספר רב של התקפים אפילפטיים, התקפים אפילפטיים הינם קשורים בגלי החשמל במוח ולכן לחץ מהווה טריגר."

"להזכיר כי גם לאחר מתן עדותה בפני כב' מותב זה מעדה אתי סויסה ונפלה ממש עקב המעמד המלחיץ של מתן עדות."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "כחלק ממחלתה היא סובלת מהתקפים אפילפטיים הגורמים לבעיות זיכרון בשל גלים חשמליים לא
2 תקינים במוח".

3
4 "96. "אני לא זוכרת עכשיו את התיאור שלה, תסתכל על המכתב שהבאתי שהתרופות שלי גורמת לי
5 לאיבוד זיכרון. אתה רוצה לראות את האישור הרפואי?"

6
7 "97. ב"כ המאשימה ניסה בכל כוחו לטעת ספק בעדותה של אתי ואף ניסה לבלבל אותה- ב"כ
8 המאשימה תולה עיניו לקלטות, אבל גם צפיה בקלטות המתעדות חלק סלקטיבי מהחקירה יש סימנים
9 , אמנם צריך עין בוחנת אך הסימנים שם בהחלט:
10 להלן התייחסות לקלטת החקירה של אתי סויסה שארכה 34 דקות "

11
12 "98. בתחילת הקלטת החקירה של אתי בדקה שניה לערך אתי אומרת "אני לא רוצה יותר די אני באמת
13 לא מדברת יותר, אני מרגישה שכולם טמנו לי פח אני לא מבינה מה אני עושה פה. הדבר היחיד שאני
14 רוצה זה לראות את אמא ואומרת לה הלחצת אותי" מסתכלת על החוקרת השניה בחדר קרנית ואומרת
15 "גם היא מלחיצה אותי" אתי בלחץ עושה הכל לראות את אמא שלה.."

16
17 "99. זאת שכח ב"כ המאשימה לאזכר. .
18 בקלטת המסומנת מ.ט. 15-211 בדקה 45:28 חסן נכנס לחדר החקירה בעוד אתי מעיינת בעדותה
19 ואומר. "חכי חכי שניה אחת נביא אותה" אתי שואלת. "לאן?". החוקרת אומרת לה "לאמא" אתי עונה
20 "נבהלתני חשבתני לתא מעצר". וזה בעוד היא מעיינת בחקירתה והם ממתינים לחתימתה.
21 אמא שלי לא בן אדם בריא אני לא בן אדם בריא" פונה לחוקרת איזכור זה מעיד על הלך הרוח והפחד
22 שהיו במהלך החקירה"

23
24 "100. מהקלטת ניתן לראות בדקה 26:17.
25 חסן באותה הזמן אומר "אני עם אמא שלה והיא בסדר גמור והבטחתי לה שהיא תיפגש איתה" ואז
26 החוקרת אומרת "אמא שלה עשתה את הדבר הנכון כמו שהיא עשתה? אז בסדר" רגע ומה אם לא
27 עשתה את "הדבר הנכון" מה זה הדבר הנכון מה שמתאים לכם ואז פרס פגישה בין אם לבת. התעללות
28 לשמה ניצול והדחה."

29
30 "101. ב 41:20 להקלטה אתי שואלת "מה השעה?" החוקרת עונה לה "שבע" 24:23 בעוד אתי מעיינת
31 בעדותה הלא חתומה נכנס חסן וחוקרת ואז חסן אומר עם כניסתו "איפה היא אני רוצה שהיא תחתום
32 ואז היא תבוא לראות אותה" כל זאת ואתי שומעת ולפני שחתמה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 הדבר מעיד בעצם על תליית הודעתה במפגש עם אמא שלה העדה מס' 1 רונית רוזנצווייג כאשר יודגש
2 כי העדה הייתה מספר שעות רב מוחזקת בחקירה כאשר הא יודעת שאמה חולה והיא ללא תרופות,
3 העדה אף טענה בביהמ"ש הנכבד כי החוקרים אף "עשו עבודת שטח" ובבחרו לאיים ב"דברים אישיים"
4 כגון סכסוך משפחתי, לקיחת הבית אליו היא זכאית במסגרת נכותה ומצבה הכלכלי. "

5
6 "102. יש לציין כי חרף העובדה כי אתי שהתה במשרדי מח"ש החל משעה 12:30-13:00 לערך ועד
7 23:00-23:30 מצויה הקלטה יחידה שאורכה היה שעה אחת, 35 דקות, 231 שניות. מתוך מספר רב
8 של שעות חקירה ולטענת העדה עברה יחס משפיל הכולל והפחדות איומים ולחצים דבר אשר פסול
9 מעיקרו במיוחד לאור מצבה הרפואי"

10
11
12 הבאתי את טענות הסנגורים בנוגע לעימות בלשונם, ולמעשה הם מבקשים לבסס את טענתם להפעלת
13 לחץ והפחדה על אתי, בציטוטים ובהערות שהובאו על ידם – אין בידי לקבל טיעונים אלה: טיפול
14 תרופתי אינו אמור לגרום לאדם לומר שקר, וקיומו של לחץ, אצל אדם הנחקר בחשד לביצוע עבירות
15 פליליות, הוא מובן מאליו – הלחץ בו הייתה נתונה אתי, ככל שהיה, נובע מעצם המעמד בו הייתה
16 נתונה, ושאליו נקלעה בשל הסיוע שנתנה, ככל הנראה באופן תמים, לנאשמת, וחתמה על הצוואה
17 כעדה, מבלי לראות את המנוחה. צפייה בקלטות החקירה של אתי, והעימות בינה ובין הנאשמת, ועל
18 אף הערות הסנגורים, מעלה תמונה ברורה, לפיה אתי תיארה אירועים שהתרחשו בפועל, ולא
19 "דקלמה" תשובות שניתנו לה ע"י החוקרים, ולבטח לא "המציאה" תשובות בכדי "להיחלץ" מלחץ
20 החוקרים. בסעיף הבא אתייחס לעדות אתי בפניי, בבית המשפט, ולתשובותיה בעניין מעמד החקירה
21 והעימות.

22
23
24 34. עדות אתי בבית המשפט מיום 27.2.18 (החל מעמ' 22):

25
26 אתי, כפי שעשתה אימה רונית, החלה לדבר בבית המשפט בטרם תישאל, באומרה: "הגעתי לכאן אחרי
27 לילה של אשפוז, אני ממש חשה לא בטוב. אני מרגישה שחל עליי עוול מאוד גדול ממה שנעשה" (עמ'
28 22, שורות 11-12), והוסיפה "קיבלתי זימון למשפט הזה לא כדי. לא הגיעו אליי לתת לי את הזימון.
29 קיבלתי זימון 3 ימים לפני הדיון הזה. מח"ש הגיע לאחותי, לתחנת דלק, לא אני קיבלתי את זה. אני
30 מרגישה שכל מה שנעשה מתנהגים אליי כנאשמת" (שורות 12-13). לדברי אתי "מה שקרה בחקירה
31 במח"ש הם השתמשו ממש בחיים האישיים שלי כדי ללחוץ עליי ולגרום לי להגיד כל מיני דברים.
32 הם השתמשו בזה שאני כרגע רק קיבלתי דירה מעמידר, והיחסים הזוגיים שלי עם בעלי חזרו למצב

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

טוב, ישבו ונתנו לי לשמוע את אמא שלי בוכה, ישבתי שם 4 שעות. חזרתי ואמרתי שאני מוכנה להגיד
שאח שלי רצח את רבין רק תשחררו אותי מכאן. ... (עמ' 22, שורות 18-22). בהמשך עדותה אמרה
...החקירה הייתה כ"כ לא יפה והתנהגו אליי כ"כ לא בכבוד. החלטתי באיזשהו שלב שאני אגיד
להם מה שהם רוצים רק שאני אצא מכאן. גרמו לי לעשות העמדת פנים עם מירה, באו אליי 6-7
אנשים, נגע בי חוקר מח"ש, נגע בי, חיבק אותי ונישק אותי בלחי (בוכה), הלוואי ותסתכלו במצלמות
ותראו את זה" (עמ' 29, שורות 27-31).

הרושם שקיבלתי מאתי, שהיא הגיעה לבית המשפט במטרה ברורה לסייע לנאשמים, ולהוציא עצמה
מהסבך אליו נכנסה, עת אמרה אמת בעימות מול הנאשמת. "נאום הפתיחה" של אתי, כמו של אימה
רונית, נשמע ככזה שהוכן מראש על ידן, תוך ציפייה שבית המשפט יקבל את דבריהן. צפייה בתיעוד
חקירת אתי וצפייה בעימות שבינה ובין הנאשמת, מעלים תמונה אחת וברורה, לפיה אתי אמרה את
דבריה מתוך רצון חופשי, תוך שתיארה אירועים שהתרחשו בפועל, ללא כל לחץ או כפייה מצד חוקריה,
ותחושותיה לפיהן הייתה נתונה בלחץ, ייתכן והן תחושות נכונות, אך סיבת התחושות היא לא לחץ
החוקרים עליה לשקר, אלא כניסתה למצב בו היא נחשדת במעשים פליליים – אתי עצמה אמרה זאת,
כאשר פנתה לחוקרת מעין באומרה "הלחצת אותי", ומעין שואלת "למה הלחצת אותך" ותשובת אתי
"כי זה מלחיץ", ולשאלת מעין "הסיטואציה של החקירה, את מתכוונת?" משיבה אתי "ברור" (קלטת
החקירה, דקה 15: 33: 17). במהלך החקירה אתי משתפת את החוקרת ביום הולדת 60 המתקרב לאימה
רונית, ומספרת על משפחתה – רחוק מאוד מהטענה, לפיה החוקרים איימו ולחצו על אתי לומר דברי
שקר.

חקירתה של אתי תועדה הן בכתב והן באמצעות הוידאו - עיון בחקירה וגם בעימות בין אתי והנאשמת,
מעלים תמונה אחת, לפיה הטענות ללחץ, כפייה ואילוץ לומר שקרים – הן טענות סתמיות, בלתי
מבוססות, וכל מטרתן היא לשנות את דברי האמת שאתי, וגם אימה רונית, אמרו בעניין הנאשמים.
אני מעדיף את גרסת אתי בהמשך חקירתה, וכן בעימות עם הנאשמת, על גרסתה בתחילת החקירה,
ועל גרסתה בבית המשפט, והכל כפי שאמשיך ואפרט להלן.

בעדותה בפניי טענה אתי, שדבריה במח"ש "בהתחלה" היו אמת, אך המשך דבריה באותה חקירה (ת/4,
שורה 130 ואילך), אותם כינתה "עדות שניה", לא היו אמת, ובמילותיה (עמ' 23, שורות 2-8):

"ש. במח"ש, אמרת אמת?
ת. אמרתי אמת בהתחלה, אח"כ הם התחילו, הם התנהגו לא בכבוד, הם איימו
עליי ונתנו לי לשמוע את אמא שלי בוכה ואמרתי אמת בבית המשפט"
"ש. לאחר מכן שיקרת?
ת. כן"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ובהמשך (עמ' 24, שורות 13-14) :

"ש. כל החלק השני את אומרת שקר?
ת. כן"

אתי הוכרזה בבית המשפט כעדה עוינת, והתרתי לתובע לחקור אותה בחקירה נגדית (מעמ' 24 שורה 17 עד עמ' עמ' 25 שורה 20). תשובותיה של אתי לשאלות ב"כ המאשימה היו "מתחמקות" – כך למשל נשאלה, ובמקום לענות לגופה של שאלה, טענה שהיא לא מרגישה טוב (עמ' 26, שורות 2-3) :

"ש. המסמך שחתמת עליו, היה ריק.
ת. אני לא מרגישה טוב"

ובהמשך (26, שורות 24-27 ומשורה 30 עד עמ' 27 שורה 6) :

"ש. את אמרת, בעבר את גם חתמת את ואמך על הצוואה של האבא של האחים כרסנטי, זה נכון?
ת. יכול להיות. אני לא זוכרת.
ש. כמה פעמים בחיך חתמת על צוואה כעדה?
ת. לא זוכרת"

...
"ש. אני מקריא לך בשורה 224-225, "האם חתמת למירה גם על דברים אחרים?
ת. לדעתי לפני הרבה זמן על הצוואה של אבא שלה". זה חוקר מח"ש כתב ממוחו?
ת. אני לא זוכרת. זה היה לפני הרבה מאוד זמן
ש. תגדירי הרבה זמן?
ת. הרבה זמן. אבא שלה נפטר, אני לא זוכרת.
ש. 10-30 שנה או כמה שנים בודדות?
ת. אני לא זוכרת.
ש. את לא זוכרת שאמרת את המשפט הזה במח"ש, שחתמת על הצוואה של אבא שלה?
ת. יכול להיות שהראו לי מסמך, אני לא זוכרת. לא זכורה לי החקירה. אתה יכול להקריא לי גם את המשפט שאמרתי על אבא שלי, זה גם כתוב שם?

הרושם שקיבלתי מתשובותיה הנ"ל של העדה, שלא הייתה לה כל דרך להסביר את האמת שבדבריה בעימות עם הנאשמת, ובחלק "השני" של חקירתה, וכן לא הייתה לה כל דרך לאמת את טענותיה ללחץ וכפייה מצד החוקרים, אז "המוצא" שלה מכך היה באמצעות "העדר זיכרון", בסוברה שכך היא תשכנע בצדקתה.

באי כוח הנאשמים העלו בסיכומיהם טענות בנוגע לחתימת העדות על צוואת אביהם של הנאשמים, בזו הלשון :

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

76. זאת ועוד ב"כ המאשימה ניסה לומר כי אין זו הפעם הראשונה בה העדות חותמות על צוואה וכי נחתמה צוואה עבור מר יוסף כרסנטי ז"ל אביהם של הנאשמים 1-2, למצער שכח ב"כ המאשימה לבדוק הדברים טרם מעלה על הכתב שכן אם היה בודק חברי את הנכתב על ידו היה יודע כי מר יוסף כרסנטי חתם על צוואה בוידאו בפני עורכי דין !!!!!

77. ועל כן תמוהה כתיבת דברים חסרי שחר אלו בסיכומיו ובמיוחד לאור העובדה כי ניתן לב"כ המאשימה הזמן על מנת לחקור העדות בבית המשפט הנכבד אולם למצער הוא שכח לעשות כן, ומעלה טענות חסרות כל אח ורע במציאות

גם טענה זו של ב"כ הנאשמים אין בידי לקבל: בחקירת אתי, ת/4, היא טענה, שבעבר חתמה כעדה על צוואת אבי הנאשמים (ת/4, שורות 224-225 ; 236-237 ; 244-246), וזאת מאחר והנאשמת "פשוט מאד ביקשה. את אבא שלה הכרתי. הוא היה נוכח, אמא ואני" (שורה 228). גם בעימות שבין אתי והנאשמת (ת/37), אמרה הנאשמת לאתי "נתתי לך את המסמך של אבא שלי. חתמת על הצוואה של אבא שלי. לא את הצוואה של אדית איתן. את הצוואה של אדית איתן אמא שלך נתנה לי".

גם הטיעון לפיו ב"כ המאשימה לא חקר את העדות בבית המשפט בעניין זה, הוא טיעון שאינו נכון, והתובע חקר זאת.

רונית, בחקירתה ת/6, אמרה בעניין החתימה על צוואת אבי הנאשמים "אני ואיתי חתמנו על הצוואה בבית של מירה בנוכחות האבא יוסף" (שורות 85-89). רונית התייחסה לסוגיה זו גם בעימות בינה ובין הנאשמת (ת/37), עת אמרה "מירה באה אליי הביתה, לטירת הכרמל, עם המסמך, של הירושה. אני חתמתי וביקשתי מאתי לחתום גם".

בפרק שידון בעדות הנאשמת במח"ש ובבית המשפט, אתייחס לשינויים בגרסתה לסוגיית החתימה על צוואת אביה.

35. טענות אתי, לפיהן "החלק הראשון" של חקירתה במח"ש היה אמת, ואילו "החלק השני" היה שקר, אינן יכולות לעמוד לה, גם מדבריה היא: כך למשל אישרה כנכונים חלק מדבריה בחלק השני של חקירתה (עמ' 27, שורות 28-33):

ש. מקריא לך את כל המשפט. "למה מירה ביקשה דווקא ממך ומאמא שלך?
כי יש בינינו קשר מאד קרוב". זה נכון?
ת. בוודאי. אמא שלי ומירה הן חברות ... זה הרבה הרבה זמן. בוודאי.
ש. את אמרת את זה וזה נכון?
ת. כן."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 ובהמשך (עמ' 28, שורות 5-8):

2 "ש. אם זה מה שאת אמרת, ואם זה נכון, זה לא מסתדר עם מה שאמרת לי קודם
3 כי אם החוקרת המציאה שמירה ביקשה ממך ומאמא שלך, במענה לשאלה "למה
4 מירה ביקשה דווקא ממך ומאמא שלך", התשובה המתבקשת הייתה: היא לא
5 ביקשה, את ממציאה את זה.

6 ת. היא ביקשה מאמא שלי ולא ממני. אמא שלי ביקשה ממני"

7 ואילו בנוגע לחלק הראשון, שלדבריה היה אמת, אישרה שחלקו לא נכון (מעמ' 32 שורה 32
8 עד עמ' 33 שורה 7):

9 "ש. כל החלק הראשון אמת לאמיתה?
10 ת. כן. עד כמה שאני זוכרת.
11 ת. בחלק הראשון החוקרת לא המציאה, מה שאת אמרת נכתב?
12 ת. אני חושבת, עד כמה שאני יודעת כן.
13 ש. ב-113 בחלק הראשון, "ומי נכח בבית בזמן המפגש שלך איתה? ת: אמא,
14 מירה, אידית ואם אני לא טועה דני" האם המשפט הזה נכון?
15 ת. לא.
16 ש. למה אמרת אותו בחלק הראשון?
17 ת. לא יודעת מה אמרתי"

18
19 ובהמשך (עמ' 34, שורות 1-5):

20 "ש. שואלים אותך ב-180 מי עוד היה איתך בביקור בבית של אדית, ואת משיבה
21 אמא ומירה, נראה לי גם דיברנו בטלפון עם דני, אני לא זוכרת על מה.
22 ת. אין מצב שאמרתי את זה. אני בחיים לא דיברתי עם דני בטלפון, לא אני ולא
23 אף אחד אחד.
24 ש. זה מה שכתוב כאן. זה לא נכון?
25 ת. חוקרי מח"ש אוהבים להקליד דברים שלא אומרים. אתה חוזר על השאלות
26 עוד פעם ועוד פעם על אותן שאלות, למה? "

27
28 טענתה של אתי, לפיה חוקרי מח"ש "אוהבים להקליד דברים שלא אומרים" היא טענה לא נכונה, בלשון
29 המעטה, שהרי חקירת אתי במח"ש מתועדת בווידאו, ודבריה נרשמו בחקירה כפי שהם נשמעים בקלטת
30 הווידאו, מפיה של אתי. זהו נדבך נוסף של אתי, לנסות ולהטיל רפש באחרים, בכדי לנסות ולשכנע
31 בעמדתה, והיא לא בוחלת מלהשתמש בכל אמצעי, כולל אמירת דברים שאינם נכונים.
32

33 אתי נשאלה על יחס החוקרים אליה באותו חלק ראשון שבו, כטענתה אמרה אמת, וכך ענתה (מעמ' 35
34 שורה 30 עד עמ' 36 שורה 20):

35 "ש. בחלק הראשון במח"ש התייחסו אליך יפה?
36

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. לא. הלחיצו אותי, הפחידו אותי. הוציאו אותי מטיול שנתי. בהתחלה זה היה נחמד היא שיחקה אותה חברה שלי, הייתה איתי נחמדה כי הייתי לחוצה. אח"כ עשו את כל האטרף הגדול ובהתחלה זה עוד היה נחמד. הוציאו אותי מטיול שנתי עם הבן שלי, הגעתי לשם, ישבה איתי מישהי והייתה איתי נחמדה צחקה פה ושם, קיבלתי התקף הביאו לי כדורים ואז נתנו לי לשמוע את כל הסיפור מסביב, את אמא שלי בוכה ואז התחילו כל האטרף מסביב שראו שאני מספרת את האמת כנראה כמו אמא שלי סיפרה ואז התחיל כל הבלאגן הגדול ואז חזרתי בי מהעדות שלי. חזרתי וסיפרתי את מה שרצו לשמוע. גם בעדות הראשונה אמרתי להם מההתחלה, מהרגע שכף רגלי נכנסה למח"ש. אמרתי למפקד שאני אגיד לו גם שאח שלי רצח את רבין. זה מה שאמרתי מהרגע שכף רגלי נכנסה למח"ש. אני אגיד שאח שלי ערן רצח את רבין רק תוציאו אותי מפה בבקשה כי אני אתעלף לכם אני אקבל התקף אפילפסיה, אני לא עשיתי רע בחיים שלי. אפילו בכלא צבאי לא ישבתי.

ש. את קראת את ההודעה שעליה חתמת?

ת. לא. חתמתי.

ש. בלי לקרוא?

ת. רציתי ללכת הביתה בשעה 23:30. רציתי להגיע כבר לילדים שלי.

ש. אני מראה לך משורה 243, זו חתימתך פה?

ת. כן.

ש. את תיקנת פה טעות בשורה 243-244, את קראת ותיקנת, האם נכון?

ת. יכול להיות שכן. אני באמת לא זוכרת. עברו הרבה שנים.

ש. אז את כן קראת?

ת. אני לא זוכרת.

ש. את נמצאת תחת עדות בבית המשפט. מה שהיה היה. את חייבת להגיד אמת גם בשביל עצמך. אני שואל אותך בפעם האחרונה, האם זה נכון שמה שאמא

שלך אמרה, ומה שאת אמרת במח"ש שלא חתמתם מול המנוחה?

ת. אני חתמתי בפני המנוחה

בהמשך נשאלה וענתה כדלקמן (עמ' 42, שורות 14-22):

ש. אני אומר לך שמה שאמרת בחלק הראשון, לכאורה מנקה את אמא שלך, ומה שאמרת בחלק השני הופך אותה לחשודה בריבוע. איך זה מתיישב עם הרצון לעזור לאמא שלך?

ת. כשהם באו ואמרו לי תקשיבי, אמא שלך אם את עכשיו לא תגידי את האמת, אמא שלך תשב בכלא. מירה מפילה את אמא שלך. את חייבת להבין את זה אז בחקירה השניה לא אמרתי את האמת

ש. אם את אמרת שבחלק השני את לא רצית לגרום לכך שאמא שלך תלך לכלא, אני אומר לך שבניגוד למה שאת אמרת, בחלק השני, אם יש משהו שעלול היה לגרום לתוצאה שרצית למנוע, זה מה שאת אמרת?

ת. אבל זה מה שמח"ש נתנו לי להבין

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

דבריה של אתי, כפי שצוטטו דלעיל, מעידים על כך, שדבריה בבית המשפט לא היו דברי אמת, ושהיא, ככל הנראה, נלחצה מדבריה כלפי הנאשמת, אותה היא מכירה שנים רבות, והגיעה לבית המשפט במטרה לחזור בה מגרסתה המפלילה, ולסייע לנאשמים בהליך המשפטי המתנהל נגדם. אתי ניסתה "להיתמם" בתשובותיה, ולא ידעה לתת מענה לסתירות ולפרכות בדבריה, ואני דוחה את גרסתה בבית המשפט על הסף, ומעדיף את דבריה, כאמור, בעימות ובחלק השני של חקירתה במח"ש.

ב"כ הנאשמים טענו, כי אתי ואימה רונית העידו בבית המשפט, שהן חתמו על צוואת המנוחה בפניה, ואכן כך אמרה אתי, עמ' 36 שורה 20 "אני חתמתי בפני המנוחה" - ואולם, אין די באמירה כללית וסתמית של העדים, למהלך העניינים עליו הם נשאלים, ובכדי לקבוע אם מדובר באמירות אמיתיות או שקריות, יש לבדוק, בין היתר, את דברי אותם עדים בנוגע לאותה סיטואציה שנטענה על ידם - כאשר התובע הפנה לאתי שאלות בנוגע למעמד חתימתה על הצוואה בפני המנוחה, היא התחמקה מלתת תשובות, וברור מהתנהגותה ומהתנהלותה בבית המשפט, שאותה התחמקות נובעת מחוסר האמת שבדבריה, וכך נשאלה והשיבה (עמ' 26, שורות 11-2):

"ש. המסמך שאת חתמת עליו היה ריק
ת. אני לא מרגישה טוב.
ש. כשאת חתמת, המסמך שחתמת עליו היה ריק, נכון?
ת. לא. היה מלא. היה כתוב.
ש. המנוחה חתמה בפנייך על הצוואה?
ת. לא. הוא היה חתום. כשהיינו אצל אידיה, אידיה חתמה לידי. אני עומדת להתעלף.
ש. אמרת דבר והיפוכו.
ת. אני אחרי...
ש. האם נכון שהמנוחה לא חתמה בפנייך על הצוואה?
ת. היא חתמה בפניי. ואז אמא ואני חתמנו ואז אני הלכתי"

באי כוח הנאשמים התייחסו בסיכומיהם לדבריה הנ"ל של אתי, ולדבריהם כשהיא נשאלה "זה נכון שאמא שלך חתמה לפנייך על הצוואה, לפני שאת הגעת לבית", השיבה "לא. חתמנו יחד. הייתי לידה" (עמ' 31, שורות 9-10), וטענו כי אתי ורונית "חוזרות שוב ושוב", כך לטענתם, על מעמד החתימה, מי חתם, מי נכח והיכן הייתה הפגישה -

אכן אתי אמרה את הדברים שנטענו בסיכומי ב"כ הנאשמים, ואולם, לשם הערכת המהימנות של העדה, אין להסתפק באמירת דברים על ידה, אלא יש לבדוק את השתלבות הדברים הנאמרים עם כל חומר הראיות בתיק, כולל דברים שנאמרו ע"י אותה עדה בהזדמנויות שונות.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 אתי נשאלה בנוגע לתוכן הצוואה "על מה מדברת הצוואה?", ותשובתה (עמ' 30, שורות 22-27):

2
3 "ת. אני לא זוכרת.
4 ש. חתמת בלי לקרוא על צוואה?
5 ת. כן.
6 ש. איך את עושה כזה דבר?
7 ת. אמא שלי ביקשה ממני. גם אם היום היא תבקש ממני אני אעשה את זה"
8
9

10 בנוגע לאופן החתימה על צוואת המנוחה, העדה נשאלה והשיבה (עמ' 32, שורות 22-6):

11
12 "ש. איפה הייתה החתימה הזו?
13 ת. בסלון.
14 ש. איפה זה היה?
15 ת. באתי, ישבתי שם כמה דקות, לקחתי מונית ונסעתי.
16 ש. הצגת את עצמך?
17 ת. בוודאי. הצגתי את עצמי בפניה. היא אמרה לי שהיא רוצה שאני יחתום ת.ז.
18 הייתה על השולחן.
19 ש. האם בדקת את הת.ז. שלה?
20 ת. בוודאי. המנוחה ביקשה. היא הייתה על השולחן.
21 "ש. האם המנוחה ביקשה להסתכל בתעודת הזהות שלך?
22 ת. הבאתי אותה איתי.
23 ש. היא ביקשה לראות את תעודת הזהות שלך? המנוחה?
24 ת. כן.
25 ש. האם סיפרת את הדבר הזה אי פעם מתישהו למישהו?
26 ת. לא זוכרת.
27 ש. גם בחלק הראשון, שבו לטענתך אמרת אמת. לא אמרת מילה וחצי מילה על
28 זה.
29 ת. אני לא זוכרת"

31 אתי המשיכה בדרכה לומר דברים שאינם נכונים, בכדי לסייע לנאשמים, וכך נשאלה והעידה (עמ' 27,

32 שורות 15-21):

33
34 "ש. אני קורא משורה 134-135. "היא סיפרה שהיא חברה טובה של אמא, שהיא
35 מטפלת בה..."
36 ת. אני יכולה להגיד במפורש שלא אמרתי דבר כזה לחוקרת. אני יכולה לשים יד
37 על ספר תורה שלא אמרתי דבר כזה.
38 ש. זה המצאה של חוקרת מח"ש?
39 ת. 100% לא אמרתי דבר כזה...."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 אתי מנסה בכל כוחה לשכנע שדבריה השקריים הם דברי אמת, ולא בחלה באמצעים לשם כך, וכפי
2 שאמרה לעיל "אני יכולה לשים יד על ספר תורה שלא אמרתי דבר כזה ... 100% לא אמרתי דבר כזה",
3 ולמרבה הפלא, צפייה בווידאו המתעד את חקירתה מראה, שהדברים נאמרו מפיה, וכך אמרה בתיעוד
4 הווידאו בשעה 17: 45: 30 : "היא אמרה לי שזו מישהי ש... אמא שלה טיפלה בה. חברה מאוד מאוד
5 טובה, לאורך השנים. שהיא ואח שלה מאוד מטפלים בה, כאילו". חבל שאתי הייתה מוכנה להישבע
6 על דברים שקריים, ואותם 100% שצוינו על ידה, מביעים למעשה את אחוז חוסר האמת בדבריה, ולא
7 את אחוז האמת.

8
9 אתי טענה טענות נוספות, שאין בינם ובין האמת כל קשר – כך, למשל, טענה שלקחו לה את הטלפון
10 (עמ' 29 שורה 22), כשלמעשה הטלפון היה בתיקה במשך החקירה, אך נאמר לה שלא להשתמש בו,
11 וזאת כעולה מתיעוד הווידאו בשעה 19: 00: 19, כאשר מעין יוצאת מהחדר בסוף החקירה, ושואלת את
12 אתי היכן הנייד שלה, אתי השיבה "בתיק, כבוי". אתי טענה גם שהחוקרים "לא הסכימו לי לא לאכול
13 לא לשתות..." (עמ' שורה 24), וצפייה בקלטת מעלה, שהחוקרים הציעו לה מספר פעמים לשתות קפה,
14 והיא אף קיבלה, וביקשה עוד אחד (בשעה 18: 58: 16): "הנס שלך טעים, אולי אפשר עוד אחד",
15 וכשנאמר לה שאימה שותה קפה שחור, ענתה "שחור, ברור...".

16
17 כפי שצינתי לעיל, אתי לא בחלה בשימוש באמצעים שקריים בכדי לנסות ולשכנע באמיתות דבריה,
18 והגדילה לעשות כאשר ייחסה לחוקרים ביצוע עבירות פליליות, וכך העידה בפניי: "באו אליי 6-7
19 אנשים, נגע בי חוקר מח"ש, נגע בי, חיבק אותי ונישק אותי בלחי (בוכה), הלוואי ותסתכלו במצלמות
20 ותראו את זה" (עמ' 29 שורות 29-31) – צפייה בקלטת, כפי שאתי עצמה ביקשה, מעלה תמונה שונה
21 לחלוטין מזו שתוארה על ידה, ואני קובע שדברי אתי הנ"ל הם דברי שקר, ואני דוחה אותם על הסף.

22
23 אני רואה בחומרה רבה את ניסיונה של אתי לייחס עבירות פליליות לחוקרי מח"ש, שעשו את עבודתם
24 נאמנה, והכל בכדי להכשיר את דבריה ואת דרכה, ובכדי לסייע לנאשמים בכל מחיר, גם על חשבונם
25 של אנשים ישרים והגונים, העושים את מלאכתם נאמנה.

26
27 אתי לא אמרה אמת גם בעניין קריאת עדותה במח"ש, באומרה שהיא לא קראה את עדותה אלא רק
28 חתמה עליה (עמ' 36, שורה 9-12) – צפייה בתיעוד הווידאו מעלה תמונה שונה: בשעה 18: 49: 45 מוסרת
29 החוקרת מעין לאתי, את כל דפי חקירתה, ומבקשת ממנה לקרוא אותם ולחתום עליהם. מעין גם
30 מסבירה לאתי "תקראי ותראי אם יש משהו לא כמובן שגיאות כתיב, כדי לדעת ... אלא אם כן יש
31 משהו שאת רוצה להוסיף, משהו שנזכרת, משהו שאת רוצה להבהיר, ואם את רואה משהו כזה ...
32 תרשמי לי את מספר השורה ואנחנו נעבור".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

אתי ביקשה לפני כן ממעין לתקן את שם משפחת אימה, בכך ש"רוזנצוייג" רושמים עם ו' אחת, ולאחר מכן אפשרה לאתי לקרוא את עדותה משך כרבע שעה. בשעה 6:11:19 חזרו לחדר החקירות החוקרים מעין וחסן, ובשלב זה אתי המשיכה לקרוא את עדותה, וכעבור כדקה, דהיינו בשעה 12:25:19 אמרה אתי לחוקריה "יש כאן רק משהו אחד. לא טעות, אבל..." תוך שהפנתה לשורה 244, בנוגע לסימן שאלה שנמצא שם, והתיקון מבוצע.

המסקנה העולה מניתוח מכלול עדויותיה של אתי, הן בחקירתה במח"ש, הן בעימות בינה ובין הנאשמת והן בדבריה בפניי בבית המשפט - שמדובר בעדה שהגיעה לבית המשפט במטרה אחת ויחידה, והיא לעזור לנאשמים במצוקתם, ולשם מימוש מטרה זו, לא בחלה אתי בשימוש בכל אמצעי, כולל הטחת שקרים בחוקרים, ואף ייחסה להם עבירות פליליות. אני דוחה על הסף את ניסיונה זה של אתי להטיל דופי בחוקרים, שעשו, כאמור, את עבודתם נאמנה, וקובע שדבריה בעימות, והמשך חקירתה במח"ש, הם אמת, ומעדיפים על דבריה בפניי. בפרק הבא אתי ייחס לעדויות חוקרי מח"ש, ואדון בטענות שהועלו כנגדם.

מעין לוי-כהנא – חוקרת מח"ש

36. העידה בבית המשפט ביום 20.9.18, החל מעמוד 123, והוגשו באמצעות ת/34, ת/40, ת/41, ת/42:
העדה עבדה במח"ש נכון לזמן עדותה כ- 10 שנים, ומשמשת כראש שלוחת מח"ש חוף (פרוטוקול מיום 20.9.18, עמ' 123, שורה 14). בתיק זה הוציאה, בין היתר, צווי חיפוש, השתתפה בשלושה חיפושים, וחקרה את אתי סויסה, שהייתה אחת מהחשודות דאז בתיק זה (עמ' 123, שורות 15-17). בחיפוש בבית המנוחה "בין היתר מצאנו מסמכים עם חתימות של המנוחה, ביקשנו לחפש מסמכים הקושרים את הנאשמים באיזושהי דרך למנוחה, ולא מצאנו ולו מסמך אחד כזה" (עמ' 123, שורות 22-25), זאת כשבדירה מצאו "ארגזים וקופסאות של מסמכים. תעודות מילדותה" (עמ' 124, שורות 2-3), וכמפורט ב-ת/41.

37. מעין אישרה כי חקרה את אתי סויסה במח"ש ביום 8.6.15, והוסיפה כי המזכר ת/42 נוגע לחקירתה. כך תיארה את חקירתה (עמ' 126, שורות 12-18):

"מדובר בבחורה צעירה, הגיעה אלינו לחקירה, הוזהרה כהלכה. נשאלו השאלות, ובמהלך החקירה ביצעתי את השיחה בע"פ, התרשמתי מחומר החקירה שהכרתי אותו באופן יסודי וגם מהצורה של התשובות, שאינה אומרת אמת. לכן ביצעתי את השיחה בע"פ והסברתי לה שהתיק לא נחקר תקופה קצרה אלא תקופה, ושיש בידינו ראיות ואנחנו יודעים מה קרה בתיק ועם הצוואה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

התרשמתי ממנה שאינה מספרת אמת, בסופו של דבר כששאלתי אותה אם חתמה על הצוואה בנוכחות המנוחה, ענתה שלא והחלה לספר לי את כל השתלשלות האירועים בנוגע לחתימה על הצוואה".

השיחה בע"פ, שניהלה מעין עם אתי, תועדה ע"י מעין במזכר ת/42.

מעין המשיכה לתאר את השתלשלות העניינים בחקירתה של אתי (עמ' 126, שורות 28-33):

"סיפרה את כל השתלשלות האירועים. בשלב זה הפסקתי את החקירה, יצאתי מחדר החקירות ועדכנתי את החוקרים המעורבים בחקירה ואת ראש הצוות על התפתחות הדברים, והפעלתי הקלטת וידאו ואודיו. חזרתי לחדר החקירות וביקשתי מאתי לספר לי שוב את מה שסיפרה לפני שיצאתי מהחדר, הדברים נאמרו בע"פ ואח"כ כתבתי אותם. היא חזרה בה מכל הגרסה שלה, וסיפרה שחתמה על צוואה ריקה ללא חתימת המנוחה, סיפרה שמעולם לא פגשה את המנוחה ורק לאחר החתימה על הצוואה"

בחקירתה הנגדית נשאלה מעין והשיבה (עמ' 130 שורות 11-25):

"ש. השיחה בע"פ מתנהלת לא בזמן שאת מתעדת, לפני הזמן שאת מתעדת

ת. נכון.

ש. בשעה 17:25 את יוצאת להיוועצות וחוזרת ב- 18:15.

ת. זה לפי מה שכתוב.

ש. בין השעות 17:25-18:15 – מה קורה?

ת. ככל הנראה אני יצאתי מחדר החקירות, אבל החשודה נשארה בתוך חדר החקירות.

ש. בזמן הזה לא נעשה דבר לדברייך עם החשודה?

ת. כן, היא נשארה.

ש. זה לא חופף את מה שחבריך אמרו. תחזרי על זה. בשעה 17:25 את עוזבת את החשודה את השעה?

ת. 18:15, לפי מה שכתוב.

ש. יש פה הפסקה של 45 דקות. מה עשית בזמן הזה?

ת. אני לא זוכרת לומר מה עשיתי, מניחה שכמו שאני עושה בכל תיק חקירה פניתי לראש הצוות ועדכנתי את מי שריכזה את תיק החקירה, עדכנתי חוקרים נוספים, ובדקתי את מערכת ההקלטה, הפעלתי אותה וסביר להניח שלאחר מכן חזרתי"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העדה אישרה שהקליטה את חקירת אתי באופן חלקי (עמ' 128, שורות 17-18), וכשנשאלה "למה הקלטת אותה חלקית?", השיבה (עמ' 128, שורות 17-24):

ת. בעבירות מסוג זה, אין חובה להקליט או לתעד את החקירה. ככלל, אנחנו במח"ש מתעדים חקירות רק במידה והחוק מחייב אותי לתעד. היות והנ"ל חזרה בה מגרסתה וסיפרה, קשרה את עצמה לעבירה ואת המעורבים הנוספים, החלטתי בשלב הזה להפעיל את מכשיר ההקלטה אודיו ווידאו על מנת לתעד את התנהלות החקירה מרגע זה. כך חזרה החשודה על הדברים מרצונה ויוזמתה"

מעין נשאלה, בחקירתה הנגדית, ע"י ב"כ הנאשם 2 "מדוע לא הקלטת את עדותה מההתחלה? מדוע התחלת את העדות הזו המסוימת לא הקלטת אותה מההתחלה, ואז היינו סוגרים את התיק הזה" (עמ' 138, שורות 2-3), ותשובתה (עמ' 138, שורות 4-7):

"ת. ככלל, אנו מתעדים חקירות מראשיתן, רק בעבירה מסוג פשע המחייבת תיעוד. בשלב שאני מתחילה את השיחה, גם כשהיא משתפת פעולה ומספרת את האמת, איני יכולה לצאת מהחדר, להפעיל הקלטה, ולצאת ואח"כ להיכנס לחדר, כי אולי היא לא תוכל להמשיך או לא תרצה להמשיך את הדברים שבהם התחילה"

מעין נשאלה, בחקירתה הנגדית: "אם העדה שלי אומרת שבזמן הזה הפעלתם לחצים ואמרתם שהיא תוכל לראות את אמא אם תאמר את מה שביקשתם לה לומר, וכפרס הבאתם לה בזמן הזה את אמא שלה, ולאחר מכן חזרתם איתה על מה שהייתה צריכה להעיד ורק לאחר מכן הפעלתם הקלטה. מה יש לך לומר?" (מעמ' 130, שורה 31 עד עמ' 131, שורה 2), ותשובתה לשאלה זו (עמ' 131, שורות 3-7):

"...מדובר בטענה מופרכת, עוד לפני שיצאתי מחדר החקירות בפעם הראשונה, העדה הודתה בפניי בע"פ על החלק שלה בכל הקשור לצוואה ומרצונה הטוב והחופשי שהיא מבינה שהיא קושרת את עצמה לעבירה שהיא זיוף. רק לאחר מכן יצאתי מהחדר, היציאה שלי מהחדר הייתה אך ורק היות והודתה ולא כדי לצאת, לא הופעל עליה שום לחץ, בשום דרך ובשום זמן"

המשך חקירת העדה בבית המשפט (מעמ' 139, שורה 32 עד עמ' 140, שורה 8):

"ש. לפני פרק הזמן של ה 45 דקות, נכח חוקר אחר פרט לך ולחשודה?
ת. לא. אני הייתי עמה לבד בחדר החקירות.
ש. גם כשיצאת וכל ההפסקה היא נותרה שם לבד?
ת. מדובר בחדר חקירות שנמצא בתוך המשרדים של מח"ש. הדלת הייתה סגורה. אין לאף אחד יכולת להיכנס. גם החוקרים האחרים היו עסוקים בחקירות אחרות.
ש. איך את יודעת שחוקרים אחרים היו עסוקים בחקירות אחרות?
ת. אפשר לראות את זה משעות החקירה באותו היום.
ש. את עברת על החקירות של אותו היום?"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 ת. לא, אבל היות שכולם נחקרו באותו היום ובאותו הזמן, אפשר לראות את זה.
2 שני הנאשמים ושתי העדות"
3
4

5 העדה התבקשה, בחקירתה הראשית, להתייחס לטענות שהועלו ע"י אתי, בדבר הפעלת איומים
6 והטרדות מיניות כלפי חוקרי מח"ש, וזו תשובתה (עמ' 127, שורות 8-12):

7 ת. לצערי הרב מדובר בטענות מופרכות. העדה חשודה, אתי סויסה, קיבלה יחס
8 חם והוגן. החקירה התנהלה במשרד גדול עם חלונות הפונים לים, אחרי שסיפרה
9 על חייה האישיים ואני סיפרתי לה על חיי. אני זוכרת שבסיום החקירה נפרדנו
10 בחיבוק. אני זוכרת שכאב לי על המצב אליו הגיעה, והתנהלות הייתה תקינה,
11 נאותה כמו בכל תיק, לא איימנו עליה"

12
13 מעין נשאלה עוד בחקירתה הנגדית (עמ' 131, שורות 8-12): "אם אני אומרת לך שבעצם לפני החלק
14 המתועד, הפעלתם על העדה לחצים גם תוך כדי ידיעה על הבעיות הנפשיות שלה וגם כי ראיתן שהיא
15 מודאגת ממצב אמא שלה, מה יש לך לומר?", ותשובתה לשאלה: "אתי הגיעה רגועה מאד לחקירה,
16 לא הראתה סימני מצוקה. הבנתי אותה מאד מהמעט שסיפרה לי לגבי מצבה הבריאותי – גם אני
17 אמא וגם אני חוויתי דיכאון אחרי לידה. נהגתי בה בצורה רגישה והגונה, כפי שאני נוהגת בכל חקירה
18 שלי. לא הפעלתי עליה כל לחץ"

19
20 בנוגע לתרופות של אתי, נשאלה מעין (עמ' 128, שורות 30-31):

21 "ש. הידעת שהעדה נוטלת תרופות פסיכיאטריות?
22 ת. לא היה ידוע לי, ולא היה רלוונטי לחקירה"

23
24 ובהמשך (עמ' 129, שורות 4-12):

25 "ש. אם אני אומר לך שהעדה במהלך החקירה ביקשה שיינתן לה לקחת תרופות
26 וכדורים שיש עליה לקחת באופן שוטף?
27 ת. לא זכור לי דבר כזה. אם הייתה מבקשת, היינו נותנים לה.
28 ש. העדה אומרת שלא קיבלה את הטיפול התרופתי ובאיזשהו שלב החלה להתחנן
29 לקבל את הטיפול הרפואי שלה, להוציא תרופות שיש לה בתיק, מה יש לך לומר?
30 ת. טענה מופרכת. ניתן להתרשם מהנוחות של העדה בחקירה שלה.
31 ש. האם נכון שלפני החלק שתועד, אפשרתם לה דקות לפני את כל הכדורים שהיא
32 צריכה לקחת, כולל כדורי הרגעה?
33 ת. לא זוכרת שביקשה, ולא ראיתי אותה לוקחת"

34
35
36 מעין המשיכה לענות לשאלות שהופנו אליה באותו עניין: לשאלה "היא הייתה מספרת שאמרת לה
37 שאתם יודעים שהיא בהליך לקבל דירה מעמידר, האם נכון?", השיבה "זה לא נכון בכלל. היא זו
38 שסיפרה לי באיזה שלב של החקירה שהיא קיבלה דירה או אמורה לקבל דירה והנאשמת אמורה
39 לעזור לה עם הדירה" (עמ' 132, שורות 28-31); בנוסף, כשנשאלה "האם נכון שאמרת לה שיכולים

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לקחת לה את הילדים מהרווחה אם תהיה נאשמת בפלילים?," השיבה ש "אין לי שום קשר לרווחה, ולא ידוע לי איך הרווחה מתנהלת במקרים מהסוג הזה. יש אנשים, נאשמים ואנשים שהורשעו והרווחה לא מתערבת. אין לי סמכות, וגם לא אומר דבר כזה" (מעמ' 132 שורה 32 עד עמ' 133 שורה 3)

וכך בהמשך (עמ' 133, שורות 4-8):

"ש. אם אני אומרת לך, שהעדה אומרת שידעתם עליה פרטים אישיים והראתם לה דברים מרשתות חברתיות כמו פייסבוק ואמרת "אנחנו יודעים עלייך הכל" במסגרת החקירה, נכון?
ת. זה לא נכון. לא הראיתי לה דברים בפייסבוק. אין לי פייסבוק ואני לא יודעת איך להתנהל בפייסבוק. יש לי פרטים כתובת, מספר ילדים והאם נשואה. אין לי דרך לדעת פרטים על מצבה הרפואי, והדברים שידעתי זה ממה שסיפרה לי בעצמה, ולא מעבר לכך"

מעין התייחסה להתרחשות שהובילה לשינוי גרסתה של אתי (עמ' 137, שורות 1-12):

"ת. יצרתי קשר מאד טוב עם הנחקרת. קשר טוב הוא בסיס טוב שבסופו של דבר מוביל הרבה פעמים להודאות. האמירות שנאמרו לה נאמרו בצורה עדינה. בצורה רגישה. זו הייתה בחירתה להבין שמה שהיא עשתה לא בסדר והיא בחרה לומר את האמת.

ש. מדוע ברגע מסוים של החקירה, בעמ' 4, החלטת שאת רוצה להשפיע עליה בדרך חוקית? מדוע אין זה מופיע בהודאה לפני שאת יוצאת מהחדר? את זה תסבירי. אל תאמרי שהיא הודתה מרצונה. למה לא רשמת את זה?

ת. אפשר לראות שהיא הודתה מרצונה בחלק שתועד. היא מספרת את כל הסיפור מרצונה ולבד. לא הנחיתי אותה. שנית, היא הודתה. היא עשתה משהו מאד לא פשוט. לא אשב ואכתוב בעדות ולא אחזור על הדברים שלה. כדי להמשיך ולהתקדם אנו רושמים את הדברים במזכר, ומתקדמים להמשך חקירה. אנו כותבים במזכר הרבה פעמים את הדברים האלה. הדברים תועדו במזכר כפי שאני נוהגת לעשות. אין לי חובה לרשום את זה בעדות. זכותי לתעד את זה במזכר. העיקר שזה מתועד"

בנוגע לכך שהם הפגישו את אתי עם אימה, נשאלה והשיבה (עמ' 130, שורות 1-6):

"ש. למה רצית להפגיש בינה ובין אמא שלה?
ת. לא זוכרת בדיוק מה רצינו להפגיש, או האם זה החלק שבא ממנה הרצון שלה, אבל מבחינת החקירה רצינו שתלך ותספר לאמא שלה את האמת, מה שקרה.
ש. צורך החקירה היחיד שבוצע כאן, זו מתנה שנתתם לה, כי היא התחננה לפגוש את אמא ולראות שהכל בסדר?
ת. אין אצלנו מתנה. היא הודתה מרצונה, וקשרה עצמה מרצונה לעבירה שביצעה בעצמה"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לגבי העימות שנערך בין אתי לנאשמת, אמרה (עמ' 127, שורות 5-7):

"לא בטוחה שהייתי בעימות. אני רק זוכרת שאתי סויסה החשודה יצאה מהעימות שהיה לה עם הנאשמת היא רק אמרה משפטים "למה היא אומרת לי ככה וככה" אציין שהיה עימות בין הנאשמת לאתי סויסה"

ההגנה ביקשה לברר עם העדה את שאמרה לה אתי בסוף החקירה (עמ' 134, שורות 12-17):

"ש. האם את זוכרת שאתי ניגשה אלייך בסוף החקירה, ומסרה לך תודה והדבר השני שאלה אותך אם עשתה כל מה שצריך על מנת שתושיעי אותה? מפנה להקלטה שהיא אומרת "הייתי בסדר"? 3 פעמים.
ת. אפשר לראות כי זה מתועד, אבל זה בוודאות לא נאמר להקשר שאני אושיע אותה מהעבירה שהיא ביצעה כי אין לי אפשרות לעשות את זה. אני חושבת שהיא הרגישה הקלה על זה שסיפרה את האמת"

38. באי כוח הנאשמים טענו בסיכומיהם:

"3(ב). עניין ההפסקה של 45 דקות היא הבסיס העיקרי והזעקה המרה של הנאשמים לצדק בתיק זה, עדה מוסרת גרסה עד לתחילתן של 45 הדקות אין בגרסה משום בסיס להרשעה בזיוף הצוואה, ואז "מופיעים" בזירה אותן 45 דקות של הפסקה, ולתביעה צומח בסיס ראיתי לזיוף הצוואה, לו היו מראיינים את העדה לפני מסירת עדות כל שהיא, ואפילו מראיינים תוך לחץ קל, ניחה, אבל לאחר שהעדה התחילה במסירת עדות והעדויות היא עדות מזכה, לא יתכן להפסיק את העדות ל- 45 דקות ולכתוב זכ"ד שאין שום אפשרות להוכיח שתוכנו אינו אמת פרט לעדותה של אותה אתי סויסה שכאמור העידה על מצבה הנפשי, ועל הלחץ והאיזמים שהופעלו ע"י חוקרי מח"ש, למשטרה יש אמצעים כגון מכשיר הקלטה, מה הייתה הבעיה להקליט את העדה בתוך אותן 45 דקות, שהרי זו האבן שאם מזיזים אותה נופל כל הבניין שבנתה מח"ש בתיק זה, "חקירתה" בע"פ באותן 45 דקות וחיבור זכ"ד ע"י גורם חקירה של מח"ש מוכיחים בברור את הטעוין של הנאשמים בפריט זה. מח"ש לא רצתה שתהיה עדות אובייקטיבית לגבי הנאמר באותן 45 דקות אלא עדות סובייקטיבית של גורם מעוניין ובכך פגעה קשות בהליך עשיית הצדק. אנו טוענים שצורת חקירה זו שומטת את הבסיס מעדות הגב' סויסה לעניין הצוואה ויש מסיבה זו בלבד לזכות את הנאשמים מכל אשמה, לא זאת, אף זאת, לעדות המרשיעה של גב' סויסה דרוש סיוע בהתאם לסעיף 10א'(ד) לפקודת הראיות מה שלא קיים במקרה שלנו. לא זאת אף זאת למעשה "מודה" אתי סויסה כי עשתה מעשה פלילי וזיוף צוואה כל מי שחקר אותה בנקודה זו היה חייב ליתן לה אזהרה בדבר זכותה לשתוק, אזהרה כזו נעדרת מהודאת ומהזכ"ד ולכן אין לסמוך עליה"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

עוד נטען ע"י ב"כ הנאשמים:

59. חקירתה הנגדית של החוקרת מעין לוי כהנא היא מסמך מזעזע. מעבר לניסיון הנואש להרחיק עצמה מכל ידע על מצבן הרפואי והנפשי של העדות, הדבר הקשה ביותר בה הוא ההצהרה שלה שב45 דקות לא מתועדות השאירה את אתי סויסה בחדר לבד והלכה להתייעץ וזה כל מה שקרה ב45 דקות בעמ' 130 מתחילת העמוד ועד שורה 27 היא מספרת בחקירתה הנגדית כי יצאה להפסקה ושב לאחר 45 דקות לחדר החקירה להתייעצות. כמובן דקות אלה לא מתועדות וכשהתבקשה לשחזר את מעשיה אמרה "הלכתי להתייעץ עם ראש הצוות וחזרתי". למותר לציין כי גרסתה מגוחכת ומופרכת באופן בוטה".

39. אין בידי לקבל את טענות הסנגורים: החוקרת מעין לוי-כהנא העידה בפניי באופן עקבי ורציף, ועדותה השתלבה היטב עם המזכרים וההקלטות בתיק. החוקרת ידעה להסביר מדוע נעשתה אותה הפסקה למשך 45 דקות, והוסיפה שלא הייתה כל חובה להמשיך בהקלטה משך אותו זמן. אני מקבל את דברי העדה כדברי אמת, ודוחה על הסף את הטענות בדבר הפעלת לחצים ואיומים כלפי אתי, בכדי שתשנה את גרסתה.

לסנגורים אין כל אפשרות להתמודד עם דברי אתי שתועדו בקלטת הווידאו, על כן הם מצאו מעין "פרצה", שהיא ההפסקה למשך 45 דקות, שמעין עצמה דווחה עליה בזכ"ד, וייחסו את כל טיעוניהם לאותן 45 דקות, בתקווה שלא יהיה אפשרי לסתור את אותן טענות. לו החוקרת מעין רצתה אכן להביא להפללה שקרית של אתי, או של הנאשמים, מדוע שתכתוב זכ"ד בנוגע להפסקה של 45 דקות, והייתה יכולה להתעלם מהם, ולהקליט את כל החקירה של אתי.

בפרק הקודם, בו דנתי בעדותה של אתי, התייחסתי באופן מפורט לכל הטענות שהועלו ע"י הסנגורים וכן ע"י אתי, ושללתי אותן אחת לאחת, וזאת מתוך חומר הראיות שהוגש בתיק זה, כולל תיעוד הווידאו ששלל טענות רבות שהועלו ע"י אתי. בנוסף, בפרק הקודם קבעתי, שעדותה של אתי בבית המשפט גדושה בסתירות, בפרכות ובחוסר אמת, והעדפתי את עדותה במח"ש, בחלקה השני, כפי שאני עצמה כינתה אותה, על פני דבריה בחלק הראשון של חקירתה, וכן על דבריה בבית המשפט. גם העימות שנערך בין אתי לנאשמת מחזק את דבריה של החוקרת מעין, ומפריך את גרסת אתי בבית המשפט.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

חסן סאלח – חוקר מח"ש

40. חסן העיד בבית המשפט ביום 7.5.18 החל מעמ' 85, והוגשו באמצעותו המסמכים הבאים: ת/25 –

ת/36:

תפקידו, בזמן עדותו בבית המשפט, היה ראש שלוחת מח"ש חוף, ושירת במח"ש עד אז כ-10 שנים. חסן גבה את הודעותיה של הנאשמת ת/25, ת/26 ו-ת/27 (עמ' 85, שורות 22-24), וכן ביצע פעולות חקירה נוספות, כגון איתור חומרים, זימון וטיפול במוצגים (עמ' 85, שורה 28 - המסמכים לעניין המוצגים הוגשו וסומנו יחד ת/28). חסן גם היה אחראי על ניהול התיק, לאחר קרנית ויין (עמ' 88, שורות 26-27).

חסן כתב מזכר המתעד את הניסיונות לאתר את הצוואה המקורית של המנוחה, כדי להעבירה לבחינת מומחה מז"פ, הזקוק למסמך המקור לשם כתיבת חוות דעתו. לציין, שהנאשמת אמרה בחקירתה בפני טל פוקס (ת/23 שורה 583), שהצוואה נמצאת אצל אחיה, ולאחר מכן טענה שהיא נמצאת בידי עורך דינה, עו"ד רויטגרונד. הצוואה נתפסה וסומנה ת/29, ונשלחה למז"פ במטה הארצי של המשטרה.

חסן התבקש להגיב לטענות שהעלתה כלפיו העדה אתי סויסה, בחקירתו הראשית (עמ' 88, שורות 3-7):

"ש. מהי תגובתך לדברים שאמרה כאן העדה אתי סויסה, מפנה לפרוטוקול הדיון עמ' 22, חלק היא ייחסה לך, היא אמרה שהחוקר, אני לא ידוע אם היא דיברה עליך, שהיה חוקר שחיבק ונישק אותה כל הזמן",

ותשובתו:

"מחייך. טענה הזויה לגמרי, גם אם זה לגבי וגם אם לגבי חוקרים אחרים. מי שחקר את הגב' אתי היא החוקרת מעין לוי כהנא, אני לא חקרתי אותה"

ובהמשך (עמ' 88, שורות 14-17):

"ש. אתי אומרת שאיימו עליה, זה בפרוטוקול, שהיא תשב 25 שנה, שאמא שלה תשב 25 שנה, שהיא לא תראה את הילדים וכו' וכו' שבין היתר היא מפנה כלפיך, גם האמא וגם הבת. תגובתך?
ת. טענות אלו הם לא נכונות, הם בטח אמרו את זה אחרי ששינו גרסאות והודו"

כשנשאל בחקירתו הנגדית בנוגע לטענה "...העידו העדות כאן, והן אומרות שהן שיקרו בחקירה ואמרו מה שאמרתם להם להגיד", השיב "טענה הזויה" (עמ' 91, שורה 19).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

חסן ציין, שאתי לא נחקרה על ידו במח"ש, והסביר את העובדה, שחלק מעדותה לא הוקלטה בכך
 "שהעבירה שנחקרה בה לא מחייבת הקלטה" (עמ' 99, שורה 1), והפנה למזכר של החוקרת מעין, בו
 הסבירה מדוע חלק מחקירתה של אתי סויסה הוקלט (עמ' 99, שורות 2-3) (הדיסק הוגש וסומן ת/37).

בחקירתו הנגדית של חסן, הוא לא נשאל ע"י הסנגורים בנוגע לטענות שהועלו ע"י אתי ואימה רונית,
 לפיהן החוקרים איימו עליהן, זאת למעט שאלה אחת שהופנתה לחסן ע"י ב"כ הנאשמת, לפיה העדות
 אמרו שהן שיקרו בחקירתן וכי אמרו להן מה להגיד. למצב זה, בו הסנגורים נמנעו מלהפנות שאלות
 הקשורות לטענות מצידן של שתי העדות, יש השלכה משפטית, ולכך אתייחס בפרק הדן בניתוח
 המשפטי.

41. ב"כ הנאשמים טענו, שחסן העיד שאין כל מסמך שניתן לטעון לגביו, שהחתימה הועתקה ממנו וזויה
 על גבי הצוואה, והפנו לעמ' 91, שורות 26-28. בנוסף טענו שחסן העיד בקשר לחתימת המנוחה על
 הבקשה לירושת דב אחיה ו"אומר שוב אמירה שיש בה כדי לזכות את הנאשמים", כך לטענת הסנגורים,
 שמח"ש לא הצליח להגיע למסקנה אם הנאשמים או מי מהם העתיקו את החתימה הנ"ל (עמ' 95,
 שורות 10-15):

"ש. אם אני אומרת לך שהמסמך שבסופו של דבר מבסס את חו"ד הוא מסמך
 שהוצא מהרשם. אתה כחוקר גילית או הצלחת או חקרת את הנושא כיצד הגיע
 לידי הלקוחה שלי מסמך של רשם הירושות? כזה?
 ת. נעשו בדיקות ונגבו עדויות.
 ש. מה המסקנה.
 ת. לא הצלחנו להגיע למסקנה"

ב"כ הנאשמים הוסיפו וטענו, שמי שישאל מדוע המנוחה הורישה את כל רכושה לשני הנאשמים, ראוי
 שיקרא את עדותו של החוקר חסן, תוך שהפנו לעמ' 92, שורות 23-25, שלטענתם, גם מהן נובע שגם לפי
 ממצאי מח"ש, אימם של הנאשמים והמנוחה היו חברות והדבר מסביר מדוע בחרה בילדיה ליורשים –
 עיון בעמוד ובשורות הנ"ל, אליהם הפנו הסנגורים מעלה, שמדובר למעשה בשאלה שהופנתה אל העד
 ע"י ב"כ הנאשמת, ולא בדברים שהעד עצמו אמר, והשאלה פנתה למסמך נ/9, שהוא מייל שנשלח מעו"ד
 כרמית נעמן לחוקרת קרנית ויין. חסן נשאל ע"י ב"כ הנאשמת "המסמך הזה תסכים איתי, הוא מהווה
 נתון מרכזי בחקירה. מדובר במזכר ע"ה 8. המסמך הזה הוא מסמך שאתה מכיר אותו מחקירה והוא
 מסמך חיוני שמהווה חלק משמעותי מהחקירה" ותשובתו של חסן (שורה 26): "לא חלק משמעותי.
 אלא עוד חלק שצריכים אותו" וכך גם נשאל והשיב בהמשך "ש. מישהו לטעמך ביצע את הבדיקה לגבי
 האמיתות של האמירה ת. נחקרו אנשים מהרשם לירושות. ש. מה יצא מהחקירה. ת. שהוא איש
 קשר של הנאשמים" (עמ' 92, שורות 30-33).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

42. עדותו של חסן, השתלבה היטב עם חומר הראיות שהוגש בתיק, ולא מצאתי שיש כל ממש בטענות שהפנתה אתי או הסניגורים כלפיו. חסן העיד באופן עקבי, רציף, ענה לשאלות שנשאל, ודבריו לא נסתרו, אלא להיפך – התחזקו מחומר הראיות בתיק. אני נותן אימון מלא בדבריו של חסן, ומעדיפם על הטענות שהעלתה כלפיו אתי, אותן אני דוחה על הסף. כפי שצינתי לעיל, בנוגע לטענות שהסניגורים נמנעו מלברר עם חסן, אתייחס לכך בפרק שידו בניתוח המשפטי.

טל נגל פוקס – חוקרת מח"ש

43. טל העידה בבית המשפט ביום 7.5.18 החל מעמ' 83, והוגשו באמצעותה המסמכים ת/23, ת/24:

טל שימשה בזמן הרלבנטי לעדותה כראש שלוחת מח"ש עמקים, וחוקרת במח"ש כ-10 שנים. טל גבתה את הודעת הנאשמת בתאריך 8.6.15 (עמ' 83, שורות 23-25) (ת/23). טל הסבירה בעדותה בפניי (שורות 6-7) מדוע נרשם בטעות שמה של חוקרת אחרת, והוסיפה שהיא חתומה על העדות, וכי החקירה הוקלטה ושם ניתן לראות אותה (עמ' 84, שורות 5-7). טל ציינה שהיא השתתפה בחקירת התיק רק יום אחד, בתאריך 8.6.15 (עמ' 85, שורות 3-6), במהלכו חקרה את הנאשמת (ת/23), והשתתפה בחיפוש בבית הנאשם (ת/24).

במהלך החיפוש בבית הנאשם וברכבו, ציינה טל במזכר (ת/24), שהנאשם טען "איפה מתלוננים על מח"ש", ולאחר מכן טען שהיה לו תיק יקר ערך בתא המטען של המכונית, והחוקרים הבהירו לו כי איש לא נגע בתיק כיון שכל מה שנלקח ונתפס נעשה מול עיניו. בהמשך, כשהוזכרו לו דבריו לגבי התיק שטען כי נעלם, אמר הנאשם "אבל לא אמרתי שאתם לקחתם". להתנהלותו המתחכמת של הנאשם אתייחס גם בהמשך.

קרנית ויין - חוקרת מח"ש

44. קרנית העידה בבית המשפט ביום 20.9.18 החל מעמ' 140, והוגשו באמצעותה המסמכים ת/9(ה) וכן ת/44 עד ת/62:

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

קרנית היא חוקרת מח"ש, ובין היתר חקרה את הנאשמת (ת/9(ה)). בנוגע לאישום 3, קרנית בדקה אם הנאשמת הוציאה פרטים מהמסוף המשטרתי לצרכים אישיים, לפי תעודות הזהות של כל המעורבים וכן לפי פרטי הרכב, ומצאה כי ביום 20.05.14 אכן הנאשמת בדקה את פרטיה של אתי יאנקיס, ובחקירת הנאשמת (ת/9(ה)) טענה קרנית בפניי, שהנאשמת אישרה שהוציאה פרטים מהמסוף המשטרתי לצרכיה האישיים (עמ' 140, שורות 25-32). העדה ציינה עוד בפניי, כי למיטב זיכרונה היא חקרה גם את המתלוננים במסגרת האישום השלישי וכי ריכזה את התיק (עמ' 142, שורות 17-19).

בחקירתה הראשית נשאלה קרנית בנוגע לטענות רונית ובתה אתי, לפיהן חוקרי מח"ש "איימו עליהן כמו לקחת להן את הבית והילדים, הטרידו אותן מינית והבטיחו להן כל מיני כאלות – תגובתך?", ותשובתה "לא היה ולא נברא, לא בנוכחותי" (עמ' 141, שורות 19-23).

קרנית כתבה מזכר המתייחס לשלב שלאחר העימות בין אתי לנאשמת, בכך שכאשר הובילה את אתי חזרה לחדר החקירות בו נחקרה, תיעדה "הערות אותנטיות שנראו לי חשובות באותו רגע" (עמ' 142, שורות 30-32), וכך כתבה במזכר(ת/55 - מיום 8.6.15):

"לאחר שהוכנסה החשודה אתי לחדרה של החשודה מירה, הוחזרה אתי על ידי לחדרה, שם פרצה בבכי והחלה לומר "למה היא אומרת את זה", למה היא עושה לי את זה", אמירות מהסוג הזה תוך שהיא בוכה ונסערת"

ב"כ הנאשמת שאלה את קרנית בנוגע להיכרותה עם עו"ד כרמית נעמן, ותשובתה, שהיא מוכרת לה כדמות בחקירה, אך לא הכירה אותה מלפני כן (עמ' 145, שורות 16-19). עוד נשאלה קרנית "את נתת באיזשהו שלב לעו"ד נעמן תוצרים של פריקת טלפונים סלולאריים שתפסת?" (עמ' 145, שורה 24), והשיבה על כך בשלילה. קרנית אמרה בהמשך חקירתה הנגדית (עמ' 148, שורות 17-21):

ת. ... חשוב לי לציין שוב שהגברת עו"ד כרמית נעמן לא ניהלה את התיק במח"ש, זה שהיא שלחה, אני אספר לך מי ניהל את התיק במח"ש. כשמישהו רוצה להגיש תלונה או מסמכים וכד' הוא רשאי להגיש את זה. זה שכתבה מה שכתבה, זו זכותה, וכמו שאמרתי קודם כל ראיה נבדקת לגופה עם התייעצות עם ראש הצוות ואם היא טוענת כך או כך לא אומרת שבהכרח כך הדברים נעשו. היא טוענת X והצד השני טוען XYZ כל דבר צריך להיבדק"

ובהמשך (מעמ' 149, שורה 28 עד עמ' 150, שורה 2):

"ש. אני שואלת אותך, האם את בדקת את הטענה שמופיעה בעיקרי טיעון ששלחה לך עו"ד נעמן בסעיפים 2.6-2.8?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. ניהלנו חקירה וכרמית נעמן שלחה אליה מסמכים שכל פעם היו באזרחי. החקירה לא התבססה רק על המסמכים שלה. מעבר לכך, בוצעו הרבה פעולות חקירה, נמצאו מסמכים בבית של החשודים, והתבצעו פעולות חקירה פרונטליות. זה שכרמית נעמן טוענת בתיק כזה או אחר, שתטען, אנחנו בודקים את הראיות האובייקטיביות שאנו מוצאים. כל מה שנבדק נמצא בתיק החקירה"

45. ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם:

"3(ד) דו"ח הנבט"ם: בעניין זה החליט כב' בית המשפט כי אין הוא מקבל עדות אסורה זו, והוגשה בקשה נוספת שעתה יש לדון בה לעניין קבלת דו"ח זה. אם דו"ח הנבט"ם מבסס התנהגות פסולה הגובלת במירמה של מח"ש אזי יש לקבל את הדו"ח ולהסיק מהעובדות המפורטות בו את כל אותן מסקנות התומכות בטענת הנאשמים כי מח"ש תפרה להם תיק. עוד קודם לכן פרטתי את תוכן סעיפים 64-65 המבססים טענה כי מח"ש ערכה חקירה בתיק שלנו בלא ערר על סגירתו ע"י המשטרה, כאשר בגוף החלטת הסגירה נאמר כי הסגירה נעשתה מחוסר אשמה, זאת אומרת שהגוף החוקר שהחליט על הסגירה (המשטרה) קרא את החומר ומסקנתו היא מסקנה עובדתית, יושם לב שלמרות התחמקות עו"ד פרייסמן מתשובות ענייניות הוגש תצהיר בתיק זה של הנאשם דני כרסנטי ובו פירוט לפיו תיק המשטרה הכיל את האשמה נשוא כתב האישום הנוכחי."

"3(ה) עולה מהמקובץ כי מסקנות הנבט"ם כדלקמן:

1. הפצת כתב האישום ברבים בטרם הגעתו לנאשמים.
2. העברת חומרי חקירה לעו"ד נעמן (ב"כ עציון אביטל) עוד בטרם הסתיימה החקירה, ובנקודה זו ברצוני לעצור לרגע, יתאר לעצמו בית המשפט הנכבד שנציג חוקרים מנהל שיתוף פעולה עם עו"ד של "המתלונן" לגבי ניירת שהוא לא מגלה בכלל לנאשמים, זו מעילה באימון הציבור ברשות החוקרת, זו האחרונה משתפת פעולה עם גורם מעוניין לא מגלה מסמכים לחשודים ובונה תיק, אי צדק זה והליך פסול זה מן הראוי שיביא לביטול האישום בתיק הנוכחי, ואכן הנבט"ם כותב בסעיף 14 לחוות דעתו: "העברת חומר חקירה למתלונן במועד זה עלולה הייתה לשבש את המשך פעילות החקירה שנדרשו בעניין אף לשיטתו של עו"ד כרמל" התנהגות מח"ש בתיק החקירה שלפנינו (סעיפים 14, 15, 16, 17) גורמת לנבט"ם לכתוב כדלקמן: סעיף 18: "מקרא דברים אלו מעלה תחושה לא נוחה כי הרשות שכלל כוחותיה וסמכויותיה נועדו לאכיפת החוק מסייעת בדרך של העברת תוצרי חקירה, שהושגו מכוח אותן סמכויות, לצד אחד בסכסוך, באופן שעלול לפגוע בשני ההליכים המשפטיים שמתנהלים נגד מרשתת הן הפלילי והן האזרחי ושעומד בניגוד לרוח ולהוראות ההנחיה" סעיף 18 זה על תוכנו המפרט תרמית והטיה של החקירה לצד אחד הוא לבדו יכול וראוי שישמש בסיס לזיכוי הנאשמים בתיק שלנו, האמור בסעיף 18 מבסס את טענת הנאשמים כי מח"ש נהג כלפיהם במירמה ומספיק לבסס דחייה של סעיף 23 לחוק הנבט"ם לעניין אי הגשת חוות דעתו של הנבט"ם"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

3"ו) עד כמה רב שיתוף הפעולה בין מח"ש לעו"ד נעמן אנו מוצאים בציטוט של סעיף 17 להחלטת הנב"ם, עו"ד נעמן בוטחת בשותפיה ממח"ש ומעידה לכתוב להם שהיא מנהלת מרדף אחר הצדק אף כנגד בית המשפט עצמו, לא ברור מניין שואבת עו"ד נעמן את החוצפה לשתף את מח"ש בגירסתה שבית המשפט מפריע לה לרדוף אחרי הצדק, אלא אם מדובר בשיתוף פעולה בין מח"ש למתלונן "

באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו בסיכומיהם:

5"א) בכתב האישום קיים ניסיון לצרף לאישום העיקרי, הוא זיוף הצוואה, כל מני זוטות חסרות ערך ושחר ומדובר באישומים השני והשלישי, קיים כלל בלתי כתוב לפיו להאשמה רצינית לא מצרפים זוטי דברים, בתיק שלנו צורפו לאישום הראשון אישום שני של זוטי המלצות ואישום שלישי טרחני של אי מסירת פרטים ופגיעה בפרטיות בגין תאונה".

5"ב) אנו טוענים שזו הוכחה נוספת בנוסף לדו"ח הנב"ם לרדיפה אחרי הנאשמים ושיתוף פעולה עם המתלונן בתיק זה, מדובר בעובדות שהובאו בכתב האישום רק כדי להקשות על הנאשמים ולגרום להם ללחץ בלתי סביר ובלתי הגיוני יש להצביע בנקודה זו למשל על אי הבאת המפקח שקיבל את הגב' כרסנטי לעבודה על סמך ההמלצות, מעניין מאוד לציין שמפקח זה שלטענת מח"ש רומה לא הובא בכלל למסירת עדות ולא הובא כדי להעיד מה חשוב בשבילו בהמלצות ומה ואיזה "שקר" גרם לו לקבלת הגב' כרסנטי לעבודה. "

46. הסנגורים עותרים לביטול כתב האישום לאור התנהלות חוקרי מח"ש שתוארה על ידם, ולאור החלטת הנב"ם והשלכותיה. לטעון זה אתייחס בפרק הדיון המשפטי, שיבוא אחרי פרק העדויות והראיות בתיק.

עו"ד יעקב סולומון

47. עו"ד יעקב סולומון העיד בבית המשפט ביום 27.3.18, החל מעמ' 77: עו"ד סולומון העיד, כי היכרותו עם המנוחה ומשפחתה נמשכה כ- 35 שנים (עמ' 81, שורה 2), וכי משרדו היה ממוקם בסמוך לחנות שבבעלות המנוחה ואחיה (עמ' 77, שורות 28-27). לדבריו, משפחת המנוחה השתמשה בשירותיו המשפטיים, כעו"ד, מפעם לפעם, החל משנות ה-70, עת טיפל בירושת אימה של

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המנוחה (עמ' 78, שורה 33), ובין היתר "אימתתי חתימות לצורך נישואין, ובין היתר טיפלתי בירושה של האמא ואח"כ של האב. הוצאתי צווי ירושה לגבי האמא ולגבי האבא" (עמ' 77, שורות 28-30).

עיון במסמך ת/51 מעלה, שעו"ד סולומון אכן חתום על מסמכי צו ירושה של אם המנוחה.

עו"ד סולומון המשיך והעיד: "אני חושב שטיפלתי גם, אם אני לא טועה, במכירת החנות" (עמ' 79, שורות 16 - 21).

עו"ד סולומון טיפל בירושת אחי המנוחה, דב (עמ' 81, שורות 17-7, עמ' 78, שורות 31-25 - יפוי כוח), והוא אף הופיע בפנקס הטלפונים של המנוחה, ת/61, שם כתובים שמו וכתובתו.

עו"ד סולומון אמר בעדותו בפניי, כי "עשיתי את הצו ירושה של האמא והיא אמרה שיש לה שני ילדים בלבד" (עמ' 82, שורה 12). עו"ד סולומון המשיך והעיד, כי מאחר והמנוחה הייתה ערירית (עמ' 78, שורות 1-2; 10), וללא קרובי משפחה מדרגה ראשונה לרשת את רכושה (עמ' 81, שורה 1), הוא פנה אליה והמליץ לה לעשות צוואה ולהוריש את רכושה, ובמילותיו - "אמרתי במצב שלכם אולי גם טוב שתעשו צוואה, תתנו את הרכוש שלכם למישהו שנוקק כמו הוועד למען החייל או בית חולים רמב"ם" (עמ' 78, שורות 3-4; עמ' 80, שורות 23-30), "אבל היא סירבה לעשות צוואה ואולי היא פחדה שזה יקרב את מותה. ואח"כ באמת שמעתי אחרי הרבה זמן שהיא נפטרה" (עמ' 78, שורות 4-6). לדברי עו"ד סולומון, פניותיו למנוחה בעניין עריכת צוואה נעשתה "מספר פעמים" (עמ' 78, שורה 8).

עו"ד סולומון ציין שהוא לא ראה את הצוואה שנטען כי המנוחה חתומה עליה, וכשידע עליה מחוקרי מח"ש הגיב "הייתי בהלם שיש צוואה" (עמ' 78, שורה 15).

48. באי כוח הנאשמים טענו, שעו"ד סולומון הציע למנוחה לתרום את רכושה לאחר מותה לוועד למען החייל או לבית חולים רמב"ם כיוון שידע שהמנוחה ערירית. עדותו של עו"ד סולומון בעניין זה הייתה כדלקמן: "אני לא יכול לומר שאמרתי לה את זה, אני לא פעם אומר לאנשים במצב הזה אני אומר להם תעשו דבר טוב, תנו את הרכוש שלכם למישהו שזה מאוד יעזור לו, ואם מדובר באנשים דתיים אני אומר את זה תנו את זה לאיזה ישיבה, אם זה חילוניים אני אומר לתת לוועד למען החייל, לבית חולים רמב"ם... אני מניח שאמרתי לה את זה מכיוון שידעתי שהם עריריים, ושאין מישהו בקרבה ראשונה שיכול לקבל את הירושה" (עמ' 80, שורות 23-30). הסנגורים טענו, שמאחר והצעת עו"ד סולומון "לא מצאה חן בעיניה", היא לא פנתה אליו יותר בעניין צוואה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו (סעיף 42): "... זאת ועוד, העיד העד סלומון כי בבקשה לירושת דב ברטהולד לא צוינו יורשים פוטנציאליים נוספים לא דודים ולא בני דודים ולא עציון אביטל, ולא מסרה בשום מקום כי יש לה אחיינים או כל קרובי משפחה בארץ. דבר המחזק את עובדת היותו של עציון אביטל נוכל, דבר אשר לא טרחה מח"ש לחקור מעולם בטענה כי הוא "אזרח", וזאת כמובן בניגוד לחקירה הנמרצת שבוצעה כנגד דניאל כרסנטי אשר הוא ככל הנראה "לא אזרח" ... שוב, ניתן לראות כי החומר היה בידי התביעה. עולים ממנו חשדות כבדים כנגד עציון אביטל ואף עורכת דינו כרמית נעמן אשר משבשת הליכי משפט ללא הרף ויבואר בהמשך, אך החקירה מתבצעת באופן סלקטיבי כשסימני האמת העולים ע"י ההגנה נדחים שוב ושוב ...".

49. עו"ד סלומון העיד בעניין בני הדודים של המנוחה כך: הוא נשאל ע"י ב"כ הנאשם "בבקשה לצו ירושה כשאינן צוואה צריך לכתוב את הבני דודים ואת הכל", ותשובתו "מה פתאום? יש אחות" (עמ' 81, שורות 18-19) וכך בהמשך (עמ' 82, שורות 4-12):

"העד:

... בניגוד למה שאמר עו"ד הנאשם 2, על העמוד הראשון למטה רואים כבר קו, אנחנו פשוט עושים קוים כי ברגע שיש אחות היא היורשת הבלעדית ואין שום מקום למלא כל פרטים אחרים.

ב"כ הנאשם 2:

העד הוא בחור חביב אבל אין לו מושג בדיני ירושה

העד:

עשיתי את הצו ירושה של האמא והיא אמרה שיש לה שני ילדים בלבד"

לשאלת באת כוח הנאשמת 1 בהמשך חקירתו הנגדית "למה בטופס שמילא לא כתוב קיומם של אותם בני דודים?", השיב ש "מה פתאום? בשביל מה למלא? אני אמנם לא יודע דיני ירושה אבל אני יודע שבחוק הירושה כתוב שאם יש אחים האחים יורשים" (עמ' 80, שורות 27-29).

50. באי כוח הנאשמים טענו, שעו"ד סלומון הוא זה אשר העביר את המסמך למח"ש, וכדבריהם: "המסמך המקורי אם כן היה מצוי בשני מקומות בלבד: או אצל עו"ד סלומון, עורך המסמך, או אצל רשם הירושות, שצריך אזרח המבקש לעיין בו להגיע אליו באופן מיוחד או ע"י צו שיפוטי או ע"י הגשת בקשה מורחבת עם תשלום אגרה מורחבת אשר הייתה זוכה לזכר ותיעוד וכמובן בניגוד גמור לאמור בנ/38".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

51. עו"ד יעקב סולומון העיד באופן עקבי ורציף, ודבריו נתמכו במסמכים ובראיות שהוגשו לבית המשפט, ושעליהם עמדתי לעיל. אני נותן אימון מלא בדברי עו"ד סולומון. שוכנעתי מדבריו, כפי שגם עולה מהראיות שהוגשו בתיק, שהמנוחה הייתה אדם קפדן ומסודר, שהקפידה לתעד כל דבר, כולל דברים לא מהותיים, ומסקנתי היא, שאילו המנוחה הייתה מעוניינת בהכנת צוואה, סביר מאוד להניח, שהייתה פונה לעו"ד סולומון, אותו היא מכירה מזה שנים רבות, גם בענייני צוואות וירושות, והנימוק שהועלה ע"י ב"כ הנאשמים, לפיו עו"ד סולומון נתן למנוחה רעיון לתרום את ירושתה, וכי לא שבה אליו כי דבריו לא מצאו חן בעיניה, הן טענות סתמיות ובלתי סבירות, ואין דוחה אותן על הסף, שהרי גם אם המנוחה לא רצתה שעו"ד סולומון יכין את צוואתה, הייתה פונה לעו"ד אחר, ולא לשתי נשים שאינה מכירה, וגם סביר מאוד שהייתה מתעדת זאת ביומניה ובפנקסיה.

גילה ניבורג – מומחית מז"פ

52. מומחית מז"פ, גב' גילה ניבורג, העידה בבית המשפט ביום 25.10.18 החל מעמ' 185, וחוות דעתה הוגשה וסומנה ת/76:

גב' ניבורג שירתה בתקופה הרלבנטית לאישומים כקצינה במשטרת ישראל, ועבדה במעבדת מסמכים במטה הארצי. במסגרת עבודתה היא קיבלה צוואה הנושאת את התאריך 20.09.13 לבדיקה, וערכה לגביה חוות דעת (עמ' 185, שורות 24-28), וזו הוגשה לבית המשפט (ת/76).

העדה התבקשה לערוך השוואה בין חתימה וראשי תיבות על גבי הצוואה שהועבר אליה, ובין דוגמאות כתב יד בשם "אדית איתן", ושאותן קיבלה במספר פעימות, ולאחר מכן, ערכה חוות דעת (עמ' 186, שורות 3-6). המומחית הכינה עבור בית המשפט, כדי להדגים את תהליך עבודתה, צילומים מתיק העבודה שלה וכן ערכה טבלה. בחלק העליון של דף הבריסטול שהציגה, הדביקה את החתימה שבמחלוקת, ומתחתן דוגמאות חתימה של המנוחה, אותן קיבלה כדי לערוך את ההשוואה (עמ' 186, שורות 29-30; עמ' 187, שורות 20-21). תיק העבודה הוגש וסומן ת/77.

לדברי המומחית, הבדיקה שערכה העלתה, כי קיימת חפיפה כמעט מלאה בין החתימה המסומנת "א", שהיא החתימה שבמחלוקת, ובין דוגמת החתימה המקורית של המנוחה, המסומנת "א'1", ומסקנתה, שקיימת סבירות גבוהה, שהחתימה שבמחלוקת היא תוצר העתקה של החתימה א'1 (עמ' 187, שורות 24-26). המומחית הפנתה לצילום הראשון בתיקיית העבודה, המדמה מעין שקף, כאשר החתימה הרשומה בצבע ירוק היא החתימה שבמחלוקת, ואילו החתימה הרשומה בצבע אדום היא דוגמא א'1.

בית משפט השלום בחיפה

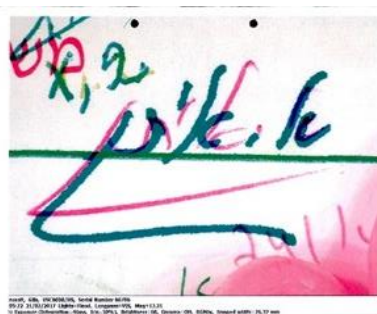
תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המומחית הסבירה אם מניחים את השקפים א'1 על א'- החתימות מתיישבות אחת על השנייה בצורה כמעט מלאה וחופפת (עמ' 187, שורות 26-30), זאת לעומת השוואת החתימה א' ועם דוגמת חתימה א'24, שתוצאתה חוסר התאמה.

המומחית המשיכה והעידה, שכחלק מהבדיקה שערכה, היא התחקתה אחר קו הכתיבה של כל דוגמאות החתימה המקוריות, ומצאה סבירות גבוהה לכך, שחתימה א' היא העתקה של דוגמא א'1 (עמ' 188, שורות 1-5) – להלן אציג את השוואת החתימות א'1 עם א' (השקף הימני), לעומת השוואת החתימה א' עם החתימה א'24 (השקף השמאלי) – רואים בבירור, ששתי החתימות בשקף הימני חופפות, ואילו שתי החתימות שבשקף השמאלי אינן תואמות:

המומחית הדגישה, שבחתימות אותנטיות של אותו אדם, תמיד יופיעו וריאציות שונות בכתב, וכי כאשר אדם חותם פעם אחת, הוא לעולם לא יחתום בדיוק באותה צורה פעם נוספת (עמ' 188, שורות 5-7). להדגמת דבריה הנ"ל, הפנתה לחתימות השונות של המנוחה, אותן קיבלה כדוגמאות, והראתה שבכל אחת מהן קיים שינוי כלשהו לעומת החתימה האחרת, כגון: בחתימה אחת ה-ת' עולה וחוצה את קו ה-נ' הסופית, באחרת, מבנה ה-ת' משולש, והסיומת של ה-נ' הסופית קצרה לעומת סיומת ארוכה יותר וכו'. מכאן, המסקנה שדווקא כאשר קיים טווח וריאציות ושוני בין החתימות, זה יהווה עדות לכך שמדובר בכתב יד אותנטי (עמ' 188, שורות 8-10), ואילו כאשר קיימת חפיפה מדויקת בין שתי חתימות, מסקנתה תהא שקיימת סבירות גבוהה שמדובר בהעתקה. העדה ציינה, כי "לפנים משורת הדין", כלשונה, היא בחרה "להיזהר ולהסתייג" ולומר, שזו לא מסקנה ודאית וגורפת, מאחר ועמדה לרשותה רק חתימה אחת, היא החתימה שבמחלוקת (עמ' 188, שורות 14-15 ; 18-19).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

53. לשאלת ב"כ הנאשמת 1 השיבה המומחית, שהיא מאשרת שכדי לבצע את הזיוף של החתימה, צריך לקבל את הדוגמה של אותה החתימה, א'1 (עמ' 189, שורות 2-3), וכי ישנה חשיבות לבצע הבדיקה על מסמך המקור עליו נחתמה החתימה, במיוחד אם מדובר בחתימה אחת, וכדבריה (עמ' 191, שורות 5-10):

"... החשיבות של מקור נובעת מהעובדה שכדי לראות את שטף הכתיבה שבחתימה, את ההתחלות של כתב היד, את הסיומים של כתב היד, אם יש רעדים, אם יש עצירות, אם יש אולי חריטות שנעשו לפני שכתבו, כל הדברים האלה נעלמים בצילום ולכן אנחנו משתדלים להימנע מלבדוק חתימות על גבי צילום".

54. לשאלת ב"כ הנאשם 2 השיבה המומחית, שידוע לה שקיים פער של שנים בין חתימה א' לחתימה א'1, מאחר וחתימת הדוגמה היא מיום 23.1.11, ואילו חתימת המחלוקת היא מיום 20.9.13, על כן ביקשה המומחית דוגמאות נוספות של חתימות המקור, וכדבריה (עמ' 193, שורות 12-16):

"אני ציירתי את דוגמאות המקור אחת לאחת כדי להתחקות אחר קו הכתיבה ולהבין את מהות הכתיבה של האדם שסיפק את הדוגמאות. זה לא שהתעלמתי מהן ובדקתי רק את חתימה א'1. יש לי גם חתימות משנת 2013, סמוך יותר לחתימת המקור" (עמ' 193, שורות 16-18).

ב"כ הנאשם 2 שאל את המומחית, אם מצבו הבריאותי של אדם יכול לשנות את דרך החתימה שלו, ותשובתה, שאכן מצב בריאותי יכול להשפיע, אך מאחר ומדובר בחפיפה בין שתי החתימות, אזי מצבו הבריאותי של החותם אינו רלבנטי (עמ' 193, שורות 20-22 ; 25-27 ; 29-30).

באי כוח הנאשמים טענו, שהתייחסותם לעדות מומחית מז"פ בעניין הזיוף באה כדי להראות את עומק הרדיפה. לטענתם, המומחית לא ידעה להעיד בביטחון שקיים זיוף של חתימת המנוחה, לא טענה שזה בטוח, "והכי גרוע", כך להגדרת הסנגורים, "הוא שלא שמענו מפייה על שיטת ההעתקה ועל ביצוע של העתקה, כשמדובר על נציגה מהמחלקה לזיהוי פלילי של משטרת ישראל, שיש לה אמצעים מדעיים מהמדרגה הראשונה לגילוי שיטת זיוף". עוד נטען ע"י הסנגורים כי "בנקודה זו מדובר בחור שחור בראיות מח"ש, חור שחור שתומך היטב בטענה של בניית תיק, החור השחור הוא חוסר ניסיון ולו זעיר להוכיח את שיטת העתקה" –

גם טיעון זה של הסנגורים אין בידי לקבל: הכרעת דין זו מבוססת על חומר ראיות רב, שהוגש לבית המשפט במהלך ישיבות רבות, ולא עלה כל חשש בלבי, שמא מדובר בתיק שמח"ש או גורם אחר ניסה "לתפור" אותו לנאשמים, כהגדרת סניגוריהם. בנוגע לטיעון בדבר שיטת העתקה החתימה, נשאלה המומחית ע"י ב"כ המאשימה: "למה לא בדקת את שיטת ההעתקה, וכמה שיטות העתקה יש

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בכללי? ותשובתה: "במקרה הזה מה שעניין אותי לדעת, מה שאני בדקתי זה האם קיימת העתקה, יכולים להיות שרידים להעתקה, ולפעמים גם אין שרידים להעתקה. יש כל מיני שיטות להעתקה ... עצם העובדה שהייתה העתקה זה מה שמשנה" (עמ' 195, שורות 18-25). הסנגורים הדגישו את חשיבות שיטת ההעתקה, ואילו המומחית ביטלה את חשיבותה – אילו אכן מדובר בעניין מהותי, היה על הסנגורים להגיש חו"ד מומחה מטעמם, שמלבד בדיקת עצם הטענה שמדובר בהעתקה, יכלו להתמודד עם טיעונם בדבר חשיבות שיטת ההעתקה.

ב"כ הנאשמים טענו עוד, כי בחקירתה הנגדית טענה המומחית, שעל מנת לזייף חתימה מתוך מסמך א'1, היה על מי מהנאשמים להחזיק במסמך המסומן א'1 המקורי (פרוטוקול מיום 25.10.18, מעמ' 188 שורה 28 עד עמ' 89 שורה 4):

"ש. בעצם מה שאת אומרת בחו"ד זה שכדי לעשות בעצם דבר כזה אני צריכה לקחת את אותה דוגמא שנקראת א'1 ושהיא כביכול תשמש לי בסיס לעשות את הזיוף?
ת. נכון.
ש. ז"א שאם לא היה בידיך א'1 אין לי איך לבצע זיוף של אותה חתימה?
ת. נכון. כדי לבצע את הזיוף אתה צריך שתהיה לך את הדוגמא של החתימה
ש. אז בעצם את אומרת לי שאני חייבת בשביל לעשות את הזיוף שיהיה בידי את א'1
ת. נכון.

באי כוח הנאשמים ציטטו מתוך חו"ד המומחית כדלקמן:

"א. חתימת הטיעון המסומנת א מצומצמת בכמות ובאיכות תכונות כתיבה יחודיות להשוואה ולא אוכל לחוות דעה החלטית לגביה.
עם זאת, מצאתי כי החתימה האמורה חופפת כמעט באופן מלא לחתימת הדוגמא שסומנה על ידי א'1 לדעתי קיימת סבירות גבוהה שחתימת הטיעון היא העתקה של דוגמת חתימה א'1

ב. לא אוכל לחוות דעה לגבי רישום רת א.א שבטיעון"

באי כוח הנאשמים טענו, שקריאת התוצאות איננה ברורה, וכי יש צורך במקור כדי לזייף. עוד נטען, שהמומחית הורידה את רמת הוודאות בזיוף, מרמה של סבירות גבוהה מאוד, לרמה של סבירות גבוהה, וזאת מאחר והייתה חתימה אחת בלבד (עמ' 188, שורות 16-19).

55. באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו, שהמסמך המקורי א'1, שהוא בקשה לצו ירושה של אחיה של המנוחה, מר דב ברטהולד אינזלר ז"ל, עליו חתומה המנוחה כמבקשת, היה מצוי בידי רשם הירושות, וכן אצל עו"ד סולומון. לאור זאת תהו הסנגורים "כיצד הגיע מסמך א'1 המהווה בסיס לאישום הראשון לתיק החקירה וכיצד, אם בכלל, הגיע לידי הנאשמים ו/או מי מטעמם? במסמך המסומן נ/38 "הודעה מטעם היועמ"ש" נמסר כי ביום 22.6.16 נמסר עותק לב"כ עציון אביטל עו"ד כרמית נעמן לפי נוסח להלן:

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"לפי צו בית משפט מתמ"ש 14028-08-17 וצורף כנספח ג. וביום 22.4.18 נמסר עותק מצו הירושה לאדם בשם דניאל ככל הנראה מדובר במבקש 1 אשר שילם אגרה עבור עותק מצו הירושה". לגישת הסנגורים, יש בכל הנ"ל כדי לשלול את האפשרות שהוצגה ע"י התביעה, לפיה עוד טרם הגשת הצוואה של המנוחה לרשם הירושות, מי מהנאשמים הוציאו מתיק רשם הירושות את הבקשה של המנוחה לרשת את אחיה ברטהולד אינזלר, וכך זייפו את חתימתה של המנוחה על גבי הצוואה שהוצגה לרשם הירושות. הסנגורים טענו עוד, שהחוקר חסן נשאל בחקירתו מהיכן היה לנאשמים אותו מסמך, שאפשר להם או למי מטעמם, בהתראה כה קצרה, לזייף צוואה, והוסיפו שמדובר "תיאוריה מופרכת שהמציא לצורך הדיון, וכמובן לא נבדקה על ידו מעולם", תוך שהפנו לדבריו בחקירתו "ת. אני לא חושב שיש מסמך כזה שהיה אצלם לפני החקירה. אבל מחומר החקירה עולה שהמנוחה התחברה שנים לאמא של הנאשמים, ויתכן והיה להם מסמך שחתום אצל אמא שלהם וחתום על ידי המנוחה" (פרוטוקול מיום 7.5.19, עמ' 91, שורות 20-25). וכך בהמשך (עמ' 91, שורות 26-28):

**"ש. יש לך היום בתוך תיק החקירה מסמך שאתה יכול להגיד שממנו נגזרה חתימת המנוחה
ת. השבתי לזה בתשובה הקודמת אין דבר כזה"**

בהסתמך על דברי החוקר הנ"ל, טענו ב"כ הנאשמים, שהחוקר חסן אישר בחקירתו הנגדית, שאכן בדק לעומק את הטענה, לפיה הנאשמים השיגו את המסמך המסומן 11 מרשם הירושות או מ"מישהו בפנים", וכי לא מצא שלא הייתה כל דרך לנאשמים או למי מטעמם להגיע למסמך הנ"ל מהתיק ברשם הירושות.

באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו, כי גם על פי העדות של דניאל מילס, ביקור הנאשמים בדירת המנוחה התרחש בחודש יוני 2014, לאחר שקדם לו ביקור של עציון אביטל, שרוקן את דירת המנוחה ממסמכים וחפצי ערך, וכל זה הרבה אחרי הגשת "הצוואה שבמחלוקת", כך להגדרתם, ואישורה על ידי רשם הירושות.

באי כוח הנאשמים טענו עוד, שתחילה נטען, שהנאשמת עיינה בתיק בעת הגשת הצוואה ונחשפה למסמך א'1, אך לטעמם, ולאחר בדיקה מעמיקה יותר של סכום האגרה ומה הוזמן בפועל, התגלה כי כיוון חקירה ראשוני זה אינו מספיק, מכיוון שהגישה למסמכים כגון אלה תלויה בתשלום אגרה או הצגת צו בימ"ש. עניין גובה האגרה הנדרש הוצג ע"י ב"כ הנאשמת, כאשר שאלה את החוקרת קרנית: **"האם את מודעת לכך שכדי לקבל את המסמכים באמת ובפועל שמהווים את תיק הירושה, יש לשלם אגרה בת מאות שקלים..."**, וב"כ המאשימה הגיב לכך **"מה שחברתי אומרת, אין לי מושג מה היא אומרת. אני מקווה שבפרשת ההגנה לדבריה יוצגו ראיות"** (עמ' 149, שורה 2).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

באי כוח הנאשמים טענו עוד, שלא נבדקה הטענה של כרמית נעמן לפיה המסמך הוגש בתיק האזרחי, או בתיק אחר, וכדברי החוקר חסן "לא זוכר שאני ביצעתי את הבדיקה" (עמ' 92, שורות 27-29), והוסיפו שגם החוקרת קרנית לא בדקה זאת.

באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו, שבסיכומי התביעה עלתה "טענה שקרית והזויה" ש- "לא נתמכת בשום ראיה פיזית", ו- "מהווה דוגמא קלאסית לניסיון הבלתי פוסק לתמרן את העובדות ואת כב' בית המשפט", לפיה הייתה לנאשמת גישה לחתימת המנוחה על הבקשה לצו הירושה שהגישה אדית איתן ז"ל בעניין ירושת אחיה דב ברטהולד, כלומר המסמך א'1, כאשר פנתה ביום 7.5.14 לרשם הירושות והגישה את הצוואה ביום 12.5.14. לגישת הסנגורים, "מדוע טענה זו כה שקרית, נבזית ומייצגת בדיוק את הדרך המניפולטיבית של הצגת "עובדות" מופרכות כראיות? כיוון שניתן בקלות לעקוב אחר מה ראתה מירה בעיון בתיק לפי האגרה ששולמה בכרטיס אשראי ע"ש ביתה דוריה, האגרה ששולמה, הנמוכה ביותר. אינה מאפשרת גישה למסמכים מסוג זה כלל. הדרך להגיע למסמך הבקשה המקורי אשר לפי חוקרת מז"פ היה חייב להימצא בידי מי שאולי העתיק את החתימה היא ע"י תשלום אגרה מורחבת ע"ס מאות ₪, הגשת בקשה ותיעוד על עיון או קבלת החומר באמצעות צו וגם דבר זה היה מתועד. יתרה מכך, המכתב ממשרד המשפטים נ/38 המתעד עיון במסמך זה מעיד אף הוא על אותו הדבר, לא היתה גישה למירה לא ביום 7/5/14 ולא בשום יום לתיק בו מונח א/1 המקורי שעפ"י תיאורית התביעה שהתמוטטה שימש בסיס אולי לזיוף."

56. הכרעה בטיעוני הסנגורים:

הסנגורים טענו טענות רבות בנוגע לחוו"ד מומחית מז"פ, אך נמנעו מהגשת חוו"ד מטעמם, שתבחן את כל הנטען בחוות הדעת, וכן תאשש את הסתייגויות הסנגורים. היה על ב"כ הנאשמים להתמודד עם חוו"ד מומחית התביעה, באמצעות הגשת חוו"ד מטעמם, ולא לטעון טענות כלליות וחסרות כל ביסוס, בדבר שיטת ההערכה, רמת הודאות של ההערכה ועוד. להימנעותם זו מהגשת חוו"ד נגדית יש השלכות ראייתיות, בהן אדון בפרק שידון בניתוח המשפט.

בנוסף, הסנגורים טענו בהרחבה אודות חוסר יכולתה של הנאשמת לגשת לתיק הצוואה המקורי של אחי המנוחה, ושנטען כי ממנו הועתקה חתימת המנוחה – הסנגורים לא ביססו את טיעוניהם, לא הציגו את גובה האגרות הנדרש, ולאיזה מסמכים תהא להם נגישות, בהתאם לגובה האגרה שישולם. מעבר לכך, הנאשמת עצמה טענה, שהיא הוציאה מרשם הירושות מידע, הנגיש לציבור תמורת אגרה, בעניין המנוחה, אחיה דב ואימה, ואכן בדיקה זו מופיעה ברישומי רשם הירושות ביום 7.5.14 – ימים ספורים לפני הגשת הבקשה לצו קיום צוואה ע"י הנאשמים. ראיה זו מפריכה את טיעוני הסנגורים, שכל מטרתם לנסות ולהתגבר על קיומו של רישום לפיו הנאשמת עיינה בתיק אצל רשם הירושות

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לפני הגשת בקשתה. בהתאם לאותו רישום ברשם הירושות, התשלום עבור העיון שולם באמצעות כרטיס האשראי של בתה של הנאשמת, דוריה יחזקאל, והנאשמת אישרה שהיא זו אשר ביצעה בפועל את הפעולה (ת/23, שורות 390-392 ; עדות הנאשמת עמ' 239, שורות 11-12). הנאשמת עצמה המשיכה וסיפרה, שלאחר הבדיקה במאגר רשם הירושות, הגישה את הבקשה לקיום הצוואה, וכי לאחר פרסום דבר הצוואה, ולא היו דורשים, התקבל צו קיום הצוואה, ובעקבות כך העבירו את הדירה על שמם בטאבו, תוך מספר ימים, וכן פנו לבנק בו נוהל חשבונה של המנוחה, וביקשו כי הכספים יועברו לרשותם.

המומחית, גב' גילה ניבורג, עשתה עליו רושם של אדם הבקיא היטב בעבודתו, וחוות דעתה נעשתה באופן יסודי ומשכנע, ואני מקבל את מסקנותיה, ודוחה את כל הסתייגויות הסניגורים. אני קובע, שקיימת סבירות גבוהה לכך, שחתימה א', עליה עמדתי לעיל, היא העתקה של דוגמה א'1, שגם עליה עמדתי לעיל.

פקד ליאת דרי – תובעת לשעבר בלשכת תביעות תעבורה חיפה

57. העדה העידה בבית המשפט ביום 30.4.18 החל מעמ' 75 לפרוטוקול:

העדה הינה קצינת משטרה, ובכל זמן רלבנטי לכתב האישום שימשה כתובעת בלשכת תביעות תעבורה בחיפה – אותה לשכה בה עבדה הנאשמת כמזכירה. בזמן עדותה בבית המשפט שימשה העדה כקצינת תלונות הציבור ויועצת משפטית במחוז חוף (עמ' 76, שורות 1-2). לדברי העדה, היו בינה ובין הנאשמת יחסי עבודה בלבד, וכי הנאשמת מעולם לא התייעצה איתה בנוגע לחייה האישיים (עמ' 76, שורות 4-12).

העדה עומתה עם טענת הנאשמת כלפיה, כדלקמן (עמ' 77, שורות 14-20):

ש. מה את אומרת על הטענה שהיא אומרת שאת אמרת לה לבדוק במסוף המשטרתי לגבי קרובי משפחתה של המנוחה?

ת. ברור שהטענה הזו היא שקרית, אין בה שום הגיון, כמו שהיא לא ביקשה ממני לאחר לעבודה או גם אם אני והיא היינו לבד במשרד והיא רצתה להשתחרר מוקדם, ככה היא לא ביקשה ממני לעשות משהו שהוא אסור, גם אם היא הייתה מבקשת ממני הייתי מדווחת על זה, הייתי שואלת אותה למה היא צריכה לעשות את זה? מה פתאום שהיא תבקש ממני לעשות משהו אסור ובתור מה היא תבקש ממני את זה? הטענה הזו אין בה שום הגיון."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בחקירתה הנגדית נשאלה וענתה העדה ע"י ב"כ הנאשמת כדלקמן (עמ' 77 שי' עד עמ' 78 שי' 1):

"ש. אם אני אומרת לך שמה 28.5.14 מירה לא הגיעה יותר למשרד בכלל, יכול להיות?

ת. איך אני יכולה להשיב לכזו שאלה? אני לא הייתי. אני מ-2013, במרץ 2013 ילדתי, כמה חודשים לפני זה לא הייתי כבר בתביעות.

ש. לא חזרת יותר לתביעות אחרי שילדת?

ת. לא.

ש. מ-2013 את לא נמצאת איתה בכלל באותו משרד?

ת. לא"

ובחקירתו הנגדית של ב"כ הנאשם נשאלה העדה (עמ' 78, שורות 18-21):

"ש. עד מתי עבדת בתביעות תעבורה?

ת. למיטב זכרוני יצאתי לחופשת לידה במרץ 2013, אחרי זה חזרתי לתפקיד אחר.

ש. ממרץ 2013 את לא שם?

ת. נכון"

מתשובות העדה עולה, שהיא עזבה את לשכת התביעות למעלה משנה לפני שהנאשמת ייחסה לה בדיקת פרטים במסוף המשטרה. העדה העידה באופן עקבי ורציף, דבריה הגיוניים ומשתלבים היטב עם חומר הראיות, ואני נותן אימון מלא בדבריה. בחקירתה החוזרת הדגישה העדה (עמ' 79, שורות 21-23):

"...מעולם לא נתתי לה אישור או הרשאה להיכנס ולברר פרטים אישיים, להיכנס למסוף ולעשות בירור לעניינים אישיים שלה, מעולם לא נתתי לה הרשאה כזו. לא לה ולא למישהו אחר"

מסקנה: העדה העידה באופן עקבי ורציף, ודבריה החד-משמעיים, בצירוף העובדה שזמן רב לפני המועד שבו ייחסה לה הנאשמת את החיפוש במחשב, היא כבר לא עבדה בלשכת תביעות חיפה, מובילים למסקנה אחת ויחידה, לפיה הנאשמת ייחסה לעדה מעשים שלא ביצעה, ואני מעדיף את דברי העדה על דברי הנאשמת.

דניאל מילס

58. העד העיד בבית המשפט ביום 17.4.18 החל מעמ' 70:

העד מילס עבד כמשגיח כשרות, ובשנת 1995 עברו המנוחה, אחיה ואימם לגור באותו בניין בו הוא התגורר. המנוחה התגוררה בקומת הקרקע, ואילו מילס התגורר בקומת הגג. העד תאר את הרושם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שקיבל מהמנוחה ואחיה דב בשנים הראשונות להיכרותו עימם – לדבריו, מדובר באנשים מופנמים, ללא רצון או יכולת לתקשר עם העולם החיצון. עוד אמר, שבשנים הראשונות לא היה בינו לבינם כל קשר, והוסיף שאחיה של המנוחה, דב, היה בעלים של מכולת ברחוב יפו בחיפה. מילס הוסיף ואמר, שכאשר נהג לצאת לתפילת שחרית בשעה 04:00, היה רואה את המנוחה ואחיה יוצאים לכיוון המכולת שלהם, וכשחזר לביתו בסביבות השעה 07:30-07:00, היה רואה את המנוחה חוזרת לדירתה. לעיתים, כך הוסיף, הייתה המנוחה יוצאת לגינה לחצי שעה, ולאחריה שבה לביתה, עד שאחיה היה חוזר מהמכולת, בסביבות השעה 17:00. לדברי מילס – כך נהגו המנוחה ואחיה, משך 20 שנות היכרותו עימם, והוסיף, שהוא מעולם לא ראה אדם שביקר אותם, וכי **"הטבע היקי היה מאד ניכר בהם, מבחינת המבטא וההתנהלות בחיים"** (עמ' 71, שורות 5-2).

מילס תיאר את המנוחה כאדם שתיעד כל דבר, וכדבריו: **"אם למשל הייתי דורך לה בדירה זה היה זוועת עולם, כל שיפוף נאמר או משהו שעשיתי אצלי בדירה היא תעדה, אם הבאתי והתקנתי תנור עצים ותמיכה בגג לשם ארובה, זה צוין אצלה בדיוק, השכן מלמעלה, דני, התקין תנור עצים, האם זה חוקי? היא דאגה לפרט הכל"** (עמ' 71, שורות 11-7). מילס הוסיף ותיאר את המנוחה כך (עמ' 71, שורות 13-21):

"באחת הפעמים היא ציינה שכדאי תמיד לתעד כל דבר שאתה עושה לשם כל צורך שיקרה בעתיד לצורך הוכחה היא הלכה והביאה לי ערמה של מחברות, ודפדפה בהם עד שהגיעה לתאריך מסוים והראתה לי מה עשיתי בתאריך כזה וכזה. ראיתי שהיא מתעדת כל דבר, החל מסדר יום רגיל, שהיא קמה בבוקר בשעה מסוימת, עלתה לאוטובוס ושילמה עשרה שקלים וכמה וכמה אגורות, נכנסה לסופר וקנתה קוטג' שעלה ככה וככה, מן התנהלות שלא נראתה לי טבעית, בתוך כזה עלו כל מיני ציוני דרך אחרים של איזשהו פרח צומח והיא תוהה מהו ומיהו, איזשהו ניסיון לשרבב שירים, זה דברים שאני זוכר ככה פחות או יותר"

מילס הוסיף וסיפר, שפטירת אחיה של המנוחה היוותה נקודת מפנה ביחסים בינו ובינה, והוא תיאר את הלווייתו של דב, באומרו **"...שהייתה אירוע מאוד עצוב מהבחינה שאתה רואה בן אדם שהיה עירי ובודד כל חייו, ובלוויה שלו כל מי שנמצא זה הבן דוד, אני ועוד איזשהו זוג מבוגר שאני לא יודע מי הם היו"** (עמ' 72, שורות 13-11; עמ' 79, 31-28) **"...והאחות אדית, זה ברור מאליו"** (עמ' 79, שורה 30). לדברי מילס, מאחר ועד למועד פטירת האח דב, יחסיו עימם לא היו קרובים במיוחד, המנוחה **"הופתעה שהגעתי, היא טרחה ועלתה אליי לדירה, והודתה שהייתי שם, ובאותה עת אמרתי לה שאם היא צריכה איזשהי עזרה בכל דבר שלא תהסס לפנות אליי, היא אמרה לי שאין צורך שהיא יודעת להסתדר לבד וששכן שגר מולה יכול לעזור לה. ובזה פחות או יותר הסתיים. אותו שכן שהייתה נסמכת עליו עבר דירה ואז היא פשוט יום אחד עלתה וביקשה ממני עזרה, היחסים בינינו נעשו יותר**

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

קרובים והייתי יותר זמין וקרוב אליה גם מבחינת עזרה פיזית וגם מבחינת שיחות" (עמ' 72, שורות 15-21).

ב"כ הנאשם טען בפני מילס, שלא היה קשר בין המנוחה לאביטל עציון, ותשובתו (עמ' 92, שורות 29-33):

"למי אין קשר לעידית? גם שכנים יכולים להעיד שלאביטל יש קשר לאידית. השכנים הם אברהם בן בניסטי שעבר לזכרון ומשפחת קורנבליט שגרה שם עד עכשיו. משפחת קורנבליט התקשרה לאביטל כדי לבוא ולבדוק מה עם אידית שהיא נעלמה. היא ידעה בדיוק מי זה אביטל"

מילס המשיך בעדותו, ותיאר את השתלשלות העניינים שהובילה אותו לחתימת חוזה והסדר עם המנוחה בנוגע לרכישת חלק מהרכוש המשותף (מעמ' 72 שורה 23 עד עמ' 73 שורה 2):

"זה התחיל למעשה בשנת 2008, ששקלתי הרחבה אצלי בדירה, והייתי צריך בשביל זה הסכמת השכנים או רכישת חלקם בנכס, ובגלל צורת המגרש האפשרות היחידה להוסיף לבניין הזה רק לגובה ולא לרוחב, הייתי הדייר היחיד שיכול בעצם להשתמש באפשרות הזו ופניתי בין היתר גם לברטהולד ולאידית וביקשתי מהם. ברטהולד האח סירב חד משמעית וירדתי מזה. לאחר שהוא נפטר ובעקבות היחסים שנקמו ונוצרו ביני לבין אידית, באחד הימים היא שאלה אם אני עדיין מעוניין בהרחבה, הייתי מעוניין אבל באותם ימים הייתי בהליך פשיטת רגל ואמרתי לה שאני מנוע כרגע מלעשות כל דבר בגלל שאין לי וגם מבחינה משפטית. היא אמרה לי שהיא מאוד הייתה רוצה לעזור לי בזה בגלל שאני עוזר לה, אמרתי לה שאני מקווה שהיא לא חושבת שאני מנסה לקבל ממנה משהו בחינם, היא אמרה שזה לא בחינם, שבגלל שהיא מעריכה את השכנות שלי ומכיוון שהיא לא תפסיד שום דבר מבחינת הרכוש, היא מוכנה שאתן לה את החלק שלה בנכס על מנת שאוכל להשתמש בזה לשיפוץ. כך שבמהלך שנת 2012 אם אני לא טועה, לאחר שיחות רבות הגענו לאיזשהו הסדר וחווה מסוים שחתמנו בינינו על תשלום וצורך ההעברה של החלק שלה בנכס שיאפשר לי את ההרחבה של הדירה שלי"

העד טען עוד, שבהתאם להסכם בינו ובין המנוחה, הוא שילם לה עבור אותם שטחים סך של 70,000 ₪, בתשלומים, והמנוחה נתנה לו קבלות עבור כל תשלום, מקבלות המכולת (ת/49 ק.ו. 3, וכן נ/3), והתשלום האחרון בוצע בחודש דצמבר 2013, וכחודשיים-שלושה לאחר מכן נפטרה המנוחה (עמ' 73, שורות 8-10). המסמכים שהוגשו ע"י ההגנה וסומנו נ/3, והם כוללים את ההסכם שבין המנוחה למילס, הקבלות שהמנוחה נתנה למילס מקבלות המכולת שלה, צילום שיק הביטחון שניתן, בהתאם להסכם שבין השניים וכן צילום תעודות זהות המנוחה ומילס. החווה שבין השניים נתפס בדירת המנוחה, וכדברי החוקר יניב גרינברג (סעיף 4 למזכר ת/21):

"במהלך החיפוש איתרתי על שולחן הניצב בכניסה לבית מחברות וקלסר מסמכים המכילים תיעוד של הליך מכירת שטח לשכן דני מילס, לרבות חוזה חתום על ידי המנוחה"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בהמשך עדותו סיפר מילס, שהוא ושכן נוסף החליטו להזעיק את המשטרה לדירת המנוחה, וכן ליידע את בן דודה אביטל עציון, זאת מאחר ולא פגשו במנוחה מחוץ לדירתה כחודש ימים, ועלה בהם החשד שהיא מצויה בסכנה (עמ' 71, שורות 33-30). העד נשאל בנוגע לטיב ההיכרות שלו עם אביטל עציון, וכך השיב (עמ' 73 שורות 17-13):

"אביטל ראיתי אותו פעמים בודדות במהלך השנים, לא ידעתי מיהו. הוא היה מופיע, הוא היה הבן אדם היחידי למיטב זכרוני שאי פעם ביקר או דיבר איתם, כשפגשתי אותו שוב בלווייה של האח, של ברטהולד, הסתבר לי שכששאלתי מיהו הוא אמר לי שהוא בן דוד של אידית, גם בשיחות איתי אדית ציינה שיש לה בן דוד שגר בקריות שהוא מתעסק במסגרות או במשהו והוא עוזר לה מידי פעם בכל הדברים ואז קישרתי בין הנתונים האלה. בחודש הזה שאדית נעלמה הוא היה מקור האינפורמציה עליה ואליו התקשרנו לברר מה איתה, בפעם הראשונה שהתקשרנו הוא באמת הגיע, דפק אצלה על הדלת, היא לא ענתה הוא פשוט השאיר לה את מס' הטלפון בבקשה שהיא תחזור אליו כי הוא דואג, זה נראה לי מוזר אבל חשבתי שהוא מכיר אותה יותר טוב ממני"

העד המשיך וסיפר "ובאמת שבועיים אחרי כן, שהחשד כבר עלה לגבהים יותר גבוהים, שוב התקשרנו אליו, הוא ישר הגיע והתקשר למשטרה וליתר הרשויות שיפתחו את הדירה, פתחו ומצאו את הגופה שלה, הוא נשאר שם עם המשטרה וזהו. לאחר מכן פינו אותה ובאותו יום בצהריים הייתה הלוויה" (עמ' 73, שורות 24-21). העד הוסיף ואמר, "מה שאני יודע זה שאביטל הבן דוד דאג לסידורי הלוויה" (עמ' 73, שורות 31-25), אך מילס עצמו לא נכח בהלוויה (עמ' 74, שורות 19-18).

מילס סיפר עוד, שבאחד הימים בהם ישב בבית המנוחה, ענתה לטלפון שצלצל בביתה, ואז "נעשתה תוקפנית יותר ואמרה במפורש "לא, מה אתה חושב לעצמך, אני לא הולכת למות" ופנתה אליי ואמרה לי "תראה איזה חוצפן". אמרתי מי זה החוצפן? היא ענתה 'זה עורך הדין שלי, עורך דין סולומון, אם אני לא טועה, הוא רוצה שאעשה צוואה, אמרתי בסדר, זה טבעי, אף אחד לא חשב שאת תעברי לעולם הבא היום או מחר, היא אמרה לא, אני לא צריכה. אח שלי לא עשה צוואה ואני לא עושה צוואה, הדבר היחיד שאני עושה עם עורכי דין זה המכירה של המכולת" (עמ' 74, שורות 15-10).

בהמשך נשאל העד באותו עניין (עמ' 79, שורות 9-6):

"ש. באחת הפעמים שישבתי איתה, התקשר אליה העורך דין שלה, יעקב סולומון, והציע לה לעשות צוואה. אני חושב שזה היה בעקבות הפטירה של האח, בדיעבד הבנתי שהיא לא רצתה לעשות", וזה היה 4 או 5 חודשים לפני שנפטרה. היה או לא היה?
ת. היה"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העד נשאל אם ידוע לו מה עלה בגורל אותן מחברות שהראתה לו אז המנוחה (עמ' 71, שורות 17-22) ותשובתו (עמ' 71, שורות 23-26):

"אין לי מושג. אני זוכר שראיתי את המחברות, לאחר שהיא נפטרה, כחודש לאחר שהיא נפטרה, בן דוד שאני הכרתי אותה, שהכרתי אותו עוד מההלוויה הראשונה של האח שהופיע כמה פעמים לעזור לה במהלך השנים. שמו אביטל. הוא הופיע כחודש אחרי שהיא נפטרה והתחיל לנקות שם. הוא גם זה שפתח את הדירה והגיע לדירה ביום שמצאו את הגופה שלה"

ובהמשך סיפר (עמ' 74, שורות 22-24):

"בהתחלה ביום של גילוי הגופה פגשתי את אביטל, מס' שבועות לאחר מכן הגיע אביטל עם הבת שלו, פתחו את הדירה וראיתי שהם מסדרים מסמכים, שמים אותם על השולחן המרכזי בכניסה לדירה. שמו שם ערמות עצומות של קלסרים ותיקיות וניירות, זה עמד בכניסה על שולחן האוכל שהיה לה שם תמיד, ערמות שהתנשאו לגובה של חצי מטר לפחות"

וכך נשאל וענה לשאלות (עמ' 88, שורות 4-9):

"ש. אתה מספר שאחרי פטירתה של עידית שאביטל היה בדירה. נכון?

ת. נכון.

ש. בשורה 164-167 אתה אומר שלאחר שהיא נפטרה אביטל הגיע עם בתו

לדירה?

ת. נכון.

ש. ערם את כל המסמכים בכניסה?

ת. נכון"

העד נשאל אם היה בדירת המנוחה לאחר פטירתה וראה את המסמכים על שולחן הכניסה, והשיב כי מעולם לא נכנס לדירתה לאחר מותה, אך מבנה הבניין וחדר המדרגות אפשרו לו להבחין בערמת המסמכים, וכדבריו "כשאני יורד מהדירה שלי וחולף ליד הדלת הפתוחה של הדירה של אדית, הדבר הראשון שבולט זה שולחן אוכל ענק שבולט, הוא נמצא ממש מול הדלת..." (עמ' 88, שורות 10-13).

מילס המשיך וסיפר: "אני ידעתי שהיא ערירית ואני יודע שלא הייתה לה צוואה, באחת השבתות הוא דפק אצלי בדלת ושאל אותי מי נעל את הדירה של אידית, אמרתי שאין לי מושג, הוא אמר שמישהו החליף את המנעול, אמרתי לו שאני לא יודע מי עשה את זה, והוא המשיך בדרכו..." (עמ' 74, שורות 26-32).

עוד סיפר "רציתי לממש את הזכות שלי, הגשנו בקשה לביהמ"ש ופתאום הופיעה התנגדות מצד שמות של אנשים שלא הכרתי ולא ידעתי שקשורים וטענו שהדירה שלהם והם היורשים של הדירה" (מעמ' 74 שורה 33 עד עמ' 75 שורה 2).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לדברי מילס, לאחר פטירת המנוחה "וראיתי שלוש נשים יוצאות מהדירה. נשים שלא הכרתי, לא ידעתי מי הן, אחת מהן היא נוכחת באולם, הייתה במדי שוטרת, מצביע על נאשמת 1, כרסנטי, הייתה במדי שוטרת, ואחריה יצאו שתי נשים, אחת מבוגרת ושמנה מאוד, ואחת יותר צעירה..." (עמ' 75, שורות 3-5) - בעניין זה שאלה ב"כ הנאשמת את העד "אני אומרת לך שמירה כרסנטי במאי 2014 כבר אינה שוטרת" (עמ' 87, שורות 13-14), והעד עמד על דבריו - עיון בחקירת הנאשמת, ת/26 שורה 22, מעלה, שהנאשמת עצמה אמרה, שהיא פרשה ממשטרת ישראל ביום 30.10.15, זאת בניגוד לדברי הסנגורית דלעיל.

העד נשאל מי החזיק את הקלסרים, ותשובתו "גב' כרסנטי החזיקה את הקלסרים ביד, לגבי האחרות אני לא חושב שהן החזיקו משהו" (עמ' 75, שורה 12). העד המשיך וסיפר, שמאחר ומסמך ההתנגדות שקיבל כלל את הצוואה ואת שמות שני העדים, החליט לחפש את שמות האנשים המופיעים על הצוואה באינטרנט, "וגיליתי שיש להן דפי פייסבוק ובתמונות הופיעו שתי הנשים שהופיעו בדירה באותו יום" (עמ' 75, שורות 6-8). העד הוסיף ואמר, ששני הנאשמים הגיעו לדירה חודש לאחר ש"השופטת קבעה שהדירה הזו תישאר סגורה ושאר ליורשים כביכול שום זכות להיכנס אליה עד שכל העניין יובהר..." (עמ' 75, שורות 17-18), והוסיף ואמר (עמ' 75, שורות 18-33):

"... ולאחר מכן באמת חודש אחרי כן אני מגיע ואני שומע קולות מתוך הדירה הזו, אני דופק ואין מענה, אני שומע שמדברים, אני שוב דופק, ואז אני שומע קול גברי צועק עליי "תסתלק מכאן, מה אתה רוצה?" אמרתי שאני רק רוצה שיצא כי אסור לך להיות בדירה הזו. הוא שוב צעק עליי, תסתלק לפני שאני קורא למשטרה כי אתה מטריד אותי וכו'. המשכתי לדפוק על הדלת מכיוון שפעמון הדירה היה מקולקל, ואז הוא כביכול התקשר למשטרה וטען שיש פה משהו שמאיים עליו ומצלצל ולא נותן לו מנוח, אמרתי לו שהפעמון לא מצלצל כי הוא לא עובד, ביקשתי ממנו לצאת מהדירה כי אסור לו להיות בתוכה, בין היתר אני שומע את אחותו שמנסה להרגיע אותו. אחרי כן הבנתי שהם אח ואחות, כבר בדיון המשפטי הראשון אני הבנתי שהם אח ואחות. הם יצאו בתהלוכה הגב' כרסנטי ואחיה. שניהם נמצאים כאן. שניהם מחזיקים את הטלפונים שלהם, מצלמים אותי, וממשיכים הלאה. כשהגב' כרסנטי מדרבנת את אחיה לא להתעכב ולא להיכנס איתי לאלימות מילולית, כשהוא כן עושה את זה, לאחר מכן כל אחד מהם נכנס למכוניתו, היא נסעה ראשונה, הוא כביכול התעכב, צילם אותי, נסע קצת, צילם אותי שוב, חייד חיוך מתנשא והמשיך."

ש. חוץ מטלפונים מה לקחו איתם?

ת. עד כמה שאני זוכר לקחו איתם מסמכים, תיקיות כאלו"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

59. **ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם:**

43. מספר הפקס המופיע על המסמך שנשלח ע"י כרמית נעמן לחוקרת קרנית ויין ממח"ש הינו של משרד עו"ד חיפאי נוסף, עו"ד דורון ברקוביץ' עורך דינו של ה"עד" דניאל מיליס. עורך דין אשר ניסה בכל דרך להסתנן להליך זה. הן ע"י ישיבה באולם, הן ע"י שליחת שליחים, הן ע"י בקשות לבית המשפט, הן ע"י השגת הרשאה במרמה הנחקרת עדיין ע"י הנהלת בתי המשפט, והן בהתנהלות עזת מצח עליה הבלוג מוטב זה עת כב' בית המשפט אמר במפורש כי לא יינתן לעו"ד ברקוביץ' פרוטוקול הדיון, ועוד מול פני השופט לקח העתק פרוטוקול כאשר כבוד השופט נמצא עדיין באולם ובניגוד מוחלט להחלטתו."

44. חלק ממעורבות עו"ד ברקוביץ' בעניין הוא ייצוגו של עד התביעה דניאל מיליס. העד הזה הופנה למח"ש ע"י עו"ד נעמן כמובא לעיל, באחד מהמיילים / הוראות שחילקה לחוקרת קרנית ויין, עד התביעה הנ"ל אשר נחשף כנוכל ממש, עד התביעה דניאל מיליס הציג גירסה הזויה וצירף לה הסכם הזוי שלכאורה נערך מול המנוחה לפיה היא מוותרת לו על כל חלקיה ברכוש המשותף, חדרי מדרגות, כניסה לביתה וגג. כדי להבין כמה הטענה הזו מופרכת מלבד עצם העיון בהסכם ההזוי, שאין בו אות חוקית אחת, חשוב לזכור שגם לדבריו דב ברטהולד אינולר אח המנוחה לא סבל אותו ולא דיבר איתו, והמנוחה עצמה היתה אדם ששמר על מרחק משכניה, העד לא ידע לבטא את שם המשפחה של דב, וזאת למרות שטען שהתקרב לאחים דב ואדית... ומי שבא לצדד בתיק אזרחי של דניאל מיליס כנגד דניאל ומירה כרסנטי הוא לא אחר מאשר "בן הדודה" מר עציון אביטל אשר מעורבותו בנסיון לרשת במרמה את המנוחה לא נחקרה מעולם. כמובן, כי מראש הצליח עם עורכת דינו לנצל את קשריו וקשריה ולהטות את החשדות לכיוון הרצוי לו. "

60. **אין בידי לקבל את טענות הסנגורים:**

העד מילס העיד בפני באופן עקבי, דבריו נתמכו בראיות אובייקטיביות, כגון הסכם חתום עם המנוחה, קבלות שרשמה המנוחה למילס לאחר כל תשלום, מתוך קבלות המכולת שבבעלותה, ואני נותן אימון מלא בדבריו. הטיעון לפיו כביכול מילס ואביטל עשו יד אחת כנגד הנאשמים, הינו טעון בלתי מבוסס, וכל מטרתו לנסות ולקעקע את דברי אותם עדים, בכדי לאפשר לנאשמים, הן לצאת מהאישומים הפליליים המיוחסים להם בתיק זה, והן לרשת במרמה את ירושת המנוחה. אני דוחה מכל וכל את ניסיונותיהם הנ"ל של הסנגורים ושל הנאשמים להטיל דופי בדברי העד מילס, ומעדיף את דבריו על דבריהם, וקובע שאמת דיבר בבית המשפט.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

61. פלטים שהוצאו מהמערכת המשטריתית – ת/1:

ב"כ המאשימה טען, כי הנאשמת ערכה בדיקות במערכות המשטריות אודות המנוחה, גב' אדית איתן, ת"ז 041020967, ביום 4.5.14, בשעה 09:09 וכן ביום 5.5.14, בשעות 08:16 ועד 08:42, ולדבריו, עניין זה מתיישב עם הודאת הנאשמת, הן בחקירותיה במח"ש, והן בעדותה בבית המשפט, לפיהן היא אישרה שביצעה את הבדיקה – תשובתה לאישום, עמ' 6, שורות 27-28.

מחומר הראיות עולה מסקנה וודאית, לפיה הנאשמת אכן ביצעה בדיקות במערכת המשטריתית אודות המנוחה, במועדים הנ"ל. מלבד דברי הנאשמת עצמה, אליהם הפנה ב"כ המאשימה, ומלבד עצם קיום הפלט ת/1, העידה בפניי בעניין זה גב' בינה קמינצקי, ממחלקת המחשוב של המשטרה, והאחראית על מערכת מפל (עמ' 86, שורה 7), כשלדבריה היא זו אשר הפיקה את הפלט ת/1, ולאחר מכן העבירה את התשובה למיקי פרידלנדר, תוך שהבהירה כי מדובר בבדיקה שכלל לא ניתן להתערב בתוכן תוצאותיה, וכך נשאלה וענתה (פרוטוקול מיום 27.3.18, עמ' 83, שורות 29-21):

"ש. אני מראה לך את ת/1, זה המנ"ת שהוגש באמצעות העד מיכאל פרידלנדר, העמ' הראשון של ת/1, השם שלך מופיע פה, מה את עשית כאן לבקשת מי? ת. קיבלתי מייל, בין היתר זה היה בעבר הייתי בתפקיד שהייתי מקבלת בקשות ממה שכתוב כאן בתחתית הדף, מי בדק על ת.ז. מסוימת, זהו, אני לוקחת את הת.ז. שמה בשאילתא קבועה מוכנה לוחצת על אנטר ואת הפלט העברתי חזרה למי שביקש, שהוא הרפרנט של המערכת שמפעיל את השאילתא הזו, וכאן זה מיקי שריכוז את כל הבקשות מכולם, הוא ביקש ממני לבדוק את המערכת שאני הייתי אחראית עליה, הפעלתי שאילתא, בדקתי, שלחתי לו מייל חזרה עם הפלט. אין לי שום ידע מה מחפשים. אני לוקחת קופי, אפילו לא מקלידה, פייסט לשאילתא, אנטר, פלט קופי פייסט במייל וסנד"

עד נוסף שהעיד בעניין ת/1, הוא מר דן סיוזל, ממחלקת המחשוב של המשטרה, ולדבריו (פרוטוקול מיום 27.3.18, עמ' 89, שורות 1-8):

"ש. אני מראה לך את ת/1... מה שרלבנטי אליך בעמ' 3 מתחיל... רק תאשר לי שביקשו ממך בדיקה ועשית אנטר? ת. מאשר"

הבדיקות שביצעה הנאשמת, בהתאם ל-ת/1, בימים 4-5.5.14, בוצעו יום אחד לאחר שאחיה, הנאשם, ביצע בדיקות על המנוחה, כעולה מת/66 (ג' למזכר) – תוצרי חדירה לנייד של הנאשם, ובין היתר נמצא חיפוש בדפדפן לגבי מספר תעודת הזהות של המנוחה אדית איתן, בתאריך 3.5.14.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

62. פליטים נוספים שהוצאו מהמערכת המשטרית – ת/3:

ב"כ המאשימה טען, שהנאשמת ערכה בדיקות במערכות המשטריות גם אודות גב' רות גלסברג, ת"ז 000116608, ביום 22.4.14, בין השעות 11:20-10:52. להלן אסקור ראיות שהוגשו מטעם התביעה, ומהם עולה מסקנה אחת, לפיה הנאשמת אכן ערכה את הבדיקות אודות גב' גלסברג:

ת/69 (פליטי חיפוש באינטרנט שערך נאשם 2): הנאשם ערך חיפוש באינטרנט אודות הגב' רות גלסברג, הן על פי תעודת הזהות שלה והן בחברת קדישא חיפה, ביום 22.4.14, בין השעות 14:00-08:00.

ת/26 (פליטי שיחות יוצאות של הנאשמת והנאשם): בהתאם לפלט, התקשר הנאשם 2 לאחותו הנאשמת 1, ביום 22.4.14, בשעה 10:24-10:50, ושיחה זו ארכה 10:5 דקות.

משלושת הראיות הנ"ל (ת/3, ת/26, ת/69) עולה, שביום 22.4.14 החל מהשעה 08:00 ערך הנאשם חיפוש באינטרנט אודות גב' רות גלסברג, כעבור כשעתיים וחצי שוחח הנאשם עם אחותו, הנאשמת, ותוך כדי השיחה, וגם אחריה, ובמשך כחצי שעה, ערכה הנאשמת בדיקות במערכת המשטרית אודות אותה גברת. הראיות הנ"ל משתלבות האחת עם השנייה, ויחד אורגות את המארג הראייתי השלם, לפיו עולה מסקנה אחת והיא, שהנאשמת היא זו אשר בדקה במערכת המשטרית אודות גב' רות גלסברג, במועד ובשעה דלעיל.

גרסאות הנאשמת 1 – מירה כרסנטי

63. גרסת הנאשמת במח"ש – ת/23:

הנאשמת טענה בחקירתה, כי לפני שפנתה לרשויות ולאפוטרופוס, היא ניגשה לראות את הדירה שהמנוחה הורישה להם, ברח' התשבי בחיפה (ת/23 - חקירת הנאשמת במח"ש מיום 8.6.15, שורות 28-29). לדברי הנאשמת, כשהגיעה לבניין, היא ניגשה לאחת השכנות שגרה בקומה השנייה, ושאלה אותה אודות המנוחה (שורה 30), והשכנה השיבה "והיא אמרה לי שיש למנוחה בן דוד שטען שהוא בן דוד ורק הגיע בחצי שנה האחרונה למותה" (שורה 31).

בחקירתה הנגדית של הנאשמת בבית המשפט היא נשאלה על דבריה הנ"ל במח"ש, והכחישה שאמרה שלמנוחה היה בן דוד, וכדבריה (פרוטוקול מיום 8.12.19, עמ' 286, שורות 33-30):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "ש. השכנה אמרה לך שהיה למנוחה בן דוד?
2 ת. (מחייבת). השכנה לא אמרה לי שיש בן דוד. השכנה אמרה שיש מישהו שבא
3 לבקר אותה בשבועות האחרונים והיא לא יודעת מי זה, אבל הוא פתאום צץ. אני
4 זוכרת את זה כי עברתי משפט אזרחי, וכל כך הרבה שנים, וזה בנשמה שלי".
5
6 בהמשך חקירתה במח"ש סיפרה הנאשמת, שאותו בן דוד הגיע עם אחת מקרובות המשפחה שלו
7 ו"רוקן", כך במילותיה, את דירת המנוחה (שורות 31-32). הנאשמת הבהירה כי לא נכנסה לדירה כל
8 עוד בית המשפט לא החליט שהדירה שלהם (שורות 32-34). לדבריה, התקשרה לקצינת חקירות ליאת
9 מיכל דרעי, שאמרה לה לבדוק אם יש קרוב משפחה (ת/23, שורות 34-35, 38-39) ולאחר שבדיקתה
10 העלתה שאין למנוחה קרובי משפחה, היא פנתה יחד עם אחיה, הנאשם, לרשם הצוואות (שורות 41-
11 42). לדברי הנאשמת, אחיה, הנאשם 2, לא היה עמה באותו יום שהלכה לרשם הצוואות (שורה 42).
12
13 הנאשמת המשיכה וסיפרה, שלאחר אישור הבקשה "שמחים ומאושרים הלכנו לטאבו" (שורה 44), וכן
14 לבנק לאומי בכרמל (שורה 45) שם "הם בדקו את זה משפטית ואמרו שיעבירו את הכספים" (שורות
15 45-46). בשלב זה, "איך שניסו להעביר הגיע אדם עם עורך דין ועיכב את הצוואה וטען שהוא קרוב
16 משפחה וטען שזייפנו וזה וזה" (עמ' 46-47). "ואז היה איזה שכן מעל דירת המנוחה בקומה האחרונה
17 בשם דניאל מילס, הוא אמר שהוא קנה ממנה שטח אדמה ששווה משהו כמו מיליון שקל והוא קנה
18 ממנה בארבעים אלף שקל בתשלומים" ... "והציג בפנינו חתימות וכאלה" (שורות 49-50). "כמובן
19 שהם תבעו והגענו לבית משפט אזרחי, אנחנו, דניאל מילס ואביטל עציון שטוען להיות קרוב
20 המשפחה, הם החליטו שהם יחד בתיק ... כלומר שזה אומר נכון הוא קנה חלק מהדירה, וזה אומר
21 נכון הוא קרוב משפחה" (שורות 50-52).
22
23 הנאשמת הוסיפה וטענה, שהעבירה את הדירה בטאבו על שמה "והחלפנו צילינדר" (שורות 57-58), אך
24 מיד לאחר מכן תיקנה את דבריה, ואמרה שבטאבו הדירה נרשמה על שם שניהם – על שמה ועל שם
25 הנאשם (שורה 64). עוד ציינה, שהחלפת הצילינדר נעשתה כמה ימים אחרי העברת הדירה על שמם
26 (שורות 65-66). לדברי העדה, את כל הסיפורים על אודות הקשר בין אמה ז"ל למשפחת המנוחה "אני
27 שמעתי את זה מצד שלישי, אני לא שמעתי את זה" (שורות 75-76).
28
29 בנוגע למועד קבלת הצוואה, טענה הנאשמת, שהיא ואחיה, הנאשם, קיבלו ירושה (ת/23, שורה 24) וכי
30 קיבלה צוואה מהעדה לצוואה ששמה רונית רוזנצווייג, שבעבר טיפלה באמה (שורות 24-25). לדבריה,
31 את הצוואה קיבלה "לפני שנה או שנתיים" (שורה 25) – מאחר ומועד חקירת הנאשמת היה ב- 8.6.15,
32 אזי "שנה או שנתיים" לפני כן יוצא ממחצית שנת 2013 עד מחצית שנת 2014.
33

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשמת ציינה ש"קודם כל לא הבנתי מי זו האישה הזו ולמה דווקא אח שלי ואני" (שורה 26), והוסיפה כי שאלה את רונית מיהי אותה אישה מורישה (שורה 26), ורונית השיבה שבין אחיה של המורישה לאמה של הנאשמת היה קשר הדוק (שורה 27). הנאשמת הוסיפה וטענה "הבנתי שהם ביניהם עשו משהו שזו הצוואה" (שורה 28). בהמשך טענה הנאשמת כי זה אירע "לפני יותר משנה" (שורה 41) ו"אחרי שראיתי שאין קרוב משפחה הלכתי עם אחי לרשם הצוואות" (שורות 41-42).

הנאשמת התבקשה לספר על הדרך בה נודע לה על קיום הצוואה (שורה 89), ולדבריה, רונית טיפלה באימה עד לפטירתה ביום 28.9.11, "ולקח זמן, תקופה מסוימת, לא זוכרת כמה זמן, אולי עברה שנה אפילו או פחות משנה ורונית התקשרה אליי ואמרה לי בואי. יש לי משהו בשבילך. אני לא זוכרת אם היא באה אליי או אני אליה, ואז היא נתנה לי את המסמך הזה, לשאלתך לא ידעתי באותו הרגע אבל מסתבר שזה היה לאחר שהמנוחה נפטרה" (שורות 91-95). בהמשך אמרה "והיא אמרה שאמא שלי השביעה אותה שלא תספר, ואני לא יודעת איך היא הגיע אליה וידעה שהיא נפטרה. אה, היא אמרה שאם מלכה אמא שלי הולכת לעולמה שהיא תודיע לה, ואז היא לא יכלה ללכת איתה ללוויה כי הייתה חולה או ערב חג, לא יודעת מה הסיבה, ואז היא התקשרה רונית אליה לשאול אם היא רוצה לבוא לאזכרה של השנה ואז היא גילתה שהיא נפטרה, ואז היא נתנה לי את המסמך הזה". בהמשך ת/23 אמרה הנאשמת שזה היה בערך בחודש מרץ (שורה 257).

64. גרסתה הנ"ל של הנאשמת היא בלתי סבירה:

אימה של הנאשמת נפטרה ביום 28.9.11, ולדברי הנאשמת הגיעה אליה רונית "שנה אפילו או פחות משנה", דהיינו לכל המאוחר 9/2012, ועיון בצוואה מעלה, שהיא נושאת את התאריך של 20.9.13, דהיינו שנתיים לאחר פטירת מלכה, ומכאן – דברי הנאשמת אינם נכונים. מעבר לכך, בהתאם לפלט ת/1, אליו התייחסתי לעיל, הנאשמת בדקה במסוף אודות המנוחה ביום 4.5.14, ובהתאם לת/66, הנאשם ביצע במחשבו חיפוש באינטרנט אודות המנוחה, יום קודם לכן, 3.5.14 – מועדים אלה חלו למעלה משנתיים וחצי אחרי פטירת אם הנאשמים, ומכאן, שדברי הנאשמת לפיהם רונית מסרה לה את הצוואה כשנה או פחות ממועד פטירת אימם, בלתי מתקבלת על הדעת, וסותרת את הראיות שהוגשו ונמצאו על ידי מהימנות.

חוסר היגיון נוסף בדברי הנאשמת נוגע לטענתה, שרונית התקשרה למנוחה בכדי לשאול אם היא רוצה להגיע לאזכרה של שנה לפטירת אימה, ואז כביכול רונית גילתה שהמנוחה נפטרה – אימם של הנאשמים נפטרה ביום 28.9.11, ואילו המנוחה נפטרה ביום 20.2.14, דהיינו כשנתיים וחצי לאחר מכן, ובמועד האזכרה של שנה לפטירת אם הנאשמים – המנוחה הייתה עדיין בחיים, וגם במועד אזכרת השנתיים הייתה המנוחה בחיים. אם נתקדם שנה נוספת, למועד האזכרה של שלוש שנים לפטירת אם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשמים – 9/2014 – זה גם בלתי אפשרי, מאחר והנאשמים ערכו בדיקות אודות המנוחה בחודש 5/2014, מספר חודשים לפני אזכרת אימם.

מעבר לכך, בניתוח עדויות רונית, שהובאו על ידי לעיל, ציינתי, שלדברי רונית עצמה, לא היה לה מספר הטלפון של המנוחה, על כן הגיעה לביתה ללא כל תיאום טלפוני עימה, ואילו מדברי הנאשמת שצוטטו לעיל עולה, כי "ואז היא התקשרה רונית אליה לשאול אם היא רוצה לבוא לאזכרה של השנה ואז היא גילתה שהיא נפטרה, ואז היא נתנה לי את המסמך הזה" – רונית עצמה אמרה, כאמור, שלא התקשרה למנוחה.

תהייה נוספת - הייתכן שרונית תשמור בסוד את דבר הצוואה משך זמן כה רב, וכשטלפונית נודע לה אודות פטירת המנוחה, החליטה למסור לנאשמת את הצוואה?

מכל הנ"ל מגיע אני למסקנה אחת ויחידה, לפי דברי הנאשמת בלתי הגיוניים, בלתי סבירים, ואני דוחה אותם על הסף.

65. גרסת הנאשמת בבית המשפט:

בחקירתה הראשית שינתה הנאשמת את דבריה בחקירתה במח"ש, שם טענה שרונית מסרה לה את הצוואה קרוב לאזכרה של אימה ז"ל, וכעת טענה "את הצוואה אני קיבלתי מהגב' רונית, בכלל בסוף מרץ. ואני מדברת על מרץ 2014" (פרוטקול מיום 7.4.19, עמ' 234, שורה 15). הנאשמת טענה שהיא זכרה את המועד, מאחר ויום קודם לכן נולד נכדה של רונית, והוסיפה (פרוטקול מיום 7.4.19, עמ' 234, שורות 17-19):

"והם יבואו להעיד שהם ראו איך אני קיבלתי. יש לי כ"כ הרבה עדים שראו את זה. יש לי עובדים אצלי בבית שמטפלים בי ובבן שלי, אני לא חיה לבד. יש אנשים מישראל וגם מחו"ל. רק צריך להביא אותם פשוט"

מדברי הנאשמת הנ"ל עולה, שהיו עדים לרגע מסירת הצוואה ע"י רונית לנאשמת, אך טיעון זה לא נטען על ידה בחקירת מח"ש, וגם לא נטען בתשובת הנאשמת לכתב האישום. גם רונית לא העלתה טיעון זה, ומעבר לכך – הנאשמת בחרה שלא להביא את אותם "אנשים מישראל וגם מחו"ל" להעיד בבית המשפט, למעט עדת הגנה אחת, אליה אתייחס בהמשך, ואתייחס גם להשלכה של הימנעות הנאשמים מהבאת עדים חיוניים.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בחקירת הנאשמת הנגדית בבית המשפט, היא נשאלה בנוגע למועד קבלת הצוואה, וכך ענתה לשאלות (מעמ' 281 שורה 29 עד עמ' 282 שורה 1):

"ש. בת/23 שורה 25 אמרת "קיבלתי את הצוואה מרונית לפני שנה או שנתיים"
האם המשפט הזה שאמרת בחקירה הוא נכון? תאריך ההודעה הוא .. מיום
8.6.15 .. האם זה נכון? קיבלת אותה לפני שנה או שנתיים?
ת. אני לא זוכרת מתי קיבלתי אותה. אני משיבה שכן. נכון שאמרתי את זה
בהודעה.
ש. את צודקת, אבל האם עובדתית זה נכון?
ת. אני לא זוכרת. זו התשובה שלי. באמת שאני לא זוכרת".

הנאשמת עומתה עם דבריה בפני בחקירתה הראשית, שנאמרו דיון קודם לכן, לפיהם היא קיבלה את הצוואה בחודש מרץ 2014, ותשובתה: "אני רוצה להגיד משהו מאוד חשוב על החקירה הקודמת בחקירה הקודמת הגעתי לכאן עם, ואני לא נוהגת לבכות. יש לי חיים מאוד מורכבים וימים מאוד קשים..." (פרוטוקול מיום 8.12.19, עמ' 282, שורות 9-14), ולאחר מכן טענה: "אני לא זוכרת שקיבלתי את זה בתאריך או ביום הזה, אני רק יודעת שזה היה כמה ימים לפני הולדת הנכד של המטפלת של הבן שלי, אני לא זוכרת מתי הוא נולד, עד היום" (עמ' 282, שורות 12-14).

הנאשמת, למעשה, הסבירה את חוסר הדיוקים והסתירות בדבריה, במחלתה, ואני דוחה ניסיון זה על הסף – לא התרשמתי מהנאשמת, עת העידה בחקירתה הראשית, שמצבה הרפואי הגביל אותה מלדבר באופן שוטף, ולענות על השאלות שהופנו אליה, והרושם היחיד שאני מקבל מהנאשמת, שהיא מנסה בכל פעם לשנות את גרסתה, בכדי להתגבר על הסתירות והפרכות שבדבריה. כשהנאשמת נשאלה על כך שבחקירתה במח"ש אמרה "היה זה קרוב לאזכרה של אמי", השיבה: "אמרתי את זה, ואני רואה שאמרתי את זה, ואני בהתחלה אמרתי שאני לא זוכרת, אז כנראה טעיתי" (עמ' 291, שורות 14-15) – הפעם החליטה הנאשמת להתגבר על הסתירה שבדבריה, בטענה "כנראה טעיתי", בסוברה, שאם תטען שטענתה, ואם תטען שבשל מחלתה אמרה דברים שונים – הדבר יביא לביטול הסתירות והפרכות בדבריה. כשנשאלה ע"י ב"כ המאשימה "האם המשפט הזה אמת או שקר?", השיבה ש "לא. הוא לא אמיתי. הוא לא הגיוני בתאריכים. אמרתי אותו כי הוא כתוב. משהו לא בסדר" (עמ' 291, שורות 24-26).

הנאשמת המשיכה להזכיר את מצבה הרפואי, בכדי לפתור את הסתירות שהתגלו בדבריה, וכשנשאלה "ש. את יודעת למה את אומרת פתאום הוא לא אמיתי? כי האזכרה של אמך היא בערך בספטמבר, אדית נפטרה בפברואר, והדירה עברה על שמכם ביוני. קרוב לאזכרה של אמך לא יכול להיות, ולכן את חוזרת בך היום. תשובתך?", ותשובת הנאשמת: "ת. אני רוצה לומר למה. בדקתי בניחותא. הייתי שם בלחץ היסטורי. תאריכים לא היו עמי. הייתי באמת בלחץ היסטורי. זה יום שעליתי במדרגות

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

והתחלתי להרגיש שאני מקבלת VERTIGO... (מעמ' 291 שורה 27 עד עמ' 292 שורה 2). עדותה של הנאשמת במח"ש מתועדת בוידאו, ודבריה אודות "לחץ היסטרי" אינם ניכרים כלל.

הנאשמת הוסיפה ואמרה "אני אמרתי הרבה מאוד דברים, שייתכן שמבחינת הזמנים אינם הגיוניים. ייתכן שזה קרה בגלל לחץ ויכול להיות שלא, ואמרתי הרבה דברים, ואחרי שאני קוראת את זה אני אומרת איך זה יכול להיות שאמרתי את זה? מה גם שמדובר בכמה שנים לפני כן. חמש או שש שנים" (עמ' 292, שורות 1-2). כאן המקום לציין, שבתחילת חקירתה הנגדית של הנאשמת, היא נשאלה אם דבריה הקודמים אמת, וכך נשאלה וענתה (מעמ' 244 שורה 27 עד עמ' 245 שורה 1):

"ש. את אמרת קודם שקראת את הפרוטוקולים, האם יש משהו שקראת בגרסה שלך ואת רוצה עכשיו לפני שאני שואל שאלות, להגיד תשמע, לא הבינו אותי, התבלבלתי, האם יש משהו שאת רוצה לשנות ולהגיד שזה לא מה שאמרתי התשובה שונה?
ת. ברגע שאופנה לפרוטוקול אענה לך, אני לא יכולה לזכור את כל המלל.

(לאחר הפסקה)
ש. בהקשר לשאלה הראשונה, כשעברת על החומר ועל ההודעות שלך, היה אירוע שאמרת לסניגורית שההודעה שלך שם משהו לא הגיוני, שלא אמרת את זה, שזה לא נכון? משהו דרמטי.
ת. תפנה אותי, אם אני אראה משהו אני אגיד. אני לא יכולה לזכור"

הנאשמת לא ידעה לציין אם אמרה דברים לא נכונים לפני חקירתה הנגדית, אך במהלך החקירה, ומשעומתה עם דבריה במח"ש ובחקירתה הראשית, לא ידעה להתגבר על הסתירות שהתגלו.

הנאשמת התבקשה לפרט את שמות העדים שהיו, לטענתה, נוכחים בזמן קבלת הצוואה מרונית, ורק לאחר שבית המשפט חייב אותה לענות לשאלה, ענתה, וכך נשאלה והשיבה (מעמ' 282 שורה 24 עד עמ' 283 שורה 9):

"ש. אכן אמרת באותו מקום של הפרוטוקול שנולד הנכד של המטפלת של הילד שלך ואת אומרת "יש לי המון עדים שראו את זה". תתני את שמות העדים שראו את זה?
ת. אני עדיין לא לקחתי תצהירים. אני לא יכולה לתת לך שמות של עדים.

החלטה
העדה תענה על השאלה.

המשך חקירה
ת. יפה נפתלי, גלינה לוריב, תבל פרדס.

הערת ביהמ"ש

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ב"כ הנאשמת 1 דיברה עם הנאשמת 1 ואמרה לה מה לומר, ואני מזהיר את עו"ד גב' טולדנו, שאסור לה לעשות את זה.

המשך חקירה
ת. נורית קורט, לא זוכרת עוד"

הנאשמת בחרה, כאמור לעיל, שלא להביא את העדים הנ"ל, מלבד יפה נפתלי, וכפי שכתבתי לעיל, אתייחס להלן לעדות גב' יפה נפתלי, ובפרק המשפטי אתייחס להשלכות ההימנעות מהבאת עדים חיוניים.

66. חתימת אתי על הצוואה:

בחקירתה השנייה, ת/25, מיום 25.6.15, טענה הנאשמת כי "רונית נתנה לי את הצוואה חתומה על ידי אדית ולמטה היה השם של רונית רוזנצווייג וחתימה שלה ובצד השני היה מעין א' כזו עם קו ולמטה רשום אתי סויסה וכל הפרטים" (שורות 18-19), ולדבריה היא הניחה את הצוואה בתיק של הנאשם (ת/25, שורה 20) ורק כשהוציאה אותה היא הבחינה שהחתימה של אתי "לא בסדר" (שורות 21-22), על כן היא הלכה לביתה של רונית בטירת הכרמל, מסרה את הצוואה, ולאחר מכן רונית החזירה לה את הצוואה "כשהיא חתומה על ידי אתי" (שורות 23-24).

בחקירתה השלישית, ת/26, שינתה פעם נוספת הנאשמת את גרסתה, והפעם טענה, כי כאשר הגיעה לביתה של רונית, היא לא הלכה לצורך תיקון הצוואה, אלא כדי לוודא שאתי חתמה על הצוואה. לדבריה, היא עצמה שאלה את אתי אם היא חתמה ואתי השיבה בחיוב ואז אתי "לקחה את הצוואה והשלימה את החתימה שלה" (שורות 364-367).

אציין, כי בכל גרסאות רונית ואתי אין אישור לדברי הנאשמת הנ"ל. בחקירתה הנגדית בבית המשפט, נשאלה וענתה הנאשמת בעניין הנ"ל, כדלקמן (פרוטוקול מיום 8.12.19 מעמ' 296 שורה 29 עד עמ' 297 שורה 5):

"ש. זה מה שאת אמרת בת/23, ת/24 ות/25. בת/26 את אומרת את הדבר הבא. מפנה אותך לת/18. על שם אתי במקום חתימה יש את האות "א". ת/25 זה מיום 25.6.14. שורה 18.

ת. אתה ראתה מה חסן הראה לי בחקירה? התשובה שלי היא כזו. חסן הראה לי מסמך שיש עליו הרבה "אל"פים" ועל המסמך הזה, ועניתי לו שהלכתי עם זה לפי עוה"ד ניר בוכמן שהפנה אותי שאלך לבדוק ותגיד לי מה זה, מה זה האל"פים האלה. לקחתי את זה.

ש. זה מה שקרה בחקירה?
ת. בטח, שזה מה שקרה בחקירה. נקודה".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 בחקירתה הנגדית בבית המשפט, טענה הנאשמת "שלפי הנייר הזה של האל"פים שאלתי עו"ד בשם
2 ניר בוכמן, שאמר לי לשאול את אתי אם זו אל"ף שלה, אם אינך בטוחה. שלח אותי עו"ד לשאול אותה
3 אם זאת היא חתומה על הצוואה" (פרוטוקול מיום 8.12.19, עמ' 298, שורות 7-9).

4
5 הנאשמת לא זימנה את עו"ד ניר בוכמן למתן עדות בפניי, ודבריה אודותיו נותרו מפיה בלבד, ובכל
6 מקרה מדובר בגרסה כבושה. להימנעות הנאשמת מזימון עד חיוני אתייחס בהמשך.

7
8 עוד נשאלה הנאשמת בחקירתה הנגדית אודות חתימת אתי, כדלקמן (עמ' 299, שורות 11-27):

9 "ש. האם אתי תיקנה את החתימה אחרי שגילית שיש טעות?
10 ת. לא אמרתי שאתי תיקנה חתימה.
11 ש. בלי טעות או טעות. האם אתי תיקנה מתי שהוא את הצוואה?
12 ת. לא ראיתי. לא יודעת. קיבלתי צוואה.
13 ש. ת/26. שורה 365. מיום 16.12.15. בשורה 365 את אומרת שאתי תיקנה את
14 החתימה. תשובתך?
15 ת. 365. (מעיינת) לא ראיתי. לא יודעת. לא זכור לי.
16 ש. השאלה שלי היא האם זה נכון, שאמרת שאתי לקחה והשלימה את החתימה
17 שלה. אמרת את זה. זה נכון?
18 ת. אמרתי את המילה "השלימה", משום שהיא כתובה פה, אז אמרתי.
19 ש. האם זה היה במציאות?
20 ת. לא, לא זכור לי.
21 ש. יש לך הסבר למה אמרת את זה?
22 ת. כן. יש לי הסבר. אני אמרתי שהיא השלימה, והכוונה שלי הייתה, שהיא
23 אמרה, שזו חתימתה. פשוט מאד. כתוב פה והיא אומרת זאת בעצמה. היא העידה.
24 אני גם שואלת אותה לפני. אני גם עונה לה לפני. לא ראיתי שהיא שינתה או עשתה
25 משהו. שאלתי אותה אם זה שלה, רונת אמרה לי שזה שלה והיא החזירה לי את
26 הצוואה. פשוט מאד.
27 ש. את אומרת לי שלא ראית או ידעת על התיקון שהיה בחתימה של אתי על
28 הצוואה?
29 ת. נכון".

30
31 הנאשמת שינתה שוב את גרסתה, והפעם טענה, כפי שצוטט לעיל, שהיא לא ראתה ולא ידעה אודות
32 התיקון שהיה בחתימתה של אתי על הצוואה.

33
34 שינוי גרסאותיה של הנאשמת נעשה בכל פעם שהיא מעומתת עם סתירה בדבריה, זאת תוך שימוש
35 בטענות שונות, כגון "טעיתי", מצב רפואי, לחץ וכו'. הנאשמת עשתה עליו רושם גרוע, כפי שאתייחס
36 לכך בסוף פרק זה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

67. הבדיקות שערכה הנאשמת במסוף המשטרה:

בחקירתה הראשונה במח"ש, ת/23, טענה הנאשמת, כי יום לאחר שקיבלה את הצוואה, היא הגיעה לעבודתה במשטרה, "והתקשרתי לקצינת חקירות ליאת מיכל דרעי, שהיא הייתה איתי תובעת בעבר" (שורות 23-35). כבר ממילות הנאשמת הנ"ל עולה תמיהה, מדוע לכנות את ליאת כמי שהייתה "איתי תובעת בעבר", שעה שהנאשמת מעולם לא הייתה תובעת? תמיהה זו מתחזקת, מאחר והיא מזכירה את דברי משפחת יאנקיס, לפיהם הנאשמת הציגה עצמה בפניהם כתובעת משטרתית. הנאשמת המשיכה וסיפרה (ת/23, שורות 34-40):

"ואמרתי לה שאני קיבלתי ירושה ועוד לא מימשתי אותה, אני בכלל לא יודעת מה האישה הזאת ולא מכירה את הסיפור ורציתי לדעת שזה באמת משהו שלי, גם רציתי לדעת מה אמא שלי קשורה שם, היה סיפור רומנטי בין האח לאמא שלי, והתקשרתי לקצינה הזו ואמרתי שהוא טוען שהוא קרוב משפחה והיא אמרה לי שאני יבדוק אם יש לה קרוב משפחה ובדקתי וראיתי שאין והיא אמרה לי שאני יגיש תלונה והלכתי לתחנת חיפה והגשתי תלונה".

הנאשמת נשאלה על ידי החוקרת, והשיבה (ת/23, שורות 310-322):

שאלה: למה את בודקת לצרכים פרטיים? את בן אדם אינטליגנטי, את יודעת שלא היית צריכה להיכנס?
תשובה: נכון את צודקת
"ש. כל פעם שקורה לך משהו בחיים הפרטיים את בודקת במערכת המשטרתית. זו לא פעם ראשונה, את יודעת למה אני מתכונת ואת לא בחורה טיפשה, את יודעת שיש לך את היכולת להיכנס לפרטים של אנשים, זו חדירה לפרטיות של אנשים, אסור.
תשובה: הסכמתי איתך כבר אז.
שאלה: אם יש לך חלק בזה, את מנצלת את היכולת שלך מכוח תפקידך.
תשובה: אבל כשקצין חקירות מבקש ממני. אני גם רוצה להגיד שהקוד שלי הסתובב.
שאלה: זה סיפור שכולם אומרים, לאף אחד מהשוטרים אין קשר לאדית איתן.
תשובה: לא, לא במקרה הזה.
שאלה: רצית לבדוק.
תשובה: רציתי לבדוק אם יש קרוב משפחה, ואז לפחות אדע מי היא או מה היא"

בחקירתה השלישית, ת/26, סיפרה הנאשמת: "אני רוצה שתציין משהו חשוב וזה שהתפקיד שלי בתביעות תעבורה היה לאתר נאשמים ולאתר עדים. הייתי מאתרת בכל דרך שהיא וכל כלי שהיה מאושר לי. הייתי מחפשת קשרים" (ת/26, שורות 237-239) – דבריה הנ"ל של הנאשמת מעידים הן על נגישותה למערכות המידע המשטרתיות, והן על המיומנות והניסיון שלה באיתור אנשים. כשהחוקר שאל את הנאשמת על הבדיקות שעשתה במערכת המשטרתית בנוגע לגב' רות גלסברג, השיבה "אין לי מושג ולא זוכרת למה בדקתי" (ת/26, החל משורה 242), ובהמשך אמרה "אין לי מושג, אולי איתרתי נאשם מסוים ועל הדרך היא נבדקה על ידי, לא יודעת..." (ת/26, שורה 256). כאשר הוצגו בפני

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשמת ראיות, מהן עולה כי בדיקתה בנוגע לגב' גלסברג נעשו בזמן שגם אחיה, הנאשם 2, ערך בדיקות אודות אותה גברת באינטרנט, ענתה "אין לי מושג" (ת/26, שורה 279).

בעדותה הראשית בבית המשפט נשאלה הנאשמת "ש. יש כאן טענה בכתב האישום שאת ערכת ב 22.04.14 בשעות הבוקר, בעודך משוחחת בטלפון עם הנאשם 2 בדיקה במאגר הנתונים..." ותשובתה הייתה (מעמ' 236 שורה 29 עד עמ' 237 שורה 5): "ת. ...אני יודעת שכשדיברתי בטלפון וזה היה התפקיד שלי, לסדר את התיקים בתיקיה, הטלפון יכול להיות ברמקול, ...כשאתה רוצה לחפש ואתה רוצה גם לעזור לעו"ד שנכנס, אז אתה מדבר בקול רם ... כשאתה מחפש ואני מדברת, ואנשים, כל היחידה שלי במחשב פתוח מקודדים מה שבא להם, יכול להיות שהם קודדו ואני יצאת אשמה (צועקת)" -

הנאשמת הוסיפה אופי חדש לרצונה העז שבית המשפט יקבל את דבריה, והפעם עשתה זאת באמצעות צעקות - התנהגותה והתנהלותה של הנאשמת מעידים על חוסר האמינות שלה, ודבריה לא התיישבו לא רק עם דברי עדים רבים, ולא רק עם ראיות רבות, אלא גם עם דבריה שלה, שעה שסתרה עצמה פעם אחר פעם, כמפורט בהכרעת דין זו. גם הניסיון של הנאשמת לייחס לאדם אחר בלשכת התביעות את החיפוש אחר גב' גלסברג, הוא טיעון מופרך, שהרי קיימת סמיכות זמנים בין בדיקותיה לבין בדיקות אחיה, ולא הובאה כל ראיה שמי מאנשי לשכת התביעות היה לו עניין כלשהו בבדיקות אודות גברת, מלבד הנאשמת. הנאשמת נשאלה וענתה בעניין הבדיקות במערכת המשטרית אודות גב' גלסברג, כדלקמן (מעמ' 283 שורה 29 עד עמ' 285 שורה 17):

"ש. לפי ת/3 יש ראיה לזה שבדקו את הגב' רות גלסברג, בדקו במסוף המשטרה, ומי שבדק, זו את?
ת. תקשיב. אמרתי פה בביהמ"ש בפרוטוקול, שאני הייתי או לא הייתי או כן הייתי או השארת פתקים על השולחן. הכרטיס שלי הסתובב בלשכת תביעות. כולם השתמשו. היו עורכי דין שיכולים לבוא ולהוציא הרשעות קודמות דרך המחשב. לא הייתי שם. ייתכן שעל השולחן שלי היו הרבה פתקים. הייתה לי שם מפקדת שהתעללה וחיפשה אותי. יש על זה קובלנה. היא נתנה את הקוד שלי לכל עובדי הלשכה. כל אחד יכול היה לחפש את זה. יבואו לפה שוטרים שיעידו, שהיא נתנה להם פנקסים, ואת הקוד שלי, כי לא הייתי בעבודה, שישתמשו בקוד של מירה.
ש. לא את בדקת את הגב' רות גלסברג? זה כן או לא?
ת. בדקתי מאז שהתגייסתי בדקתי אנשים כי ביקשו ממני, כי הייתי צריכה לחפש אנשים, ותאתרי את האנשים ונתנו לי את המסוף. אין מקום שבו לא חיפשתי. למה שאני אחפש אותה ואת רות גלסברג? בדקתי הרבה אנשים. אני לא זוכרת. אני לא יודעת שבדקתי אותה. אני לא זוכרת.

...
.
.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ש. אני מראה לך את ת/3 ואני גם אומר לך שהחיפוש היה ביום 22.4.14 בין השעות 10.52 לשעה 11.20. ת/69 באותו היום בין 08.00 ל-08.15 אחיך חיפש את זה. יותר מזה. אחיך התקשר אליך באותו היום בשעה 10.50. ת/24 ות/26. איך את יכולה להסביר את זה? האם יש לך דרך להסביר איך זה שאת מחפשת מישהי או שמישהו חיפש לשמך, לטענתך, ובאותו הזמן אחיך מחפש את אותה גברת באינטרנט באותו יום בשעות קרובות?
ת. מתני הייתה שיחת הטלפון? אמרת לי שדיברנו. דני ואני מדברים המון בטלפון. אחי הקטן. יש הפרשים של שעות גם בשיחת הטלפון"

ובהמשך השאלות שהופנו אליה בעניין זה ענתה "אני אמרתי שחיפשתי במסוף, שאצלנו זה מסוף של אינטרנט" (עמ' 287, שורות 30-31). וכך בהמשך (עמ' 288, שורות 16-6):

"ש. האם בדקת אותה במע' המשטרתית?
ת. בדקתי אותה. לא זוכרת אם זה היה במע' המשטרתית או באינטרנט. ..
ש. מפנה אותך לת/23. הודעה במח"ש. ש. שם את מודה שנכנסת למע' המשטרתית ואת גם חצי מתנצלת. תגובתך?
ת. ... היא אמרה לי "את אדם אינטלגנטי. אמרתי לה "את צודקת" זה שאני אומרת שהיא צודקת, זה לא אומר שחיפשתי במסוף. היא צודקת בעניינים שאסור לי לחפש במסוף. זה שאמרתי לה "את צודקת, זה לא בסדר לחפש במסוף". האם זה אומר שחיפשתי אותה?"

הנאשמת ניסתה להתחכם, בכדי להתגבר על דבריה ב-ת/23, שם אישרה שחיפשה במערכת המשטרתית אודות גב' גלסברג, ואני דוחה את ניסיונה הנ"ל לחמוק מגרסתה הקודמת. להלן אתייחס לטענות שהועלו ע"י הנאשמת, בציטוטים שהובאו על ידי לעיל.

68. הקוד אישי של הנאשמת לכניסה למערכת המשטרתית:

הנאשמת טענה, כי "הקוד הסודי שלי הסתובב ביחידה אצל כל אחד" (עמ' 232, שורות 30-31), וכי המפקדת שלה איימה אליה באומרה "אם אני לא אשתף פעולה ואתן את הקוד שלי לשוטרים היא תמרר לי את החיים" (עמ' 233, שורות 2-3). טיעון זה של הנאשמת מופרך ממספר סיבות: מדוע לה למפקדת הנאשמת להסתבך בביצוע עבירות פליליות, שעה שלכל שוטר יש קוד אישי? בנוסף, מדוע הנאשמת לא אמרה בחקירותיה במח"ש, שהמפקדת שלה איימה עליה למרר לה את החיים אם לא תעשה כן?

הנאשמת אמרה ששכרה את שירותיו של עורך דין, עימו הגיעה לפגישה במשטרה, והוסיפה שאותו עו"ד "יבוא להעיד כאן" (עמ' 233, שורה 1). הנאשמת הוסיפה ואמרה, " ... החליפו את הקוד שלי ונתנו לכל מיני שוטרים אחרים... הם גם יבואו להעיד פה" (עמ' 233, שורות 11-24) - ושוב, הנאשמת בחרה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

להימנע מזימון כל אותם עדים ש"הבטיחה" שיבואו להעיד בבית המשפט, ולהימנעותה זו יש השלכות, עליהם אעמוד בפרק המשפטי.

69. "הייתה לי שם מפקדת שהתעללה וחיפשה אותי. יש על זה קובלנה":

"התעללות" המפקדת לא הוכחה בכל רמה של הוכחה, ולא הוגשה כל ראיה בעניין "הקובלנה" שכביכול הגישה הנאשמת בעניין זה. להשלכות אודות אי-המצאת ראיה חיונית, ואי-העדת עד חיוני – אתיחס בהמשך.

70. הסתירה שבין דברי הנאשמת לנאשם, בנוגע לשאלה אם סייע לה כלכלית:

הנאשמת אמרה בחקירתה במח"ש, ת/23, שאחיה, הנאשם 1, "אף פעם" לא סייע לה כלכלית (ת/23, 191), והוסיפה "ביקשתי. הוא אמר לי אני לא אבא שלך. הייתי צריכה לקנות טיטולים לבן שלי והוא אמר לי 'אני לא אבא שלך, אל תבכי לי'. באחת הפעמים באתי אליו והוא נתן לי מאה שקל למלא דלק" (ת/23, שורות 191-194).

לעומתה, הנאשם טען בעדותו בבית המשפט: "אחותי, מאז שאני מפרנס את עצמי, קיבלה ממני כסף, עשרות אלפי שקלים, מאות אלפי שקלים מהלך כל השנים" (עמ' 321, שורות 6-7). והנאשמת שוב, כשעומתה עם הסתירה הנ"ל, שינתה את גרסתה, וכך נשאלה וענתה בחקירתה הנגדית: "אחיך דניאל מעולם לא סייע לך כלכלית. זה נכון? זה כתוב בחקירתך והעדת על כך. אני מפנה אותך לשורה 191", ותשובתה "אחי ואני שנים ביחד. אני עוזרת לו עם הילדים. הוא עוזר לי עם כספים. הוא קונה לי טיטולים לילד. הוא עוזר לי בכל" (עמ' 295, שורות 25-28) – תשובה הסותרת את דבריה הקודמים, ומטרתה לפתור את הסתירה שבין דברי שניהם.

71. רכישת הדירה של רונית ע"י הנאשמת:

בחקירתה השנייה, ת/25, טענה הנאשמת, כי לרונית היו שלוש דירות, שתיים בירושה ואחת של עמידר, והוסיפה לרונית היו חובות, אך לא יכלה להעביר על שמה את הדירות, כדי שלא להפסיד את הזכויות בעמידר לרכישה מלאה של אותה דירה, על כן הציעה לה הנאשמת להעביר על שמה את אחת הדירות, ובתמורה תכסה לרונית את חובותיה ותשלם לה את הסכום הדרוש לרכישת הדירה מעמידר. הנאשמת הוסיפה וטענה, כי לשם ביצוע תוכנית הנ"ל, פנו השניים אל עו"ד אמיר ברבי, וחתמו על הסכם לפיו הנאשמת תכסה את כל חובות רונית ותעניק לה את כל הכסף הדרוש לשם רכישת דירת עמידר, ולאחר ביצוע ההעברה בעמידר, תעביר רונית על שמה את הדירה שירשה מבעלה, כי כבר לא תהיה בעיית זכויות בעמידר, ולאחר מכן רונית תמכור לנאשמת את הדירה (ת/25, שורות 41-45). הנאשמת טענה עוד, כי על פי הסכם החתום היא העבירה לרונית סך של 200,000 ₪ בגין חובות של 150,000 ₪,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

וכשנשאלה הנאשמת בחקירתה "האם את בטוחה שתשלום הסכום הזה היה אכן בתמורה לקניית דירה מרונית וסגירת החובות שלה?", השיבה "בטוחה במיליון אחוז, הכל חתום ומתועד. התיק נמצא אצל עו"ד ברבי והכל מתועד. אני אביא לך את כל התיק" (ת/25, שורות 54-51). הנאשמת נשאלה "אני אומר לך שעפ"י חומר החקירה עולה חשד כי העברת הכספים האלו לרונית היו בתמורה לכך שחתמה לך על צוואה של אדית?", ותשובתה "אני אומרת לך שמזה שנים אני עוזרת לה ונותנת לה כספים מאחר ואנחנו חברות טובות. אני כל הזמן עזרתי לה ללא תמורה כלום שום דבר לא קיבלתי ממנה, אף פעם" (ת/25, שורות 65-62) והוסיפה "אני קניתי לה תרופות ואני שילמתי לה שכר דירה לשנה שלמה כשהיא הגיעה לגור בטירת הכרמל וזה היה לפני חמש עשרה שנים" (ת/25, שורות 71-69).

תיאור זה של הנאשמת סותר את דבריה שפורטו בסעיף הקודם, מהם עולה שמצבה הכלכלי היה קשה, והיא אף ביקשה עזרה מאחיה, שנתן לה פעם 100 ₪.

מעבר לכך, כשהנאשמת הבינה שגרסתה הנ"ל מפלילה אותה בעבירה פלילית, מאחר לפי גרסה זו היא למעשה סייעה לרונית להעביר מצג שווא בפני עמידר, בכדי לרכוש את זכויותיה שם, על כן היא חזרה בה מדבריה הנ"ל בחקירתה הנגדית בבית המשפט (עמודים 301 – 302): הפעם טענה הנאשמת כי "מעולם לא שילמתי", "לא העברתי אליה שקל. שקל לא עבר אליה" (עמ' 301, שורה 18-17), "זה לא היה ולא נברא" (עמ' 302, שורה 3), "תראה לי העברה של שקל לרונית ואז תוכיח" (עמ' 302, שורה 15) – הנאשמת סתרה באופן מפורש את דבריה שלה, וניסתה לשכנע שהפעם גרסתה נכונה, באמרה "תראה לי העברה של שקל לרונית ואז תוכיח".

הסתירות והפרכות בדברי הנאשמת, מצטרפים לסתירות רבות נוספות שפורטו על ידי, ומחזקות את חוסר האמינות שלה.

72. העדר ההיכרות בין הנאשמת למנוחה:

בחקירתה הראשונה אמרה הנאשמת, שאינה מכירה את המנוחה, "לא ראיתי אותה מעולם. ראיתי תמונות שלה, ביום שהחלפנו צילינדר נכנסתי לדירה ורציתי לראות מי זאת, היה שם אלבום כחול על השולחן וראיתי אותה" (ת/23, שורות 213-211), והוסיפה "לא ראיתי, לא יודעת מי היא, לא ראיתי אותה, כשקיבלתי את הצוואה הייתי בהלם, לא יודעת איך לא ראיתי אותה, אני לא מכירה את האישה הזאת, ראיתי רק תמונה שלה, בדירה כשהדירה הייתה על השם שלי" (ת/23, שורות 301-299), והיא אפילו לא ידעה את מקום קבורתה, וכדבריה "לא. בבוא היום היא תקבל ממני את הכבוד שלה, כרגע אני לא יכולה" (ת/23, שורות 337-336). הנאשמת נשאלה בנוגע להוצאות קבורת המנוחה, ואלו השאלות והתשובות שלה בחקירתה במח"ש (ת/23, שורות 358-345):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "שאלה: מי שילם על הוצאות הלוויה והקבורה?
2 תשובה: אין לי מושג.
3 שאלה: זה מוזר, כי בצוואה נכתב כי אתם תשלמו על הוצאות הקבורה והלוויה
4 תשובה: לא נכון, זה לא כתוב בצוואה
5 שאלה: זה כתוב בצוואה.
6 תשובה: את יכולה להראות לי?
7 שאלה: אני מציגה בפניך את הצוואה של אדית איתן מיום 20.09.13, בצוואה
8 מסומנת על ידי ט.נ.פ.1, מפנה אותך לסעיף 6.
9 תשובה: היא הייתה כבר קבורה והגיע קרוב משפחה שעצר את הכל, אני לא
10 חשבת על זה אפילו כי ידעתי שהיא כבר קבורה. לא חשבתי על זה.
11 שאלה: המעניין הוא שהמנוחה קנתה חלקה לפני כן, אז למה שהיא תרשום
12 בצוואה שהיורשים ישלמו את הקבורה?
13 ת. אין לי מושג, אני לא יודעת על ה היא חשבה כשהיא כתבה את זה, אני לא הייתי
14 שם. לפי המסמכים שראיתי היא הייתה אישה מאוד מאוד מסודרת"
15
16

17 לעומת דברי הנאשמת הנ"ל, אתי סיפרה בעניין המנוחה כדלקמן (ת/4, שורות 215-216):
18 "אם מירה אמרה שהיא מטפלת במישהו היא מטפלת במישהו. מההכרות שלי
19 איתה. היא ביקשה פשוט חתמתי"
20

21 ובתיעוד הווידאו של חקירת אתי, בשעה 17:45:30 :
22 "היא אמרה לי שזו מישהי ש... אמא שלה טיפלה בה. חברה מאוד מאוד טובה,
23 לאורך השנים. שהיא ואח שלה מאוד מטפלים בה, כאילו"
24

25 הנאשמת טענה, כאמור, שמעולם לא ראתה את המנוחה, ואילו אתי אמרה, שהנאשמת סיפרה על על
26 הקשר שלה עם המנוחה, וכי היא ואחיה מטפלים בה – סתירה זו, בין דברי הנאשמת לדברי אתי,
27 שהגיעה לבית המשפט במטרה ברורה לסייע לנאשמת, מצטרפת לסתירות הרבות הנוספות שבדברי
28 הנאשמת.
29
30

31 73. לסיכום, הנאשמת 2 העידה באופן מניפולטיבי, סתרה עצמה פעם אחר פעם, שינתה גרסאות, לא
32 ידעה להסביר סתירות ופרכות בדבריה, והרושם שקיבלת ממנה, במהלך עדויותיה בבית המשפט,
33 שמדובר באדם לא אמין, והיא ניצלה את נגישותה למערכות המשטריות, לצורך ביצוע משימתה
34 העבריינית ולהשתלט על רכוש וכסף לא שלה.
35
36
37
38

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

גרסאות הנאשם 2 – דניאל כרסנטי

74. הסנגורים טענו בסיכומיהם:

"3(ח)(1). רמזים לעניין היותו של נאשם 2 פושע ורמאי על בסיס העבר, יושם לב ויודגש היטב אין שום עד הקושר את דני כרסנטי לזיוף הצוואה רק רמזים חסרי בסיס ואחיזה במציאות".

"ח(2) כל פרשיות הטלת הרפש בדני כרסנטי מן הראוי שיובאו היטב היטב בשיקול דעתו של המותב הנוכחי לעניין הקביעה אם מח"ש תם וישר או שמא משתף פעולה ועוזר לבנות תיק ללא רגלים וללא ידיים וללא שום בסיס".

"ח(3) דוגמא ראשונה לכך היא הניסיון להראות בעניין אישה בשם רות גלזברג שדני ניסה להשיג את רכושה ולרמותה, אנו רואים רמזים חסרי אחיזה במציאות ושום הוכחה בפועל לעבירה כל שהיא של דני כרסנטי (עמ' 129 שורה 19-13) כאן יש הצהרה של עו"ד רונן כי לא מצא דבר, זו חוצפה וגסות רוח להעלות בכלל גיבוב דברים זה".

"ח(4) בכלל, קיימים המון רמזים שדני כרסנטי ניסה להשיג רכוש של כל מיני חסרי יורשים, אנו דורשים כי יעשה עם דני צדק בנושא זה, שום עובדה מרשיעה לא הוכחה ע"י מח"ש בעניין זה ויתאר לעצמו כב' בית המשפט מה עובר על דני כרסנטי כאשר רמזים כאלו מופצים בציבור (מח"ש טוען כך ולא אנו המפרסמים) רמזים אלו מטרתם להוכיח שדני כרסנטי הוא פושע עם עבר, ומתאים לו לעשות את מעשי זיוף הצוואה במשפט שלנו, ומכאן חומרת המעשה ואנו טוענים לא דובים ולא יער, אין ולו בדל הוכחה שד"ר דני כרסנטי מורה ומחנך סטה מקו הישר ולו באלפית המילימטר, כאשר צד מנסה להוכיח פעילות עבריינית כדי לבסס כתב אישום קיים ולא מצליח בכך יש לתת לכך את מלוא המשמעות ולקבוע כי פרט לרדיפה ולהחלטה מראש שמישהו אשם, אין בתיק שלפנינו ממש. על מח"ש לשאת בתוצאות כישלון מאמציו להוכיח שד"ר כרסנטי זייפן ולו בעבר".

להלן אדון בגרסאות הנאשם, ואכריע בטיעוני ב"כ הצדדים:

הנאשם נחקר במח"ש, וכן העיד בבית המשפט, ולהלן אתייחס לגרסאות הנאשם בנוגע לנושאים שונים, ואכריע בהם.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

75. הקשר שבין הנאשם למנוחה :

בחקירתו במח"ש, ת/17, טען הנאשם, שלא היה כל קשר בינו ובין המנוחה (ת/17, שורות 12-13), ולשאלה שהופנתה אליו, "אז מי קשור אליה מהמשפחה שלך?", השיב "מי שהייתה קשורה אליה זו אמי ז"ל, והיא הייתה קשורה לאחיה, לשאלתך, נראה לי ששמו דב, למיטב ידיעתי" (ת/17, 13-15). כשנשאל מתי שמע לראשונה את שמה של המנוחה, אדית איתן ז"ל, השיב (ת/17, שורות 22-25) :

"שמעתי באותו מעמד שראיתי את הצוואה. לשאלתך, לפני כשנה. מירה, אחותי, מתקשרת אליי ... ואומרת 'מישהי הורשה לנו צוואה', שאלתי 'מי?' אז היא אמרה לי את השם איתן אדית ז"ל. זו הפעם הראשונה ששמעתי את השם".

הנאשם המשיך וטען בחקירתו במח"ש, כי לאחר ששמע את שם המנוחה מאחותו, "שאלתי על הנסיבות, שאלתי הרבה שאלות, מה פתאום מישהו יורש לי ירושה, אני לא מכיר אותה" (ת/17, שורות 26-27), ואחותו, הנאשמת, סיפרה לו "שבדיעבד אח של הגברת אדית איתן ז"ל, היה כביכול רומן עם אמי ז"ל. נשמע לי קצת הזוי שאני אומר לך את זה" (ת/17, 27-30).

הנאשמת אמרה בחקירתה במח"ש (ת/25) דברים שונים, לפיהם לאחר שקיבלה את הצוואה מרונית, "אני שמתי את הצוואה הזו בתיק חום של אח שלי דניאל" (ת/25, שורה 20), והוסיפה, בעדותה בבית המשפט (עמ' 235 ואילך), שרק לאחר מכן החלה לחקור בנוגע לקשר בין אימה למנוחה, וכי החל "מסע גילוי", שבעקבותיו גילתה את הרומן שבין אימה לאחיה של המנוחה, וכדבריה "רציתי לדעת מי הגב' הזו, מה, למה, ואז זה התחיל להיבנות אצלי אחרי שדיברתי עם נורית הלכתי לחנות, חנות מפתחות ממול למכולת שהוא שנים שם ושאלתי אותו מכיר? אתה יודע? הוא אמר שיש סיפורים של רומן..". (עמ' 235, 25-27).

גרסתה הנ"ל של הנאשמת סותרת את גרסת אחיה, שאמר בחקירתו במח"ש, שאחותו סיפרה לו כבר במעמד בו הודיעה לו על קיום הצוואה, גם על הרומן שבין אימה לאחיה של המנוחה. בנוסף – הנאשמים לא הביאו את הבעלים של אותה חנות מפתחות, ממול למכולת שהייתה לאחיה של המנוחה, למתן עדות בבית המשפט, ולהימנעות זו מהבאת עד חיוני, יש השלכות ראייתיות, עליהן אעמוד בפרק המשפטי.

76. הדרך בה הגיעה הצוואה לנאשמת :

בחקירתו במח"ש, ת/17, טען הנאשם בנוגע לדרך בה הגיעה הצוואה לאחותו, הנאשמת, בכך שיש לה חברה "אורית או רונית, לא זוכר את שמה", שהכירה את אמו ז"ל וגם את המנוחה (ת/17, שורות 108-

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 (111), וחברה זו היא שקיבלה את הצוואה מהמנוחה (שורה 113). הנאשם נשאל "שאלת או אורית או
2 רונית על כך?" ותשובתו "לא ידוע מי זאת אפילו, בחיים לא דיברתי איתה, לא ראיתי אותה" (שורות
3 114-115).

4
5 בחקירתו הנוספת במח"ש, ת/18, הוצגו בפני הנאשם תכתובות בינו לבין הנאשמת, בהן מוזכרת רונית:
6 "ב- 28.5.15 מירה רושמת לך שרונית נותנת תצהיר. אתה עונה לה "מעולה, תודה". איזה תצהיר
7 רונית אמורה לתת בשבילך, כשבחקירה הקודמת טענת שאין לך שום קשר ואתה לא מכיר את
8 רונית?", ותשובתו "איזה תצהיר? תראה לי את התצהיר. א' אינני יודע באיזה רונית מדובר.
9 לשאלתך, אני אפילו לא מכיר רונית אחת. ואם יש ברשותך את התצהיר תציג אותו בפניי. נכון להיום,
10 עכשיו שאתה שואל אותי אני לא מכיר ולא זכורה לי שום רונית" (ת/18, שורות 284-288).

11
12 הכיצד הנאשם אומר "אני אפילו לא מכיר רונית אחת", שעה שאותה רונית טיפלה באביו, באימו ובבן
13 של אחותו, משך שנים, והכיצד מתיישבת אמרתו זו עם המסרון ששלחה לו אחותו, הנאשמת, ביום
14 28.5.15 (ת/48) בו היא כותבת לו "רונית נותנת תצהיר" (ת/48). ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו
15 מהגברת, שכביכול הביאה להם את הצוואה, עד כדי הכחשת כל היכרות עם שמה, מעורר תהיות רבות,
16 עליהם אעמוד בהמשך ניתוח גרסאותיו.

17
18 77. בעדותו בבית המשפט, נשאל הנאשם מי הוריש להם את הכסף, ואלה השאלות והתשובות (עמ' 326,
19 שורות 30-31):

20 "ש. כששאלת אותה מי הוריש לכם את הכסף, מה היא ענתה?

21 ת. היא לא ענתה"

22
23 אך בהמשך שינה את תשובתו, והפעם אמר שאחותו כן ענתה (עמ' 327, שורות 6-8):

24 ש: שאלת מי הוריש?

25 ת: מן הסתם שאלתי, אם היא ענתה לי עידית. יכול להיות שלא שאלתי והיא
26 אמרה שמישהי בשם עידית הורישה. לא ניתן לקבוע האם שאלתי פר אקסלנס
27 את השאלה. האם ידעתי שזו גב' עידית ז"ל? כן"

28
29 הנאשם שוב משנה את גרסתו, בנוגע לשאלה אם שאל את אחותו אודות זהות הגברת שהורישה להם
30 את רכושה וכספה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

78. כניסת הנאשם לדירת המנוחה :

בחקירתו הראשונה במח"ש, ת/17, אמר הנאשם, שהוא הגיע לדירת המנוחה לראשונה לאחר פטירתה, באותו היום או באותו השבוע שהדירה נרשמה על שמם בטאבו (ת/17, שורות 282-283), ובמענה לשאלה עם מי הגיע, השיב תחילה, שהגיע רק עם הנאשמת, אך לאחר מכן הוסיף "אה, היה פורץ, הזמנו פורץ שהגיע אחר כך, לא איתנו" (ת/17, שורות 284-285).

בחקירתו השניה במח"ש, ת/18, אמר הנאשם, שהגיע לדירת המנוחה "כפעמיים", ולשאלה מה עשו באותם פעמיים, השיב (ת/18, שורות 165-166) :

"עברנו בבית ובדקנו מי זו הגברת, מה המסמכים שיש שם, לקחנו מסמכים שחשבנו שהם רלוונטיים לגבינו ולגבי התביעה..."

79. מועד ידיעת הנאשם שלמנוחה יש בן דוד בשם עציון אביטל :

בחקירתו הראשונה במח"ש, ת/17, טען הנאשם, כי כאשר הגיעו לדיון בבית המשפט המחוזי "הגיע אדם שטוען שהוא בן דוד של אידית ז"ל" (ת/17, שורה 47), ולדברי הנאשם "הבן דוד המתחזה" (שורה 50). הנאשם הוסיף וטען, כי את שמו של אביטל עציון הוא שמע לראשונה בדיון בבית המשפט המחוזי, במסגרת התביעה מול דניאל מילס (ת/17, שורות 164-167) :

"תשובה: ...הבנתי שיש מישהו שטוען שהוא בן דוד, את השם שלו שמעתי בבית משפט.

שאלה: זאת אומרת שפעם ראשונה ששמעת את השם עציון אביטל זה כשראית אותו בבית משפט?
תשובה: כן..."

הנאשמת טענה בחקירתה במח"ש, שיום למחרת קבלת הצוואה היא הגיעה לבניין מגורי המנוחה, ניגשה לאחת השכנות שגרה בקומה השנייה, ושאלה אותה אודות המנוחה (ת/26, שורה 30), "והיא אמרה לי שיש למנוחה בן דוד שטען שהוא בן דוד" (שורות 30-31), וכי אותו בן דוד הגיע רק בחצי השנה האחרונה לפני מותה של המנוחה (שורה 31). הנאשם נשאל בחקירתו הראשונה במח"ש, אם הוא והנאשמת הוציאו רכוש כלשהו מדירתה של המנוחה, ותשובתו "הייתה גם ניירת אישית שהוצאנו לוודא אם הוא בן דוד או לא" (ת/17, שורות 254-255), והוסיף "איזושהי תעודת עולה של הוריה של אידית, של אחותה, שלה. אין לה אחות. המטרה הייתה לוודא אם הוא בן דוד או לא" (שורות 257-258).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשם עומת עם דבריו הנ"ל, לפיהם הוא חיפש מסמכים כדי לדעת אם אכן למנוחה היה בן דוד, כבר בביקורו בדירת המנוחה, זמן רב לפני הדיון בבית המשפט המחוזי, על כן שינה את גרסתו, בנוגע לידיעתו אודות קיום בן דוד למנוחה, והשיב בחקירתו "לא, סליחה. מה שהבנתי זה שמירה הייתה בדירה ואמרו שיש איזה בן דוד שמגיע" (ת/17, שורות 303-304), והוסיף "יכול להיות שמירה לא הייתה בדירה, היא יכול להיות שהייתה לפני ושאלה שכנים" (שורות 306-307).

80. חיפוש במחשב הנאשם אודות גב' רות גלסברג:

בחקירתו השניה במח"ש, ת/18, נשאל הנאשם "מי זו רות גלסברג?" (ת/18, שורה 109) ותשובתו (ת/18, שורות 110-112):

"ת. מי? אתה רוצה שאני אבדוק ואראה אם יש לי תמונה (ה"ח החשוד בודק בנייד שלו). יכול להיות שאני מכיר, לא זוכר. אני יכול לחשוב? לא מכיר. כרגע לא עולה לי שום דמות שקשורה לזה ושום זיקה במהלך חיי שאני יכול לשים את האצבע ולהגיד 'כן'. יכול להיות שרות גלסברג היא חברה של השופט ברלינר?"

בפני הנאשם הוצגו מסמכים המתעדים בדיקות מסוף משטרתיות שערכה הנאשמת בנוגע לאותה גב' רות גלסברג, יחד עם מסמך פירוט השיחות בינו ובין אחותו, ממנו עולה, שבדיקת הנאשמת נעשתה בזמן השיחה ביניהם (ת/18, שורות 221-224), ותשובתו (ת/18, שורות 226-228):

"...יכול להיות שגרושתי טניה נכנסה והתקשרה, ניתקה, שמה את הטלפון בצד וזהו. לשאלתך, יכול להיות שגם היא עשתה את החיפוש".

הנאשם נשאל "איך מירה בדקה באותו יום את רות גלסברג על פי תעודת הזהות שלה, ששעתיים לפני אותה רות נבדקת באינטרנט במחשב שלך?" ותשובתו "א' השאלה שלך שגויה. המחשב שימש את כל דיירי הבית לרבות גרושתי טניה ולכן שאלתך אינה רלוונטית" (ת/18, שורות 226-233). הנאשם לא ידע לתת הסבר סביר והגיוני לשאלות החוקרים בנוגע לרות גלסברג, על כן הפנה אצבע כלפי גרושתו טניה, בטענה שייתכן וטניה היא זו שהתקשרה, וייתכן והיא זו שעשתה את החיפוש במחשב – טיעון בלתי סביר, המצטרף לסתירות ופרכות רבות בגרסת הנאשם.

בעדותו בבית המשפט מיום 18.12.19 נשאל הנאשם "האם אתה מכיר את רות גלסברג?" ותשובתו "לא", ולשאלה "אי פעם ראית או פגשת אותה?" השיב ש לא רק אני לא ראיתי אותה, אלא אף אחד בעולם לא ראה אותה. כולל אתם" (עמ' 327, שורות 21-18). בהמשך נשאל "האם שמעת עליה מימיך לפני החקירה במח"ש?" ותשובתו (עמ' 327, שורות 24-22):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. מעולם לא. קיימת סבירות שלגב' רות גלסברג או מי ממקורביה הייתה פוליסה בחב' ביטוח. יכול להיות במסגרת מאות אנשים שחקרתי, נפלתי על השם הזה"

הנאשם לא הציג לחוקרים וגם לא בבית המשפט, כל פוליסת ביטוח על שם רות גלסברג, והוסיף תשובה מתחמקת בבית המשפט, לפיה "לעניות דעתי ישבה אישה בבית שלי, שהייתה לה גישה לכל המכשירים, כולל מחשב, כולל מחשב ברוסית, כל דבר שזז ונע בבית..." (עמ' 327, שורות 23-26 וגם עמ' 328, שורות 1-8), והוסיף "זה שאני מתקשר לאחותי, אני ביום מתקשר אליה קרוב ל-20 פעם ולא פעם אחת" (עמ' 329, שורות 2-3), וכי "אם תקחו את קצת השיחות שלי עם אחותי אין בזה שום דבר. אני מדבר איתה כמעט כל דקה" (עמ' 329, שורות 8-9). גם כשנשאל "האם בהנחה שבדקת את גב' רות, יתכן שגם התקשרת למירה וביקשת ממנה לבדוק את רות במערכת המשטרתית?", שהרי הנאשם טען שייתכן והייתה לגב' רות פוליסת ביטוח אצלו, השיב הנאשם "לא אני ולא אחותי עבריינים, עוברי חוק" (עמ' 329, שורות 16-18) – שוב תשובה מתחמקת ולא עניינית.

81. בעברו הנאשם "התאמן" בחיקוי חתימות של אחותו ואחיו:

בהתאם לנספח 4 המצורף לחקירת הנאשם, ת/17, קיימות חתימות ע"ש כרסנטי שרה, אחות הנאשמים, וכך נשאל וענה הנאשם בעניין זה בחקירתו (ת/17, שורות 346-364):

"שאלה: ... מה רואים פה?

תשובה: ...קשקושים. זה השם משפחה שלי, והשם של אחותי שרה.

שאלה: מי קשקש את זה?

תשובה: יכול להיות שאני. אני לא זוכר.

שאלה: למה קשקשת את שם המשפחה שלך?

תשובה: אני לא יודע. יכול להיות שזה היה בגיל 14, לפי איך שזה נראה זה הכתב שלי באמת.

שאלה: זה נראה כאילו אתה מתאמן על חתימה. מה תגובתך?

תשובה: לך זה נראה, לי זה נראה שאני כותב את השם של אחותי. זה לא קרוב לחתימה של אף אחד במשפחה שלי, לא שלי בטח.

ש. למה שתקשקש את השם של אחותך שרה?

ת. למה לא? היא אחותי.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 שאלה: מה רשום פה?

2 תשובה: פה רשום השם משפחה שלי, כרסנטי.

3 שאלה: ומה זו התוספת בסוף שם המשפחה?

4 תשובה: אין לי מושג, יכול להיות שניסיתי לשרבב משהו בשביל עצמי. לשנות את
5 החתימה שלי. מתי זה היה? אני לא זוכר שזה היה.

6 שאלה: זה לא ניסיון לזייף חתימה?

7 תשובה: לא, חד משמעי. היום כל דבר שאני ארשום על נייר תגיד שזה ניסיון
8 לזייף חתימה. לשאלתך, זה נראה לי כמו ניסיון שלי להתאמן על חתימה. אתה
9 מציג לי חתימה שלי ושואל אם אני מתאמן על לזייף את השם משפחה שלי? אני
10 לא מבין את זה"

11

12 בהמשך נשאל (ת/17, שורות 404-407):

13 "שאלה: איך אתה מסביר את זה שקשקשת חתימות דומות לחתימה של אחיך?

14 תשובה: כמו שאני מסביר שציירתי שמש לאור ירח. חתימה של אח שלי,
15 חתימה שלי. למה אני צריך להסביר את זה? בא לי. יכול להיות שהתקנאתי
16 בחתימה שלו ורציתי שתהיה לי חתימה דומה, יכול להיות הרבה דברים, אין לי
17 שמץ של מושג"

18

19 בעדותו בבית המשפט נשאל הנאשם בעניין זה וענה כדלקמן (פרוטוקול מיום 18.12.19, עמ' 337, שורות

20 4-17):

21 "ש. הראו לך בחקירה דף שיש בו המון חתימות. אישרת שזה אתה כתבת.
22 תסביר למה אתה צריך לעשות אימונים בחתימה של כרסנטי?

23 ת. זה של אח שלי.

24 ש. תסביר מה רואים בדף של החתימות.

25 ת. כל מה שאמרתי עכשיו זו תשובתי. לשאלתך – זו זכותי לשרבט את שם
26 משפחתי, אולי מתוך קנאה לחתימת אחי, כי בא לי לשנות את חתימתי. אני לא
27 מבין את השאלה, אני לא מכחיש, אני עשיתי את הקשקושים. איפה המסמך
28 שהונתי את אחי או כל אדם זר? כרסנטי זה שם המשפחה שלי.

29 ש. האם רצית לשנות את החתימה?

30 ת. יכול להיות. לא זוכר.

31 ש. למה יש מסמך כזה בכתב ידך?

32 ת. ההסבר הוא שיש סבירות שהתקנאתי בחתימת אחי, בהתבסס על שם
33 משפחתי, והחלטתי לשרבט ולבדוק אולי לשנות את חתימתי. חתימתי היא עם
34 ד' מסולסלת. מה עשיתי? איפה המסמך שצועק זיוף? איפה ההונאה? תראה
35 לי"

36

37

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

82. ביצוע חתימות של אחותו ושל אחיו, אינו אמור להעיד בהכרח על ביצוע עבירה כלשהי ע"י הנאשם, אך במארג הכולל של הראיות בתיק זה, יש בהתנהלות זו של הנאשם, שניסה "להתאמץ" בחיקוי חתימות של אחרים, כדי לעורר תהיות, ולהצטרף למכלול השיקולים שהובילו למסקנה בדבר חוסר אמינות הנאשם בדבריו. תהיות אלו מתעוררות ביתר שאת, לאור ת/31, המציג, בין היתר, את ההתכתבויות בין הנאשם לאחיו אברהם, שאת חתימתו חיקה כמפורט לעיל. התכתבויות אלה חושפות מחלוקות בין שני האחים, בנוגע לצוואת אימם. האם הורשה את כל כספיה ורכושה לאברהם, למעט הדירה, ואז נחתם, לכאורה, חוזה בין הנאשם לאחיו אבי/אברהם. הנאשם נשאל "לפי הצוואה אמך אכן ביקשה להוריש את כל הכספים והרכוש, למעט הדירה לאחיד אבי. על מה היה החוזה בינך ובין אבי?" ותשובת הנאשם, שהוא לא זוכר על מה היה החוזה בינו לבין אחיו (ת/17, שורות 388-386). בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם אודות הכחשת האח לחתימה על חוזה כלשהו עימו, וכך הוא נשאל וענה (מעמ' 336 שורה 30 עד עמ' 337 שורה 3):

"ש. אמרת קודם אחיד אברהם נחקר וכל מה שהוא אומר אמת.

ת. נכון.

ש. כשהראו לאחיד אברהם את אותו הסכם שעליו שאל אותך חברי ודיברת עליו בראשית, הוא אמר: אני בהלם, זו לא החתימה שלי, היא דומה לשלי, אבל אני לא חתמתי מעולם עם דניאל על מסמך כזה. אם הוא אמר אמת, איך זה מתיישב עם טענתך?

ת. אחי היה מאושפז כחצי מחייו בבי"ח לחולי נפש. הוא סכיזופרן. בהסכם סעיף 5 כתוב שאם הירושה תהיה רק לי או לא, היא תחולק חצי חצי. אני לא מדבר עם אחי הרבה שנים, אדם שנכנס לבתי חולים הרבה, ויצא. שיבוא להעיד."

83. הנאשם אינו בוחל בשימוש בכל אמצעי, כשר או לא כשר, בכדי לחלץ עצמו מהתסבוכות אליהן הוא נקלע, ובמקרה של אחיו, הוא ייחס את הכחשת אחיו לחתימה על חוזה עימו, במצבו הנפשי של אותו אח. חוקריו של הנאשם היו ערים למצב זה, וטענו בפני הנאשם, שהחתימות שהנאשם ניסה לחקות בהן את חתימת אחיו אברהם, דומות לחתימה על גבי ההסכם, ותשובתו: "מאוד דומה. זה לא אותו דבר" (ת/17, שורה 403). בהמשך חקירתו נשאל הנאשם "איך אתה מסביר את זה שקשקשת חתימות שונות לחתימה של אחיד?" ותשובתו: "כמו שאני מסביר שציירתי שמש לאור ירח. חתימה של אח שלי, חתימה שלי. למה אני צריך להסביר את זה? בא לי. יכול להיות שהתקנאתי בחתימה שלו ורציתי שתהיה לי חתימה דומה, יכול להיות הרבה דברים, אין לי שמץ של מושג" (שורות 407-404).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

84. הסנגורים טענו בסיכומיהם:

"3(ח)(5). רק למען הסר ספק בעניין הטענה הנ"ל מח"ש טענה כי אחיו של הנאשם 2 טען לזיוף חתימתו שלו, ראה זה פלא האיש לא הובא בכלל להעיד ומדובר בעדות שמיעה, גם ההסכם בין הנאשם 2 לאחיו מוכיח את תום ליבו של נאשם 2 שהרי לפי ההסכם גם אם אימם תוריש את כל רכושה רק לאחד הרי שהרכוש יחולק בין כל ארבעת האחים, כלום יעלה על הדעת שעל הסכם כזה חותם מי ששואף לקחת את כל הרכוש של האם לעצמו. "

צודקים הסנגורים בטיעונם, שהיה על המאשימה להביא לעדות בבית המשפט, את אחיהם של הנאשמים, אברהם/אבי, שנטען כי הכחיש את קיום החוזה בינו ובין הנאשם. משלא הובא אברהם לעדות בבית המשפט, קובע אני, שאי-הבאתו נובעת מחששו של התובע, שמא אברהם יגיע ויפריך את הטיעון לפיו הוא לא חתם על החוזה עם אחיו הנאשם, על כן לא אקבע כל ממצא בעניין הכחשת האח לחתימתו על החוזה, זאת להבדיל מהקביעות בנוגע לעצם חיקוי החתימות של האח ע"י הנאשם, כפי שהתייחסתי לעיל.

85. החזקת תוכנת "אגרון" של מרשם האוכלוסין במחשב הנאשם:

בחקירתו אישר הנאשם, שהחזיק על מחשבו תוכנה בשם "אגרון", שהיא תוכנה של מרשם אוכלוסין (פרוטוקול מיום 18.12.19, עמ' 335, שורה 24). לטענתו עשה בה שימוש פרטי בלבד (ת/17, שורות 224-225), וכשנשאל "איזה שימוש פרטי יש לך לעשות בתוכנה של מרשם אוכלוסין?" (שורה 229), השיב (ת/17, שורות 230-232):

"האמת שלא השתמשתי בה חוץ מצרכים אישיים. למשל, שרציתי לברר טלפון של מישהו אז השתמשתי בה, לא מעבר לכך. היה לי עסק, עכשיו אני נזכר, היה לי עסק עם עו"ד בשם מאיר עובדיה ואנחנו איתרנו כספים בחברות ביטוח של אנשים והחזרנו להם את הכסף. לקחנו עמלה והחזרנו להם כסף"

בעדותו בפניי בבית המשפט, נשאל הנאשם אם השתמש בתוכנת "אגרון" לצרכים אישיים וגם לעסק עם עו"ד עובדיה, ותשובתו הייתה "סביר להניח שכן והשתמשתי במערכת של מאיר עובדיה בעצמו. במשרד שלו" (פרוטוקול מיום 18.12.19, עמ' 335, שורות 25-30). כשנשאל מדוע הוריד "מאגר של נכסים שאין להם דורש" (ת/17, שורה 234), השיב "קודם כל זה תחום שמאד מעניין אותי, דבר שני זה זמין ונגיש אז הורדתי..." (ת/17, שורה 235), ולשאלה "האם עשית פעם שימוש בתוכנת אגרון או

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

במאגרי מידע שהורדת מהאינטרנט או בכלל על מנת לזכות בנכסים שאין להם דורש או בירושות של אנשים עירייתם?," השיב "לא, בחיים לא" (ת/17, שורות 239-241).

טיעון זה של הנאשם מחייב זימון עו"ד עובדיה מטעם ההגנה, בכדי לאמת את דברי הנאשם. אי-זימון עורך הדין לעדות מוביל למסקנה, לפיה הנאשם חשש שעו"ד עובדיה יפריך את גרסתו, לכן לא זימנו.

בחקירתו השניה במח"ש, ת/18, הוסיף הנאשם נימוק לשימוש בתוכנת אגרון (ת/18, שורות 47-48):

"תשובה: ... מכיוון שאני שימשתי כמרצה לחקר שווקים, אחת הפעולות שעשיתי זה להציג לסטודנטים במסגרת הרצאה אקדמית את זמינות האינפורמציה באינטרנט שנתונה לכל. שאלה: לא הבנתי את התשובה, איך עשית שימוש בתוכנה? תשובה: לקחתי תעודת זהות של סטודנטים, ברשותם, ועשיתי להם אילן יוחסין"

שימוש זה נעשה ע"י הנאשם, לאחר סיום השותפות בינו לבין עו"ד עובדיה (שורות 91-92), וכשהתבקש למסור שם של סטודנט או סטודנטית, שהשתתפו בניסוי "אילן היוחסין שלו", השיב (ת/18, שורות 93-97):

תשובה: לא, עברה יותר משנה, פחות משנה, כשנה ולא עשיתי רישומים מדויקים. שאלה: במסגרת איזה קורס ומוסד זה היה? תשובה: חקר שווקים, חוג למדעי החברה, במכללה האקדמית תל חי. גם בחוג שירותי אנוש עשיתי אותו שימוש. לשאלתך, באותה מכללה. איפה שיכלתי הפצתי זאת כדי להזהיר אנשים ממידע המופץ באינטרנט"

טיעון הנאשם לפיו אינו יכול למסור ולו שם של סטודנט אחד, בכדי לאמת את טיעונו בדבר שימוש בתוכנה לשם ניסוי אילן היוחסין, מצטרף לקביעתי דלעיל, שמדובר באי-הבאת עד חיוני, מחשש שמא אותו עד יפריך את גרסתו, או מהנימוק שהטיעון הנאשם הנ"ל אינו נכון.

בתי המשפט קבעו, כי שימוש בתוכנת אגרון הוא אסור, ובית המשפט עמד על כך במקרהו של האדם שגנב את התוכנה והפיץ אותה – בית משפט השלום - ת"פ (תל אביב) 24441-05-12 מדינת ישראל נ' שלום ביליק, ובערעור על גזר הדין בבית המשפט המחוזי בתיק עפ"ג (תל אביב) 22375-11-17 שלום ביליק נ' מדינת ישראל), נקבע, בין היתר:

"המאגר שמוקם על פי חוק, כולל עשרות שדות של נתונים על כלל אזרחי ישראל, לרבות קטינים, ומנגד אזרחים שנפטרו. המרשם מנוהל על ידי משרד

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הפנים והוא כולל, כאמור, נתונים אישיים, שם, תאריך לידה, תאריך פטירה, שם קרובי משפחה, תעודת זהות, כתובת ועוד ועוד.

... מאגר מידע עצום בהיקפו ובעל רגישות רבה, שהיה צריך להיות שמור, ספון וחשוף אך ורק לעיניהם של גורמים רלבנטיים, מצא דרכו לרחבי האינטרנט כשהוא פרוץ לחלוטין ועומד לרשותו של כל מאן דבעי. למותר לציין כי למן הרגע שנפרצה הדלת, ניתן לעשות שימוש במידע זה לכל מטרה שהיא, בין אם מטרה כלכלית, בין אם מטרה פלילית ואפילו לצרכי טרור ופגיעה בבטחון המדינה.

מסקנתי מכל הנ"ל היא, שהנאשם החזיק בתוכנת אגרון, האסורה להחזקה ע"י מי שאינו מורשה לכך, והנאשם לא היה מורשה. השימוש שעשה הנאשם בתוכנת אגרון, לצד חיפושיו באינטרנט אודות אחרים, כפי שצינתי בהכרעת דין זו, והחיפוש שערכה אחותו הנאשמת במערכות המידע המשטרתיות, והאימונים שעשה הנאשם בחיקוי חתימות אחיו ואחותו – כל אלה מצטרפים למארג הראיות הכולל, ומובילים לדחיית גרסאות הנאשם.

86. סכום הכסף אותו ירשו הנאשמים:

הנאשם נשאל בחקירתו כמה כסף, בנוסף לדירה, ירשו, ותשובתו "לשאלתך, כ- 800,000 ₪ לכל אחד, לי ולמירה..." (ת/17, שורה 98). לעומתו, הנאשמת טענה, שהם קיבלו 390,000 ₪. הנאשם נשאל על כך בבית המשפט, וכך השיב (פרוטוקול מיום 18.12.19, עמ' 338, שורות 16-22):

"ש. טענת שאתה ומירה קיבלתם כל אחד 800,000 ₪ ומירה אומרת 390,000 ₪. תסביר.
ת. מירה טענה 390-400 אלף ₪. אם נסכם את המספר כפול 2 זה 800,000 ₪ בבנק לאומי היו 800,000 ₪. יש את הגישה, ללכת ולבדוק. אני אמרתי ואמרתי לכל אחד. בבנק לאומי בוודאות היו 800,000 ₪ להערכתי.
ש. למה אמרת כל אחד 800,000 ₪?
ת. להערכתי אמרתי 800,000 ₪, זה מה שהיה בבנק לאומי. יש לך הקלטות, הסרטות? אם יש חקירה פלילית, יש הקלטות, תביא אותן. תבדוק בבנק"

בחקירתו אמר הנאשם, שכל אחד מהם, הוא ואחותו מירה, קיבלו 800,000 ₪, ולא כפי שהנאשם הסביר לעיל. הפרש זה בין דברי הנאשמת לדברי הנאשם, מעורר תהיות, שמא מי מהם הסתיר בפני האחר את הסכום שבפועל היה בבנק.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

87. הסיוע הכלכלי שנתן הנאשם לאחותו הנאשמת:

בפרק שדן בניתוח גרסאות הנאשמת, הבאתי את דבריה, לפיהם כשביקשה סיוע כלכלי מאחיה הנאשם, הוא "אמר לי אל תבכי, אני לא אבא שלך", ונתן לה פעם אחת 100 ₪ לדלק. לעומתה, בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם, כי סייע לנאשמת בעשרות ומאות אלפי שקלים, וכך נשאל ונענה בבית המשפט (מעמ' 329, שורה 25 עד עמ' 330 שורה 8):

ש. "לא ביקשת?" תשובה: "ביקשתי, הוא אמר לי אני לא אבא שלך, על תבכי לי. באחת הפעמים באתי אליו. הוא נתן לי 100 ₪ לדלק". האם התיאור הזה נכון או לא נכון?
ת. הוא נכון לאותו זמן שאחותי פונה ואני אסביר. קודם כל היא לא ראתה בזה סיוע. היא ראתה בזה שאני המשכיל וההורים שלי השקיעו הרבה בהשכלתי, למדתי באנגליה, שילמו לי שכר לימוד, והיא הרגישה שאני מחויב לעזור לה. היא לא ראתה בזה סיוע, זה מעליב, היא ראתה בזה עלבון. זה לא הלוואה. את צריכה, קחי. הייתה להם אפשרות להכנס לחשבונות הבנק שלי, והם נכנסו. אפשר לראות שהיו העברות. עורך דיני אמר שאני צריך לעקוב אחרי הכסף. ש. זה נכון או לא נכון?
ת. זה תשובתי. כך סיימתי.
ש. אתה נתת לה מאות אלפי שקלים וכשמירה נשאלת היא אומרת: הוא ענה לי תפסיקי להתבכין, ואתה זורק לה 100 ₪ לדלק. תישב לי את זה.
ת. לארוע הספציפי המדובר, והיו מקרים לא אחת, וזו הסיבה שאני עוזר לה ללמוד, מוציא אותה להתאוורר, אני אשב איתך, אעשה איתך מצגות, תלמדי. היה מצב שאמרתי לה, את רוצה דלק, קחי 100 ₪. אחת הדרכים לעזור לאדם, אל תיתן לו דגים, תלמד אותו לדוג. במקרה הספציפי המוצג כאן נקודתית, סביר להניח שזו הייתה הסיטואציה, שאכן אמרתי לה. זוכרים את הדברים הלא טובים. את זה שנתתי כסף לא זוכרים. גם לאחינית שלי אמרתי את אותם דברים, אמרתי לה לכי תעבדי. זה אקט חינוכי"

הנאשם לא ידע להתמודד עם הסתירה שבין דבריו לדברי אחותו הנאשמת, בנוגע לסיוע שנתן לה, ואין בהסבריו כדי להתגבר על הסתירה.

88. פניית הנאשם למירה באימרה "מירה, את מיליונרית":

ת/48 מציג את תוצרי פריקת הטלפון הנייד של הנאשמת, וכך מופיע במסרונים בינה ובין אחיה הנאשם, מיום 4.6.14:

15: 50, מסרון מהנאשם לנאשמת: "מירה, את מיליונרית".

15: 54 – מסרון תשובה מהנאשמת לנאשם: "פאקק גם אתה!"

15: 55 – מסרון מהנאשם לנאשמת: "וזה רק ההתחלה".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על המסרונים הנ"ל (פרוטוקול מיום 18.12.19, עמ' 338, שורות 1-15):

2
3 "ש. ב-4.6.14 ואני אומר לך שזה יום יומיים אחרי שהצוואה קיבלה תוקף, אתה
4 כותב למירי: את מיליונרית" והיא כותבת לך חזרה את הדברים הבאים: גם
5 אתה! ואתה משיב לה: וזו רק ההתחלה.

6 ת. מה אתה רוצה לדעת?

7 ש. קיבלתם את הצוואה לכאורה חודשיים שלושה לפני זה.

8 ת. אתה מדבר על מסרונים. אחותי מאז שנולד לה נתי, היא קיבלה סטירות
9 אימות מהחיים. כתבתי לאחותי אחרי שהיא קיבלה צוואה שהיא מיליונרית,
10 אני מעודד אותה. והיא אומרת לי גם אתה וזו רק ההתחלה. זו יכולה להיות
11 התחלה של חיים חדשים, התחלה לאור ויום חדשים.

12 ש. איך היא מיליונרית?

13 ת. כי היא קיבלה צוואה. זכתה בלוטו.

14 ש. בהמשך כתבת לה: "יש לקחת את הדברים בפרופורציה ולא להשתולל".

15 ת. אחותי העידה פה שמכרה את הדירה שהורים שלי קנו. הם קנו לה שתי
16 דירות, כאשר התחתנה וכאשר התגרשה. יש לה חורים בידיים. אפשר להבין את
17 ההוצאות הגרנדיוזיות שלה, אז אמרתי לה לאט לאט, בלי להשתולל ולהתפזר.
18 אין פה שום כוונה פלילית"

19
20 אמירה של אדם לאחותו, לאחר שזו קיבלה צוואה, בדיבור "את מיליונרית" אינו אמור לעורר תהיות
21 כלשהן, אך כאשר מדובר באמירה שבאה לאחר ההתנהלות המתוארת בהכרעת דין זו, מעוררות אותן
22 מילים "תמימות" תהיות, מדוע שהנאשם יפנה כך לאחותו, ומדוע לומר לה שזו רק ההתחלה, אם אכן
23 מדובר בצוואה חד פעמית וכשרה.

24
25
26 89. לסיכום, עדות הנאשם בפניי הייתה פתלתלה, חלקלקה ומניפולטיבית, וחוסר האמינות שלו בולט
27 וניכר. כפי שפירטתי לעיל, לא עלה בידי הנאשם להתגבר על פרכות וסתירות בדבריו לעומת חומר
28 הראיות הקיים, ואני דוחה את גרסתו בשל חוסר מהימנותה.

29
30
31 90. להלן אתייחס ליתר עדי ההגנה, שהעידו מטעם הנאשמים.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

עדי ההגנה

מר עציון אביטל

91. מר עציון אביטל העיד בבית המשפט מטעם ההגנה, ביום 19.2.20 (החל מעמ' 359 לפרוטוקול):

מר עציון הוא המתנגד במשפט האזרחי לקיום צוואת המנוחה – חשוב להדגיש, שבהכרעת דין זו איני נכנס כלל לעניינים העומדים לפתחו של בית המשפט האזרחי, ושההכרעה בהם נתונה לו, אלא אם מדובר בהכרעות שיש להן השלכה למשפט הפלילי המתנהל בפניי.

העד הציג את עצמו כבן דודה של המנוחה, בן 72 (עמ' 369, שורות 18-19), אב ל"ארבעה בנים ובת אחת. ילד אחד נפטר" (עמ' 366, שורות 32-33), אחד מילדיו הוא קצין במשטרת ישראל בדרגת רפ"ק, ובן נוסף מתנדב במשטרה (עמ' 367, שורות 1-4, 13-14).

העד אישר, שהגיש תלונה במשטרה בשל קרבתו המשפחתית למנוחה (עמ' 359, שורות 18-20 ; 29-30), ושהמשטרה השיבה לו במכתב (נ/29) שהוחלט לסגור את התיק בעניין תלונתו, בעילת אין אשמה (מעמ' 359, שורה 31 עד עמ' 360 שורה 3). העד ציין שבעקבות מכתב זה, הפנה תלונתו למח"ש "שיחקרו את הגב' כרסנטי כי היא שוטרת. השוטר שחקר אותנו אסור היה לו לחקור אותה" (עמ' 360, שורות 3-4). לשאלת ב"כ הנאשם 2 "אני מפנה לנ/29. כתוב שם שאתה יכול להגיש ערעור על הסגירה. הגשת?" השיב בשלילה (עמ' 360, שורות 9-10) ולשאלה "לבית המשפט – למה לא?", השיב "התייעצתי עם עורכת דין והיא אמרה שנפנה למח"ש. מח"ש הזמינו אותי לחקירה ואמרו לי לא לדבר על כלום כי זו חקירה סמויה" (עמ' 360, שורות 11-13). לשאלה מה קרה במהלך החודשיים, בין החלטת המשטרה לסגור את תלונתו (נ/29) לבין המועד בו מסר את תלונתו במח"ש, השיב, שהתייעץ עם מכרים ועורכי דין באשר לצעדים האפשריים לנקוט בהם, וכן עם בנו, שהיה מתנדב במשטרה, וזה "אמר לי שזה לא הגיוני שהשוטרת נחקרה בתחנת משטרה והוא הגיש או לא הגיש תלונה במח"ש, ואז זימנו אותי לחקירה ולבירור (עמ' 367, שורות 27-32) זאת לאחר ש "הבן שלי אמר לי שהוא פנה למח"ש והם מחכים לי שאבוא לתת עדות ושאסע לשם. נסעתי ונתתי עדות" (עמ' 368, שורות 31-32).

ב"כ הנאשמים טענו, שלעד, עציון, יש בן שהוא קצין במשטרת ישראל, בדרגת רפ"ק, שידע על הקרבה המשפחתית למנוחה, ולא הובא למסור עדות - ש"ש. הבן שלך ידע על הקרבה שלך לאדית עוד מתקופת חייה ולמרות זאת לא העיד במשפט האזרחי. ת. נכון" (עמ' 364, שורות 11-13). עוד נטען ע"י הסנגורים, שלמר עציון יש בן נוסף, המתנדב במשטרה, שלטענתו יזם את ההליך במח"ש, ולדבריהם גם בן זה לא

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העיד במשפט האזרחי על הקרבה המשפחתית למנוחה. עוד נטען על ידי הסנגורים, שהעד עציון הגיע למח"ש "בלא שידע" על ערר או על יזום חקירה, ולמעשה מי שיזם את החקירה הוא הבן המתנדב במשטרה (עמ' 368). עוד נטען, כי "אביטל השתמש במח"ש בעזרת בניו, שניהם קשורים למשטרה, כדי להשיג ירושה מקרובה שאינה שייכת לו, ומדובר בקשר בין מח"ש לשני שוטרים, בניו של עציון אביטל, אשר לא מופיעים בשום מסמך הקשור לתיק זה ולא לתיק האזרחי, ולא מסרו עדות כל שהיא, מדובר "במחדל" בלתי הגיוני לחלוטין. ההתרחקות של שני בניו הקשורים למשטרה של מר עציון אביטל מעלה יותר מחשד שהם השתמשו בכוחם או בכוחו של הרפ"ק בלבד להשיג תוצאה שקרית".

92. אין בידי לקבל את טענות הסנגורים:

טענות הסנגורים, לפיהם התביעה נמנעה מזימון שני בניו של מר עציון, למתן עדות בבית המשפט, צריכות להיבחן לעניין החיוניות של עדותם בהליך הפלילי – מר עציון העיד בנוגע להיותו קרוב משפחה של המנוחה, והיורש החוקי, ובעניין תלונותיו במשטרת נהריה בעניין הזיוף, סגירת תיק התלונה, ופנייתו למח"ש, בסיוע מי מילדיו.

הסנגורים טענו בסיכומיהם, שעצם סגירת התלונה ע"י המשטרה, מבלי שיוגש ערר על סגירה זו, אינה מאפשרת פתיחת חקירה מחדש, ע"י מח"ש, שלא לאחר הגשת ערר – לטעון זה אתיחס בפרק שידון בניתוח המשפטי.

לעניין הטענות לאי-הבאת שני בניו של מר עציון לעדות – לא מצאתי, שעדותם בבית המשפט הייתה אמורה לסייע בעניין כלשהו, לשם בירור העניינים המצריכים הכרעה בתיק, והפנייתם את אביהם למח"ש, אינה במחלוקת, שהרי מר עציון עצמו אמר זאת, על כן אינני מוצא כי באי-הבאת מי מבניו של מר עציון לעדות בבית המשפט יש כדי לפגוע פגיעה כלשהי בדברי מר עציון, או בהגנת הנאשמים.

בנוגע לטענת הסנגורים, ששני בניו של מר עציון "השפיעו" על מח"ש כדי "להשיג ירושה מקרובה שאינה שייכת לו", כדברי הסנגורים, הוא טיעון כללי וסתמי, שכל מטרתו להכפיש את מר עציון ואת חוקרי מח"ש, תוך ציפייה של הנאשמים, שהכפשה זו תסייע להם בהגנתם. לא הובאה לעיוני, ולו בדל של ראיה, בדבר קשר פסול בין מר עציון או מי מילדיו, ומח"ש, ואני דוחה כל ניסיון לייחס למח"ש קשר בלתי חוקי עם מר עציון ובניו, ודוחה את הטעון, שמדובר במחדל.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בתיק זה, כפי שציינתי בתחילת ניתוח עדותו של מר עציון, אינני נכנס לשאלה, אם מר עציון הוא היורש של המנוחה, אלא ההכרעה שלי היא בשאלה, אם הנאשמים, או מי מהם, זייפו את צוואת המנוחה, וביצעו את העבירות הפליליות המיוחסות להם בכתב האישום – זאת במנותק מהשאלה, אם יש למנוחה יורש חוקי כלשהי ואם לאו.

הנאשם 2 הגיש לפני ימים אחדים "בקשה להוספת ראיות טרם הקראת הכרעת הדין", בה הוא ביקש לזמן לעדות את מר גדעון הסל, שהגיש בקשה לביטול פסק הדין האזרחי, שניתן בעניין ירושת המנוחה, בטענה שהוא קרוב משפחה מדרגה ראשונה של המנוחה, וכי מר עציון אביטל, שלמעשה זכה בתביעה בתיק האזרחי, איננו מוכר לו.

בהחלטה מנומקת שניתנה על ידי אתמול קבעתי, בין היתר, כדלקמן:

10. לאחר שעיינתי היטב בבקשה, ובכל התגובות לה, אני מחליט לדחותה, מנימוקים אלה:

(א) מסכים אני עם ב"כ הנאשמת 1, שעניינו של מר גדעון הסל, אותו ביקש הנאשם 2 לזמן, לא היה ידוע להם, עד לאחרונה, על כן הוא לא זומן על ידם. יחד עם זאת, אין די בכך, ויש לברר, האם מדובר בעדות שיש לה רלבנטיות כלשהי, גם השולית ביותר, להכרעות בתיק הפלילי, והתשובה לכך היא שלילית בהחלט.

(ב) המחלוקת האזרחית, בין הנאשמים ומר עציון אביטל, בדבר זהות היורש האמיתי, לא הייתה חלק מהכרעת דין זו, וכך גם ההכרעות בערכאות האזרחיות, ומכאן, שגם אם אותן ערכאות אזרחיות ישנו את קביעותיהם, בעקבות בקשתו של מר גדעון הסל, הרי שלכך אין כל רלבנטיות להכרעות הפליליות.

(ג) בין אם מר עציון אביטל הוא היורש החוקי למנוחה, ובין אם מר גדעון הסל הוא היורש החוקי – אין כל קשר בין כך ובין השאלה, אם הנאשמים זייפו את צוואת המנוחה והגישו אותה לרשמת לענייני ירושה. אילו הייתה מוגשת ראייה, לפיה מתגלה שהנאשמים הם היורשים החוקיים של המנוחה, אזי לכך הייתה יכולה להיות השפעה על ההכרעות בתיק הפלילי, ואולם, מאחר ומדובר באדם אחר, אזי אין לכך כל השלכה.

(ד) המנוחה נפטרה לפני שנים רבות, וההליך הפלילי, וגם האזרחי, נוהלו משך זמן רב – ובקשתו של מר גדעון הסל הוגשה רק לאחרונה, לאחר שהתיק האזרחי הסתיים לטובת מר עציון אביטל. נטען, כי משך כל זמן זה לא ידע מר גדעון הסל אודות ההליך האזרחי, והוא אף אינו מכיר את מר עציון אביטל.

(ה) בין אם מר עציון אביטל הוא קרוב משפחה של המנוחה, ויורש חוקי, ובין אם לאו, ובין אם מר גדעון הסל הוא קרוב משפחה חוקי של המנוחה, ובין אם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

לאו – אין לכך כל השלכה, ולו הדלה ביותר, להכרעות בתיק הפלילי, בשאלה, אם הנאשמים זייפו את צוואת המנוחה והגישו את הצוואה המזויפת לרשמת לענייני ירושה.

(ו) עציון אביטל לא היה חלק מראיות התביעה בתיק זה, והוא העיד מטעם ההגנה, בכדי לנסות ולשכנע את בית המשפט, שהוא אינו היורש החוקי. בין אם אקבע, שמר עציון אביטל הוא דובר אמת, ובין אם אקבע שהוא דובר שקר – אין לכך כל השפעה על ההכרעה בשאלת זיוף צוואת המנוחה ע"י הנאשמים.

(ז) יכול להיות מקרה, בו צוואה המורשה ליורש שהוא בן משפחה – תהיה מזויפת, ומקרה אחר, בו צוואה המורשה ליורש שאינו בן משפחה, אלא אדם זר – תהא צוואה חוקית ואמיתית, על כן, שאלת קיומו של אדם נוסף או אחר, הטוען לקרבה משפחתית למנוחה, וטוען להיותו יורש חוקי – אינה נוגעת כלל ועיקר, לשאלות הדורשות הכרעה בתיק הפלילי, ואין בין זהות היורשים החוקיים, ובין התיק הפלילי, ולא כלום.

(ח) הכרעת הדין הפלילית אינה מתיימרת לקבוע את זהות היורשים החוקיים של המנוחה, ולא את מספרם או חלוקת הירושה ביניהם.

(ט) בנוגע לטענות שהעלו ב"כ הצדדים, בנוגע להתנהלות מח"ש, החלטת הנב"ס ועוד – כל אלה נטענו ארוכות בסיכומי ב"כ הצדדים, והכרעת הדין שתינתן מחר תתייחס לכל הטענות.

(י) סוף דבר – משהגעתי למסקנה, שאין כל רלבנטיות לעדותו של מר גדעון הסל, לשאלות הדורשות הכרעה בתיק הפלילי, ואין כל זיקה ו/או השלכה ו/או חשיבות לעדותו בפניי, ומאחר ושאלת זהות היורש החוקי היא שאלה נפרדת, ואינה קשורה כלל לשאלה, אם הנאשמים זייפו את צוואת המנוחה, אני דוחה את הבקשה לזימון מר גדעון הסל, והכרעת הדין תינתן במועד הקבוע מחר, 2/2/2021, שעה 09:30.

מר עציון נשאל בפניי בנוגע לקרבתו למנוחה, וכדבריו "אמא שלי, לילי הולץ לבית נרווין, ואמא של אדית, ז'נט ג'יני לבית נרווין, הן אחיות" (עמ' 369, שורות 6-7). שתיהן גדלו ברומניה, העתיקו את מגוריהן לווניה, ומשם עלו לישראל, כל אחת בזמן אחר (עמ' 369, שורות 8-9). העד הגיע לעדותו בבית המשפט מצויד במסמכים מרומניה, שתורגמו על ידי נוטריון, חוות דעת, תעודות לידה, תעודות פטירה, מספרי דרכונים (עמ' 369, שורות 10-17), תמונות משפחתיות בהן הוא עצמו מופיע, תמונות עם בן דודו המנוח, ועם דודתו ג'יני אינזלר - אמה של המנוחה (עמ' 369, שורות 26-27) – כל המסמכים הנ"ל לא הוגשו לבית המשפט, והם אינם מהווים חלק מהראיות בתיק, וההכרעות אינן קשורות במסמכים הנ"ל.

הסנגורים טענו, שמר עציון אמר שישנם עדים שיכולים לאשר שהוא קרוב משפחה של המנוחה, אך עדים אלה לא הובאו למתן עדות בבית המשפט, וכך נשאל העד וענה (עמ' 364, שורות 4-10):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "ש. האם מישו מהאנשים הנוספים האלה הבאת לבית המשפט בצורת תצהיר
2 או עדות?
3 ת. לא
4 ש. למרות שידעת שאנחנו מתנגדים לטענתך...
5 ת. יש עורכת דין שמודעת לתמונות. הצגנו את התמונות בפני בית המשפט. היא
6 החליטה לא לזמן"
7

8 כפי שקבעתי לעיל, בהכרעת דין זו אינני מכריע בשאלה, אם מר עציון הוא קרוב משפחה של המנוחה,
9 והאם הוא היורש החוקי שלה, והאם ישנם יורשים חוקיים נוספים – הכרעות אלו נתונות לשופט בהליך
10 האזרחי. בהכרעת הדין הפלילית הזו, כמפורט לעיל, אין רלבנטיות לשאלה אם עציון הוא יורש או לא,
11 אם הוא יורש יחיד או שישנם יורשים נוספים, ואין בהחלטה הנ"ל כדי לסייע במענה על השאלה, אם
12 הנאשמים זייפו את צוואת המנוחה וביצעו את יתר העבירות הפליליות המיוחסות להם.
13

14 העד טען, שהיה בקשר עם המנוחה בימי חייה, עזר לה בתיקוני הבית, ולקראת סוף חייה ערך לה מדי
15 פעם קניות (מעמ' 359 שורה 30 עד עמ' 370 שורה 2). לדבריו, היה מתקשר למנוחה בדרך כלל בחגים,
16 ולאחר שחלתה החל להתקשר מדי שבוע (עמ' 372, שורות 10-11). לדבריו, הוא זה שארגן את סידורי
17 הקבורה של המנוחה, והוסיף שהמנוחה רכשה את חלקת הקבר עוד בחייה (עמ' 370, שורות 5-6). מר
18 עציון הוסיף ואמר, שלאחר פטירת אחיה של המנוחה, עברה המכולת לבעלותה, וכי משהגיעה למסקנה
19 שאינה יכולה לנהלה, מכרה אותה, והוא אף עזר לה בהעברת החפצים מהמכולת, "חלק אליה הביתה
20 וחלק תרומות לאנשים. מצרכים שנשארו במכולת תרמנו" (עמ' 372, שורות 25-29). תיאורים אלה של
21 מר עציון מתיישבים עם חומר הראיות בתיק, ועדותו נאמרה בשטף.
22

23 מספר הטלפון של מר עציון הוא 04-9923312 (עמ' 370, שורות 7-8), ואכן מספר זה רשום בפקסי
24 המנוחה, ת/60. העד אישר, שהאלפון ופנקסי הטלפונים של המנוחה, הובאו בחלקם על ידו למח"ש, וכך
25 נשאל וענה בעניין זה (עמ' 370, שורות 9-11):

26 "ש. ... כשפותחים באות א' מה כתוב למעלה?

27 ת. אביטל הולץ עציון – 9923312"

28
29 93. באי-כוח הנאשמים טענו, שמומחית מז"פ לא ציינה בכתב ידו של מי נכתב מספר הטלפון של מר עציון
30 בפנקסי המנוחה, וכי מאחר ומר עציון הוא זה שהביא את הפנקס למח"ש, היה מקום לבדוק זאת. עוד
31 נטען על ידם, שלא הובא פלט שיחות של מר עציון, בכדי לברר קיום שיחות בינו ובין המנוחה, ולא נבדק
32 אם קיימים יורשים נוספים למנוחה, וכך נשאל וענה מר עציון "ש. הייתה לך אחות בשם גב' וולף
33 שנפטרה ונותרו הבנים שלה, שהם היורשים. אם אתם היורשים, אז הצאצאים של גב' וולף הם גם
34 יורשים. אמרת להם את זה? ת. כן. ש. הם הצטרפו לתיק האזרחי? ת. לא. הם ויתרו" (עמ' 365, שורות

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

26-29). לטענת הסנגורים, היורשים הנוספים ידעו על ההליך האזרחי ולא הצטרפו אליו, למרות שמדובר בירושה נכבדה, דבר שמעלה, לטעמם, את השאלה: כיצד אדם שידע על אפשרות לירושה גדולה, וידע את האינפורמציה שיש בידי עציון אביטל, זונח את זכותו ולא מצטרף למשפט האזרחי, למרות שהוא יורש? ואפילו לא מוזמן להעיד?!"

גם טיעונים אלה של הסנגורים אין בידי לקבל:

טיעון הסנגורים, בנוגע לבדיקת כתב היד המופיע בפנקס המנוחה, באות אלף, בו רשום שמו של מר עציון אביטל, הוא טיעון שייתכן ויש לו חשיבות לתיק האזרחי, לשאלה אם מר עציון הוא היורש ואם לאו. בתיק הפלילי, כפי שקבעתי מספר פעמים לעיל, שאלת ירושתו של מר עציון איננה חשובה להכרעה, אם הנאשמים ביצעו את העבירות הפליליות המיוחסות להם.

טיעון הסנגורים, בנוגע לתמיהה הכיצד ילדיה של אחותו של מר עציון, האמורים להיות יורשים יחד עימו, ויתרו על ירושת המנוחה – גם טיעון זה יכול ותהא לו חשיבות להכרעה, אם מר עציון יורש או לא, והאם קיימים יורשים חוקיים נוספים, אך אין לכך כל רלבנטיות לשאלה, אם הנאשמים ביצעו או לא ביצעו את המיוחס להם בכתב האישום.

גם הטיעון בבקשת הנאשם 2 מלפני מספר ימים, בנוגע לקיומו של יורש נוסף, והוא מר גדעון הסל, איננה רלבנטית כלל להכרעה הפלילית בתיק זה, כפי שהחלטתי בבקשה, ושחלקה הובא על ידי לעיל.

בנוגע לאופן בו נודע לעד על פטירת המנוחה, הוא סיפר (עמ' 371, שורות 1-7):

"אני התקשרתי אליה כמה פעמים והיא לא ענתה ואז דפקתי על הדלת והיא לא ענתה. חשבתי שהיא יצאה לסידורים, השארתי לה פתק על הדלת כשהיא מגיעה הביתה שתתקשר אלי. היא לא התקשרה ולמחרת נסעתי במיוחד וראיתי שהפתק עדיין על הדלת הביתי שאו שהיא בבית חולים או שהיא בבית ולא עונה לי. ביקשתי מהבת שלי שתתקשר למשטרה. המשטרה ביקשו שאני אשאר ולא יכולתי כי היו לי פועלים שהיית צריך להסיע. כעבור כמה דקות הגיעו משטרה, מכבי אש ואמבולנס. היומנאית התקשרה שאגיע שיוכלו לפרוץ. כך עשיתי. הם פרצו ומצאו את המנוחה ברצפה"

העד נשאל בנוגע למשפחת הנאשמים (עמ' 370, שורות 24-30):

"ש. מי היה בלוויה של המנוחה?

ת. אני, אחיין שלי עודד וולף ונציגים של חברת קדישא.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 ש. מישהו ממשפחת כרסנטי היו?
- 2 ת. אף אחד לא היה.
- 3 ת. לפני האירועים האלה שמעת על משפחת כרסנטי?
- 4 ת. בחיים לא.
- 5 ש. גם לא ראית אותם?
- 6 ת. לא. גם לא בלווית הבן דוד שהם טענו שהוא חבר שלהם, הם גם לא היו.
- 7 ש. מי זה הבן דוד?
- 8 ת. דב הינזלר, אח של המנוחה"
- 9
- 10 וכך בהמשך עדותו (עמ' 371, שורות 12-19):
- 11 "ש. אמרת שהתקשרת לאנשים אולי הם רוצים להגיע ללויה שלה
- 12 ת. נכון.
- 13 ש. זה לפי ספר הטלפונים שהיה אצלה.
- 14 ת. גם וגם מהיכרות.
- 15 ש. האם בחיפושך בספר הטלפונים מצאת את השם כרסנטי?
- 16 ת. לא.
- 17 ש. לא בעברית ולא באנגלית?
- 18 ת. לא"
- 19
- 20 באי כוח הנאשמים טענו, שאם מר עציון אכן השתתף בשתי ההלוויות, של המנוחה ואחיה דב, הכיצד
- 21 לא הובא איש להעיד על כך ולהוכיח שהוא היה בן משפחה ומתאבל –
- 22
- 23 גם טיעון זה דינו להידחות – כפי שכתבתי לעיל מספר פעמים, שאלת קרבתו של מר עציון למנוחה,
- 24 ושאלת ירושתה, אינם רלבנטיים להכרעה בעבירות הפליליות המיוחסות לנאשמים, ואין כל רלבנטיות
- 25 לעדים, שיגיעו ויעידו בפניי אם העד "היה בן משפחה ומתאבל".
- 26
- 27 העד נשאל אם הוא מכיר את רונית רוזנצווייג ובתה אתי, והוא שלל זאת (עמ' 372, 9-6). העד נשאל איך
- 28 התוודע לשם כרסנטי, וכך נשאל וענה (מעמ' 371 שורה 20 עד עמ' 372 שורה 1):
- 29
- 30 "ש. הבת שלך מגיעה לדירה יום אחד אחרי מותה והמנעול לא עובד. תספר לי
- 31 על האירוע הזה.
- 32 ת. הייתי בשבעה על אשתי המנוחה ושלחתי את הבת שלי להביא עוד דברים
- 33 משם, לרוקן את המקרר שלא יסריח
- 34 ש. בבית המנוחה?
- 35 ת. כן. היא אמרה שהמפתח לא נכנס. חשבתי שאולי מישהו מהילדים דחף
- 36 גפרור לצלינדר והיא אמרה שהוא חדש. באותו יום או למחרת נסעתי לשם
- 37 וראיתי שהוחלף הצלינדר, הדבקתי מדבקה על הדלת.
- 38 ש. מה יש על המדבקה?
- 39 ת. שאם למישהו יש טענה לגבי הבית שיפנה אלי, עם מספר טלפון שלי. כעבור
- 40 מספר ימים ישבתי אצל עו"ד שלי וכרסנטי התקשר".
- 41
- 42

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשמות, בעדותה בפניי, אישרה שאכן היה פתק על הדלת, ובו כתוב "אני, קרוב משפחה, תתקשרו אליי" (עמ' 287, שורות 27-28).

העד המשיך ואמר, שענה לטלפון שצלצל אליו, והמתקשר היה דניאל כרסנטי, וכי "הוא אמר מי אתם? ולמה ניסיתם לפרוץ, אין קרובי משפחה. אמרתי לו שאני נמצא אצל עו"ד ושידבר איתה, והוא ניתק את השיחה" (עמ' 371, שורות 31-32). בהמשך נשאל העד אם הוא אמר מה הקשר שלו למנוחה, והשיב על כך בשלילה (מעמ' 371 שורה 33 עד עמ' 372 שורה 1).

מר עציון תיאר את המנוחה כאדם "... מאד מסודרת, קיוויתי שיש שם משהו כזה ולא מצאתי" (עמ' 372, שורות 3-5), וכשנשאל "האם אי פעם המנוחה, באוזניך, דיברה על צוואה?", השיב "לא. אף פעם לא" (עמ' 372, שורות 16-17).

בנוגע לשכנה של המנוחה, מר דני מילס, אמר העד עציון, שהוא לא זימן את מר מילס כעד במשפט האזרחי, המתנהל נגד הנאשמים, וזאת בעצת עורכת דינו (עמ' 361, שורות 27-32), והוסיף שהוא היה מודע לכך, שקיים הסכם בין מר מילס לבין המנוחה (עמ' 361, שורה 29; עמ' 362, שורות 20-21, שורות 26-27; עמ' 363, שורות 8-9), אך הוסיף שהוא לא קרא את פרטי ההסכם עצמו (363, 12-13; נ/30).

94. לסיכום עדותו של מר עציון:

עדוּתו בפניי הייתה עקבית ורציפה, דבריו השתלבו היטב עם חומר הראיות הרלבנטי בתיק, ואף נתמכו בעדויות של אחרים, ואין לי כל ספק, שהוא תיאר אירועים שהתרחשו, ואני נותן אימון מלא בדבריו, ומעדיף את דבריו על דברי הנאשמים.

הטיעון לפיו קיימים יורשים חוקיים נוספים, אינו טיעון רלבנטי להכרעה בשאלות הדורשות הכרעה בתיק זה – בין אם מר אביטל הוא יורש או לא, ובין אם קיימים יורשים חוקיים נוספים, שוויתרו או לא ויתרו על ירושת המנוחה, הרי שהחלטה בנ"ל נתונה לבית המשפט האזרחי, הדן בעניין הירושה, ואינני מחליט בעניין זה, ואין להחלטה בשאלת הירושה כל רלבנטיות להכרעות בפניי.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

גב' יפה נפתלי

95. גב' נפתלי העידה בבית המשפט ביום 19.2.20 (החל מעמ' 343 לפרוטוקול):

העדה טענה, שהיא טיפלה בילדיה של הנאשמת משך מספר שנים (עמ' 343, שורות 29-32), וכן טיפלה באימה של הנאשמת כשהייתה בבית החולים. לדבריה, "אני מכירה את האם טוב טוב", אך הדגישה כי "היא לא הייתה מספרת שום דבר. דברים אישיים היא לא סיפרה לי" (עמ' 345, שורות 2-3). העדה הוסיפה ואמרה, שיום אחד בחודש מרץ, כשש שנים לפני מתן עדותה בפניי (עמ' 344, שורה 22) הגיעה רונית רוזנצווייג לביתה של הנאשמת, וכי "ישבתי בשולחן והיא באה והביאה לה צוואה. אני הייתי נוכחת" (עמ' 344, שורות 12-14; עמ' 346, שורות 14-17), והוסיפה כי "מירה שאלה את רונית מה זה, ורונית אמרה לא יודעת... מירה שאלה את רונית "מה זה" והיא אמרה לה צוואה" (עמ' 344, שורות 16-17).

מדברי העדה עולה תמיהה, הכיצד רונית לא ידעה מה היא מוסרת לנאשמת, שעה שהיא חתומה על הצוואה? מעבר לכך, אילו גב' נפתלי אכן הייתה נוכחת במעמד הבאת הצוואה ע"י רונית לנאשמת, הכיצד ייתכן שהנאשמת לא ציינה עובדה חשובה זו בפני חוקריה, וגם בתשובתה לאישומים לא ציינה זאת? אין מדובר רק בעדות כבושה, אלא באי-הזכרת שם של עדה מהותית להגנה, על אף שהיו לנאשמת הזדמנויות רבות להזכיר את שמה, ובכל זאת לא עשתה כן.

גם התאריך של הבאת הצוואה ע"י רונית לנאשמת, שלדברי העדה היה 6 שנים לפני עדותה בפניי, בחודש מרץ, וכדבריה "זה היה לפי שש שנים במרץ, לפני שהנכד שלי נולד" (עמ' 344, שורה 22) – סימני חוסר האמת בדברי העדה בולטים עד כדי ביטול גרסתה, על כן, וכבר בשלב חקירתה בבית המשפט, הופנו אליה שאלות ע"י בית המשפט (עמ' 344, שורות 23-26):

"ש. לבית המשפט – מתי הנכד נולד?

ת. במרץ, לפני פורים

ש. לבית המשפט – באיזו שנה?

ת. אני לא זוכרת. הוא עוד מעט בן 6"

העדה נשאלה מי היה נוכח בבית הנאשמת במעמד מסירת הצוואה ע"י רונית, וכך השיבה (פרוטוקול מיום 19.12.20 עמ' 351, שורות 12-25):

"ש. חוץ ממך, ממירה, מרונית והבן של מירה שהיה בבית, אף אחד...

ת. הבן שלה לא מבין כלום.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 ש. אף אחד אחר לא היה נוכח? את זה את זוכרת בוודאות?
- 2 ת. לדעתי כן.
- 3 ש. מה זה לדעתי?
- 4 ת. אף אחד ממה שזכור לי, אף אחד אחר לא היה. רק אנחנו. הייתה גם מטפלת
- 5 מרומניה.
- 6 ש. של מי?
- 7 ת. של האבא"
- 8
- 9 העדה נשאלה אם גב' גלינה לוריא גם הייתה נוכחת, ותשובתה "כן, אני לא יודעת היא הייתה בחדרים"
- 10 (עמ' 251, שורה 28). בהמשך נשאלה אם גב' פרדס נכחה באותו מעמד, ותשובתה "...היא הייתה כנראה
- 11 מסתובבת בחדרים" (עמ' 352, שורות 1-2).
- 12
- 13 תשובות העדה בנוגע לנוכחות אנשים נוספים "בחדרים" בבית הנאשמת, מעידות, ככל הנראה, על
- 14 חששה של העדה, שמא הנאשמת ציינה את שמותיהם כמי שנכחו, על כן אישרה את נוכחותם בזהירות,
- 15 כנוכחות בחדרי הבית. כשנשאלה העדה מדוע אמרה שגב' פרדס הסתובבה בחדרים, אם היא אינה
- 16 יודעת מי זאת, ענתה "בלבלת אותי. אני לא יודעת מה לענות לך" (עמ' 352, שורה 16) – העדה העידה
- 17 על עצמה שהתבלבלה משאלות התובע, ואכן כאשר גב' נפתלי לא אמרה אמת, וכל רצונה הוא למצוא
- 18 חן בעיני הנאשמת, שהזמינה אותה לעדות בבית המשפט - יצא שהיא הסתבכה בתשובותיה, וסתרה
- 19 את עצמה.
- 20
- 21 לדברי העדה, הנאשמת אמרה לה, שאם היא תוזמן למתן עדות, עליה להגיע, ואז בית המשפט הפנה
- 22 לעדה את השאלה "מי יזמן אותך?" ותשובתה "מח"ש, לא יודעת" (עמ' 354, שורות 21-24), והוסיפה
- 23 שזה היה "כשחקרו אותה על כל העניין" (עמ' 354, שורה 26) – מדברי העדה עולה, שהנאשמת ביקשה
- 24 ממנה עוד בזמן החקירות במח"ש, להגיע אליהם ככל שתבקש, אך למרבה הפלא, הנאשמת, שכביכול
- 25 ידעה על קיומה של הגב' נפתלי, וידעה על חשיבות עדותה, לא הזכירה אותה כלל בחקירותיה במח"ש,
- 26 וגם לא בתשובתה לאישום בבית המשפט.
- 27
- 28 העדה המשיכה להשיב לשאלות, כדלקמן (מעמ' 354 שורה 32 עד עמ' 355 שורה 355):
- 29 "ש. האם ביקשו ממך תצהיר או מכתב להגיש לאיזה גוף – רשם הירושות, שופט
- 30 או מישהו?
- 31 ת. לא ביקשו ממני אבל מירה אמרה לי שאכתוב מה אני יודעת.
- 32 ש. מה כתבת?
- 33 ת. מאיפה אני זוכרת?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 ש. כתבת את זה במכתב, על דף?
- 2 ת. במכתב בדף.
- 3 ש. לבית המשפט – בכתב היד שלך?
- 4 ת. כן.
- 5 ש. למי מסרת את הדף הזה?
- 6 ת. למירה.
- 7 ש. בערך מתי זה היה?
- 8 ת. לא זוכרת, 3 שנים בערך.
- 9 ש. במכתב הזה אני בטוח שסיפרת את הסיפור שסיפרת עכשיו, על המפגש
- 10 בבית.
- 11 ת. כן"
- 12
- 13 רצונה של העדה לסייע לנאשמים עובר גבולות, ובכדי לנסות ולחזק את אמינותה בבית המשפט, ציינה
- 14 שמה שהעידה בפניי היא תיעדה, כשלוש שנים לפני כן, על גבי מסמך בכתב ידה, אותו מסרה
- 15 לנאשמת – מסמך זה מעולם לא הוגש כראייה בבית המשפט, וגם הנאשמת לא הזכירה כלל מסמך
- 16 מעין זה בחקירותיה במח"ש.
- 17
- 18 ב"כ הנאשמים תיארו את עדותה של גב' נפתלי כעדות "אמיתית", "אותנטית", "אמינה", והוסיפו
- 19 כי "לא בכדי לא נאמר הרבה בעניין זה בסיכומי התביעה" – אין בידי לקבל תיאור זה של ב"כ
- 20 הנאשמים – העדה עשתה עליו רושם גרוע, סתרה את עצמה, ודבריה לא נתמכו בראיות, הגם שהיא
- 21 אמרה שרשמה אותם על גבי דף ומסרה אותם לנאשמת שלוש שנים לפני כן. העדה העידה בפניי
- 22 באופן הססני, וניכר עליה שהיא לא אמרה דברי אמת, על כן אני דוחה את גרסתה, וקובע שאין מדובר
- 23 בדברי אמת.
- 24
- 25

גב' יוספה נדן

96. גב' יוספה נדן העידה בבית המשפט ביום 19.2.20 (החל מעמ' 357 לפרוטוקול):

לדברי העדה, היא פנסיונרית של שב"ס ויש לה משרד עצמאי כאדריכלית. עוד נאמר על ידה, שהיא שירתה בבית סוהר צלמון, שם היה צוות הכשרה מקצועי, וכי הנאשמת לימדה נושא של ניהול, וכדבריה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"משהו בניהול טכני או משהו כזה" (עמ' 358, שורה 29), ובנוגע למורים שהגיעו לשם אמרה "הם עסקו בהכשרה מקצועית. אני מניחה.. לא יודעת. לא הגיעו לשם "ארחי פרחי" (עמ' 358, שורות 32-33).

דברי העדה אינם רלבנטיים כלל להכרעה בשאלות שבמחלוקת בתיק זה.

עו"ד מיכל פרייסמן

97. עו"ד מיכל פרייסמן העידה בפניי ביום 24.2.20 (החל מעמ' 381 לפרוטוקול):

העדה עובדת כפרקליטה במח"ש, ולדבריה "אני קיבלתי את התיק לטיפול לכתובת חו"ד לאחר החקירה. עיינתי בתיק ושלחתי אותו להשלמת חקירה. קיבלתי את התיק חזרה מהשלמה ועיינתי בראיות הנוספות. כתבתי חוות דעת שלפיה אני סבורה שיש מקום לזמן את החשודים לשימוע כי יש מקום לשקול הגשת כתב אישום. נכחתי בשימוע איתך (עו"ד טולדנו), עו"ד רויטגרונד לא הגיע לשימוע. נשלח מכתב על ידו שהוא לא מגיע לשימוע כי הנאשם לא מעוניין בשימוע. לאחר מכן בוצעו עוד מספר השלמות חקירה ועיינתי במספר ראיות שאת העברת, ולאחר בחינת הראיות הנוספות סברנו שיש מקום לדחות את הטענות בשימוע, שלחתי על זה מכתב ולאחר שנתקבל אישור מסגן מנהל המחלקה להגשת כתב האישום, כתב האישום הוגש" (פרוטוקול הדיון מיום 24.2.20, עמ' 381 שורות 19-26).

העדה נשאלה על בקשת עו"ד כרמית נעמן לקבל חומר ראיות מהתיק, נשאלה על כך שמח"ש "לקחה צד" נגד הנאשמים, ובעד עו"ד כרמית נעמן. העדה נשאלה בנוגע להחלטת הנב"ס, בתלונה שהוגשה ע"י הנאשמים, ובהחלטתי (עמ' 391 לפרוטוקול, שורות 26-31) לא התרתי לצטט מהחלטת הנציב, לאור הוראות החוק המפורשות בעניין.

העדה נשאלה על כתב התביעה האזרחי שהוגש נגד מח"ש, ובין היתר היא נתבעת באותה תביעה, ובהשלמת סיכומי הסנגורים בעל-פה, מיום 9.11.20, הוגש לעיוני פרוטוקול בית המשפט, לפיו הגיעו הצדדים להסכמות בתביעה האזרחית, בכפוף לאישור תקציבי, לפיו הנתבעים ישלמו לתובעת, שהיא הנאשמת 1, סך של 30,000 ₪, שעה שהסכום שנתבע עמד על סך של 500,000 ₪.

העדה נשאלה בנוגע לסגירת התלונה בתחנת המשטרה בנהריה – היא אישרה שהוגשה תלונה, לא ידעה אם מדובר בתלונה זוהר, לא זכרה שהתלונה נסגרה בשל "אין אשמה", והוסיפה "לדעתי זה לא נחקר

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בכלל" (עמ' 402 שורה 5), והוסיפה כי "מקום שכתוב לאחר בדיקה, משמע לא הייתה חקירה" (עמ' 402 שורה 19). העדה נשאלה בנוגע לסמכות לפתוח בחקירה במח"ש, אחרי סגירת התלונה במשטרת נהריה, ותשובתה "התלונה הוגשה נגד שוטרת, משמע למשטרה בכל מקרה לא הייתה סמכות לקבל החלטה בנוגע אליה. היחידים שיכולים לקבל החלטה בעניין הנאשמת, אם לפתוח בחקירה ואם לא, היא מח"ש. לכן אין טענה של פתיחה מחדש, אלא בפתיחה של הגוף המוסמך" (עמ' 403 שורות 1-3).

עו"ד פרייסמן העידה בפניי, ודבריה השתלבו היטב עם חומר הראיות בתיק. העדה השיבה לכל השאלות שנשאלה, הדגישה כי משהוגשה תלונה למח"ש כנגד הנאשמת, שהיא שוטרת, נפתחה החקירה, וכי למשטרת נהריה אין סמכות לחקור שוטר בעבירות פליליות ולסגור את התיק. העדה התייחסה לכל שלבי החקירה, וענתה לכל השאלות בנוגע לעו"ד כרמית נעמן. שוכנעתי, שעו"ד פרייסמן עשתה את כל המוטל עליה, בנאמנות ובמקצועיות, ואני מקבל את דבריה ואת הסבריה. לעניין התביעה האזרחית – אין כל רלבנטיות לה להכרעות בתיק הפלילי שבפניי, ולא מצאתי שיש בכל הטענות שהועלו ע"י הסנגורים, בנוגע לעו"ד כרמית נעמן, לקבלת פלטי הטלפונים, כעולה גם מסיכומי הסנגורים בעל-פה מיום 9.11.20, כדי לפגוע פגיעה כלשהי בהגנת הנאשמים, ואני דוחה על הסף את הטענות, לפיו מח"ש הייתה מוטה נגד הנאשמים. החקירות בתיק זה התנהלו באופן מקצועי, וחומר הראיות הרב שנאסף הצדיק הגשת כתב האישום כנגד הנאשמים. גם בנוגע לסמכות מח"ש לפתוח בחקירה, לאחר שהוגשה תלונה במח"ש כנגד שוטרת, היא הנאשמת 1, ועל אף סגירת התלונה בתחנת המשטרה בנהריה – אני מקבל את דבריה של עו"ד פרייסמן, וקובע, שלא הובאה לעיוני כל הוכחה לפיה נערכה חקירה בתחנת המשטרה בנהריה, בטרם סגירת התלונה, ובנוסף – למשטרת נהריה אין סמכות לחקור את הנאשמת, שהייתה שוטרת, בגין תלונה לביצוע עבירות פליליות מסוג פשע. מסקנתי היא, שלמח"ש הייתה סמכות מלאה לפתוח בחקירה. מעבר לכך, לא הובאו לעיוני ראיות לפיהן התלונה שהוגשה בנהריה היא אותה התלונה שהוגשה במח"ש, או ששתי התלונות כוללות את אותם הפרטים.

בנוסף לכל המפורט לעיל, שוכנעתי, שטעמים של צדק חייבו פתיחת חקירה, לאחר הגשת התלונה במח"ש, וחומר הראיות הרב שנאסף חייב הגשת כתב אישום, ובהתאם להכרעת דין זו, מדובר בראיות מוצקות, לפיהן הנאשמים ביצעו את העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

מכל המפורט לעיל, אני דוחה את כל טיעוני הסנגורים בעניין זה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

גב' נורית אדלר-קורץ

98. גב' נורית קורץ העידה בפניי ביום 24.2.20 (החל מעמ' 409 לפרוטוקול):

העדה הייתה שוטרת במשטרת ישראל, ולדבריה הכירה את אימם של הנאשמים, שהתנדבה במשטרה, והוסיפה כי "כל פעם שהייתה מגיעה שעת צהריים הייתי הולכת איתה לחדר האוכל והיא הייתה לוקחת בקופסאות אוכל ... והיא אמרה שזה לא בשבילה, שיש לה נכדה שאין לה כלום ולה 4 ילדים והיא נותנת לה, ויש את האח והאחות האלה שבקושי מתקיימים והיא נותנת להם אוכל" (עמ' 412, שורה 11).

ב"כ המאשימה לא חקר את העדה בחקירה נגדית, אך בית המשפט הפנה אליה שאלות (עמ' 412, שורות 17-22):

"לבית המשפט

ש. ראית פעם את מלכה עם אדית ביחד?
ת. בוודאי. כל הזמן. קודם כל לא ידעתי על הזוג הזה בכלל. היא לקחה אותי לחנות שלהם והכירה לי אותם, ומאז כל פעם שהייתי צריכה לקנות חלב וגבינה הייתי קונה שם. כשאני אומרת זוג, אני מתכוונת לאח ולאחות שניהלו את החנות.

ש. את מכירה את השמות שלהם?
ת. אדית ואני לא זוכרת את השם של אח שלה. היא אמרה לי שזה אח שלה"

לעדות זו אין כל רלבנטיות להכרעה בתיק זה, שהרי גם אם העדה נהגה לקנות מצרכים מחנות המכולת של המנוחה, לאחר שאימם של הנאשמים "לקחה אותי לחנות שלהם והכירה לי אותם", אין בין כך, ובין השאלה אם הנאשמים זייפו את צוואת המנוחה, כלום.

גב' סיגל בן ברוך

99. גב' סיגל בן ברוך העידה בפניי ביום 24.2.20 (החל מעמ' 413 לפרוטוקול):

העדה סיפרה שהיא מש"קית אמ"ש (אגף משאבי אנוש), וכי עברה מספר תפקידים "ובחלק מהתקופה הייתי מש"קית אמ"ש של מירה". העדה נשאלה ע"י הסגורית, האם היא זוכרת שלקראת סוף שירותה של הנאשמת, היא נעדרה רבות, ותשובתה "אני עוברת כל כך הרבה שוטרים, כל כך הרבה דוחות נוכחות". לשאלה "את זוכרת משהו לגבי עניין שהיה שם עם ורד שי, שהיא המפקדת שלה" השיבה "לא. לא זוכרת" (עמ' 414, שורות 27-28).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העדה נשאלה ע"י ב"כ הנאשם, בנוגע לאפשרות העברת כרטיס אישי של עובד לאחר, וענתה על כך בשלילה, וכך ענתה להמשך השאלות בעניין זה (עמ' 416, החל משורה 1):

"ש. אם אני אבקש, אם ייצא לו, אם כדאי לו או כל מיני חישובים. אני לא יכול להעביר את הכרטיס שלך?
ת. זו עבירה אם אתה עושה דבר כזה.
ש. מבחינה פיזית זה אפשרי?
ת. אני לא יודעת"

ובהמשך נשאלה ע"י בית המשפט (עמ' 416, שורות 20-23):

"ש. לבית המשפט – מבחינה תיאורטית, האם אדם אחד יכול לקחת כרטיס של אדם אחר, בין בהסכמתו ובין שלא, ולהעביר את הכרטיס במקומו והשעון יראה שכרטיס הנוכחות נרשם?
ת. תיאורטית כן אבל זו עבירה פלילית, כל תעודה שהולכת לאיבוד אנחנו מחויבים לדווח על אבדה של תעודת שוטר"

בחקירתה הנגדית נשאלה והשיבה (עמ' 416, שורות 26-32):

"ש. כשאת אומרת שאסור להעביר תעודה לאף אחד אחר, למה את אומרת את זה? מי לימד אותך את זה?
ת. יש נהלים ופקודות של משטרת ישראל, שזה מצוין. זו עבירה. אם אתה מעביר תעודה של מישהו שזה לא אתה זו עבירה פלילית.
ש. זכור לך אם פעם מירה הגישה טענה שגנבו לה את הכרטיס או אבד לה?
ת. לא שזכור לי"

עדה זו, שהובאה לעדות מטעם ההגנה, הדגישה את האיסור בהעברת תעודת שוטר מהאחד לאחר, וציינה שמי שעושה כך עובר עבירה פלילית. העדה הוסיפה, שלא זכור שהנאשמת טענה שגנבו לה את הכרטיס האישי שלה או שהוא אבד לה. עדותה של עדה זו אינה תורמת כלל לטענות הנאשמת, ואין בה כדי לסייע לה.

מר רוני חסון

100. מר רוני חסון העיד בפניי ביום 19.12.19 (החל מעמ' 341 לפרוטוקול):

העד טען שהוא מנהל מכללת הכרמל בדלית אל כרמל, שהיא מכללה העוסקת בלימודים מתקדמים, תואר שלישי, בעיקר במזרח ומערב אירופה, וכי הם שולחים את התלמידים מהארץ ללמוד שם.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העד הובא ע"י הנאשם, בכדי להוכיח שהתואר השלישי שהנאשם מחזיק בו, הושג כדין. לא מצאתי להיכנס כלל לשאלה, אם הנאשם השיג תואר זה כדין ואם לאו, מאחר ועניין זה אינו רלבנטי לכתב האישום.

דיון בטענות המשפטיות

טענת האליבי שהעלתה ב"כ הנאשמת

101. ב"כ הנאשמים, בסיכומיהם בכתב, טענו :

"48. לעניין טענת אליבי, הרי שבתחילת המשפט, ביקשה עו"ד טולדנו להעיד עדי אליבי, עדותם של אלה הייתה רלבנטית לנושא השימוש בקוד במערכת המשטרית, וכן דיווח השעות של מירה אשר לא תאם את שעות הנוכחות בפועל עו"ד טולדנו הביאה בעמל ויגע רב את העדים, בידיעה כי יקשה אח"כ לאתרם ולהביאם, ביקשה והתחננה בכל לשון מכב' בית המשפט לאפשר להעידם בפתח המשפט, כב' בימ"ש דחה את בקשת עו"ד טולדנו, תוך הבעת זלזול מוחלט במקצועיותה, והבנתה של עורכת הדין את ההליך הפלילי, בהבינה עד כמה הדבר הוא חיוני הגישה עו"ד טולדנו בקשת פסלות כנגד כב' השופט פלח, הבקשה נדחתה וקבעה כב' הנשיאה השופטת א' חיות כי טענות עו"ד טולדנו מקומן בערעור."

"49. עניין זה סיכל בפועל הבאת עדי האליבי בהמשך. עם זאת כל העדים מטעם התביעה אינם חלוקים כי באם הקוד האישי של הנאשמת עובר לידיים אחרות בין בהסכמתה ובין שלא בהסכמתה, בכל מקרה ניתן להראות בדיקה במערכת כאילו נעשתה על ידה תוך שימוש בקוד שלה."

"50. כך גם לגבי ימי הדיווח אשר אינם תואמים ימי מחלה בשל העובדה שלא ניתנה האפשרות לשמוע העדים עם פתיחת המשפט, ידעה וצפתה הח"מ כי תתרחש בעיה בהבאת עדי האליבי, שוטרים לשעבר, בנות שירות לשעבר ואכן קיימת רק עדותה של הגב' המאירה באופן חלקי את עניין ימי המחלה שהדיווח עליהם אינו תואם."

בהשלמת סיכומיה בעל-פה, שבה ב"כ הנאשמת על הטיעונים הנ"ל.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

דיון והכרעה בטענה:

102. אני דוחה מכל וכל טיעון זה של ההגנה:

בדיון הראשון שהיה קבוע לתחילת שמיעת עדי התביעה, 27.2.18, הגיעה ב"כ הנאשמת לאולם הדיונים, וביקשה להעיד 4 עדי אליבי. בהחלטתי מאותו היום קבעתי, כי "עדי האליבי יעידו במסגרת פרשת ההגנה" (עמ' 11, שורה 21). בדיון שלאחר מכן, שהתקיים ביום 27.3.18, העלו ב"כ הנאשמים טענת פסלות, בהסתמך, בין היתר, על ההחלטה שלא לאפשר לב"כ הנאשמת להשמיע את עדי האליבי, שהם עדי הגנה, בטרם תסתיים פרשת התביעה, וכך קבעתי (החל מעמ' 73 שורה 33 עד עמ' 74 שורה 10):

1. "ב"כ הנאשמים ביקשו היום לפסול אותי מלהמשיך ולשבת בתיק זה כאשר עיקר טיעוניהם וכפי שב"כ הנאשמת 1 אמרה בסוף דבריה "אני אבקש מביהמ"ש לאפשר לנו לקיים את הדברים כפי שאנחנו רואים לנכון ולפסול את עצמו אם זה לא מסתדר". ב"כ הנאשמת 1 סבורה שביהמ"ש צריך לקבל את עמדתה ואת טענותיה, ואם הוא לא מקבל זאת היא מבקשת לבחור לעצמה שופט נוח שיקבל את עמדתה ואת דבריה. אני רואה בחומרה טיעון זה של ב"כ הנאשמת 1.

2. ב"כ הנאשמת 1 התייחסה בין היתר להחלטות שניתנו על ידי שהם לא לרוחה וזאת כחלק מטענת הפסלות שלה. בפתח הדיון שהתקיים ביום 27.2.18 ושאלו זומנו עדי התביעה ופרשת התביעה נפתחה באותו יום, ביקשה ב"כ הנאשמת 1 "טענתי בדיון הקודם טענת אליבי ואמרתי שאשלים את הדיונים שלי. נמצאים איתי כאן עדי האליבי שלי, מדובר ב- 4 עדי אליבי קצרים. אני מוכנה להוכיח אותה היום. לפי החסד"פ זכותי להעמיד את טענת האליבי ולטעון אותה. יש לי כאן אליבי מוצק ומעין אליבי". ב"כ הנאשמת 1 שהעידה על עצמה שהיא 20 שנה עורכת דין לא ידעה שעדי הגנה מעידים אחרי פרשת התביעה ולא ידעה שלא הייתה צריכה להביא את אותם ארבעת עדי אליבי למתן עדות בפניי בטרם ישלים התובע הבאת ראיותיו. החלטה זו כנראה לא מצאה חן בעיניה, והיא מסתמכת עליה בין היתר בטענת הפסלות. גם עניין זה אני רואה בחומרה, שעה שאני מצפה מעורכי דין המופיעים בהליכים פליליים להכיר את סדר הדין הפלילי וחוסר היכרותה עניין זה, הביאה אותה לטעון טענה מופרכת של פסילת ביהמ"ש.

"...

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בהשלמת סיכומיה בעל-פה, מיום 9.11.20, טענה ב"כ הנאשמת כי "נתקלתי בקושי להביא את העדים האלה. מדובר בעדים שמחויבים למערכת וגם חוששים לעצמם... ניסיתי לזמן שניים מהם באמצעות ביהמ"ש ושניים מהם ניסיתי לזמן באמצעים שברשותי... עשיתי מבצע והבאתי 4 עדים, ובסופו של דבר, אני מבינה שזה לא סדר הדין, אבל מבחינתי זה היה הפעם שיכולתי להביא אותם בצורה מסודרת דרך מישהו שמכיר מישהו..."

103. בהמשך סיכומיה מסרה ב"כ הנאשמת 4 שמות, שהם לטענתה אלה שיעידו בנוגע לטענת האליבי של מרשתה, ואכן קיימת בתיק בית המשפט בקשה לזימון שניים מתוכם. הסגורית בחרה לזמן שניים מתוך הארבעה שלא דרך בית המשפט, שעה שהיה עליה להסתייע בדרכים החוקיות העומדות לרשותה, לשם זימון עדים. גם בנוגע לשתי העדות שביקשה לזמן באמצעות בית המשפט, הרי שעל אף שהיה לסגורית פרק זמן ארוך לזימון, היא בחרה לעשות זאת יום לפני הדיון שהיה קבוע ביום 19.2.20, ולפנים משורת הדין אפשרתי לה לזמן את העדים לדיון שהתקיים ביום 24.2.20, ואכן הגיעו עדי הגנה במועד זה, אך לטענתה אין מדובר בעדי אליבי. אין כל בטחון, שאכן מדובר באותם 4 אנשים שהגיעו בתחילת שמיעת הראיות בתיק לבית המשפט, ולא ברור הכיצד אותם עדים אמורים להעיד על כך, שהם למעשה ביצעו עבירות פליליות, עת נטלו מהנאשמת, אם אכן כך היו אמורים להעיד, את הקוד האישי והשתמשו בו. גם אם היו מעידים שאחרים עשו כך, אין כל בטחון שגם בעניין הנאשמת כך היה.

104. חומר הראיות הרב בתיק זה נבחן היטב על ידי, והכרעת דין מפורטת זו התייחסה למכלול הראיות, ולהשלכותיו על הנאשמים. לא שוכנעתי שב"כ הנאשמת נקטה בכל האמצעים העומדים לרשותה, בכדי לזמן את עדי האליבי, ולדאוג להופעתם בבית המשפט, והיא אף לא עתרה להוצאת צווי הבאה כנגד שתי העדות שזימנה באמצעות בית המשפט זמן קצר לפני הדיון, ולא הגיעו בשל כך. לא הוגשו לעיוני מסמכים וראיות כלשהן, בנוגע למאמצי הנאשמים לזמן את אותם עדים שלא הגיעו. מסקנתי היא, שאילו הסנגורים היו בטוחים שעדי האליבי יתמכו בגרסאות הנאשמים, היו פועלים להבאתם למתן עדות בפניי, ומשלא עשו כן – הדבר נובע מחששם, שמא הגעת העדים למתן עדות תפריד את גרסת הנאשמים.

טענת ההגנה מן הצדק

105. באי כוח הנאשמים ביקשו לזכות את הנאשמים בשל קיומה של "הגנה מן הצדק". לטענתם, מדובר ב-"התנהגות מצד הרשות העולה כדי 'רדיפה' ממש, והן בשל חורים, חללים ופגמים בפרשת התביעה,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מעל ומעבר ל"ספק סביר" הדרוש לצורך זיכוי, יחד עם פרשת הגנה", והם ביקשו לקבוע, שהנאשמים "הופללו בתיק זה בשל שורת אינטרסים ובעלי אינטרסים, ללא קשר לחקר האמת", וכי הושקעו בתיק זה עשרות ואף מאות אלפי שקלים מטעם המדינה, הן כדי להפליל את הנאשמים, והן כדי לשמר קריירות של חוקרים ובכירים במח"ש. עוד נטען ע"י ב"כ הנאשמים, שבתיק זה פעלו נגד הנאשמים וכי לכך "אין לו קשר לאמת ולראיות, יש לו קשר לגופי חקירה ש"לקחו צד" מראשית חקירה שלידתה בפשע וסופה בעוון, ועתה נחושים להרשיע בכל מחיר למרות התנפצות הראיות בעיקר כדי להציל את עצמם".

106. לדברי באי כוח הנאשמים, הרקע לפרשה זו הינו "שחיתות קשה מנשוא בתוך גורמי אכיפת החוק" וממי שאמונה להיות "ידיד בית המשפט", עורכת דין כרמית נעמן. לטענתם, מדובר בשחיתות המחלחלת לדרגים גבוהים ביותר של מי שאמון על ביטחון הציבור, וכי במקרה זה, נעשה שימוש באנשי מח"ש, שהוגדרו ע"י ההגנה כ"גוף חזק ובלתי מבוקר כמעט הכפוף לפרקליט המדינה", להפללת הנאשמים, שהם צד במשפט מול לקוח של עו"ד כרמית נעמן. לדבריהם, השחיתות כמעט והצליחה להתקיים "מתחת לרדאר" אך לא היא.

107. באי כוח הנאשמים טענו, שלא יעלה על הדעת כי ההתייחסות לתיק זה תהא תוך התעלמות מ"קביעותיו החמורות של הנב"ס", והחלטתו צורפה לסיכומיהם. באי כוח הנאשמים הפנו לסעיפים 17-18 להחלטה, שם מצוטט מכתבה של עו"ד כרמית נעמן (נ/33), המייצגת בתיק האזרחי את עציון אביטל נגד הנאשמים, ולטעמם מר אביטל הוא ה"רוח החיה" מאחורי תיק מח"ש, ובין היתר נכתב במכתב זה: "אני שבה ומבקשת את היענותכם ועזרתכם ע"י העתקי החקירות כמפורט לעיל ע"מ שאוכל להמשיך במרדף אחר הצדק שמנהל מרשי אחר התובעים (ולצערנו אף כנגד ביהמ"ש!) נשמח לקבל החומרים לפני דיון ההוכחות הקרוב שנקבע ליום 26/12/16 ככל שניתן" (נ/33). ב"כ הנאשמים ציטטו את החלטת השופט רוזן בסעיף 18: "מקרא דברים אלו מעלה תחושה לא נוחה כי הרשות, שכלל כוחותיה וסמכויותיה נועדו לאכיפת החוק, מסייעת בדרך של העברת תוצרי חקירה, שהושגו מכוח אותן סמכויות, לצד אחד בסכסוך, באופן שעלול לפגוע בשני ההליכים המשפטיים שמתנהלים נגד מרשתת, הן הפלילי והן האזרחי, ושעומד בניגוד לרוח ולהוראות ההנחיה". באי כוח הנאשמים הפנו גם לסוף ההחלטה של השופט רוזן, שם נכתב "דרך הגשת כתב האישום ופרסומו באמצעי התקשורת באופן שהגב' מירה כרסנטי למדה על הגשתו כאחד האדם וללא שתינתן לה כל אפשרות לטעון כנגד פרסומו או להגיב גרמה לה נזק", תוך שציטטו: "מהתייחסותו של עו"ד כרמל עולה כי אכן נפלה תקלה בכך שעותק מכתב האישום נגד מרשתת הועבר לדוברות משרד המשפטים והופץ לכלי התקשורת השונים בטרם הגיע לידי מרשתת".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

108. באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו "גם במח"ש טרחו לאחר לחצים אלו מצד הנב"ם להתנצל על הדרך
הלא ראויה בה פעלו בעת הגשת כתב אישום זה ודיברורו (רצ"ב, נ/35), התנצלות שכמובן הגב' מיכל
פרייסמן ממח"ש בעדותה ניסתה להתנער ממנה בדיון בפני כב' מותב זה באופן מגושם ובכך "לרצות"
הן את דרישת הנב"ם והן את עצמה, שכן גם אנשי מח"ש עתידים בקרוב לתת את הדין, ובתיק זה
כבר מזמן איבדו את היכולת להתנהל באופן ענייני". עוד נטען "רצ"ב בעניין זה גם אישור חריג מאין
כמוהו מאת פרקליט המדינה לאפשר לעו"ד מיטל ר. יצחקי טולדנו בשם הגב' מירה כרסנטי לתבוע
אישית את הפרקליטים אורי כרמל, משה סעדה ומיכל פרייסמן ממח"ש על עוולות שפעלו במסגרת
תפקידם בתיק זה, למרות שהמדובר הוא בפרקליטים אשר פעלו לכאורה במסגרת תפקידם ומשכך
לא ניתן כביכול לתבעם אישית בגין נזקים שנגרמו, האישור לתביעה כאמור יכול להינתן רק כאשר
יש חשש לפעילות שביצעו במזיד (!), ולכן, התעלמות ממהלך חריג זה, שנעשה ע"י פרקליט המדינה
דאז שי ניצן, והתנהגות כאילו "לא היו הדברים מעולם" בניסיון לחפות על מח"ש היא עניין ציבורי
עם השלכות רוחביות אשר מן הראוי שייפתר ויטופל כבר כאן בבואו לפני כב' בימ"ש השלום".

109. באי כוח הנאשמים הוסיפו וטענו, "לא ניתן להגיש את החלטת הנב"ם כראיה אך ניתן וראוי להגישה
ולהשתמש בה כחומר רקע להבנת המהלכים שקדמו להגשת כתב האישום ולחקירה ולכן ניתן אף
ניתן להשתמש בהחלטה ובתכנה וכן בתגובת עו"ד אורי כרמל המובאת שם בשם מח"ש ועובדה
שטענות ההגנה שטענו הן כרמל והן פרייסמן בשם מח"ש נדחו ע"י הנב"ם, שזו עובדה שקשה
ובלתי אפשרי להתעלם ממנה, בין אם המסמך משמש כראיה ובין אם משמש כחומר רקע להבנת
המהלכים בעניין זה".

110. באי כוח הנאשמים התייחסו גם לסיכומי ב"כ המאשימה, כשלדבריהם "... והוגשו 192 עמודים של
סיכומי "חוסר ביטחון" כמוהם כבר מזמן לא נראה בבתי המשפט, והכל כי למרבה הצער, נחשפה
עורכת דין, גב' כרמית נעמן, עורכת דין במשרד בנהריה בשם ברלינר נעמן, אשר עושה שימוש
ברשויות החוק, במקרה זה מח"ש, במשאבי רשויות החוק בסכומים של עשרות אלפי שקלים, ובעצם
"מנהלת" בשלט רחוק את מח"ש בתיק זה".

111. באי כוח הנאשמים הפנו לפנייתה של עו"ד כרמית נעמן לקרנית ויין (נ/19, החל משורה 5): "לגבי
המסמכים הקודמים שהעברתי שימי לב שדוריה הבת של מירה שילמה עבור המצאת התיק של צו
הירושה של אחיה של אדית ביום 7/5/14 שם יכלו לקבל דוגמאות חתימה של המנוחה אדית שהיא זו
שביקשה את הצו ימים מאוחר יותר הם הגישו את הבקשה לקים צוואה עם הצוואה המזויפת סביר
כי גם את תעודת הפטירה שצריך לצרף הם הפיקו לאחר ה7 לחודש (אלא אם יש להם מישהו במשרד
הפנים) כי סביר שהם הציגו את הצוואה המזויפת כדי לקבל את תעודת הפטירה השאלות: מדוע

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בכלל הם ביקשו את המסמכים הצו ניתן ב2011? אם הצוואה של אדית עליה הם מסתמכים היא מספטמבר 2013 מדוע באותו יום לא הגישו את הבקשה לקיום צוואה" - לדברי באי כוח הנאשמים "בתוך המלל הזה בו ניכרת בבירור "הנחיה" של החוקרת בוצעה בדיקה שטחית ביותר לגבי מה יכלה לקבל מירה באותו יום, וכמובן ששוב, לא נבדקה האפשרות שהמסמך מקור א/1 בקשה של אדית איתן לצו ירושת אחיה המנוח דב ברטהולד אינזלר ז"ל קודם כל לא בטוח שהיה בתיק לעיון ודבר שני מסמך מקורי ודאי לא היה שם, ומסמך זה הינו נגיש בצו שיפוטי בלבד ובאישור הרשם, ולא תואם כלל את הגרר הנמוכה ששולמה בכרטיס אשראי אשר מקנה זכות עיון בסיסית ולא ניתן כלל להגיע למסמכים אלה בדרך זו. כמובן, שוב, דבריה של נעמן מתקבלים כאמת צרופה ללא כל בדיקה. בדיקה קצת פחות מגמתית היתה מעלה מיד כי לא היתה כל גישה למסמך המקור המסומן א'1 ונטען כבסיס לזיוף חתימת המנוחה".

112. באי כוח הנאשמים טענו כי "לידת כתב האישום הזה תחילתה בעוון וסופה בפשעים ועבירות פליליות ממש".

113. בתגובתה לבקשת הנאשם 2 מלפני ימים אחדים, לזימון עד נוסף בטרם מתן הכרעת הדין, חזרה ב"כ הנאשמת 1 על טיעוניה הנ"ל.

דיון והכרעה בטענה:

114. בהחלטתי בעניין פסלותי מלהמשיך ולדון בתיק זה, התייחסתי גם לטענת ההגנה מן הצדק, וכך קבעתי (עמ' 74, שורות 20-30 ועמ' 75 שורות 8-11):

"4. בעניין טענת ההגנה מן הצדק, העלתה ב"כ הנאשמת 1 בבקשתה בכתב מיום 21.3.18 "בקשה לדחיית מועד הדיון וכן ראשית טיעון בעניין ההגנה מן הצדק". לא ברור לי מדוע ב"כ הנאשמת 1 לא טענה טענות הגנה מן הצדק והסתפקה בראשית טיעון. מעבר לכך, הטענה מופנית להחלטת כב' השופט דוד רוזן בעניין התנהלות מח"ש ואינני מוצא כי יש להפסיק כעת את המשפט בכדי להחליט בטענת ההגנה מן הצדק, שלמעשה לא הועלתה. עיון באותה בקשה ובמסמכים שצורפו אליה מעלים טענות של הסנגוריה כנגד התנהלות מח"ש, ומאחר ומדובר בטענות שיש להוכיח ולהביא עדים בעניינם, וכן להראות קיומו של קשר בין אותן טענות ובין כתב האישום שהוגש בעניינו, וכן להראות שהגנת הנאשמים קופחה וכן להוכיח את כל יתר דרישות הפסיקה והחוק בעניין טענת ההגנה מן הצדק, אינני מחליט כעת בטענה זו, וזכותם של הסנגורים להעלותה בתום פרשת התביעה וכן במהלך פרשת ההגנה או בסיומה והכל כפי ראות עיניהם."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המשכתי וקבעתי באותה החלטה:

7. בקשת הפסלות שהועלתה היום עניינה למעשה בבחירת שופט נוח להגנה ולא שמעתי כל טענה שיש בה להצדיק היענות לבקשה. אינני מכיר את הנאשמים, ואינני מכיר את ב"כ הנאשמת 1 וגם ב"כ הנאשם 2 לא הופיע בפניי רבות. אין לי כל עמדה בתיק ואין כל חשש למשוא פנים ולמעשה אין כל סיבה שתצדיק את פסילתי, על כן אני דוחה את הבקשה"

115. טענת ההגנה מן הצדק של הנאשמים מתבססת בעיקרה על החלטת הנבתי"ם – הנאשמים קובלים על כך, שעניין הגשת כתב האישום כנגד הנאשמים, ובעיקר הנאשמת 1, שהייתה שוטרית באותו מועד, פורסם בתקשורת עוד בטרם ייוודע הדבר לנאשמים עצמם, והוסיפו שהדבר גרם להם לנזק. עוד נטען שמח"ש שיתפו פעולה עם עו"ד כרמית נעמן, ומסרו לה חומרים, ואף קיבלו ממנה חומרים ובקשות, על כן דעתם הייתה מושפעת ממנה, וכך גם החקירה. מטעמים אלה, ומיתר הטעמים שפורטו על ידם, הוגשה תביעה אזרחית כנגד מח"ש וחלק מחוקריה, כולל עו"ד מיכל פרייסמן, שהעידה בפניי בתיק זה, וכפי שהתייחסתי לעיל – התביעה הוגשה על סך של 500,000 ₪, וסופו של דבר הוגש הסדר בין הצדדים לתשלום סך של 30,000 ₪. השאלה היחידה שיש להחליט בה בעניין פרסום כתב האישום, וכן בכל הקשור לעו"ד כרמית נעמן, היא האם עניינים אלה זה גרמו עיוות דין לנאשמים, והאם היה בכך כדי לפגוע בהגנתם, והתשובה לכך היא בהחלט שלילית – כתב האישום פורסם לאחר תום החקירה, ועם הגשתו, וגם אם נגרמו לנאשמים נזקים בשל פרסום כתב האישום בתקשורת בטרם הם יודעו על כך, הרי שאין לפרסום זה כל קשר להגנת הנאשמים. בנוסף – ההתנהלות של עו"ד כרמית נעמן עם חוקרי מח"ש, מתארת פניות והערות של אותה עורכת-דין לחוקרים, לחקור ולבדוק. אכן אין לאפשר לגורם כלשהו להתערב בעבודת החוקרים, ועליהם לעבוד במקצועיות ובהגינות מקצועית, אך לא מצאתי שיש בפניותיה של עו"ד נעמן כדי לפגוע פגיעה כלשהי בהגנת הנאשמים. במהלך ניהול תיק זה נשמעו בפניי עדים רבים, והוגשו מוצגים וראיות, והרושם שקיבלתי, שהחקירה נוהלה באופן מקצועי, הגון ומהימן, ואני דוחה את הטענות לפיו חוקרי מח"ש פעלו ממניעים פסולים כלשהם, כנגד הנאשמים.

פגם או פסול בכתב האישום:

116. ב"כ הנאשם 2 טען ביום 24.2.20 לפגם או פסול בכתב האישום, ולהלן הטענה וההחלטה בה (פרוטוקול מיום 24.2.20 עמ' 421-420):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ב"כ הנאשם 2

אני טוען לפגם או פסול בכתב האישום.

ב"כ המאשימה

ראשית, ברמה הפרוצדורלית, לפי החוק טענה מקדמית מותר לטעון בכל שלב במשפט, למעט שתי טענות שצריך לטעון אותן בהזדמנות הראשונה, אחת מהן היא פגם או פסול בכתב האישום. אזכיר שאנו ביום האחרון של המשפט ולכן צריך לדחות את הטענה על הסף. ...

החלטה

בנוגע לטענת ב"כ הנאשם 2 לפגם או פסול בכתב האישום, סעיף 151 לחסד"פ קובע מפורשות שטענה זו יש להעלות בתחילת המשפט, אלא אם בית המשפט הרשה לעשות זאת בשלב מאוחר יותר. אינני מרשה העלאת הטענה בשלב מאוחר יותר, משלא שמעתי כל נימוק שיש בו כדי להצדיק זאת, אך יחד עם זאת הסנגור רשאי להתייחס לעניין זה בסיכומיו.

"...

117. ב"כ הנאשמים טוענים, כי התנהלות חוקרי מח"ש, כפי שתוארה על ידם, והובאה על ידי בהרחבה לעיל, מצדיקה קבלת הטענה של הגנה מן הצדק, וכן מצדיקה קביעה שמדובר בפגם או בפסול בכתב האישום. כפי שפירטתי לעיל, בכל טענות הסנגורים לא מצאתי ולו נימוק אחד ממנו עולה, שאכן נגרם עיוות דין למי מהנאשמים, ולא מצאתי נימוק לכך שהגנתם נפגעה פגיעה כלשהי, על אף התערבותה של עו"ד כרמית נעמן, ולא מצאתי שחוקרי מח"ש פעלו באופן אישי נגד מי מהנאשמים. טיעוניהם של הסנגורים הנ"ל נובעים מכך, שמעשיהם הפליליים של הנאשמים התגלו, למרות שהם עשו הכל בכדי להסתירם, כולל "גיוס" עדות לצוואה, והדרך היחידה אותה מצאו לשם התגוננות מפני מעשיהם הפליליים הייתה להטיל דופי ורפש בחוקרי מח"ש, בתקווה שמרפש זה יעלה אותו ספק סביר לו הם זקוקים בכדי לצאת מהתסבוכת המשפטית בה הם מצויים.

118. מסקנתי היא, שאין כל פגם או פסול בכתב האישום, אלא להפך – מדובר בכתב אישום, שטעמים של צדק חייבו את הגשתו, וכעולה מהכרעת דין זו, מעשיהם של הנאשמים המתוארים בכתב האישום, הוכחו מעבר לכל ספק סביר. סוף דבר – אני דוחה את טיעון הסנגורים לקיומה של הגנה מן הצדק, ואני דוחה את טיעוניהם בדבר קיומו של פגם או פסול בכתב האישום.

הימנעות מהבאת ראיות רלבנטיות

119. כלל ידוע משכבר הימים, שבהעדר הסבר סביר, אי הבאת ראיה רלבנטית פועלת נגד הנמנע מהבאתה, וככל שהראיה שלא הובאה היא חשובה ומשמעותית יותר - כך המסקנות לחובת זה שנמנע מלהביאה הן מרחיקות לכת יותר, וכלשון השופט קדמי, בספרו: על הראיות, חלק שלישי, עמ' 1648:

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 **"... כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה שמעמידים בעל דין בחזקתו**
2 **שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה**
3 **שהיא בהישג ידו ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה**
4 **היתה פועלת נגדו... וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט**
5 **להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר, נגד מי שנמנע**
6 **מהצגתה".**

7
8 בית המשפט העליון, בתיק ע"פ 437/82 אבו נ' **מדינת ישראל** לז(2) 85, קבע, כי הימנעות מהזמנת עד
9 הגנה למתן עדות בבית המשפט, שעה שהבאתו לעדות הייתה אמורה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה
10 לפיה אילו הגיע העד להעיד, עדותו הייתה מחזקת דווקא את הגרסה המפלילה.

11
12 120. בתיק זה נמנעו הנאשמים מלזמן את עדי האליבי שלהם, בכך שלא נקטו בכל צעד ממשי בכדי לוודא
13 שאותם עדים יגיעו לבית המשפט, מלבד מילים כלליות ובלתי מבוססות שנטענו ע"י הסנגורים במהלך
14 ניהול המשפט ובסיכומיהם, ושאינם נתמכים בראיות כלל. הסנגורים נמנעו מלזמן את עדי האליבי
15 באמצעות בית המשפט, וכאשר זומנו שתי עדות – הדבר נעשה יום לפני הדיון, ומשלא הופיעו, נמנעו
16 הסנגורים מלבקש להוציא נגדם צווי הבאה. גם לדיון האחרון, שנקבע לפני משורת הדין, בכדי לאפשר
17 לסנגורים לזמן עדי הגנה, לא זומנו אותם עדי אליבי באמצעות בית המשפט, ולא הוגשה כל ראיה שיש
18 בה כדי להראות, שהסנגורים ניסו לזמן את עדי האליבי או את יתר עדי ההגנה שטענו להם במהלך
19 ניהול המשפט.

20
21 121. הנאשמת טענה כי **"הקוד הסודי שלי הסתובב ביחידה אצל כל אחד"** (עמ' 232 שורות 31-30), לאחר
22 שהמפקדת שלה איימה עליה באומרה **"אם אני לא אשתף פעולה ואתן את הקוד שלי לשוטרים היא**
23 **תמרר לי את החיים"** (עמ' 233, שורות 2-3). הנאשמת הוסיפה וטענה, שהיא הגישה על כך קבילה, ואף
24 שכרה את שירותיו של עורך דין, שהגיע עימה לפגישה במשטרה (עמ' 233, שורה 1), והוסיפה כי אותו
25 עורך דין ששכרה **"יבוא להעיד כאן"** (עמ' 233, שורה 1). הנאשמת אמרה עוד **"הנציגה של נציב קבילות**
26 **השוטרים, אמרה לי שאת לא שייכת ליחידה, אסור לשוטרים להגיד לי שלום, השוטרים פחדים**
27 **פחד מוות. הם גם יבואו להעיד פה"** (עמ' 233 שורות 20-19).

28
29 איש מאותם עדים שהנאשמת **"הבטיחה"** כי יגיעו למתן עדות בבית המשפט, כולל עורך הדין שהנאשמת
30 טענה כי סייע לה בקבילה, לא הגיע, ואף לא זומן באמצעות בית המשפט, ואין כל ראיה לניסיונות
31 לזמנם באמצעים אחרים. בנוסף – אין כל ראיה בנוגע לקיומה של אותה **"קבילה"** שהנאשמת הזכירה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

122. הנאשמת טענה עוד, שבמעמד בו הביאה רונית את הצוואה לביתה, ומסרה אותה לנאשמת, היו עדים נוספים, וכדברי הנאשמת "והם יבואו להעיד שהם ראו איך אני קיבלתי. יש לי כ"כ הרבה עדים שראו את זה. יש לי עובדים אצלי בבית שמטפלים בי ובבן שלי, אני לא חיה לבד. יש אנשים מישראל וגם מחו"ל. רק צריך להביא אותם פשוט" (עמ' 234, שורות 17-19). אמנם העידה מטעם ההגנה גב' יפה נפתלי, שטענה שהייתה עדה למעמד הבאת הצוואה ע"י רונית, ואולם קבעתי בהכרעת דין זו, שאינני נותן כל אימון בעדותה, ודחיתי את דבריה בשל חוסר מהימנותם.

123. בחקירתה השניה (ת/25) תיארה הנאשמת קיומן של הסכמות בינה ובין רונית, בנוגע למכירת דירת רונית לנאשמת, בכדי לכסות את חובותיה, וכשנשאלה אם היא בטוחה בדבריה ענתה "בטוחה במיליון אחוז, הכל חתום ומתועד. התיק נמצא אצל עו"ד ברבי והכל מתועד. אני אביא לך את כל התיק" (ת/25, שורות 53-54) – ושוב, הנאשמת לא הציגה את התיק בבית המשפט, ועו"ד ברבי לא זומן כלל להעיד.

124. מכל הנ"ל עולה, שהנאשמים נמנעו מלהביא למתן עדות בבית המשפט, עדים חיוניים לתמיכה בטענותיהם ובגרסאותיהם, וזאת מבלי שיימסר כל הסבר, סביר או לא סביר, להימנעותם זו, על כן החזקות שנקבעו בפסיקה, לפיהן הימנעות מהבאת עד חיוני, ללא כל הסבר סביר, פועלת כנגד הצד שנמנע מלהביאו, ויוצרת הנחה לפיה אילו הובא העד, הוא היה מפריק את גרסת הצד שהביאו, ומחזק את גרסת הצד שכנגד – חזקות אלה מתקיימות בתיק זה, וכך אני קובע.

גרסאות כבושות של הנאשמים ועדיהם

125. בהכרעת דין זו התייחסתי לגרסאות כבושות שהועלו ע"י הנאשמים ו/או עדיהם, ולא אחזור על כך כעת. העלאת גרסאות כבושות, בין אם מדובר בגרסה עובדתית חילופית, ובין אם מדובר בטענה שאינו זוכר את המקרה עליו נשאל – מעלה תהיות, שמא מדובר ברצונו של הנאשם "לעדכן" את גרסתו או "להתאימה" למארג הראיות בתיק, אליו נחשף במהלך פרשת התביעה, או ברצונם של הנאשמים ואולי העדים, "לתקן" את גרסתם שנאמרה בחקירותיהם. משקלה של עדות כבושה הוא משקל קטן ביותר, אם בכלל, וכפי שפירטתי בהכרעת דין זו, לא מצאתי כל הסבר סביר לכבישת העדויות ולחשיפתם בזמן מאוחר יותר, כגון במהלך עדותם בבית המשפט, על כן אני לא נותן כל משקל לעדויות הכבושות אליהן התייחסתי בנימוקי הכרעת דין זו.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שקרי הנאשמים ומשמעותם הראייתית

126. בנימוקי הכרעת דין זו התייחסתי גם לשקרי הנאשמים בעניינים שונים, הן במהלך חקירותיהם במח"ש, והן בעדויותיהם בבית המשפט. בית המשפט העליון התייחס פעמים רבות לסוגיית שקרי נאשמים, ודי אם אזכיר את ההלכה שנקבעה לפני כארבעה עשורים, בתיק ע"פ 501/81, 610 אבו-חצירה ואח' נ' מדינת ישראל, בעמ' 147 :

"... הלכה היא, שכאשר "הוכחו עובדות המסבכות את הנאשם במעשה העבירה, ויוצרות לכאורה ראיה לחובתו, והנאשם אינו מנסה כלל להמציא הסבר מצדו לעובדות שהוכחו, או שהוא בודה מלבו דברים שאין להם שחר, רשאי בית-המשפט, בתנאים מסוימים, לקבוע על סמך זה את אשמת הנאשם".

מספר שנים לפני פרשת אבו חצירה הנ"ל, התייחס בית המשפט העליון לשקרי נאשמים בחקירותיהם, וזאת בתיק ע"פ 161/72 סרסור ואח' נ' מ"י, פ"ד כח(2) 203, 220, שם נקבעו ארבעה תנאים, שבהתקיימם, יוכלו שקרי נאשמים בחקירתם לשמש כסיוע לראיות, ובהמשך התווסף תנאי חמישי, בתיק ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מ"י, פ"ד לה(4) 109 – להלן התנאים :

(א) השקר יהיה מהותי ולא בעניין פטוט ערך.

(ב) שקר המוכח בראיות עצמאיות.

(ג) שקר ברור וחד משמעי.

(ד) שקר המכוון להכשיל חקירה ולהטעות את בית המשפט.

(ה) השקר קשור לעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת שאינה רלוונטית לצורך בחינת האשמה.

לשקרי הנאשמים התייחסתי בנימוקי הכרעת דין זו, במקומות הרלבנטיים לכך, ואין צורך שאבחן אחד לאחד את התנאים המובילים לקביעה, ששקרי הנאשמים ישמשו כסיוע, וזאת מאחר ובתיק זה אין דרישה לסיוע. יחד עם זאת, הצטברותם של שקרי הנאשמים, עליהם עמדתי, כאמור, לעיל, משמיט את הקרקע תחת הגנתם.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

סוף דבר – אישום ראשון

127. הנאשמים עשו עליו רושם גרוע, והם לא בחלו בשימוש בכל אמצעי, בכדי להביא לחילוצם מהתסבוכת הפלילית שנכנסו אליה, והמפורטת בכתב האישום.

128. ההגנה נמנעה מלהציג ראיות ולהעיד עדים חיוניים, עליהם הצהירו הנאשמים שיגיעו ויעידו, וזאת מבלי ליתן כל הסבר סביר או הסבר כלשהו להימנעות זו. הצהרות הנאשמים במהלך עדויותיהם, לפיהן יגיעו עדים רבים להוכיח את דבריהם, הן הצהרות בעלמא, וכל מטרתם היא לנסות וליתן נופך של מהימנות לשקריהם.

129. הנאשמים כבשו גרסאות שונות, כולל בעניינים שבלב המחלוקת, וההסברים לכך היו בלתי סבירים ואני דוחה אותם על הסף.

130. הנאשמים אף הטילו דופי בחוקרי מח"ש, וניסו להעצים את אירוע פרסום כתב האישום בטרם יגיע לנאשמת, וכן להעצים את הקשר שהיה בין עו"ד כרמית נעמן לחוקרים, והכל משלא מצאו כל דרך ראייתית להתמודד עם שלל הראיות המפלילות נגדם. ניסיונותיהם הנ"ל של הנאשמים נכשלו, ומארג הראיות שהוצג בכל הנוגע לאישום הראשון מוביל למסקנה אחת ויחידה, והיא שהנאשמת 1 ביצעה את כל העבירות המיוחסות לה באישום הראשון, והנאשם 2 ביצע עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעות דבר בנסיבות מחמירות וכן עבירה של שימוש במסמך מזויף, ואני מזכה אותו, מחמת הספק, מביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות, והכל כפי שיפורט להלן:

(א) זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, עבירה על סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, וזו לשונו:

"418. המזייף מסמך, דינו - מאסר שנה; זייף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, דינו - מאסר שלוש שנים; ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים."

הוכח כנדרש שהנאשמים, או מי מטעמם, זייפו את צוואת המנוחה, וזאת בכוונה לקבל את ירושתה, והכל בנסיבות מחמירות המתבטאות בשווי הרכוש, הכולל דירה וכספים, וכן בתחכום המעשים בהם עירבו גורמים נוספים לצורך מעשי הזיוף, כולל שתי עדות. על כן הנני מרשיע את שני הנאשמים בביצוע עבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1

2

(ב) שימוש במסמך מזויף, עבירה על סעיף 420 לחוק העונשין, וזו לשונו:

3

"המגיש או מנפק מסמך מזויף או משתמש בו בדרך אחרת, בידעו שהוא

4

מזויף, דינו כדין מזייף המסמך."

5

6

הוכח כנדרש שהנאשמים השתמשו בצוואה המזויפת, עת הגישו אותה לרשמת לענייני ירושה,

7

ביודעם שמדובר בצוואה מזויפת, על כן הנני מרשיע את שני הנאשמים בביצוע עבירה של שימוש

8

במסמך מזויף.

9

10

11

12

(ג) נאשמת 1 בלבד: קבלת דבר במרמה, עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין, וזו לשונו:

13

"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה

14

בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים"

15

16

17

סעיף 414 לחוק, שהוא סעיף ההגדות לעבירה זו, קובע:

18

19

"בסימן זה -

20

"דבר" - מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה;

21

"מרמה" - טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת

22

בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה

23

אמת או שאינו מאמין שהיא אמת; ו"לרמות" - להביא אדם

24

במרמה לידי מעשה או מחדל;"

25

26

בית המשפט העליון התייחס בפסקי דין רבים לעבירה זו, ובין היתר נקבע בתיק ע"פ 752/90 ברזל נ'

27

מ"י, מו(2) 539 :

28

"הפסד למרומה יכול שיתבטא רק בעצם הפגיעה שנפגע בחופש שיקול הדעת

29

וההכרעה שלו, כתוצאה מן המרמה. שכן האינטרס החברתי עליו באה עבירת

30

המרמה להגן הוא חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה.

31

פגיעה בחופש זה אשר באה כתוצאה ממעשה המרמה, ואשר הביאה למרמה יתרון

32

או הישג, הם שעומדים ביסודותיה של העבירה שבסעיף 415 לחוק (ראה מאמרו

33

של ד"ר ד' ביין, "האינטרס החברתי המוגן באמצעות עבירת המרמה", הפרקליט,

34

כ"ו (תש"ל) עמ' 85".

35

36

37

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

היסוד העובדתי של העבירה:

קבלת דבר במרמה היא עבירה "תוצאתית", ולה שני יסודות עובדתיים: האחד, הוא "מרמה", שמשמעותו הצגת טענות כוזבות, והשני – "קבלת דבר", כולל "טובת הנאה".

הנאשמת קיבלה במרמה את הסכמתן של רונית ובתה אתי, לחתום כעדות על הצוואה, שלא בנוכחות המורישה, תוך שהציגה בפניהם שמדובר בחברה של אימה ז"ל, שהחליטה להוריש לה ולאחיה את כל רכושה וכספיה.

הקשר הסיבתי – "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל":

כתוצאה מדבריה של הנאשמת אל רונית ובתה אתי, היא הביאה אותם לכדי חתימה על צוואה, כעדות על כך שהמנוחה חתמה בפניהם על צוואתה, שעה שהמנוחה לא נכחה כלל באותו מעמד.

לאור הנ"ל, הנני מרשיע את הנאשמת 1 בביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה.

(ד) נאשמת 1 בלבד: פגיעה בפרטיות, עבירה על סעיף 2(7) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, וזו לשון הסעיפים:

2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:
(7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם;

5. הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף 2(1),
(3) עד (7) ו-(9) עד (11), דינו - מאסר 5 שנים."

הוכח כנדרש, שהנאשמת 1, ובמסגרת עבודתה כשוטרת, הייתה בעלת קוד מסוף אישי, באמצעותו יכולה, כמו כל שוטר שיש לו קוד, לבצע בדיקות שונות במסוף המחשב המשטרתי, כאשר מדובר בקוד אישי ואסור להעברה. הנאשמת ערכה בדיקות, לצרכיה האישיים, במאגר הנתונים שבמערכת המחשב המשטרתי, בנוגע לגבי רות גלסברג, וכן בנוגע לגבי אדית איתן, על כן הנני מרשיע את הנאשמת 1 בביצוע שתי עבירות של פגיעה בפרטיות.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בנוגע לנאשם 2 – אמנם הוכח בפניי, שהנאשם 2 החזיק בתוכנת "אגרון" ללא סמכות לעשות כן, ואף השתמש בה בזמן כלשהו, אך נותר בליבי ספק, שמא השימוש שעשה בתוכנה זו אינו קשור לכל המפורט בתיק זה.

בנוסף – אמנם הוכח בפניי, שכאשר שוחחה הנאשמת 1 עם אחיה, הנאשם 2, בטלפון, היא ערכה בדיקות במאגר הנתונים שבמערכת המשטרתית, בנוגע לגבי רות גלסברג, אך עולה ספק אם ניתן לייחס לנאשם 2 עבירה של פגיעה בפרטיות בשל כך, מכוח דיני השותפות, שגם לא יוחסו לו בכתב האישום, על כן הנני מזכה את הנאשם 2, מביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות, וזאת מחמת הספק.

(ה) נאשמת 1 בלבד: הפרת אמונים, עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין (שתי עבירות), וזו לשון הסעיף:

"284. עובד הציבור העושה במילוי תפקידו מעשה מרמה או הפרת אמונים הפוגע בציבור, אף אם לא היה במעשה משום עבירה אילו נעשה כנגד יחיד, דינו - מאסר שלוש שנים."

בית המשפט העליון התייחס לעבירה זו בפסקי דין רבים, ודי אם אזכיר את דנ"פ 1397/03 מדינת ישראל נ' שמעון שבס, פ"ד נט(4) 385 (2004):

"כחוט השני עוברת בפסיקתו של בית המשפט העליון התפיסה כי האיסור הפלילי על הפרת אמונים בא לשמור על שלושה ערכים מוגנים. הערך הראשון הינו אמון הציבור בעובדי הציבור. הערך השני הינו טוהר המידות של פקיד הציבור. הערך השלישי הינו אינטרס הציבור, עליו מופקד עובד הציבור. עמדתי על שלושה ערכים אלה באחת הפרשות בציני:

"יש לקבוע נורמות וסטנדרטים, שיבטיחו, כי האינטרס הציבורי (עליו מופקד עובד הציבור) יוגשם הלכה למעשה, וכי אמון הציבור, בכך שהחלטות עובד הציבור הן ענייניות ונעשות ביושר ובהגינות, יובטח"

ובפרשה אחרת ציינתי:

"איסור זה נועד להבטיח התנהגות ראויה של עובדי הציבור... הוא בא לשם שמירה על טוהר המידות של עובדי הציבור... הוא מכון לשמור על 'אמון הציבור במערכת השלטונית'..."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1
2 אין ספק, ששוטר הוא עובד ציבור, וכל עובד ציבור חייב להפעיל את סמכויותיו רק בגדר מסגרת
3 האימון כלפי המדינה, ואל לו לחרוג ממסגרת זו לכל מטרה שהיא. הסמכויות שהוענקו לעובד
4 הציבור מקנות לו כוחות בהפעלת אותן סמכויות, וכל חריגה ממסגרת הסמכויות עלולה להביא את
5 עובד הציבור לכדי ניצול לרעה את הכוח שניתן לו. בפרשת שמעון שבס שאוזכרה על ידי דלעיל,
6 נקבע עוד :

7 **"מכאן מסקנתנו כי הדיבור "מעשה הפרת אמונים הפוגע בציבור" משמעותו**
8 **– לעניין התנהגות שיש בה ניגוד עניינים – אותו ניגוד עניינים המביא לפגיעה**
9 **מהותית באינטרס המוגן על ידי האיסור הפלילי של הפרת אמונים. נמצא, כי**
10 **ניגוד עניינים מקיים את היסוד העובדתי של "הפרת אמונים" אם ניגוד**
11 **העניינים פוגע פגיעה מהותית באמון הציבור בעובדי הציבור, או בטוהר**
12 **המידות של עובדי הציבור או בתקינות פעולת המינהל הציבורי"**

13
14 עוד נקבע באותה פרשה :

15 **"האיסור לניגוד עניינים, כשלעצמו, אינו עשוי מקשה אחת, הוא חובק סוגים**
16 **שונים של ניגודי עניינים, הנבדלים זה מזה מבחינת טיב האינטרסים**
17 **הנוגדים, מבחינת עוצמת השחיתות שבניגוד האינטרסים ומבחינת עוצמת**
18 **הפגיעה באמון הציבור" (פרשת מרקדו, עמ' 502). אכן, לא כל ניגוד עניינים**
19 **גורר אחריו פגיעה מהותית באינטרס המוגן. זו תלויה במהותו ובאופיו של**
20 **ניגוד העניינים. בהקשר זה יש להתחשב, בין השאר, בעוצמת ניגוד העניינים ;**
21 **במידת הסטייה מהשורה, אם היתה כזו; במעמדו של עובד הציבור**
22 **בהיררכיה הציבורית ובהשפעת פעולותיו על עובדי מדינה והציבור. נעמוד**
23 **בקצרה על היבטים אלה. אין הם רשימה סגורה, והם לא באו אלא להצביע על**
24 **נסיבות טיפוסיות שיש בהן כדי להשליך על קיומה של פגיעה מהותית**
25 **באינטרס המוגן, שעה שעובד הציבור פועל בניגוד עניינים"**

26
27
28 בחינת יסודות עבירת הפרת האמונים, כפי שנקבע בפרשת שמעון שבס הנ"ל, מובילה למסקנה אחת
29 ויחידה, לפיה כל יסודות העבירה התקיימו בעניינה של הנאשמת. אמנם לא כל ניגוד עניינים גורר אחריו
30 פגיעה מהותית באינטרס המוגן, וכי יש לבחון את מהותו ואופיו של ניגוד העניינים, בין היתר, באמצעות
31 בחינת עוצמתו, מידת הסטייה מהשורה, מעמדו של עובד הציבור בהיררכיה הציבורית והשפעת
32 פעולותיו על עובדי המדינה והציבור. אך בעניינה של הנאשמת הוכח כנדרש, שהיא פעלה בניגוד לכללים,
33 וסטתה באופן חמור מהשורה, עת הוציאה מהמערכות המשטרתיות, פרטים אודות גב' רות גלסברג וגב'
34 אידית איתן, וזאת לצרכיה הפרטיים, וכפי שנקבע בפרשת שבס :

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"סטייה מהשורה - כלומר, פעולה בניגוד לכללים ולהוראות החלות על פעולותיו של עובד הציבור - אינה תנאי הכרחי להפרת אמונים. עם זאת, כאשר עובד הציבור סוטה מהשורה, יש למידת הסטייה השפעה על קיומה של פגיעה מהותית באינטרס המוגן. לא הרי סטייה חמורה מהשורה כהרי סטייה קלה מהשורה; לא הרי סטייה נמשכת כהרי סטייה חד-פעמית"

בית המשפט התייחס גם לשאלה, אם מעשה הנאשמת אמור להיות כרוך באופן ישיר במילוי תפקידה הרשמי, ונקבע, שדי בכך שהעבירה התאפשרה בשל תפקידו של עובד הציבור, וכלשון בית המשפט בתיק עפ 355/88 רפאל לוי נ' מדינת ישראל, מג (3) 221, 237 (1989):

"אין צורך להצביע על מעשה, הכרוך באופן ישיר במילוי התפקיד הרשמי הפורמאלי, אלא די בכך שהעבירה נתאפשרה בשל כך שעובד הציבור המסוים מחזיק במשרה האמורה ומנצל את הסמכות או את הקשרים או את ההשפעה שבידו, היונקים כוחם מהמשרה וממידת השררה שהופקדו בידו".

"הקשר עם תפקידו של המערער אינו חייב לנבוע מפעולות שנעשו כדין, אלא הפרת אמונים יכולה לנבוע מן הניצול לרעה של מעמד וקשרים. לא מילוי התפקיד כסדרו חייב להיות כרוך בכך דווקא אלא עיוות החובה על ידי ניצול למטרה פסולה של קשרים שנוצרו בתוקף תפקידו".

הנאשמת נכנסה למערכות המשטרה לצרכיה האישיים, והוציאה פרטים אודות שתי הגבירות, תוך שימוש במשאבים המשטריים בניגוד לכללים, וניצלה את המידע שקיבלה, בכדי להמשיך בפעילותה הבלתי חוקית, ולרשת שלא כדין את גבי אדית איתן, על כן הגעתי למסקנה, לפיה כל יסודות העבירה של הפרת אמונים התקיימו בעניינה של הנאשמת, והוכחו כנדרש, והנני מרשיעה בביצוע שתי עבירות של הפרת אמונים.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

האישום השני

131. בהתאם לעובדות האישום השני, בשנת 2015, עת עבד הנאשם כמרצה במספר מוסדות חינוך, הוא המליץ על אחותו, הנאשמת, למשרת מרצה במכללת אינטלקט, תוך שהציג אותה בשם "מירה גולן". הנאשם סייע לנאשמת בכתיבת קורות חייה, בהם נרשם, בין היתר, שהיא שימשה בעברה כמנכ"לית, והייתה שותפה בכתיבת שני מאמרים. במהלך ראיון שנערך לנאשמת, או בסמוך לאחריו, היא הגישה את קורות חייה וההמלצות הכוזבים, ובהסתמך על כך היא התקבלה כמרצה. לאחר תחילת עבודתה במכללה, מילאה הנאשמת כרטיס עובד (טופס 101), כנדרש בתקנות מס הכנסה, בו הצהירה בכזב, כי פרט להכנסתה מהמכללה, אין לה הכנסות אחרות, זאת על אף שבאותה עת היא שירתה כשוטרת במשטרת ישראל, תמורת משכורת.

132. תשובת הנאשמת 1 לאישום השני:

ב"כ הנאשמת אישרה שהנאשם המליץ על אחותו, הנאשמת, בפני יקי לעבודה במכללה, ובמסגרת המלצתו הציג אותה כ"מירה גולן" (פרוטוקול מיום 6.12.17, עמ' 7, שורה 15), וכי אחיה סייע לה בכתיבת קורות חייה (עמ' 7, שורה 16). עוד נטען על ידה, שהבסיס לקבלתה לא היה קורות חייה, אלא ראיון שנערך לה והיכרותם עמה (עמ' 7, שורות 17-21). בנוגע להעברת קורות החיים שלה למכללה טענה באת-כוחה, כי "הנאשמת 2 לא הייתה מעורבת בעניין זה באופן ישיר. היא לא העבירה קורות חיים באופן ישיר" (עמ' 7, שורות 22-23). עוד נטען, כאמור, שקיימת היכרות בין הנאשמת ליקי ושמעון, מהמכללה, והוסיפה "הבאתי לחברי ראיות שיש הכרות קודמת בינה לבין יקי ולבין שמעון" (עמ' 7, שורות 24-25) – טיעון שב"כ המאשימה לא מאשר, וטען שהסנגורית לא מסרה לו כל אישור על כך, ולטעמו מדובר בהצהרה שקרית.

בנוגע לטופס 101 טענה ב"כ הנאשמת "הבאתי לחברי מסמך שמעיד על כך שהיא הגישה בקשה במשטרה לעבודה נוספת. הדברים היו ידועים. לנאשמת פטור ממס בגלל בן נכה ולכן לא תחויב במס. הנאשמת מילאה כל טופס במקום עבודתה שדרשו ממנה והצהירה על הכל. אני לא יודעת מה הגיע לידי חברי ואין לי אחריות על זה. לשאלת בית המשפט האם היא מילאה הצהרה שאין לה הכנסה אחרת, אני משיבה שלא. היא מילאה שם טפסים ויכול להיות שמישהו שינה אותם. אולי בהנה"ח. הנאשמת עצמה יש לה פטור ממס הכנסה. אין לזה נפקות גם אם היה וגם אם לא היה. הנאשמת לא יודעת מי מילא מה כי הטפסים לא היו בשליטתה. היא מבחינתה מילאה את הטפסים כמו שצריך" (עמ' 7, שורות 26-32). ב"כ המאשימה טען בעניין זה, שב"כ הנאשמת מעולם לא המציאה לו מסמך כנ"ל, וכי גם בעניין זה מדובר בהצהרה שקרית.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

133. תשובת הנאשם 2 לאישום השני:

הנאשם טען שהוא עבד כמרצה, הכחיש שהמליץ בפני יקי על אחותו, הנאשמת 1, ובנוגע להצגת הנאשמת כ"מירה גולן" מרצה מוכשרת שהרצתה במקביל בתל-חי, השיב: "מוכחש" (עמ' 8, שורות 14-15), ואותה תשובה מסר בנוגע לכל יתר עובדות האישום השני (עמ' 8, שורות 16-21). ב"כ הנאשם טען עוד, שמרשו אינו אחראי על טופס שהנאשמת מילאה.

תשובת הנאשם 2 לאישום השני היא תשובה כללית, ולא מפורטת, ולכך אתייחס בהמשך הכרעת דין זו.

11 דיון והכרעה בראיות ובטיעוני הצדדים - האישום השני

13 ראיות התביעה

134. שמעון סוויסה – מנהל מכללת אקדמון – העיד בבית המשפט ביום 30.4.18 (החל מעמ' 95 לפרוטוקול, וכן ת/12 + ת/13:

העד הינו מנהל מכללת אקדמון (פרוטוקול מיום 30.4.18, עמ' 95, שורה 18), ולדבריו הנאשמת "הגיעה אלינו לריאיון, עברה אותו בתהליך המקובל, התקבלה לעבודה" (עמ' 95, שורות 20-24). עוד סיפר העד כי "ההיכרות שלנו התחילה במפגש אחד לפני שהיא התקבלה לעבודה עם הבן זוג שלה אם אני לא טועה, הם היו אצלנו בשיחה לנסות למצוא לו עבודה וזה לא קרה, ואז הצעתי לה שתעבוד אצלנו והיא אמרה שהיא עובדת במשטרה והיא לא יכולה. אחרי תקופה היא חזרה לאותו תפקיד שראיינתי אותה עם מסמכים ובתהליך נורמלי" (עמ' 95, שורות 20-24).

135. ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם, כי שמעון סוויסה הוא זה שקיבל את הנאשמת לעבודה, וכי סיפר מיוזמתו שהנאשמת הגיעה כמתלווה לבן זוגה, וכי "עוד באותו מפגש התרשם ממנה מאוד, מתוך מה שסיפרה על עצמה בע"פ והוא עצמו הציע לה לעבוד אצלו כמרצה", והם הפנו בעניין זה לחקירתו הנגדית של העד ע"י ב"כ הנאשמת, וכך הוא נשאל והשיב (עמ' 98, שורות 18-21):

"ש. אתה אמרת לנו שאתה פגשת את מירה באירוע קודם שבו היא הייתה מתלווה, והצעת לה לעבוד אצלכם כמרצה, על סמך מה?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. כן. היא סיפרה קצת על עצמה, בע"פ, לא ראיתי קורות חיים אז, ואנחנו כל הזמן עסוקים לאתר מרצים נוספים והצעתי לה לבדוק אפשרות לעבוד כמרצה"

136. מר סוויסה העיד בפניי, כי "אני בד"כ יושב עם מנהל נוסף שהוא יקי מסס, וככה אנחנו עושים ראיונות. הוא יושב איתי, אנו מקבלים מסמכים ושואלים שאלות" (עמ' 95, שורות 31-30). העד אישר כי קיבל מידי הנאשמת את המסמכים שסומנו ת/12 (עמ' 95, שורות 35-32), והנאשמת אישרה בחקירתה הנגדית, שמדובר בקורות החיים שלה (עמ' 251, שורות 11-6). בתחילת עדותו אמר העד, שזה היה מספר ימים אחרי הריאיון או תוך כדי הריאיון (עמ' 95, שורה 33), אך בהמשך עדותו ציין, שלמיטב זכרונו, הנאשמת הוציאה את קורות החיים שלה מתיקה במהלך הריאיון (עמ' 98, שורה 1; עמ' 99, שורות 14-11; עמ' 101, שורות 25-23). עוד סיפר העד, כי "זו הדרישה כדי להמשיך את ההליך" (עמ' 95, שורות 34-33). מאחר ולקורות החיים צורפו תעודות ומסמכים, נשאל העד "הנתונים הללו בקורות החיים, מי אם בכלל אתה או מישהו מטעמך בדק את אמיתות הנתונים?" ותשובתו "אנחנו עוברים על הנתונים, בודקים אותם לא מעבר לבדיקה שטחית, אנחנו קוראים את הנתונים ושומעים מהריאיון את הנתונים מהמועמד עצמו" (עמ' 96, שורות 4-3).

העד אישר כי חיפשו מרצה בנושא "קניינות ורכש" (עמ' 96, שורה 13), והוסיף כי ללא ניסיון לא ניתן ללמד, וכדבריו (עמ' 96, שורות 11-9):

"ש. מה לגבי ניסיון קודם וכמה משקל יש לזה בהחלטתך?
ת. אני חושב שניסיון קודם הוא חשוב מאוד והוא אפילו תנאי בתחומים מסוימים וזה גם נדרש. ללא ניסיון היא לא יכולה ללמד".

העד נשאל עוד בעניין הניסיון הקודם לשם קבלה לעבודה (עמ' 98, שורות 28-25):

ש. אתה אמרת בעדותך שאחד הדברים החשובים ביותר לך היו שהיא מרצה במכללת איכות בתחומים שחיפשתם, מקריאה לך מעדותך במח"ש, בשורה 51. הניסיון שלה כמרצה במכללה היה עבורך משהו שהוא קריטי לצורך הקבלה שלה לעבודה?
ת. כן".

העד נשאל "איך היא הציגה את עצמה בראיון מבחינת ניסיון וידע?", ותשובתו (עמ' 96, שורות 8-6):

"הריאיון היה מרשים, הנתונים שקיבלנו, הניסיון במכללות אחרות עם דיפלומות ותעודות שלה, אנחנו לא נקבל מישהו שיש ספק לגבי היכולות שלו ואצלה התרשמתי שהיא מאוד מתאימה לתפקיד הנדרש"

בנוגע לחשיבות היות המועמד מנכ"ל חברה, נשאל והשיב (עמ' 96, שורות 19-16):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "ש. כמה השפיעה על ההחלטה העובדה שבקורות חיים כתוב שהיא בין היתר
2 הייתה גם מנכ"ל של חברה והיא לימדה משך שנים רבות כמרצה בכירה
3 בתחומים מסוימים? כמה זה השפיע?
4 ת. זה מאוד עזר. אם לא היה כלום לא היינו ממהרים לקבל אותה. זה מאוד עזר"
5
6

7 הרושם שקיבלתי מהעד סוויסה הוא, שהנתונים עליהם הצהירה הנאשמת בקורות חייה, ובמסמכים
8 שצורפו להם, בנוגע לניסיונה בלימוד במכללה אחרת, וכן בנוגע לתפקידי הניהול שלה, היוו שיקול
9 מכריע לקבלתה לעבודה. באי כוח הנאשמים טענו, ש"העד סיפר כי לא היו תלונות על תפקודה של
10 הנאשמת" אך עיון בפרוטוקול הדיון מעיד, שאמנם העד אמר את המשפט הנ"ל, אך זה היה בתוך
11 משפט ארוך יותר, ממנו עולה שלמעשה לא הספיקו לקבל "פידבקים" אודות הנאשמת, וכדבריו (מעמ'
12 98 שורה 33 עד עמ' 99 שורה 3):

13 "ש. כשהיא עבדה בתקופה שהיא עבדה, הייתם מרוצים ממנה?
14 ת. עוד לא הספקנו לקבל פידבקים, לא היה מבחן חיצוני שיכול לבדוק את רמת
15 הלמידה בכיתה, לא היו תלונות מצד תלמידים על רמת הלימוד בכיתה, היה די
16 שקט. לא בלט שום דבר לא לטוב ולא לרע, היה שקט"
17
18

19 העד נשאל ישירות בנוגע למשקל קורות החיים של הנאשמת לשם קבלתה לעבודה במכללה (עמ' 98,
20 שורות 8-11):

21 "ש. אתה נשאלת מה היה משקל של קורות החיים של גב' כרסנטי מסרה לך ,
22 בשיקולים שלך לקבל אותה לתפקיד?
23 ת. קורות החיים משפיעים מאוד. כל הזימון לריאיון מתחיל בזה שקורות החיים
24 מעניינים ויש דברים שאנחנו מחפשים. יש לזה משקל, גם ההתרשמות האישית
25 הייתה טובה"
26

27 המסקנה העולה מכל הנ"ל היא, שהנאשמת התקבלה לעבודתה בעקבות קורות החיים שהעבירה,
28 והשאלה שיש להכריע בה היא, האם מדובר בקורות חיים הכוללים נתונים שקריים, ותשובה חיובית
29 לשאלה זו תוביל ישירות למסקנה, לפיה בעקבות המרמה שהציגה הנאשמת בקורות חייה ובריאיון
30 בעל-פה שנערך לה במכללה, היא התקבלה כמרצה במכללה – וזאת כפי שאפרט בפרק המשפטי שיבוא
31 אחרי הפרק העובדתי.

32
33 בנוגע לעבודת הנאשמת במשטרה, העד נשאל והשיב (עמ' 96, שורות 20-25):

34 "ש. מה ידעת בראיון או מה היא אמרה בראיון לגבי עבודתה במשטרה?
35 ת. אני מזכיר שבפעם הראשונה כשנפגשנו עם בן הזוג היא אמרה שהיא עובדת
36 במשטרה. בראיון עצמו היא אמרה שהיא יצאה יוצאת מהמשטרה ואת זה אני
37 זוכר.
38 ש. אמרה יצאה?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. שהיא מסיימת שם. היה ברור לי שהיא מפסיקה שם את העבודה. סיימה מסיימת, אני לא זוכר בדיוק את המינוח שאמרתי אותו, כי באמת אני לא זוכר"

העד ציין כי הנאשמת עבדה במכללה כמרצה מספר חודשים (עמ' 96, שורות 26-27), וכשנשאל מה קרה אחרי מספר חודשים, השיב (עמ' 96, שורות 29-31):

"ביום אחד נעלמה. אנחנו מחכים למרצה, 5 בערב, החבר'ה יושבים בכיתה והיא לא מגיעה. מחפשים ומנסים לבדוק בטלפון ואין תשובות. כך זה נמשך שבועות שלא היה שום מענה מצידה, וברקע זה קבוצת אנשים ששילמו כסף, התחילו תהליך..."

והעד הוסיף שמקרה זה זכור לו, וכי "... לא כל יום מנהל נשאר בלי מרצה בהפתעה גמורה" (עמ' 101, שורות 13-22).

בנוגע לקבלת מרצה לעבודה במכללה אמר העד, שאמנם ההחלטה היא שלו ושל יקי, ואולם, תנאי מוקדם להחלטתם הוא אישור המרצה ע"י התמ"ת, וכדבריו אחרי הריאיון עם המועמד הוא "מחתימים אותו על חוזה ומקבל אותו לעבודה, אחרי שהוא עבר את התמ"ת. אם הוא לא עבר את התמ"ת אני לא יכול לקבל אותו" (עמ' 101, שורות 7-9). לשאלה "ש. מה עושה התמ"ת?" השיב העד "בודק את הניירת, הוא לא קורא למועמד, הוא לא חוקר, אין לו שום היכרות, אבל הוא רואה את הדיפלומה והמסמכים" (עמ' 100, שורות 10-12). העד נשאל "אתם בדקתם את הנכונות של המסמכים או של העובדות שהיא מסרה לכם?", ותשובתו "אין לי יכולות לבדוק את המסמכים, אני מקבל מסמך קו"ח, תעודות, אין לו שום אפשרות לבדוק תעודה אם היא אמיתית או לא" (עמ' 100, שורות 13-15).

ככל שאגיע למסקנה, שאכן קורות החיים של הנאשמת הם מזויפים, אזי לא רק שנציגי המכללה קיבלו אותה לעבודה על סמך נתונים שקריים, אלא גם התמ"ת אישר את עבודתה על סמך אותם נתונים שקריים.

137. יעקב (יקי) מסס – רכז גיוס ותפעול במכללת אקדמון – העיד בבית המשפט ביום 30.4.18 (החל מעמ' 90 לפרוטוקול:

העד משמש כרכז גיוס ותפעול במכללת אקדמון (פרוטוקול מיום 30.4.18, עמ' 90, שורה 6), עובד במכללה, נכון למועד עדותו בפניי, כ- 15 שנים (עמ' 90, שורות 7-8).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העד תיאר את היכרותו עם הנאשמת (עמ' 90, שורות 10-12):

"ת. ההיכרות שלי עם מירה כרסנטי החלה ב-2001, למדנו יחד במהלך תואר שני, במכללת דרבי, לאחר מכן מן הסתם נותק הקשר, והתחדש הקשר כשהיא באה לראיון עבודה במכללת אינטלקט אקדמון. לא זוכר באיזו שנה זה היה. ש. לשאלת ביהמ"ש - היה לך קשר לראיון העבודה שלה? ת. בוודאי. קיבלתי המלצה, אני לא זוכר ממני, יצרתי איתה קשר, אני חייב לומר שבהודעה היה רשום מירה גולן, לכן לא קישרתי, אני מכיר את מירה כמירה כרסנטי מהלימודים"

לדברי העד, למכללה היה דרוש מרצה בקורס ניהול מחסן ממוחשב או רכש ולוגיסטיקה, ובריאיון שנערך לנאשמת ישבו הוא ומנהל המכללה, מר שמעון סוויסה (עמ' 90, שורות 16-19).

138. באי כוח הנאשמים טענו בסיכומיהם, כי "יקי אמסלם שאף הוא טיפל בקבלת מירה לעבודה, ציין כי יש לו היכרות עם מירה, וכי קו"ח לא היו "על השולחן" בראיון עימה. הוא ציין כי הכיר את ניסיונה כמרצה, והכיר את כישוריה", כך במילותיהם. בחקירתו הנגדית של העד נשאל וענה, בעניין הנ"ל, כדלקמן (עמ' 92, שורות 2-11):

"ש. אתה מכיר את מירה מלימודים משותפים במכללה?

ת. נכון.

ש. שמעון סוויסה בעדותו מספר שמירה הייתה אצלכם פעמיים. בשורה 12 לעדותך שואלים אותך מאיפה היכרותך עם מירה, ואתה אומר שיש לה עוד שם משפחה שאתה זוכר אותו. זה מה שאמרת.

ת. אולי אני לא זוכר אותו?

ש. זה מה שאמרת בעדות שלך.

ת. אני הכרתי את מירה כמירה כרסנטי כפי שצינתי כאן, כשהיא הגיעה למכללה היא הציגה את עצמה כמירה גולן ולכן אני לא מכיר את שני שמות המשפחה"

מתשובותיו הנ"ל של העד עולה, שאמנם הוא והנאשמת למדו יחד בעבר, אך היכרות זו לא באה לידי ביטוי ממשי בקבלתה, בשל שימוש הנאשמת בשם משפחה אחר. בנוגע לטענת הסנגורים, לפיה קורות החיים של הנאשמת לא היו על השולחן בזמן הריאיון עימה, הדבר לא עלה בבירור מתשובות העד לשאלות שהופנו אליו (עמ' 94, שורות 2-8):

"ש. מירה הציגה בפניכם כל מיני תעודות?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 ת. אני לא זוכר.
2 ש. יכול להיות שהיא הראתה לך כל מיני מסמכים?
3 ת. יכול להיות"
4
5 בנוגע לשיקולים הרלבנטיים לקבלת הנאשמת לעבודה במכללה, ענה העד (עמ' 90, שורות 22-25) :
6 "ש. מה אתה לוקח בחשבון כשאתה מקבל מישהו לעבודה?
7 ת. בעיקר את הניסיון ההדרכתי שלו
8
9
10 ובהמשך נשאל וענה (עמ' 91, שורות 18-20) :
11 "ש. כמה משקל יש לקורות החיים ולניסיון בקבלת אדם לעבודה?
12 ת. ניסיון הדרכתי יש משקל רב, בנוסף ריאיון הספציפי הזה שמירה הגיעה דרך
13 ממליץ, שזה משקל נוסף"
14
15 העד נשאל בנוגע לניסיון ההדרכתי (עמ' 90, שורות 24-25) :
16 "ש. איך אתה יודע על הניסיון ההדרכתי שלו? חוץ מזה שהוא מספר עליו?
17 ת. בקורות החיים"
18
19 ובנוגע לבדיקת הנתונים בקורות החיים של הנאשמת, נשאל העד וענה (עמ' 91, שורות 30-31) :
20
21 "ש. מי מטעמך או אתה בדקתם אם בכלל את הנתונים ש'שורים לקורות החיים?
22 ת. לא נבדקו"
23
24 ובהמשך (עמ' 93, שורות 26-27) :
25 "ש. אתה או מישהו במכללה בדק את אמינות קורות החיים שנמסרו לכם?
26 ת. אמרתי את זה כבר בעבר, לא"
27
28 מדברי העד עולה, שלמעשה קורות החיים שצוינו ע"י הנאשמת היוו משקל מכריע לצורך קבלתה
29 לעבודה במכללה. העד נשאל בנוגע למכללה שהנאשמת ציינה בקורות חייה, "מכללת איכות בע"מ",
30 ותשובתו "לא מכיר את המכללה" (עמ' 90, שורות 26-31).
31
32 בנוגע לעבודת הנאשמת במשטרה, העד נשאל והשיב (עמ' 91, שורות 22-29) :
33
34 "ש. מה ידעת, אם בכלל, על עבודתה של כרסנטי במשטרה?
35 ת. אני יודע רק שהיא עבדה במשטרה וזו מהכרתי הקודמת איתה.
36 ש. מה ידעת בזמן הראיון?
37 ת. לא ידעתי כלום. ידעתי שהיא עבדה במשטרה, באיזה תפקיד אינני זוכר. ביום
38 הראיון היא אמרה שהיא פורשת מהמשטרה בגלל סיבות רפואיות.
39 ש. מקריא לך מהודעתך במשטרה, בשורות 24-25 אתה אומר שלא ידעת שום
40 דבר מאלה שרשמה על עצמה בקורות החיים, אתה זוכר שהיא עבדה במשטרה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ובראיון סיפרה שהיא יצאה לפנסיה כמדומני רפואית מהמשטרה. מאשר את
מה שאמרת?
ת. כן"

גם עד זה, כמו קודמו, טען, כי לאחר שהנאשמת החלה לעבוד במכללה "יום אחד פשוט נעלמה" (עמ' 93, שורה 25; עמ' 94, שורות 22-20).

דברי העד ברורים וחד משמעיים – קורות החיים שהוגשו ע"י הנאשמת, לצורך קבלתה לעבודה במכללה, היו למעשה את השיקול החשוב, ואולי גם המכריע, לצורך קבלת לעבודה, וככל שהנתונים המצוינים באותם קורות חיים, אינם נכונים, הרי שהנאשמת התקבלה לעבודה על סמך מצג שקרי – לכך אתייחס בהמשך הכרעת דין זו.

139. צילה מילשטיין – מנהלת חשבונות במכללת אינטלקט אקדמון – העידה בבית המשפט ביום 30.4.18 (החל מעמ' 68 לפרוטוקול, וכן ת/9, ת/10):

העדה עבדה כמנהלת חשבונות של המכללה והייתה אמונה, בין היתר, על הכנת תלושי השכר והנפקת השיקים (פרוטוקול מיום 30.4.18, עמ' 68, שורה 15). באמצעותה הוגש ת/9, שעניינו צילום שיקים שהונפקו לפקודת הנאשמת, לחודשים מרץ-מאי 2015 (עמ' 70 שורות 1-3), וזאת "על פי דו"ח נוכחות מאושר שהוגש אליי, ועל פי 101 שהיא הגישה" (עמ' 68, שורה 23). בחקירתה הנגדית התייחסה העדה להיכרותה עם הנאשמת, באומרה "אני ראיתי אותה היום ולא מכירה אותה. לא זוכרת אותה. ש. ראית אותה היום ואין לך שום זיכרון שלה? ת. ממש לא. כשהתקשרו אליי אפילו שם שלה לא זכרתי" (עמ' 69, שורות 17-19).

בחקירתה הנגדית נשאלה והשיבה לב"כ הנאשם 2 (עמ' 70, שורות 16-21):

"ש. בכרטיס העובד בת/10 זה כתב שלך?
ת. איך זה יכול להיות כתב שלי? העובד ממלא אותו ולא אני. אני לא יודעת של מי הכתב.
ש. אני מתכוון לכתב היד. את מזהה את החתימה של גב' כרסנטי?
ת. אני בחיים לא ראיתי מסמכים שהיא חתמה, אם רשום לי שם של עובדת וחתימה, אני לא חוקרת.
ש. כאן זה לא רוסיה. את מידיעה אישית יודעת של מי החתימה הזו?"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ב"כ הנאשם 2 הביע זלזול בעדה, והתנהגות מעין זו אינה ראויה. במהלך ניהול התיק היו מספר התבטאויות לא ראויות מטעם ב"כ הנאשם, ואבהיר שלהתבטאויות מעין אלה אין מקום לא בתוך אולם המשפטים ולא מחוצה לו.

גם העדה העירה לסנגור על דבריו, באומרה (עמ' 70, שורות 22-23):

"הקשר מאיפה אני באתי זה לא קשור. זה לא יפה מצידך. אני 27 שנים בארץ, נולדו לי ילדים ושירתו פה בצבא".

העדה המשיכה וסיפרה בנוגע לטופס 101 – כרטיס עובד – של הנאשמת (ת/10) (עמ' 70, שורות 32-33):
"אני לא אמרתי שזה שלה. אני אמרתי שמגיישים את הטופס שכתוב בכתב יד וחתימה אין לי סיבה לחשוב שמישהו אחר מילא את הטופס ושמישהו אחר חתם"

140. טופס 101 של הנאשמת:

מדובר ב- "טופס 101 שמגיש כל עובד חדש, שאני על פיו בונה לו את השכר והכל, דבר מאוד חשוב שאני דואגת שיהיה מצוין לגבי הכנסות אחרות" (עמ' 68, שורות 26-27). מדברי העדה עולה, שתוכן טופס 101 הוא באחריות העובד, ועל סמך הצהרותיו בטופס, נבנית משכורתו, וכדבריה "הטופס הזה הוא 100% אחריות של העובד, אני פועלת על פי הטופס שחתום על ידי העובד" (עמ' 69, שורות 1-2).

העדה התייחסה לטופס 101 שהוגש ע"י הנאשמת (ת/10), באומרה "אין הכנסות אחרות. לא רשום שום דבר על הכנסות אחרות" (עמ' 69, שורה 1). הטופס נחתם ביום 2.4.15, בו הצהירה הנאשמת שעבודתה במכללה היא עבודתה היחידה, עת סימנה את הכתוב "אין לי הכנסות אחרות לרבות מלגות" וחתימה על ההצהרה שבסיום הטופס, לפיה "אני מצהירה כי הפרטים שמסרתי בטופס זה הינם מלאים ונכונים. ידוע לי שהשמטה או מסירת פרטים לא נכונים הינה עבירה על פקודת מס הכנסה...".

ב"כ הנאשם ניסה לייחס לעדה את כתיבת טופס 101, עת שאל אותה "בכרטיס העובד בת/10 זה כתב שלך?" ותשובתה "איך זה יכול להיות כתב שלי? העובד ממלא אותו ולא אני. אני לא יודעת של מי הכתב" (עמ' 70, שורות 16-17).

העדה נשאלה עוד בעניין טופס 101, וענתה כדלקמן (עמ' 75, שורה 5 ואילך):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "ש. מירה מספרת ויש לי את זה מתועד שהתקשרתם אליה או את או מישהו
2 אחר ממחלקת הנה"ח ואמרתם לה שאין טופס 101 ולכן אתם לא יכולים לבצע
3 שבר.
4 ת. אני כן ביקשתי. מכל עובד אנחנו מבקשים טופס 101. זה אחריות של עובד,
5 חובה של עובד להגיש ולחתום על הטופס הזה.
6 ...
7 ש. אם למשל מירה קיבלה טלפון בסביבות חודש מאי שאין בתיק טופס 101,
8 יכול להיות דבר כזה?
9 ת. היא הייתה צריכה לקבל את הטלפון הזה לפחות בחודש אפריל. כי מאז היא
10 קיבלה משכורת, באפריל מכינים עבור חודש מרץ.
11 ש. מיטל את מכירה?
12 ת. מיטל היא רכזת המכללה שאחראית על הקורסים.
13 ש. אני רואה הודעה ממיטל אקדמון, מיום 2.4.15, היא כותבת למירה שתחזור
14 אליה בדחיפות, שאין להם טופס 101 ולא ניתן להנפיק שיק.
15 ת. נכון. באפריל מכינים את התלוש עבור מרץ, מ 9-1 לאפריל צריך לשלם לעובד
16 עבור חודש מרץ. זה החוק".

17
18
19 מתשובות העדה עולה, שללא טופס 101 לא ניתן לשלם משכורת לעובד, וכן עולה מדבריה, שנציגי
20 המכללה ביקשו מהנאשמת את טופס 101, ועצם תשלום המשכורת מעיד על קבלתו. ב"כ הנאשמים
21 טענו, שאדם אחר חתם על טופס 101 של הנאשמת – זהו טיעון כללי ובלתי מבוסס, ולמעשה לא הוצגה
22 בפניי כל ראיה שתתמוך בגרסה זו, ואין כל הסבר סביר מדוע שאדם אחר ימלא ויחתום על טופס 101
23 במקום הנאשמת, כאשר האינטרס שלה להגיש את הטופס, אחרת לא תקבל משכורת.

24
25 ב"כ הנאשמים ביקשו להוציא את טופס 101, שסומן ת/10, מתיק בית המשפט, ובהחלטתי כתבתי "אני
26 דוחה את הבקשה להוצאת המסמך מהתיק, אך זאת בכפוף להעדת החוקרת מעין לוי כהנא, ככל שהיא
27 תאשר שאכן המסמך התקבל אצלה באמצעות העדה שבפניי" (עמ' 74, שורות 4-5) – החוקרת מעין
28 לוי כהנא העידה כמובן בבית המשפט, ובהתאם למסמך ת/43, החוקרת מעין לוי כהנא, ציינה שהיא
29 קיבלה את המסמכים הנוגעים למשכורתה של הנאשמת מהגב' מילשטיין והגב' מיטל סוניניו, שגם היא
30 עובדת המכללה. מנהל המכללה, מר שמעון סוויסה, העיד שהוא קיבל את טופס 101 של הנאשמת מהגב'
31 צילה מילשטיין והעבירו לחוקרת (עמ' 97, 22-20).

32
33 המסקנה העולה מכל הנ"ל היא, שלא הוכח בפניי שאדם אחר חתם במקום הנאשמת על גבי טופס
34 101, ולאור מכלול הראיות שפורטו לעיל, עולה מסקנה אחת, לפיה הנאשמת תחילה לא העבירה את
35 טופס 101 למכללה, ואולם, ולאור דרישות נציגות המכללה להעברת הטופס, כתנאי לתשלום
36 משכורתה, הטופס הועבר על ידה.
37
38

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

141. מיטל סוניניו – רכזת קורסים במכללת אקדמון – העידה בבית המשפט ביום 30.4.18 (החל מעמ' 102 לפרוטוקול, וכן ת/14, ת/15):

העדה הייתה אחראית מטעם המכללה, בין היתר, על קבלת דוחות שכר של המרצים והעברתם למחלקת שכר (פרוטוקול מיום 30.4.19, עמ' 102, שורות 21-22), והייתה בודקת את דו"ח השעות ותקינותו (עמ' 104, שורה 12).

את הנאשמת היא הכירה בשם מירה גולן (עמ' 102, שורה 28), וטענה שהקשר ביניהן היה באמצעות טלפונים ומיילים, וכי כלל לא פגשה אותה (עמ' 102, שורות 24-26). עוד נטען ע"י העדה, שהנאשמת לימדה במכללה את הקורס "קניינות ורכש", שאמור היה להימשך שנה, אך נפסק לאחר 3 חודשים כיון שהנאשמת "הפסיקה להגיע" (עמ' 102, שורות 32-30). העדה התייחסה לניסיונות לאתר את הנאשמת, באומרה (עמ' 103, שורות 1-3):

"ניסינו ליצור קשר, להבין למה היא הפסיקה להגיע, לא כ"כ הצלחנו לתפוס אותה ולקבל מענה לזה, ואז איתרנו טלפון של קרוב או קרובת משפחה אני לא זוכרת והם אמרו לנו שהיא לא תגיע יותר עקב בעיות רפואיות".

לדברי העדה, היא לא ידעה על הקשר של הנאשמת למשטרת ישראל (מעמ' 103, שורה 32 עד עמ' 104 שורה 5). העדה אישרה תכתובות בינה ובין הנאשמת (ת/62 שהוא גם חלק מנספח 2 בת/26- חקירת הנאשמת) (עמ' 103, שורות 4-18):

מסרון מיום 2.4.15 ב-07:06 בבוקר: "מירה, אנא חזרי אלי בדחיפות לגבי השכר. אין לנו 101 ולא ניתן להנפיק לך שיק, מיטל אקדמון".

מסרון מיום 2.4.15 בשעה 15:58 בו כתוב "השיק לתאריך 9.4?";
מסרון מיום 2.4.15, שעה 15:58: "את מעדיפה שאשאיר את השיק במזכירות המכללה או שאשלח לך אותו בדואר";

מסרון מיום 2.4.15 בשעה 16:35:05, בו כתוב "אגיע ביום רביעי, תודה וחג שמח";

באמצעות העדה הוגשו המסמכים שסומנו ת/14 ו-ת/15: תלושי שכר מהמכללה לנאשמת, לחודשים מרץ-מאי 2015, וכן דו"ח שעות לפי חודשים בנוגע לנאשמת (עמ' 103, שורות 25-31).

בחקירתה הנגדית ציינה העדה כי פנתה אל הנאשמת בקשר לטופס 101, כמופיע במסרון מיום 2.4.15, וזאת בטרם העברת המשכורת, המתבצעת בכל 9 לכל חודש (עמ' 104, שורות 17-19). העד נשאלה "את

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 יודעת מי האיש שמכין את התלושים האלו?", והכוונה לתלושים ת/14, ותשובתה "אז הייתה צילה
2 מילשטיין. אני חושבת שהיא הכינה את התלושים, לא זוכרת להגיד אם היא הייתה, נראה לי שכן"
3 (עמ' 104, שורות 33-31). העדה הוסיפה ואמרה "אני יכולה להגיד בוודאות שאני בדקתי את הדו"ח
4 ועל בסיס אותו הדו"ח הונפק התלוש" (עמ' 105, שורה 6).
5 העדה העידה באופן עקבי, רציף ודבריה נתמכו בראיות שהוגשו, ואני נותן אימון מלא בדבריה.
6
7

8 142. אורית קלאוזנר – עובדת במחלקת שכר במשטרת ישראל – העידה בבית המשפט ביום 30.4.18 (החל
9 מעמ' 81 לפרוטוקול, וכן ת/11):

10
11 העדה עבדה במחלקת השכר של משטרת ישראל (פרוטוקול מיום 30.4.18, עמ' 81, שורה 18), והיא זו
12 שהעבירה לחוקרים את המסמך, שכתוב בכתב ידה וחתום ע"י הנאשמת, וסומן ת/11, וכך נשאלה
13 וענתה העדה (עמ' 81, שורות 21-19):

14 "ש. מציג בפניך מסמך שהכותרת שלו זה פקס לכבוד מחלקת שכר. מה זה
15 המסמך הזה?
16 ת. המסמך הזה מדבר על כך שהשוטרת, זה חתימה שלה לא שלי, השוטרת
17 מירה כרסנטי, מס' אישי כך וכך מצהירה שהיא עובדת במשטרת ישראל וזהו
18 עבודתה היחידה.
19 ש. התכוונתי איך הגיע אליך המסמך הזה, וחסן החוקר איך הגיע אליו המסמך
20 הזה?
21 ת. התבקשתי למצוא מסמך שעניינו הצהרה של השוטרת, ואת זה שלחתי. את
22 המסמך הזה.
23 ש. לבית המשפט – איפה מצאת את המסמך הזה?
24 ת. יש במשטרת ישראל ארכיון של תיק אישי מצולם וסרוק של כל שוטר ושם
25 אני מניחה שמצאתי אותו.
26 ש. לבית המשפט – הוצאת ושלחת לחוקר?
27 ת. כן"
28

29 העדה נשאלה בנוגע להבדלים בין ת/11 לבין המסמך שנמצא בטלפון של הנאשמת, ת/48 (עמ' 83, שורות
30 12-24):

31 "ש. בטופס שבטלפון כתוב "הנני עובדת במשטרת ישראל בחצי משרה וזהו
32 עבודתי היחידה" ובטופס ת/11 כתוב "הנני מירה כרסנטי עובדת במשטרת
33 ישראל וזהו עבודתי היחידה". אם אני מראה לך את הטופס הזה אל מול הטופס
34 שבטלפון. תגובתך?
35 ת. במשטרת ישראל שוטרים לא אמורים להצהיר אם זו עבודתם היחידה או לא,
36 אלא אם הם עובדים בחלקיות משרה, וזה טופס שבו היא כותבת שהיא עובדת
37 בחצי משרה, ובכל שנה היא צריכה להצהיר, כל מי שעובד בחלקיות משרה,
38 דהיינו פחות ממשרה מלאה, אמור להצהיר שזו עבודתו היחידה, אם לא, יש לזה
39 השלכות למס הכנסה, וזה שני מסמכים שהם שונים בכלל, ת/11 והטלפון.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 ש. הטופס בטלפון הוא טופס של הצהרה על עבודה בחצי משרה
- 2 ת.נכון.
- 3 ש. זה מה שהיא אמורה להצהיר?
- 4 ת.לא. אם היא לא עובדת בשום עבודה נוספת והיא עובדת בחלקיות משרה היא
- 5 מצהירה למחלקת שכר שזו עבודתה היחידה, עם כל השלכות המס".
- 6
- 7
- 8 באשר לחובה להגיש בקשה לעבודה נוספת, העדה הסבירה (מעמ' 83 שורה 29 עד עמ' 84 שורה 3):
- 9
- 10 "כל שוטר במשטרת ישראל שרוצה לעסוק בעבודה נוספת, זה לא משנה אם הוא
- 11 עובד בחלקיות משרה או לא, מגיש בקשה והם בוחנים את הבקשה, שלא יהיה
- 12 ניגוד עניינים, מאשרים או לא מאשרים, זה בסמכות משמעת ולא שלנו, אני
- 13 באתי מתחום השכר, לענייניו לעניין השכר זה רק הצהרה אם היא עובדת או לא
- 14 עובדת בחצי משרה"
- 15
- 16 העדה התבקשה להתייחס לטענתה הנאשמת, לפיה המסמך ת/11 הוא "מפוברק", ותשובתה: "זה
- 17 מסמך שהוצא מתיק אישי של שוטר שנמצא בסריקה" (עמ' 84, שורות 13-14), והוסיפה כי על
- 18 המסמך ת/11 נרשם "סריקה", מאחר והוא היה חלק מפרויקט סריקה שנערך במשטרה (עמ' 84, שורות
- 19 24-25). העדה נשאלה בחקירתה הנגדית של ב"כ הנאשמת 1 "התיק האישי נמצא פיזית איפה?",
- 20 ותשובתה (עמ' 85, שורות 15-20):
- 21
- 22 "בעבר התיקים האישיים היו במטה הארצי בירושלים בארכיון. אני לא זוכרת
- 23 את התאריכים המדויקים. נעשה פרויקט סריקה, כל התיקים נסרקו על ידי
- 24 גורם בכלל שאין לו אינטרס עם אף אחד ושום אחד, לקחו את כל התיקים
- 25 והעבירו אותם לארכיון. כל מי שרוצה מסמך כלשהו מהתיק נכנס לתיק האישי
- 26 הממוחשב של השוטר, יש הגדרות 'רווחה', וכל מיני, טייטלים כאלה, ונכנסים
- 27 למקום הרלבנטי. קיומו של המסמך הזה בעיני לא מוטל בספק כי היא חייבת
- 28 להצהיר".
- 29
- 30 העדה נשאלה גם ע"י ב"כ הנאשם 2 בנוגע למסמך ת/11 "את ראית לזיכרוןך ולידיעתך שהמסמך הזה
- 31 נמצא בתיק המסמכים הסרוקים?" ותשובתה (מעמ' 84 שורה 30 עד עמ' 85 שורה 2):
- 32
- 33 "אני לא מכירה את הנאשמת 1, אין לי שום אינטרסים, התבקשתי למצוא
- 34 מסמך, נכנסתי לתיק האישי של אותה שוטר שהתבקשתי, חיפשתי במסמכים
- 35 הסרוקים, הוצאתי את המסמך הזה, היא היתה חייבת להצהיר מאחר והיא
- 36 עובדת חצי משרה, אתה מנסה להגיד שמישהו המציא איזה מסמך"
- 37
- 38 העדה נשאלה היכן המסמך המקורי, ותשובתה "תגשו לתיק האישי שלה ותוציאו את המקור" (עמ'
- 39 84, שורות 25-26) – אציין, שב"כ הנאשמים לא הגישו כל בקשה בעניין המסמך המקורי, ודברי הסיכום
- 40 של העדה בעניין המסמך היו: "אף אחד לא בנה ולא המציא מסמך שלא היה קיים בתיק" (עמ' 85,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שורה 7), ובהמשך "קיומו של המסמך הזה בעיני לא מוטל בספק כי היא חייבת להצהיר" (עמ' 85, שורות 19-20).

143. עדה זו העידה בפניי באופן עקבי ורציף, וברור לי שעדותה תיארה בדיוק את מעשיה, ואני נותן אימון מלא בדבריה. שוכנעתי, שהמסמך ת/11 מצוי בתיקה הסרוק של הנאשמת, וברור, שההצהרה לפיה ביום 26.4.15 "זוהי עבודתי היחידה", היא הצהרה שקרית. בחקירתה הנגדית טענה תחילה הנאשמת, כי ת/11 "כן, זאת הצהרה שלי" (עמ' 303, שורה 32), אך מיד לאחר מכן הוסיפה "אני לא יודעת אם שלחתי אותה. תראה לי אישור פקס" (עמ' 303, שורה 33), וכך נשאלה וענתה (עמ' 304, שורות 32-31):

"ש. תני לי סיבה אחת לכך, שאת רושמת הצהרה, שהיא כוזבת, גם אם היא למגירה?
ת. אני לא מוכנה לענות על השאלה הזו, כי לא שלחתי שום הצהרה".

כפי שאתייחס בהמשך, גם בעניין אישום זה הנאשמת עשתה עליי רושם גרוע, ומסקנתי היא, עליה אעמוד גם בהמשך, שהנאשמת היא זו אשר מסרה את ההצהרה ת/11, והצהרה זו היא שקרית.

144. השוטר איציק יעקובוב – העיד בבית המשפט ביום 30.4.18 (החל מעמ' 86 לפרוטוקול):

העד עבד במחלקת משמעת במשטרת ישראל, וכך נשאל וענה (פרוטוקול מיום 30.4.18, עמ' 87, שורות 25-31 ועמ' 88 שורות 19-16):

"ת. אני לא זוכר מהזיכרון. רק מה שזכרתי במזכר של חסן סאלח. מה שקראתי במזכר שמישהו פנה אלי, שאל אותי לגבי בחורה מסוימת אם יש לה אישור לעבודה נוספת ואני עניתי שלא. זה מה שכתוב במזכר.
ש. המזכר הוא מיום 30.11.15. מקריא לך מהמזכר הרלבנטי, כתוב "איציק בדק וחזר אליי בתשובה שהנ"ל (אני מוסיף שזה אישור עבודה של מירה כרסנטי והמס' אישי שרשום כאן) לא הגישה בקשה לעבודה נוספת ואין לה אישור לבקשה נוספת". כתוב כאן איציק בדק, מה הבדיקה שעשית או איך ידעת?

...
ת. את הבדיקה הספציפית הזאת אני לא זוכר. כפי שאמרתי, בתקופה האמורה אני הייתי מתמחה במחלקת משמעת, חלק מהעבודה שלי הייתה התעסקות עם 'עבודה נוספת' והתנהגות שוטרים, אכן אני הייתי אמון על זה בתקופה שהתעסקתי בזה וגם את הבדיקות בתקופה הזו אני הייתי מבצע".

העד עבד בזמן הרלבנטי במחלקת משמעת, ואינו אמור לזכור כל פעולה שעשה גם אחרי שנים. מדברי העד עולה, שהוא זה אשר ביצע את הבדיקות בתקופה הרלבנטית.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

145. קורות החיים של הנאשמת ת/12:

בקורות חייה ציינה הנאשמת, כי למדה מספר קורסים במכללות שונות, מבלי לציין מעבר לשם של מכללה אחת, והיא "מכללת איכות בע"מ", שהיא מכללה בבעלות הנאשם 2, וכתובתה היא כתובת מגוריו (עמ' 91, שורה 5). לעיתים, אין כל בעיה בכך שאדם ילמד במכללה השייכת לאחיו, אך בהצטבר הנתונים שבתיק זה, וכאשר הנאשמת לא ציינה שם של מכללה אחרת, ובהתאם ליתר נתוני קורות חייה, אליהם אתייחס בהמשך, הופכת עובדת שייכות המכללה לאחיה, לבעייתית.

עוד ציינה הנאשמת בקורות חייה, שהייתה בעלים ומנכ"לית של שתי חברות:

(א) משנת 95 עד 2000 שימשה מנכ"לית שיווק והקימה את חברת סטאר יציקות בע"מ.

(ב) מינואר 2004 ועד למועד הגשת קורות חייה, שימשה כמנכ"לית וכבעלים של Bakman

Institution for Research Ltd, המתמחה בייצור תעשייתי, ובהנדסת ייצור וניהול הייצור.

עיון ברישומי רשם החברות, ת/30, מעלה, שחברת סטאר, שפעלה בין השנים 94-99, הייתה בבעלות הנאשם 2 ושני בעלי מניות נוספים – והנאשמת אינה נמנית עליהם. עוד נמצא ברישומי רשם החברות, כי חברת Bakman לא קיימת כלל (ת/30). המשך עיון ברישומי רשם החברות, ת/30, מעלה, שהנאשמת 1 אינה רשומה כבעלת מניות או כמנהלת באף חברה.

המסקנה העולה מהנתונים הנ"ל היא, שקורות החיים של הנאשמת, שהנאשם סייע לה בכתיבתם, כוללים נתונים שקריים, ובהסתמך על אותם נתונים שקריים התקבלה הנאשמת לעבודה במכללת אקדמון, וקיבלה שם שכר.

146. ביום 11.1.15 שלח הנאשם הודעה ליקי ממכללת אקדמון, בה כתב אודות אחותו, הנאשמת (ת/62 עמ' 3):

0534303175"

שמה מירה גולן. היא מרצה מהשורה הראשונה עם המלצות חמות מאוד. היא לימדה לוגיסטיקה ורכש במקביל אליי במכללת תל חי לפני מספר שנים. במידה ויהיה לך מזל, היא פנויה. כנאמר, אתה והמזל שלך. בהצלחה. כרסנטי דניאל"

הנתונים המופיעים בהודעה אינם נכונים – הוכח בפניי, שהנאשמת לא לימדה לוגיסטיקה ורכש במכללת תל חי, ולא הוכח שהייתה מרצה מהשורה הראשונה, ולא הוכח שהיא בעלת המלצות חמות. מסרון זה מצטרף למכלול הראיות, מהם עולה תמונה ברורה, של מעורבותו הפעילה של הנאשם 2 בקבלת הנאשמת 1 כמרצה במכללת אקדמון, ועבודתה שם.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

147. המסרונים בין הנאשם לנאשמת, בנוגע לקורות חייה, והמתועדים ב-ת/62 עמ' 3 וכן ב- ת/67, מוכיחים גם הם את מעורבותו הפעילה של הנאשם בכתיבת קורות חייה השקריים של הנאשמת. מסרונים אלה מקורם בטלפון הנייד של הנאשמת ושל הנאשם, מיום 21.1.15 ומהיום שלמחרת:

יום 21.1.15 – ת/67 :

11: 17 : הנאשמת כותבת לנאשם : "דני נסה בבקשה לארגן קורות חיים ללא המלצות לא צריך זה דחוף תודה"
13: 32 – הנאשם משיב לנאשמת : "מירה אני לא מגיע למחשב. אל תדאגי אני אשלח עד הערב. שלחי לי הודעה ב-22:30".
19: 41 – הנאשמת כותבת לנאשם "היי דני קורות חיים"
20: 36 – הנאשם משיב : "כן בסדר"

יום 22.1.15 – ת/67 :

03: 56 - הנאשם כותב לנאשמת : "מירה לא שלחת לי קורות חיים שלך, תשלחי. אין לי עם מה לעבוד!!!"
04: 28 - הנאשמת משיבה לנאשם : "דני אמרתי לך שאני לא מוצאת אותם הפכתי את הבית לא מוצאת"
04: 30 - הנאשם כותב לנאשמת : "תכתבי במייל את המידע הבא: כתובת טלפון תאריך השכלה תואר שני ונושא התואר תאריך תחילת עבודה במשטרה (במידה ורלוונטי)".
05: 06 - הנאשמת משיבה לנאשם : "מירה גולן כ. רחוב אביגדור המאירי 10/8 חיפה. תואר שני משאבי אנוש 2002 סיימתי. המשטרה לא רלוונטי"

ההתכתבות הנ"ל, שבין הנאשמת לנאשם, מובילה למסקנה אחת, לפיה הנאשם הוא זה שכתב עבור הנאשמת את קורות חייה השקריים – הנאשמת מסרה לאחיה את פרטיה הטכניים, כולל שם, כתובת ותואר שני במשאבי אנוש משנת 2002, וזאת מאחר והנאשם ביקש ממנה פרטים, שבלעדיהם "אין לי עם מה לעבוד", ואכן בשעה 16: 52 שולח הנאשם לנאשמת מסרון, בו הוא כותב לה : "מעולה אחותי. כל הכבוד. תפצחי בקריירה חדשה, הוראה", וכעבור דקה עונה לו הנאשמת "כן". בחקירתו הנגדית ביקש ב"כ המאשימה לברר עם הנאשם את דבריו הנ"ל, וכך הוא נשאל וענה (פרוטוקול מיום 18.12.19, עמ' 331, שורות 22-30) :

ש. לאחר שהיא כותבת לך היי דני קורות חיים אתה משיב במסרון הבא, מעולה אחותי. כל הכבוד, תפצחי בקריירה חדשה הוראה, הנה לך עוד ראייה שהכל זה שקר אחד גדול אתה אומר לה קריירה חדשה בינואר 2015 כשלכאורה שבועיים

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שלושה שבועות קודם אתה כותב למישהו אם יהיה לך מזה תזכה במרצה מעולה.
ת.יש הבדל בין מרצה לקריירה בהוראה, הכוונה באותה שנה שאולי היא תלמד הוראה ותלמד בביה"ס יש בטחון כלכלי, משרד החינוך, חסרים מורים טובים ויש אבחנה מאוד ברורה בין מורה למרצה וזאת היתה כוונתי, ואומר ב"כ המאשימה ומוציא דברים מהקשרם בשביל לבנות קונספירציה שמתאימה לו, הדמיון שלה הוא יותר חזק מההיגיון שלה, אם תעצור כאדם שעובד ציבור ותחשוב תבין שהדמיון שלך השתלט עליך".

תשובתו הנ"ל של הנאשם, כמו מרבית עדותו בפניי, הייתה תשובה מתחמקת ומתחכמת, והיא נאמרה בזיחיות, ככל הנראה מתוך תקווה שדבריו יתקבלו כדברי אמת. הנאשם ביקש להפוך את אחותו הנאשמת, ממזכירה בתביעות תעבורה במשטרה, למרצה מהשורה הראשונה, והסבריו אודות ההבדל בין מורה למרצה, אינם יכולים לסייע לו לצאת מהמצב אליו נקלע.

גרסאות הנאשמת 1 – מירה כרסנטי

148. גרסת הנאשמת במח"ש – ת/26 מיום 16.12.15:

הנאשמת פרשה ממשטרת ישראל ביום 30.10.15 (שורה 22). וכך נשאלה והשיבה (שורות 29-32):

"שאלה: האם במסגרת העבודה שלך במשטרה היה לך עיסוק אחר/ עבודה אחרת?
תשובה: (ה"ח: הנ"ל חושבת) מה זאת אומרת. אני הייתי בחצי משרה ולא במשרה מלאה. אני ניסיתי לקבל אישור לעבודה נוספת אבל לא זוכרת מה קרה עם הבקשה הזאת. אני לא זוכרת כלום בעניין הזה. אני זוכרת שביקשתי אבל לא זוכרת מה עלה עם זה"

כבר עתה אעיר, שלא הוצגה בפניי כל ראיה, לפיה הנאשמת הגישה בקשה כלשהי לעבודה נוספת.

החוקר המשיך ושאל את הנאשמת "האם עבדת בעבודה נוספת או לא, השאלה מאוד פשוטה?" ותשובתה "כשהשתחררתי מהמשטרה ניסיתי לעבוד בחברת חשמל אבל לא הצלחתי" (שורה 34), ובהמשך אמרה "אני לא עבדתי אפילו יום אחד ולפני זה וכשהגשתי בקשה לור"מ והחליטו להפריש אותי אני אז ניסיתי למצוא לעצמי עבודה וניסיתי ללמד במכללת אקדמון ואז עזבתי. אני לימדתי כשמונה שיעורים אפילו פחות. אני נעלמתי להם וזהו" (שורות 34-37). כשנשאלה "מישהו אישר לך את העבודה באקדמון בעת שהיית שוטרת?", השיבה "אני קיבלתי מהמשטרה הודעה שאני פורשת לשאלתך לא הייתי עדיין פנסיונרית ואז חשבתי להתחיל להשתלב בעבודה כדי לפרנס את הילדים

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שלי" (שורות 38-40). עוד נשאלה "מתי קיבלת את ההודעה שאת פורשת מהמשטרה אחרי שהועדה החליטה להפריש אותך?", ותשובתה "לא זוכרת. זה היה בועדה שבה אמרו לי שאני פורשת אבל לקח הרבה זמן עד שהפרישו אותי. לציין שאני אדם חולה ובשבילי זמן זה יחסי ובשבילי יכול היות שעשרה ימים זה זמן ארוך ויכול להיות חודשים או יום" (שורות 41-45).

בנוגע לקבלת שכר ממכללת אקדמון, אמרה הנאשמת (שורות 46-48):

"שאלה: האם את קיבלת שכר עבור העבודה שלך באקדמון?
תשובה: בטח שקיבלתי ואף שילמתי על זה מס ואפשר להוכיח את זה. לשאלתך
אני לא קיבלתי תלוש שכר אלא זה היה צ'יק שהפקדתי"

לאחר שהנאשמת הודתה בפני החוקר, שקיבלה שכר בגין עבודתה במכללת אקדמון, החוקר שב ושאל אותה "האם היה לך אישור מהמשטרה לעסוק בעבודה נוספת?", ותשובת הנאשמת "אני לא זוכרת אם יש אישור או היה אישור. אני זוכרת שק", ובהמשך אמרה "...רווחה אמרה לי ואז אני מילאתי טופס ולא זוכרת מה איתו" (שורות 62-64). הנאשמת אף נשאלה "האם הצהרת בפני הממונים שלך במשטרה או בפני הגורמים הרלוונטיים במשטרה אודות העבודה הנוספת שלך באקדמון?" ותשובתה "אני הייתי אצל אלברט אסרף המפקד שלי" וכי "אני אמרתי לו שאני מנסה להשתלב בעבודה במכללת אקדמון" והוסיפה "... אני לא זוכרת שהגשתי תצהיר שאני עובדת באקדמון" (שורות 67-68).

מדברי הנאשמת עולה, שהיא הייתה מודעת לכך, שבהיותה שוטרת, עליה לקבל אישור מהמשטרה לעבודה נוספת, ובכדי להתגבר על חובתה זו, השיבה לחוקר, "ואז אני מילאתי טופס", וכי עדכנה את המפקד שלה "שאני מנסה להשתלב בעבודה במכללת אקדמון".

החוקר המשיך ושאל את הנאשמת "אני אומר לך שאת עבדת באקדמון ולמרות האמור את הגשת תצהיר כוזב למשטרה ובו הצהרת שעבודתך במשטרה הינה עבודתך היחידה, תגובתך?", ותשובתה הייתה "לא יכול להיות שזה הזמן שבו גם עבדתי באקדמון. אני לא זוכרת מתי הגשתי את התצהיר הזה" (שורות 69-72). הנאשמת מנסה לחלץ עצמה מהתסבוכת אליה נקלעה, באמצעות מתן תשובות כלליות וסתמיות – "לא זוכרת", "לא יכול להיות".

החוקר המשיך להפנות לנאשמת שאלות, תוך עימותה עם מסמכים: "אני מציג לך תצהיר המסומן ... 16.12.15 מדובר בתצהיר שלך שחתום על ידך ונתפס במחלקת שכר במטא"ר ובו את מצהירה שעבודתך במשטרה היא העבודה היחידה שלך. תגובתך?", ותשובתה "זה תצהיר שלי אבל אני לא

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

זוכרת מתי עבדתי באקדמון ואם זה היה באותה תקופה" (שורות 76-73), ובהמשך הוסיפה ואמרה "אני אומרת לך שבזמן שאני כתבתי את התצהיר אני לא עבדתי באקדמון" (שורה 99), "כששלחתי את התצהיר אני לא עבדתי באקדמון כנראה" (שורה 106) – הנאשמת הודתה שהתצהיר שהוצג בפניה הוא תצהיר שלה, אך בעדותה בפניי בבית המשפט, היא ניסתה להכחיש זאת, תוך שטענה שהמסמך איננו מקורי, וכי יכלו לשים אותו בתיק שלה. גם טענות הנאשמת, לפיהן היא כביכול "לא זוכרת" מתי עבדה באקדמון, היא טענה שקרית, שהרי הכיצד לא זכרה מועדים, אם משכורתה שולמה לה באמצעות שיקים, ת/9, ולפיהם היא עבדה באקדמון בחודשים מרץ-מאי שנת 2015, וחקירתה ת/26 נערכה רק חודשים בודדים לאחר מכן, ביום 16.12.15. טענת הנאשמת, לפיה חוסר זכרונה נובע ממצב "קטטוני" בו הייתה (שורה 79 לחקירתה ת/26), היא טענה בלתי מבוססת, שכל מטרתה לעשות שימוש במושג רפואי בכדי להסתיר את מעשיה הפליליים.

הנאשמת המשיכה להכחיש את עבודתה באקדמון, במהלך עבודתה במשטרה, וכך נשאלה וענתה לחוקר (ת/26, שורות 90-85):

"שאלה: אני אומר לך שאת הצהרת שאת לא עובדת מעבר לעבודה במשטרה ביום 21.05.15 בעוד אני מראה לך שאת עוד לפני התצהיר עבדת באקדמון ואף קיבלת שכר על העבודה הזו וז"א שהתצהיר שהגשתי למחלקת שכר במשטרה הוא תצהיר כוזב, תגובתך?"
 "תשובה: אתה לא מראה לי שעבדתי אלא אתה מראה לי שיחה שהתבצעה ביום 02.04.15 ממיטל מאקדמון שבה היא מבקשת שאני אחזור אליה ועוד שיחה שהייתה ביום 02.04.15 שבה היא אומרת לי לגבי צ'ק שמשאירה במשרד וזה לא אומר שאני עבדתי"

הנאשמת המשיכה בהכחשה גם כאשר הוצגו בפניה תכתובות בינה לבין תלמידה (שורות 107-100) (נספח 3 לחקירה - נתונים שהופקו מתוך הנייד של הנאשמת):

"שאלה: אני מציג לך עוד התכתבות שלך עם סטודנטים ממכללת אקדמון מיום 27.01.15 שנפרקו מהטלפון שלך מס' 0526515266 שסומן ח.ס 3, 16.12.15 וזו הוכחה נוספת אשר תעיד על כך שאת עבדת באקדמון ולמרות האמור הגשתי תצהיר כוזב למשטרה. תגובתך?"
 תשובה: לפי המסמכים שאתה מראה לי וכתוב מה שהקראת לי (ה"ח אני הקראתי לחשודה את ההודעות שהיו לה עם סיוון מיום 27.01.15...) ואני אומרת לך שכנראה זה מה שהיה אבל ביום 21.05.15 כששלחתי את התצהיר אני לא עבדתי באקדמון כנראה וגם את זה אני לא זוכרת, יכול להיות שגם עבדתי ויכול שלא הלכתי לשם יותר."

קיימות תכתובות רבות נוספות בין הנאשמת לתלמידה, בנוגע ללימודים (ת/26 נספח 3), כגון: מסרון מיום 18.5.15: "מירה, אני אחסיר היום"; מסרון מיום 29.4.15: "היי מירה. אני לא אגיע היום אני תקועה בעבודה. הלילה אשב על העבודה ואשלח לך למייל"; מסרון מיום 5.4.15: "שלחי לי בבקשה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מה שחילקת בשיעור", ומסרונים רבים נוספים - ועוד ועוד). על אף קיומן של ראיות אובייקטיביות וחד משמעיות, לפיהן הנאשמת לימדה באקדמון, במהלך עבודתה במשטרה, היא עמדה על הכחשתה הגורפת והסתמית, ללא כל הסבר הגיוני, וללא כל ראיה שתתמוך בדבריה.

הנאשמת נשאלה עוד בנוגע לטופס 101 (שורות 310-315) :

"שאלה: אני מציג לך טופס 101 שהגשת למכללת אקדמון עבור שנת מס 2015 אשר סומן על ידי... 16.12.15 אשר ממנו ניתן לראות שלא הצהרת שם שום דבר להיותך במשטרה ועובדת במשטרה, תגובתך? תשובה: אם כתבתי את זה אז אני עשיתי את זה. אני הנחתי שהם יודעים שאני עובדת במשטרה ואני גם מכירה את המנהל שמכיר אותי כשוטרת. טעות שלי שלא הצהרתי על עבודתי במשטרה"

מדבריה הנ"ל של הנאשמת עולה תמונה שונה מזו שהציגה בעדותה בפניי בבית המשפט, ושאליה אתייחס בהמשך הכרעת דין זו – בפני החוקר הודתה הנאשמת, הן במילוי טופס 101 והן בכך שמדובר בטעות שלה. הנאשמת הודתה בחקירתה גם בנוגע לתצהיר השקרי שהגישה למשטרה, לפיו היא לא עובדת בכל עבודה נוספת (שורות 321-326) :

"שאלה: מריכוז השכר שקיבלת מאקדמון עולה שעבדת בחודש מאי 2015 ובאותו חודש את הצהרת שאת לא עובדת בשום עבודה אחרת למעט המשטרה והתצהיר הזה הוגש למחלקת שכר במשטרה. למה להגיש תצהיר שקרי למשטרה? תשובה: לא יודעת למה. אני באמת לא יודעת למה שלחתי להם את זה. זה משהו ששולחים אוטומט, אני גם ידעתי שאני מסיימת במאי את העבודה באקדמון וגם לא היו לוקחים לי חצי משכורת מס כי המשכורת שלי היא נמוכה".

גם בעניין תצהיר זה שינתה הנאשמת את גרסתה עת העידה בבית המשפט, כפי שאפרט בהמשך.

149. גרסת הנאשמת במח"ש – ת/27 מיום 28.9.16:

בחקירתה ת/27 ענתה הנאשמת לשאלות החוקר, שהיא תענה רק בבית המשפט, וכך עשתה על גבי 6 עמודי החקירה. משמעות הדבר היא, שהנאשמת, למעשה, ביקשה לשמור על זכות השתיקה בחקירה זו. אמנם לנחקר קיימת זכות לשמור על זכות השתיקה, אך לשימוש בזכות זו יש השלכות ראייתיות, עליהן אעמוד בהמשך הכרעת דין זו.

בנוגע לתשובות הנאשמת בחקירתה, לפיהן היא תענה לכל השאלות רק בבית המשפט ובפני שופט, אדון בפרק הבא, בו אתייחס לעדותה בבית המשפט.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

150. גרסת הנאשמת בבית המשפט – ישיבה מיום 7.4.19 (החל מעמ' 232), וכן ישיבה מיום 8.12.19:

ב"כ הנאשמים טענו בעניין מסמך קורות החיים של הנאשמת, ת/12, שבעדותה בבית המשפט הנאשמת לא זכרה ולא הכירה, כדבריהם, לא את מסמך קורות החיים ולא מונחים מתוכו, ובמח"ש אמרה דברים דומים, על כן טענה ההגנה, שאין כל סתירה בין עדות הנאשמת בבית המשפט לחקירתה במח"ש – אין בידי לקבל טיעון כללי ובלתי מבוסס מעין זה, וההכרעה בעניין קורות חייה תתבסס על הראיות בתיק, כפי שאפרט להלן.

בעדותה בפניי התייחסה הנאשמת למקומות בהן נתנה הרצאות, וכדבריה "אפשר להיכנס לאתר של ביטוח לאומי ולראות, הרציתי, מה לעשות? הרציתי במכללת אפיק, זה היה מזמן, ולימדתי שוטרים גמולים, זה מה שהיה אז. כמוכן שאח שלי פתח, קודם כל על מכללות הרציתי גם במכללה בצפת, שכחתי את שמה, הרציתי הרבה במכללות. כן" (עמ' 240, שורות 9-13) – פירוט זה לא ניתן ע"י הנאשמת בכל חקירותיה במח"ש, ומעבר לכך – מדובר בדיבור כללי של הנאשמת, ללא כל ביסוס, ומבלי שתציג לבית המשפט ראיה כלשהי, שיש בה כדי לאמת את דבריה, כמו תלושי שכר מאותם מקומות.

בנוסף – הנאשמת הצהירה במשטרה, שזו עבודתה היחידה, ומדבריה עולה, שהיא לימדה לא רק במכללת אקדמון, אלא במקומות נוספים, עוד קודם לכן, שהרי לשם קבלתה לאקדמון ציינה שלימדה במקומות אחרים, והכל ללא אישור עבודה נוספת מטעם המשטרה, ויוצא מדבריה, שגם הצהרתה בטופס 101, בנוגע לעבודתה היחידה במשטרה, רחוקה מהמציאות, לא רק בשל עבודתה במכללת אקדמון, אלא בשל עבודתה במקומות עבודה נוספים, כדבריה.

עניין נוסף הוא, שכאשר הנאשמת נשאלה על כך בחקירתה במח"ש, היא בחרה לשמור על זכות השתיקה, על כל המשתמע מכך.

בנוגע לטענת ב"כ הנאשמים, לפיה הנאשמת לימדה במכללת תל-חי, הוכח בפניי מהמסמך המצורף לת/35, שהנאשמת מעולם לא עבדה במכללה זו, וכשנשאלה על כך בעדותה בפניי, היא ניסתה לחמוק משקר זה באמצעות הסברים בלתי הגיוניים, וכדבריה (עמ' 240, שורות 14-19):

" ש. אמרו פה שאת אמרת שאת הרצית במכללת תל חי, ובדקו במכללה הזו וראו שלא הרצית שם.
ת. ברור, הם גם לא ימצאו. אחי שכר שם חדרים במכללת תל חי, במתחם של תל חי, ואחים מה לעשות, עוזרים אחד לשני, אני פשוט הלכתי לעזור לו, עזרתי לו ככל שיכולתי. זה אח שלי, גם הוא עזר לי. הם לא ימצאו אותי לעולם במכללת תל חי מרצה, משום שאני לא נרשמתי ואני לא קיבלתי משכורת מתל חי, ואגב עד היום אני לא קיבלתי משכורת מאח שלי".

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשמת, בעת עדותה בבית המשפט, ידעה שקיים מסמך ממכללת תל חי, השולל את עבודתה שם, על כן מצאה פתרון "יצירתי" לסתירה שבין קורות חייה לבין מסמך זה, באומרה, שמדובר בעזרה לאחיה.

151. **סטאר יציקות**: הנאשמת טענה בפניי, בנוגע לעבודתה בחברה הנ"ל, כפי שציינה בקורות חייה: "זה חברה שאח שלי הקים ואני עזרתי לו עבדתי חזק שם, עזרתי לו המון גם בהקמה, גם בעשיה, בהכל" (עמ' 240, שורות 20-22) – הנאשמת ידעה בזמן עדותה בבית המשפט, שקיימת בעייתיות בנוגע למה שכתבה בקורות חייה אודות תפקידה בחברת סטאר יציקות: "מנכ"ל שיווק ומקיס חברת סטאר יציקות" משך חמש שנים (ת/12), על כן מצאה שוב פתרון, לפיו היא עזרה לאחיה, הנאשם 2.

152. **חברת בקמן**: הנאשמת נשאלה "מה זה בקמן אינסטיטיושיין?", ותשובתה "אח שלי" (עמ' 240, שורות 23-24) – בקורות חייה ציינה, שהיא "מנכ"ל ובעלים של חברת Bakman" משך 11 שנים – שוב הנאשמת נותנת הסבר בלתי מתקבל על הדעת, ביודעה שמדובר בהצהרה שקרית בקורות חייה, כאשר בהסתמך על הצהרותיה הנ"ל, היא התקבלה לעבודה במכללת אקדמון.

153. בחקירתה הראשית נשאלה הנאשמת וענתה כדלקמן (עמ' 241, שורות 5-13):

"ש. אני מקריאה לך מהמשך האישום השני, סעיף 6. מילאת כרטיס עובד במכללה ובכרטיס עובד הזה כתבת שזו הכנסתך היחידה, משכורת מהמכללה, וזה בזמן שאת עדיין עובדת במשטרה. אני מזכירה את התאריך, 02.04.2015. ת. אני ב-02.04.2015 לא עבדתי במשטרה, ובלי שום קשר אני לא מילאתי את הכרטיס הזה. זה לפי שיחת טלפון, דיברתי עם המנהלת חשבוניות, או מי שממלא, אני לא יודעת את התפקידים שם, וכשאתה נכנס למס הכנסה אתה מקבל פרטים על בן אדם איפה הוא עובד במה הוא עובד, איך זה יכול להיות שכתוב שם שאני? ש. בטיוטת כתב האישום היה רשום שאת עבדת ללא אישור המשטרה? ת. הצגתי פה את האישור שקיבלתי מקצינת כוח אדם במשטרת ישראל

ובהמשך אמרה (עמ' 241, שורות 13-16):

"...אני בחצי משרה, יש לי ילד עם פיגור, יש לי ילדה קטנה בבית שאימצתי, יש לי מצוקה כלכלית, אני רוצה לעבוד. סוף סוף בן אדם רוצה לעבוד אז גם פה גורמים לו להיות נזקק. אני היה לי אישור. את הגשת את זה כאן. למה שאלת אותי את זה עכשיו? מה הקטע הזה?"

דברי הנאשמת, לפיהם היא לא מילאה את טופס 101 שהוגש למכללת אקדמון, אינם דברי אמת, וכפי שהתייחסתי לעדי התביעה בהכרעת דין זו, קיבלתי את דבריהם כמהימנים, ואני מעדיפם על דברי הנאשמת. מעבר לכך, הנאשמת הצהירה בבית המשפט, שביום 2.4.15 היא לא עבדה במשטרת ישראל,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

זאת שעה שהוכח בפניי, שהנאשמת פרשה מהמשטרה כעבור כ-7 חודשים, דהיינו ביום 30.10.15, כעולה מדבריה עצמה בחקירתה במח"ש (ת/26, שורה 22), וכן כעולה מעדותה בפניי (עמ' 245, שורות 16-17).

הנאשמת הצהירה בעדותה בפניי, בנוגע לעבודתה הנוספת, ש-"הצגתי פה את האישור שקיבלתי מקצינת כוח אדם במשטרת ישראל" (עמ' 241, שורה 13), ובחקירתה הנגדית חזרה על כך באומרה "האישור הזה הוגש על ידי באת כוחי, עו"ד טולדנו, לאחת העדות מטעם הרווחה, פה בבימ"ש" (עמ' 281, שורה 8) – אישור מעין זה מעולם לא הוגש לתיק בית המשפט, ושוב מדובר בהצהרות שקריות של הנאשמת, ככל הנראה מתוך תקווה שדבריה לא ייבדקו – אני דוחה גם גרסה זו של הנאשמת, בהיותה בלתי מבוססת לחלוטין.

לעניין מילוי טופס 101 ע"י אחרים, טענה הנאשמת, כפי שהבאתי לעיל, "וכשאתה נכנס למס הכנסה אתה מקבל פרטים על בן אדם, איפה הוא עובד, במה הוא עובד. איך יכול להיות שכתוב שם שאני?" (עמ' 241, שורות 10-11) – העדה מטעם מכללת אקדמון, גב' צילה מילשטיין, העידה בפניי, שאין למכללה כל נגישות למידע המצוי בידי רשויות מס הכנסה, וכך נשאלה וענתה בעניין זה (מעמ' 74 שורה 22 עד עמ' 75 שורה 12):

ש. יש לך תוכנת שכר?
ת. כן.
ש. המערכת שאת מקלידה עליה נתונים קשורה למס הכנסה?
ת. קודם כל לא. זה תוכנת שכר שנמצאת במכללה. אני לא מדווחת למס הכנסה בתוכנת אונייט. אני דיווחתי בפנקס, מילאתי אותו על פי התוכנה ושילמתי בדואר.
ש. אחרי חודש שאת עושה את הדבר הזה, הרי הנתונים מגיעים למס הכנסה, נכון?
ת. רק דו"ח מגיע. לא נתונים של כל עובד.
ש. אין מס' ת.ז.?
ת. נתונים רק בטופס 126 למס הכנסה.
ש. כל כמה זמן את משדרת למס הכנסה?
ת. פעם בשנה. זה החוק.
ש. כשאת מכניסה ת.ז. של עובד למערכת השכר לא עולה לך בשום דרך שהוא עובד בעבודה אחרת?
ת. ממש לא.
ש. מירה מספרת ויש לי את זה מתועד שהתקשרתם אליה או את או מישהו אחר ממחלקת הנה"ח ואמרתם לה שאין טופס 101 ולכן אתם לא יכולים לבצע שכר.
ת. אני כן ביקשתי. מכל עובד אנחנו מבקשים טופס 101. זה אחריות של עובד, חובה של עובד להגיש ולחתום על הטופס הזה.
ש. בשום שלב, לא במערכת של מס הכנסה ולא במערכת ביטוח לאומי..
ת. אין מערכת של ביטוח לאומי.
ש. בשום שלב לא חוזרים ואומרים לך שהיא עובדת בעוד מקום?
ת. לא"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

אני מקבל את דברי העדה, לפיהם מילוי טופס 101 הוא באחריות העובד בלבד, אחרת הוא לא יקבל שכר, ושוכנעתי, שלמכללת אקדמון לא היתה כל נגישות למידע המצוי במס הכנסה, ולא יכלו לדעת שזו עבודת הנאשמת היחידה, אלא מהצהרת הנאשמת עצמה.

154. **כתיבת קורות החיים של הנאשמת**: הנאשמת אישרה בתשובתה לאישומים, שאחיה, הנאשם 2, סייע לה בכתיבת קורות חייה, וגם בעדותה בפניי חזרה על כך, אם כי על דרך השלילה (עמ' 246, שורות 16-28):

ש. אני אגיד לך מה מפתיע קודם כששאלו אותך על קו"ח שלך עצמך. לפחות מהצד זה היה מאוד מוזר כי לא זכרת שום מקום שעבדת בו. ... את כתבת את הקו"ח של עצמך? כי אמרת שאחיד לא עזר לך.
ת. תראה לי איפה אמרתי שאחי לא עזר לי. אני רוצה לראות איפה אמרתי את זה.
ב"כ הנאשמת 1:
אני רוצה שחברי יראה איפה היא אמרה שאחיה לא עזר לה בכתיבת קורות החיים.
ב"כ המאשימה:
כשחברתי הקריאה לה את כתב האישום זה כתוב בכתב האישום והיא שללה את כל כתב האישום"

מאחר והוכח בפניי כנדרש, שקורות החיים של הנאשמת כוללים נתונים שקריים רבים, ומאחר והוכח בפניי, שהנאשם 2 סייע לאחותו הנאשמת 1 בכתיבת קורות חייה, אזי הוכח בפניי כנדרש, ששני הנאשמים כתבו את קורות החיים השקריים, ושבאמצעותם התקבלה הנאשמת לעבודתה במכללת אקדמון.

155. **שותפות הנאשמת בכתיבת שני מאמרים באנגלית**: הנאשמת נשאלה בעדותה בפניי אודות המאמרים, כדלקמן (עמ' 247, שורות 24-26):

"ש. תאמרי לי בבקשה, בקורות החיים שהגשתי, ת/12, כתוב שם את המאמר שאת היית שותפה בכתיבתו, אם את יכולה בבקשה לחזור על שמו של המאמר.
ת. לא זוכרת את שמו של המאמר. עשיתי תיזה בחיים שלי, ואת נושא התיזה אני לא זוכרת"

הנאשמת לא ידעה למסור את שם הפרופסור שכתבה עימו את המאמר, וכך נשאלה וענתה בעניין זה (עמ' 248, שורות 10-22):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "ש. אני אוכיח לך שקורות החיים שלך את זיפת שם את הכל מההתחלה ועד
2 הסוף, את לא זוכרת גם את כתב העט, יפה. איך קוראים לפרופסור?
3 ת. אני לא זוכרת את שמו.
4 ש. שכתוב לצד שמך בקורות החיים כמי שכתבת איתו את המאמר?
5 ת. הפרופסור הוא ראשון בדר"כ...
6 ש. שאלתי מה שמו.
7 ת. אני לא זוכרת את שמו.
8 ש. האם את זוכרת את שם משפחתו?
9 ת. לא"

10
11
12 הנאשמת גם לא ידעה למסור את שם הביטאון שבו פורסם המאמר (מעמ' 247 שורה 29 עד עמ' 248
13 שורה 2) (הקו לא במקור):

14
15 "ש. האם את זוכרת את שמו של הביטאון ששם פורסם המאמר?
16 ת. לא, אני לא זוכרת משום שאח שלי פרסם את המאמר והוא עשה את כל
17 העבודה, ואני עזרתי לו. הוא ביקש ממני מירה תוציאי לי א' ב' מ-3.5, ועזרתי
18 לו"
19

20 והשיא בחוסר אמינות הנאשמת, שעה שלא ידעה לזכור אפילו איזה שם משפחה שלה צוין במאמר, אם
21 זה גולן או כרסנטי (עמ' 248, שורות 29-28):

22
23 "ש. את זוכרת תחת איזה שם נרשמת במאמרים, כרסנטי גולן, או גולן או
24 כרסנטי?
25 ת. משום שאח שלי צירף אותי למאמרים אני לא יודעת איך הוא רשם אותי"

26
27
28 הוכח בפניי, כאמור, שקורות החיים שהגישה הנאשמת למכללת אקדמון כוללים נתונים שקריים
29 וכוזבים: הנאשמת לא לימדה במקומות שהצהירה כי לימדה בהם, וגם בנוגע לשני המאמרים, שכביכול
30 ציינה שהייתה שותפה בכתיבתם, שוכנעתי, שהנאשמת לא כתבה כל מאמר, וספק אם מאמרים אלה
31 נכתבו או פורסמו, וכשנשאלה מדוע ציינה בקורות חייה שכתבה מאמרים, ענתה (עמ' 248, שורות 9-6):

32 "...אח שלי כתב מאמרים, אני עזרתי לו במס' רב של מאמרים. בחרתי בקורות
33 חיים מסוימים אי פעם באיזשהו מקום להכניס דווקא את הדבר הזה כי ראיתי
34 את זה, כי זכרתי, כי היה לי ערימה של דפים אז אמרתי אני אכניס את זה
35 לכאן. אני לא זוכרת."

36
37 קיום "ערימה של דפים" הביאו את הנאשמת לכלול בקורות חייה גם כתיבת שני מאמרים באנגלית –
38 התנהלות מעין זו היא התנהלות מרמית, והנאשמת השתמשה בקורות חיים הכוללים נתוני כוזב, בכדי
39 להתקבל לעבודה במרמה, ותשובת הנאשמת לשאלתו המסכמת של ב"כ המאשימה, מדגישה את הכוזב
40 שבדבריה (מעמ' 250 שורה 24 עד עמ' 251 שורה 1):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"ש.אם את חושבת שאת, וסליחה שאני אומר לך את זה, את יושבת פה בחקירה הראשית ותכף אני אראה לך כמה פעמים, אני מכבד אותך, לא אמרת אמת. אני אתן לך דוגמא עכשיו. את יודעת שיש לנו את הקישור גם באינטרנט וגם בהארד קופי לחוברת לביטאון ששם לכאורה פרסמת יחד עם פרופ' אלמוני ואחיד, לפי קורות החיים, הירחון שאין לך מושג מה הוא, אני אומר לך שאנחנו מצאנו אותו ואין שם זכר למאמר שאת כרגע אמרת שעבדת עליו או חיפשת לגביו. ת.אני אמרתי שעזרתי לאח שלי שבחר לצרף אותי כחלק מהאנשים שעזרו לו. אני אינני יודעת מה פורסם שם, לא קראתי את זה מעולם. אני עזרתי לאח שלי. ש.ואם אני אגיד לך שלא פורסם מאמר כזה? ת.אני לא אמרתי לך שפורסם. תשאל את מי שפרסם"

הנאשמת המשיכה לענות לשאלות ב"כ המאשימה לעניין המאמרים (מעמ' 248 שורה 30 עד עמ' 249 שורה 14) (הקווים לא במקור):

" ש. את חוץ מלחפש חומר, לעשות חיפוש בגוגל או בספרייה לא כתבת שום מילה במאמר?
ת. אני נתתי לאחי שוב אני חוזרת, נתתי לאחי את מה שהוא ביקש ממני כחלק מפעולה של מאמר שהוא ביקש. הוא צירף אותי לשם משום שעזרתי לו. לא כתבתי שום דבר בשמי, אני לא יושבת והקלדתי ואמרתי זה וזה אני כתבתי. אני צורפתי למאמר.
ש. האם חוץ מלחפש חומר, האם את כתבת?
ת. לא.
ש. אם אני אשאל אותך מה זה חיפשת חומר הרי, מה זה פיזיקה קוואנטית? (אני מתרגם מאנגלית).
ת. אני לא יודעת איך זה קשור למה שחיפשתי, אני חיפשתי משהו אחר. תשמע זה מושג של פיזיקאי, שמתאים מאוד לאחי. מה שהוא ביקש ממני לחפש זה אני לא יודעת..
ש. את יכולה להסביר מה זה?
ת.אני לא פיזיקאית. גם אם הייתה מילה שנתקלתי בה אני ביקשתי ממנו שיסביר לי מה זה כדי שנוכל להמשיך
ש. מה זה פרוטופיליו? את יודעת?
ת. לא יודעת."

לסיכום, שוכנעתי, שהנאשמת לא כתבה כל מאמר, ואף לא סייעה בכתיבת כל מאמר, ולמעשה אין לה מושג בכל הנוגע לשני המאמרים שציננה בקורות חייה.

156. התוכנות שהנאשמת ציינה בקורות חייה, שהיא שולטת בהן: הנאשמת נשאלה, בחקירתה הנגדית בפניי, אודות התוכנות שציננה בקורות חייה, שהיא שולטת בהן (מעמ' 249 שורה 28 עד עמ' 250 שורה 3):

"ש.מה זה SPSS?
ת. לא יודעת. לא זוכרת.
ש.קחי עוד 20 שניות.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. קח 50 שעות. לא זוכרת. אתה יודע מה אני צריכה כדי להכין שיעור? כמה אני צריכה ללמוד? לא זוכרת".
ש.תאמרי לי מה זה MS PROJECT?
ת. MS יכול להיות הרבה דברים, אני לא יודעת למה התכוון המשורר. אני יודעת שזה כתוב במאמר וזה הועתק. MS יכול להיות מנג'ר סוציולוג'יק. יכול להיות אלף ואחת דברים."

ובהמשך נשאלה (עמ' 250, שורות 4-17) :

"ש.את יודעת מה מעניין? שאני עכשיו עברתי נושא בקורות החיים וקראתי לך את הכותרת שאת כתבת תחת "מחשבים", זה לא קשור בכלל למאמר.
ת.אמרתי לך, אני לא זוכרת".
ש.כתבת ב"מחשבים" תוכנות אופיס, מתחת לזה כתובות עוד 4 תוכנות. איך יכול להיות שאת כותבת בקורות החיים SPSS, ואין לך מושג מה זה?
ת.יש לי שאלה אלייך, אני רוצה לדעת באיזה שנה זה היה. יכול להיות שזה היה בשנות ה-90, או שזה היה בשנות ה-אני לא יודעת. אני באמת לא זוכרת.
ש.זו התשובה שלך?
ת.כן. זו התשובה שלי.
ש.איך יכול להיות שאם אדם מכיר תוכנת מחשב הוא מפסיק להכיר אותו, בייחוד שהוא מתיימר להיות איש מקצוע?
ת.תכניס אותי לאופיס תראה שאני בכלל לא יודעת. ביום שאני הגעתי למכללה לפני שבכלל הצגתי את עצמי עברתי על כל מה שאני יודעת ועשיתי את זה. פשוט מאוד. עכשיו אני לא זוכרת כלום"

שוכנעתי, שגם מה שכתוב בקורות חיי הנאשמת 1, בנוגע לשליטתה בתוכנות שצויינו שם, הוא כזב, ולמעשה הנאשמת אין כל מושג בנוגע לתוכנות אלו. טענות הנאשמת, לפיה בעת עדותה בפניי "לא זוכרת כלום" בנוגע לאותן תוכנות, הן טענות סתמיות, שמטרתן לנסות ולהציל עצמה מהשקר שבו נתפסה.

157. טענת הנאשמת בקורות חייה בנוגע לכך שהיא "מרצה במספר מכללות", "מרצה בכירה במכללת איכות": הנאשמת נשאלה בחקירתה הנגדית אודות טענותיה הנ"ל (מעמ' 251 שורה 21 עד עמ' 252 שורה 14) :

"ש. לביהמ"ש – אבל את אמרת שלימדת במכללה בצפת, מה השם שלה?
ת.לא זוכרת מה השם שלה. מכללת צפת או.. לא זוכרת.
ש. במכללת אפיק לימדת?
ת. במכללת אפיק לימדתי.
ש. למה קודם אמרת סימן שאלה?
ת. משום שהיא שאלה אותי וריעננה לי את הזכרון וזכרתי.
ש. באיזה עוד מכללות בבקשה לימדת?
ת. אני לא זוכרת. עכשיו אתה שואל אותי על המכללות שדני ניהל במכללת תל חי, אני באתי ועזרתי לו בכמה מקצועות וזה לא היה מקצוע שלם, זה היה נגזרת של מקצוע שהייתי צריכה ללמד באותו יום את הסטודנטים שלא היה מי שילמד

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

אותם. לימדתי אותם כל מיני נושאים כמו כלל פארטו, כל מיני נושאים שאני מכירה. כמו רכש. כמו פיפו ליפו.
ש. באיזה עוד מכללות לימדתי?
ת. במכללות שהיו בבעלותם של אחי, בתל חי. תשמע. זה לא שקיבלתי משכורת או שאני זוכרת את שם המכללה, היה משהו שהוא עשה עם איכות משהו, אני לא זוכרת מה זה היה. אבל אני הייתי שם כל פעם שהיה חסר לי מרצה הוא היה מרים לי טלפון ואני בנושאים מסוימים הייתי עוזרת לאחי במקצועות שרשומים שם.
ש. את כתבת 2004 עד היום, אני מקריא לך מת/12, היום אגב זה נתפס בדצמבר 2015, אז אנחנו מדברים על דצמבר 2015, כתוב "מרצה במס' מכללות", אז שמעתי 2 מכללות את השמות שלהן.
ת. למה אתה מתכוון?
ש. תגידי לי את. את כתבת את הקורות חיים. כתבת "מרצה במס' מכללות", יש פה פירוט של הקורס".
ת. ז"א שבאותו רגע אני מרצה, אתה מבקש ממני את מס' המכללות? מרצה זה לא מרצה הרגע, מרצה זה בדור"כ מתי שהרציתי.
ש. איזה עוד מכללות חוץ מהשתיים את הרצית בהן?
ת. לא זוכרת, אני זוכרת שלדני הייתה מכללת איכות, עוד איזה מכללה שקשורה ליציקות"

הנאשמת לא זכרה את שם מכללת איכות בה כביכול לימדה, באומרה "איכות משהו", "איזה מכללה שקשורה ליציקות", וכך נשאלה עוד וענתה (מעמ' 255 שורה 28 עד עמ' 256 שורה 15):

"ש. מכללת איכות, מה היה תפקידך שם?
ת. אני זוכרת שעזרתי מאוד לאחי. אני לא זוכרת מה עשיתי שם.
ש. זה מאוד יפה שאת עוזרת לאחיד.
ת. אני עניתי לך.
ש. במה העזרה התבטאה? עזרה כספית או מקצועית?
ת. לא כספית. לא זוכרת.
ש. יכול להיות שזה היה הנהלת חשבונות?
ת. לא זוכרת.
ש. יכול להיות שזה היה בקניינות ולוגיסטיקה?
ת. לא זוכרת.
ש. לא משנה מה אני אשאל את לא תזכרי.
ת. אני לא זוכרת, נו מה? בכוח?
ש. מה השם המלא של מכללת איכות?
ת. לא יודעת. לא זוכרת.
ש. האם זה נראה לך הגיוני באיזשהו מקום בעולם שאדם שכותב בקורות החיים שלו ואני מקריא מת/12, מרצה בכירה במכללת איכות בע"מ, עונה כמו שענית על ה-10 שאלות האחרונות? תעני כמו שאת חושבת.
ת. אני אומרת לך שאני לא זוכרת.
ש. האם זה נראה לך הגיוני?
ת. מה שנראה לי הגיוני לפי החיים שלי הכל יכול להיות הגיוני"

מתשובות הנאשמת עולה תמונה ברורה, לפיה הנאשמת מעולם לא לימדה באף מכללה, והדברים שנכתבו בקורות חייה בעניין זה, הם שקריים ובלתי מבוססים.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

158. טענת הנאשמת לכך שהיא שימשה כמנכ"ל בשתי חברות: הנאשמת נחקרה אודות משרותיה כמנכ"ל שתי החברות, וכך השיבה (מעמ' 254 שורה 2 עד עמ' 255 שורה 9):

"ש.... חברת בקמן, מה היה התפקיד שלך שם?
ת.אח.... אני חושבת משהו ניהולי, אני חושבת. אני לא זוכרת.
ש.קחי 20 שניות ותזכרי.
ת.אני לא זוכרת.
ש.מה השם המלא של החברה?
ת.אני לא זוכרת. אני לא זוכרת. לא זוכרת.
ש.את לא זוכרת את השם המלא?
ת.לא.
ש.זוכרת את השם החלקי?
ת.לא. לא זוכרת.
ש.בקשר למה שאמרתי קודם, יכול להיות שהיית מנכ"ל של החברה? סליחה שאני שואל.
ת.אני לא זוכרת.
ש.האם זה נראה לך הגיוני עד עכשיו שאת לא זוכרת כלום ממה שכתוב בקורות החיים המפוארים שלך? עד רמה שאת לא יודעת אפילו איך קוראים למקומות שעבדת בהם כמנכ"ל? זה נראה לך הגיוני?
ת.אני לא זוכרת. לא זוכרת.
ש.חברת סטאר.
ת.איזה חברה? לא שמעתי.
ש.חברת סטאר.
ת.אוקיי. שמעתי מקודם סתיו.
ש.מה היה התפקיד שלך בחברה.
ת.לא זוכרת.
ש.מה היה השם המלא של החברה.
ת.אני לא זוכרת.
ש.איפה חברת בקמן הייתה ממוקמת מבחינת משרדים, מקום, כתובת?
ת.גם אם היא ממוקמת באיזשהו מקום, לימדתי משהו שקשור אליהם במקום אחר, יכולתי ללמד את זה בבזק, יכולתי ללמד את זה בתל חי.
ש.את לא יודעת איפה המקום או לא זוכרת?
ת.לא זוכרת.
ש.חברת סטאר, איפה היא ממוקמת?
ת.לא זוכרת.
ש.מי הבעלים של חברת סטאר?
ת.סטאר יציקות? יכול להיות?
ש.זה כתוב בקורות החיים שלך.
ת.אני לא זוכרת.
ש.אני מקריא לך, סטאר יציקות בע"מ.
ת.נו, כן, זה המכללה שדני פתח והוא ביקש ממני לעזור לו מדי פעם בתל חי. אני גם עזרתי לו ללמד, גם הייתי פקידה, עזרתי לאח שלי, פשוט מאוד. הקמתי את המקום. ראוי שאני אספר שאני הייתי שם, אני לא זוכרת את השם של החברה. יכול להיות שברגע שכתבתי את הקורות חיים שאלתי מה השם של המקום כדי שאני אציין את זה. מה הבעיה? אני לא מבינה"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

159. לסיכום:

הנאשמת לא ידעה את שמות החברות שבהן, כביכול, עבדה, לא ידעה מי בעליהן, לא ידעה היכן הן ממוקמות בארץ, לא ידעה מה בדיוק עשתה בכל אחת מהן, ולא זכרה אם כיהנה בהן כמנכ"ל. הנאשם ידע, שקורות חייה האמיתיים של אחותו לא היו מובילים לקבלתה לעבודה במכללת אקדמון, על כן הוסיף פרטים כוזבים בקורות חייה, בכדי להתגבר על המכשול הנ"ל, ולגרום לה להתקבל לעבודה כמרצה במכללת אקדמון, והכל בדרכי כזב ומרמה.

הנאשמת לא ידעה להסביר פרטים שנכתבו בקורות חייה, התחמקה ממתן תשובות לשאלות רבות, והתשובות שכן מסרה היו חמקמקות, בלתי הגיוניות, וסותרות ראיות שהוגשו לתיק. הנאשמת עשתה עליי רושם גרוע, והיא שיקרה בנוגע לפרטים רבים, עליהם עמדתי לעיל, ואני דוחה את גרסאותיה על הסף, וקובע, שדבריה אינם דברי אמת, וזאת בלשון המעטה, וכי מדובר באדם מניפולטיבי, בלתי אמין, שאינו בוחל בדרכי מרמה, בכדי להשיג את מטרותיו שתוארו בכתב האישום.

גרסאות הנאשם 2 – דניאל כרסנטי

160. גרסת הנאשם במח"ש – ת/19 מיום 28.9.16:

בחקירתו, ת/19, נשאל הנאשם שאלות רבות, הנפרסות על גבי 7 עמודים, גם בנוגע לאישום השני, ותשובתו הייתה, שמאחר והוא ענה על השאלות בחקירות הקודמות, הוא יענה לבית המשפט. תשובותיו אלו של הנאשם משמען שמירה על זכות השתיקה, במיוחד לאור העובדה, שבחקירותיו שקדמו לת/19 לא נשאל הנאשם בנוגע לאישום השני. על המשמעות של זכות השתיקה אעמוד בהמשך הכרעת הדין.

החוקר הסביר לנאשם, בזמן חקירתו, את המשמעות הראייתית של השימוש בזכות השתיקה (שורות 22-25), ובכל זאת הנאשם נשאר בשלו, ואף הוסיף ואמר "אין ברצוני בשלב זה להתייחס, שכן כבר התייחסתי בעבר בדיוק לאותן שאלות ולכן בוחר אני להתייחס אך ורק בבית המשפט במידה ואשאל על ידי עורך דין או שופט בלבד" (שורות 39-42). גם בסוף חקירתו, ולאחר שקרא אותה, בחר הנאשם להוסיף בכתב ידו, את המשפט הבא:

"בשורה 78 ב-ה"ח של החוקר יניב קבע האחרון כי, מסרב להשיב אני, דברים אלו הוצאו מהקשרם ושוב משמשים עדות וראיה לעצם חקירה זו וכי החוקר יניב הפעם מגדיל לעשות ומסלף את תשובתי.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

אין לי מה להסתיר ואני משתף פעולה בכל פעם שהוזמנתי לרבות מקרה זה
ותשובתי היא שאת האמת הידועה לי אומר רק בבית המשפט במידה
ואדרש לכך"

לא ברור הכיצד סולפו דברי הנאשם, אם הוא שמר על זכות השתיקה, והחוקר ציין זאת, ולא ברור כיצד
בחקירה זו שיתף פעולה, אם בחר לשמור על זכות השתיקה.

161. גרסת הנאשם בבית המשפט – עדות מיום 18.12.19, החל מעמ' 314:

כפי שציננתי בסעיף הקודם, הנאשם "הבטיח" בחקירתו במח"ש 19/ת, שהוא יענה על כל השאלות בנוגע
לאישום השני, בבית המשפט, ואולם סיגורו בחר לשאול אותו שלוש שאלות, בנוגע לאישום זה (עמ'
315, שורות 15-17):

"ש. מפנה לאישום השני – שם אתה נאשם כמי שנתן יד לכתיבת קורות חיים
של גב' כרסנטי (ת/12). יש בת/12 איזשהו מושג עובדתי שהוא שקרי?
ת. (מעין בת-12) – לא.
ש. כתוב מירה גולן, בת/12 – זה שם משפחה של מישהו שאחותך חיה איתו
והייתה ידועה בציבור. מה שמו?
ת. רן גולן.
ש. כמה שנים הם חיים ביחד.
ת. מעל 30 שנה. הוא גם היה חבר של אבי"

גם ב"כ הנאשמת 1 בחרה שלא לשאול את הנאשם 2 שאלות, תוך שהצהירה: "אין לי חקירה נגדית
לנאשם 1" (עמ' 313, שורה 16), על אף שאישום 2 מיוחס לשני הנאשמים, ועל אף שעלו טענות רבות
בעניין יחסי הנאשם-נאשמת בנוגע לאישום זה, כולל טענת הנאשמת לפיה אחיה העסיק אותה כ"מרצה
בכירה" במכללת איכות, שהייתה בבעלותו.

162. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם שאלות רבות, ע"י ב"כ המאשימה, גם בנוגע לאישום השני, שכאמור,
כמעט ולא התייחס אליו בחקירתו הראשית. הנאשם נשאל לגבי חברת 'סטאר יציקות' וייעודה,
ותשובתו "יציקות עדינות למחזיקי מפתחות מאבץ. היינו אחרי לימודים והחלטנו לפתוח מיזם קטן"
(עמ' 318, שורות 19-21). לשאלה בנוגע לתפקיד הנאשמת בחברה, השיב "היא הייתה בהגדרה מנכ"ל
סטאר יציקות בע"מ. פארסה. בשנת 1990" (עמ' 318, שורות 25-26), וכשנשאל אודות משמעות המילה
בה השתמש, "פארסה", השיב (מעמ' 318 שורה 27 עד עמ' 319 שורה 7):

"ש. אמרת את המילה "פארסה". היא הייתה רשומה כמנכל, ומה עשתה בפועל,
אם בכלל?"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 ת. אני לא זוכר. מה היא עשתה פיזית? אני מניח שהייתה בקשר עם ספקים
2 ולקוחות. זה היה בתחילת 1990, עברו כ-30 שנה. היא התעסקה עם ספקים
3 ולקוחות אולי, הלכה ללקוחות, עשתה דברים משרדיים. היא עשתה.
4 ש. למה אמרת פארסה?
5 ת. התכוונתי מבחינת הזמן שעבר – 30 שנים. על הדיוק המהותי אין פארסה, זה
6 מה שהיה.
7 ש. בקורות החיים שלה כתוב שהייתה עד שנת 2000. ואתה אמרת שזה היה בשנת
8 1990.
9 ת. כתוב שנת 1995 עד שנת 2000.
10 ש. האם היא הייתה כמו שכתוב משנת 1995 עד שנת 2000 מנכל חב' סטאר?
11 ת. אם זה כתוב, זה נכון.
12 ש. אל תגיד לי מה כתוב. שאלתי בפועל.
13 ת. אני משיב שכן.
14 ש. אבל קודם אמרת שאתה לא זוכר.
15 ת. התכוונתי לפרטים ספציפיים. אבל לגבי השנים גם רשום"

17 הנאשם נשאל הכיצד אחותו לא ידעה למסור פרטים על החברה, כולל תפקידה והיכן היה מיקומה,
18 והוא ייחס זאת למצבה הרפואי (עמ' 319, שורות 8-11):

20 "ש. כששאלו את מירה מה היא עשתה, היא לא אמרה מנכ"ל. אתה היית פה.
21 ת. מירה היא פוסט טראומטית, 70% נכות מביטוח לאומי. היא נשאלה כמירה,
22 אני נשאל כדניאל כבר סמכא בחברה הזו, כבעלים בחברה, כאח של אחותי
23 שדברים מזכרונה פרחו מזמן, אז היא לא ענתה. מעבר לכך, מה שהיא ענתה,
24 ענתה, ומה שאני עונה, אני עונה.
25

26 הנאשם נשאל וענה (עמ' 319, שורות 12-17):

28 "ש. היכן הייתה החברה?
29 ת. רח' בלובנד, אזור תעשייה שמן בחיפה. זה היה ליד שדה תעופה. אני זוכר את
30 זה, חילקו את המחסן, אמרו קחו 100 מ' וסגרו עם קיר גבס.
31 ש. כששאלנו את מירה כשהייתה מנכל החברה, כשהיא קמה בבוקר לאן היא
32 נוסעת היא הסיבה שאין לה מושג. איך אתה מסביר זאת כאשר היא הייתה מנכל
33 של החברה שלך?
34 ת. איך אתה רוצה שאני אסביר את זה?"

35 ובהמשך (עמ' 319, שורות 18-26):

37 ש. האם תשובתך שוב פוסט טראומה?
38 ת. אין לי יכולת לשער למה ענתה איך שענתה אחותי. אני כאדם אפילו הדיוטה
39 יכול להבין את הסיבה ולמצוא את התירוץ מה הסיבה למה שאמרה אחותי,
40 והסיבה נאמרה ע"י אחותי.
41 ש. אני אתן לך הסבר – כשאתה אומר שהיא הייתה מנכל שלך, דרכה אני מראה
42 לך שזה הזוי. איך יכול להיות שמנכל של חברה שלך אומר שאין לו מושג אם היה
43 מנכל ואין לו מושג לאן הוא נוסע בבוקר?
44
45

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת.החברה היא פרטית בע"מ. היא אינה חברה ציבורית שחברי הדירקטוריון הם בעלי המניות, הייתה מניה אחת לכל אחד. היו שלושה ארבעה או שישה אנשים לכל היותר. אחותי התבקשה לעזור, קיבלה הגדרת תפקיד זהו. מאוד פשוט"

הטענה לפיה הנאשמת סובלת מפוסט טראומה, שהשפיעה על זיכרונה, לא הוכחה כלל בתיק זה, כך שטיעון זה נותר טיעון כללי ובלתי מבוסס.

163. חברת סטאר נסגרה עוד בשנת 1994: ב"כ המאשימה הפנה את תשומת ליבו של הנאשם, שחברת סטאר נסגרה עוד בשנת 1994, הגם שבקורות החיים של אחותו, הנאשמת, צוין שהיא הייתה מנכ"לית החברה בין השנים 1995-2000, וכך נשאל וענה (מעמ' 319 שורה 32 עד עמ' 320 שורה 6) :

ת. נסגרה. למיטב ידיעתי החברה נסגרה. באיזשהו שלב עזבתי את החברה לפני שהיא נסגרה, ולאחר מכן היא נסגרה. לא יודע אם זה כתוב ברשם החברות. ש. כתוב שהיא נסגרה. כתוב חברה פרטית מחוקה, מוגבלת 94. ת. אז אני אסביר מהי חברה מוגבלת. כאשר עושים הליך של סגירת חברה היא נרשמת מוגבלת כמה שנים, והמוגבלות זה על זה שלא שילמת רשם חברות. אז בשנת 94 החל הליך הסגירה. אם נעשתה פה בקורות החיים טעות, אני יכול גם להגיד שזו טעות סופר. לא קרה שום אסון."

הנאשם מנסה להוציא עצמו מהכזב שכתב בקורות החיים של אחותו, בנוגע לשנים בהם כיהנה, כביכול, כמנכ"לית חברת סטאר, באומרו, שמדובר בטעות סופר, וכי "לא קרה שום אסון". אם חברת סטאר נסגרה כבר בשנת 1994, אז ברור שהנאשמת לא יכלה להיות מנכ"לית של חברה זו שנה אחרי סגירתה, ובמשך 5 שנים, והסברו של הנאשם שצוטט לעיל, אינו מתקבל על הדעת, והרי הנאשמת הגיעה לראיון עבודה במכללת אקדמון, בהסתמך על קורות חיים אלה, והיא אף העידה בבית המשפט, ומעניין שטעות חמורה מעין זו, מוסברת כטעות סופר, והסבר זה ניתן בחקירתו הנגדית של הנאשם. אני דוחה הסבר זה של הנאשם, וקובע שמדובר בכתיבת נתון שקרי בקורות החיים של הנאשמת, כמו נתונים רבים אחרים, עליהם עמדת בהתייחסות לגרסאות הנאשמת דלעיל, ואמשיך ואתייחס לכך גם להלן.

164. חברת בקמן: הנאשם נשאל שאלות בנוגע לחברת בקמן ובנוגע לתפקיד הנאשמת בה, וכך נשאל וענה (עמ' 320, שורות 10-26) :

"ש. מה היה תפקיד של מירה בחב' בקמן?
ת. חב' בקמן למחקר, ואני מקריא מברושור שהיה בכנס האיכות 18 – שם כתוב שהמכון הוקם ע"י מרצים המעוניינים לתת מענה לבוגרים בעלי תואר שני שמעוניינים להמשיך לימודים לקראת תואר שלישי. זה היה קול קורא לאנשים שיביאו מאמרים ואנו נפרסם במסגרת המכון, יהיה ג'ורנל ויכלול להציג שם. זו הייתה כוונה טובה במסגרת המכון. מירה גם לימדה, אני הייתי יושב איתה וחוזר איתה על החומר. היא עזרה לי במחקר ובמאמרים שלי, היא דלתה ואספה מידע, ולכן גם נרשמה כאחת מרושמי המאמר, אפשר לרשום 3 אנשים במאמר, אחת מהן היא אחותי. היא אספה אינפורמציה. המאמר שעליו היא חתומה זה במסגרת

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מכון בקמן. תפקידה היה לנהל ולהיות אחראית לרישומים, טופסולוגיה, לאגד. בגדול היא הייתה מנכל בחברה שאני הבעלים שלה, ואני אומר מה יקרה בחברה. ש. כשאתה כותב בקורות חיים על אדם שהוא מנכל, כל אדם מגיל 10 צפונה מבין מה זה מנכל. זו אמירה שקרית. ת. כך אתה טוען. ש. סיפרת סיפור- היא מנכל של החברה לא הייתה. ת. כך אתה טוען. אני טוען כבעלים יחיד של החברה, שהיא הייתה מנכל פראקסלנס. היא קבעה מה לעשות. היא מירקרה מנהל כללי. זו לא חברה ציבורית עם תשקיפים. יש בעל מניות אחד וזה אני, אחיה. והיא המנכ"ל שלי. מאוד פשוט"

דברי הנאשם דלעיל סותרים את מסמך קורות החיים של הנאשמת, ת/12:

במסמך זה כתוב, שהנאשמת הייתה "מנכ"ל ובעלים של חברת Bakman ... מחודש ינואר שנת 2004 ועד "היום", דהיינו עד לשנת 2015, ואילו בתשובת הנאשם שצוטטה לעיל הוא הדגיש את היותו "בעלים יחיד של החברה" – זוהי סתירה המובילה למסקנה, שמדובר בנתון שקרי, ולא הוגשה כל ראיה בעניין חברה זו, מרשם החברות, על אף שהנאשם ציין שברשותו מסמך כזה: "יש לי את המסמך מרשם החברות...אני יכול להציג העתק מרשם החברות על רישום החברה עם השמות" (עמ' 320, שורות 8-9).

סתירה נוספת היא בדברי הנאשם שצוטטו לעיל, מהם עולה שמטרת החברה היא "לתת מענה לבוגרים בעלי תואר שני שמעוניינים להמשיך לימודים לקראת תואר שלישי. זה היה קול קורא לאנשים שיביאו מאמרים ואנו נפרסם במסגרת המכון, יהיה ג'ורנל ויוכלו להציג שם...", ולעומת זאת – בקורות חייה של הנאשמת, ת/12, נכתב שחברת בקמן "מתמחה ביעוץ תעשייתי לרבות הנדסת ייצור וניהול הייצור". מדובר בשני עניינים שונים לחלוטין.

הסתירות הנ"ל, לצד הרושם הגרוע שהותיר הנאשם עת העיד בבית המשפט, מובילים למסקנה אחת ויחידה, לפיה הנאשם, בשיתוף עם הנאשמת, כתבו מסמך קורות חיים, ת/12, המבוסס על נתונים שקריים וכוזבים, והכל במטרה לאפשר לנאשמת להתקבל לעבודה בדרכי מרמה. כשנשאל הנאשם, בחקירתו הנגדית, אודות הסתירה שבין דבריו לדברי הנאשמת, אודות עבודתה כמנכ"לית החברה, תשובתו שוב הפנתה למצבה הרפואי של אחותו אך הפעם הדגיש שיש אמת עבור אחותו, ויש אמת עבורו, וכדבריו (עמ' 320, שורות 27-32):

"ש. כאשר המנכל נשאל מה עשית בחברה הוא לא אומר שהיה מנכל ושום הסבר ושום בר דעת לא יכול להסביר זאת, ובכל זאת תנסה. ת. אני אשתדל למרות שזה לא מענייני. יש לי השערה טובה והיא שמירה היא פוסט טראומטית. מה שאתה ומח"ש עשיתם... אף אחד פה באולם לא נחקר 20 שעות במח"ש ולא עבר חקירה צולבת של אדם שלא אמת בפיו ולהוציא דברים

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מהקשרם גם אני יכול. בהקשר למה שאתה שואל, אני משיב, שמה שענתה אחותי
אמת הוא לה, ומה שאני אומר, אמת הוא לי"

הנאשם רחוק מלומר דברי אמת בבית המשפט, וההסבר היחיד שהיה בפיו, לסתירות ולפרכות בין דבריו
לדברי אחותו, הנאשמת, היה מצב "הפוסט טראומה" שלה, וזאת מבלי שיבסס טיעון זה בראיה כלשהי.
הנאשם הגדיל לעשות, כאשר השיב, שמה שענתה אחותו "אמת הוא לה", ומה שהוא ענה "אמת הוא
לי" – ומה שאני קובע, שאין אמת, לא בדברי הנאשמת, ולא בדברי הנאשם, וזה מקור הסתירות הרבות
בין דברי השניים, וחוסר הביסוס לטענותיהם הכוזבות.

165. האם הנאשמת קיבלה שכר עבור עבודתה בחברות בקמן וסטאר:

הנאשם נשאל, בחקירתו הנגדית, בנוגע לשכר שקיבלה הנאשמת עבור עבודתה בשתי החברות, בקמן
וסטאר, ולהלן השאלות והתשובות (עמ' 321, שורות 2-17):

"ש. כמה היא קיבלה עבור מינוכל חברה א' וחברה ב' שצינת קודם?
ת. היא קיבלה המון כסף. לא יכול להעריך כמה. אתה רוצה גם לדעת איך היא
קיבלה? היא לא קיבלה תלוש משכורת מעולם. לא יודע להגיד כמה היא קיבלה.
גם אי אפשר לנכס את זה למשכורת שהיא קיבלה כמנכ"לית חברה. בחב' בקמן
וסטאר יציקות אני הייתי מעורב כבעלים. אחותי, מאז שאני מפרנס את עצמי,
קיבלה ממני כסף, עשרות אלפי שקלים, מאות אלפי שקלים מהלך כל השנים, לא
רק אני, אלא גם אבא שלי עזר לה. אחותי מגדלת עד היום ילד בן 30 נכה, שעושה
צרכיו בחיתול ולא שולחת אותו למוסד כי יש לה חמלה אימהית. אני מגדל את
ילדיי במשמורת מלאה כאשר גרושתי עושה חיים בכרמל. כל הכספים שהועברו
היו במסגרת היותי אח שלה שעוזר לה פיננסית ולא בתלושי שכר.
ש. מירה קיבלה שכר על היותה מנכל, כן או לא?
ת. תקרא לזה איך שאתה רוצה. להגדתי לא. לא ניתן לייחס את זה לשכר באופן
מוחלט, יכול להיות שזה שכר פלוס עזרה. קיבלה כסף כל הזמן, כל החיים, גם
כשהייתי נשוי, גם אחרי זה, גם במסגרת תפקידה, גם בתל חי, מכל הסיבות
שעשתה כמנכל, כמרצה. על כל דבר קיבלה כסף.
ש. גם כשכר?
ת. אני לא יכול להשיב"

מתשובת הנאשם עולה, שהוא העביר לאחותו סכומי כסף עבור עבודתה בחברות הנ"ל, אך הוא לא
הוציא עבורה תלושי שכר, כך שמדובר בהכנסה בלתי מדווחת, ושעליה לא שולמו המיסים הנדרשים,
אך מנגד – הנאשמת לא אישרה זאת, כך שהנאשמים סותרים זה את זה גם בעניין השכר.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

166. כתיבת שני מאמרים:

קורות חייה של הנאשמת כוללים, כאמור, שותפות בכתיבת שני מאמרים, אליהם התייחסתי בפרק שדן בגרסאות הנאשמת דלעיל. בחקירתו הנגדית של הנאשם, הוא התבקש להציג את שני המאמרים המוזכרים בת/12, ותשובתו הייתה "מה שעורך הדין שלי יגיד, אני אעשה" (עמ' 323, שורה 12), וסנגורו התנגד להצגתם – התנהלות שיש בה כדי להעיד על רצון להסתיר דבר, שהרי כתיבת שני מאמרים, ופרסומים, אמורים להיות דבר המצוי ברשות הרבים, וזה אמור להוות מקור לגאווה לכותב המאמרים, על כן הוריתי לנאשם להציג את המאמרים, וזו תשובתו לאחר החלטתי: "אני מוסר שני טפסים. אחד זה מכתב רשמי של מארגני הכנס משנת 2010 שאומר במפורש שהמאמר צורף כברושור. והשני זה מאמר אחד משני מאמרים שמצאתי העתק שלו. את המאמר השני לא מצאתי. המאמר הוגש וסומן ת/89" (עמ' 324, שורות 4-2) – הנאשמת העידה על פני שתי ישיבות, זמן רב לפני עדות הנאשם, ונושא שני המאמרים עלה בעדותה. האינטרס של הנאשמים, בהגנתם, הוא להציג את שני המאמרים, בכדי להפריך את טענת ב"כ המאשימה, לפיה מדובר בעניין שקרי. זמנו של הנאשם הגיע, למתן עדות בבית המשפט, ולאחר שבית המשפט הורה לו להציג את שני המאמרים, אחרי שהוא וסנגורו התנגדו, ללא כל הצדק סביר, להציגם – התברר שיש ברשותו מאמר אחד בלבד. התנהלות מעין זו מובילה למסקנה אחת, לפיה אין בנמצא מאמר שני, ומסקנתי מכל המפורט לעיל היא, שציון שני המאמרים בקורות חייה של הנאשמת, ת/12, הוא כוזב.

167. זכות השתיקה בה השתמש הנאשם בחקירתו בנוגע לאישום השני (ת/19):

ב"כ המאשימה שאל את הנאשם, בחקירתו הנגדית, אודות זכות השתיקה בה השתמש בחקירתו ת/19, וכך נשאל וענה (עמ' 325, שורות 14-26):

"ש. בת/19 נשאלת מה היה תפקידה של מירה במכללת איכות, ואתה שומר על זכות השתיקה ואומר "אני עניתי". תראה לי בת-16,17,18 איפה ענית על השאלה הזו.
ת. בכל החקירה שסומנה ת/19 ללא יוצא מן הכלל, על כל שאלה שנשאלתי, טענתי שקצו כל הקיצין, הגיעו מים עד נפש, לאחר שחקרו אותי 20 שעות, זימנו אותי מס' פעמים, התקשרו לעבודתי, אלי, למקורבים שלי, הצהירו ברבים שאני בחקירות וכל העולם כבר יודע. כל שאלה שנשאלתי אמרתי שאשיב בבית המשפט וזאת לאור העצה של עורך דיני. גם פה עניתי על השאלה הזו.
ש. תפנה ל-ת' קודמים לשורה בה ענית על השאלה הזו.
ת. מפנה לפר' הדיון היום, שם יש תשובה.
ש. אתה אמרת לחוקר בין היתר "אני עניתי כבר בחקירות הקודמות ולכן לא אענה". תראה לי בחקירות קודמות תשובה שלך על מה עשתה מירה במכללת איכות.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ת. כשאני טוען שעניתי, הכוונה לתשובה קודמת שבה עניתי שכל תשובה שתהיה לי אסביר בהליך בבית המשפט, וזאת בהנחייתו של עורך דיני. זו הייתה הכוונה"

הנאשם השיב, כפי שציטטתי לעיל, תשובה לא מדויקת, בלשון המעטה:

"נחקרתי 20 שעות": חקירה 1 (ת/17) מיום 8.6.15 ארכה 7 שעות, משעה 17:04 עד לשעה 23:58; חקירה 2 (ת/18) מיום 16.12.15, דהיינו חצי שנה אחרי חקירתו הראשונה - ארכה כשעתיים וחצי, משעה 11:56 עד לשעה 14:23; חקירתו השלישית (ת/19) מיום 28.9.16, דהיינו 15 חודשים אחרי חקירתו הראשונה, ו-9 חודשים אחרי חקירתו השנייה - ארכה שעת אחת, מהשעה 09:05 עד לשעה 10:04 - הפרשי הזמנים הארוכים, שבין חקירה לחקירה, ומשכן של החקירות, אינו אמור להוביל לתשובת הנאשם, לפיה מאחר והוא נחקר 20 שעות, הוא ישיב בבית המשפט - ראשית, הוא לא נחקר 20 שעות, אלא הרבה פחות מכך, שנית - היו הפרשי זמנים גדולים בין חקירה לחקירה, כך שאין לומר שהיו חקירות אינטנסיביות ודחוקות, ושלישית - הנאשם לא נשאל ולא ענה בשתי חקירותיו הראשונות, על השאלות שנשאל בחקירתו השלישית (ת/19).

מסקנתי מהמפורט לעיל היא, שהנאשם התחמק ממתן תשובות לשאלות המפלילות, בתקווה שהתנהלותו הפלילית לא תוכח. מכאן, שבחירת הנאשם להשתמש ב"זכות השתיקה" נעשתה ללא כל הסבר שיש בו כדי להניח את הדעת, והיא מבוססת על טיעון שקרי, אליו התייחסתי לעיל. על המשמעות הראייתית של השימוש בזכות השתיקה, אעמוד בפרק הבא, הדן בסוגיות המשפטיות.

הנאשם עשה עליו רושם גרוע, ודבריו נסתרו ע"י ראיות אחרות, ואני דוחה את גרסתו בשל חוסר מהימנותה.

דיון וניתוח סוגיות משפטיות

168. הימנעות מהבאת עדים חיוניים:

הנאשמת טענה, שהיא לימדה במספר מכללות, וכי הייתה מרצה בכירה במכללת איכות, כעולה מת/12 - מאחר והאישום השני מייחס לנאשמים שימוש בקורות חיים כוזבים, ומאחר ובפרשת התביעה וגם מחקירות הנאשמים, עלתה תמונה ברורה, לפיה אכן מדובר בקורות חיים הכוללים נתונים כוזבים,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 היה על הנאשמים להביא ראיות בכדי להפריך טיעון זה, כגון העדת עדים ממכללת אפיק ומכללת צפת,
2 להוכחת טענת הנאשמת לפיה היא לימדה שם משך 11 שנים (ת/12).

3 בנוסף, הנאשם ציין בחקירתו הנגדית שמות של אנשים היכולים לאשש את טענותיהם (עמ' 331, שורות
4 : 7-15)

5 "ש. קודם הקראתי לך מסרון עם המלצות חמות של העובד באקדמות תנקוב
6 בשמות הממליצים לגבי מירה אחותך?
7 ת. יש גב' שקוראים לה רות שהיא עבדה במכללת צפת ואחותי עבדה אצלה והיא
8 עובדת בבר אילן ועובדת בכלא חרמון צלמות והיא יכולה להעיד ויש יעקב
9 סולומון הוא היה מנהל את מכללת אפיק היא עבדה אצלו יש את ר"ח אורי
10 שעבד במכללת אפיק וניהל וריכז את המגמה שגם הוא יכול, וד"ר רן ברעם
11 שהוא חבר שלי וגם אדם שעבד איתנו והוא גם יכול להעיד. גם יקי ושמעון
12 ממכללת אקדמון יכולים להעיד וזה אבסורד..
13 ש. אתה יודע מי מהם יגיע כעד הגנה
14 ת. לא.

15 ועל אף ציון השמות הנ"ל – הנאשמים בחרו שלא להעיד עדי הגנה מרכזיים, ואף אין כל תיעוד בתיק
16 בית המשפט לניסיון זימון אותם עדים.

17 הנאשם הזכיר את שמה של גב' ברוניה טייגר, בנוגע כתיבת המאמרים המוזכרים ב-ת/12, אך אין כל
18 ניסיון מתועד בתיק, לזימון עדה זו.

19 המסקנה העולה מכל הנ"ל, וגם מיתר הראיות והעדים שלא הובאו, ושאליהם התייחסתי בגוף הכרעת
20 הדין, שהנאשמים נמנעו מלזמן עדים מהותיים, שעדותם חשובה להכרעה בשאלות שבמחלוקת,
21 והימנעות זו משמעותה אחת היא, שהנאשמים חששו שמא זימון העדים ועדותם תוביל להפרכת
22 טענותיהם.
23
24
25

26 שימוש הנאשמים ב"זכות השתיקה": 169.

27
28 סעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות), קובע :

29 "2 (1) קצין משטרה בדרגת מפקח ומעלה, או כל קצין אחר או סוג אחר
30 של קצינים המורשים בכתב, בדרך כלל או במיוחד, על ידי שר המשפטים,
31 לערוך חקירות על ביצוע עבירות, רשאי לחקור בעל-פה כל אדם המכיר, לפי
32 הסברה, את עובדותיה ונסיבותיה של כל עבירה, שעליה חוקר אותו קצין
33 משטרה או אותו קצין מורשה אחר כנ"ל ורשאי הוא לרשום בכתב כל הודעה,
34 שמוסרה אדם הנחקר כך.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

(2) אדם, הנחקר כך, יהיה חייב להשיב נכונה על כל השאלות, שיציג לו בשעת החקירה אותו קצין משטרה, או קצין מורשה אחר כנ"ל, חוץ משאלות שהתשובות עליהן יהיה בהן כדי להעמידו בסכנת אשמה פלילית.

מלשון החוק עולה, שלכל חשוד עומדת הזכות שלא להשיב לשאלות, "שהתשובות עליהן יהיה בהן כדי להעמידו בסכנת אשמה פלילית", וזוהי "זכות השתיקה". בית המשפט העליון התייחס בפסקי דין רבים, לזכות השתיקה ומשמעותה הראייתית, בקובעו, ששתיקת נאשם היא אמנם זכותו החוקית, אך יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה.

בתיק שבפניי, בחרה הנאשמת 1 להשתמש ב"זכות השתיקה" בחקירתה ת/27, והנאשם 2 בחר להשתמש באותה זכות בחקירתו השלישית, ת/19. בחירת הנאשמים הנ"ל נעשתה ללא כל נימוק סביר, וכאשר נימוקיהם נסתרו, כפי שפירטתי לעיל. החוקרים אף הדגישו בפני הנאשם 2, בחקירתו הנ"ל, ששתיקתו עלולה לשמש נגדו, ובכל זאת המשיך הנאשם בדרכו, ולא ענה על השאלות שהופנו אליו. מסקנתי היא, ששתיקת הנאשמת 1 בחקירתה ת/27, ושתיקת הנאשם 2 בחקירתו ת/19, מבלי שיתנו הסבר סביר לכך, וכאשר הנימוקים לשתיקה נסתרו, יש בכך כדי לשמש חיזוק לראיות נגדם.

170. "קבלת דבר במרמה" – סעיף 415 לחוק העונשין (נאשמת 1):

בפרק המשפטי של האישום הראשון, התייחסתי לסעיפי עבירה זו, וכן להתייחסות בית המשפט העליון לה, ולא אחזור על כך. כפי שהתייחסתי שם, קבלת דבר במרמה היא עבירה "תוצאתית", ולה שני יסודות עובדתיים: האחד, הוא "מרמה", שמשמעותו הצגת טענות כוזבות, והשני – "קבלת דבר", כולל "טובת הנאה". הנאשמת, באמצעות אחיה הנאשם, יצרה קורות חיים, ת/12, הכוללים נתונים כוזבים, עליהם עמדתי בהרחבה לעיל, והוכח בפניי, שהנתונים הכוזבים שבמסמך ת/12 כוללים "טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת".

הקשר הסיבתי – "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל": שמעון סוויסה העיד, כי לניסיון הקודם בהוראה ישנו משקל מכריע, וכדבריו (עמ' 90, שורות 22-23):

"ש. מה אתה לוקח בחשבון כשאתה מקבל מישהו לעבודה?
ת. בעיקר את הניסיון ההדרכתי שלו"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ובהמשך העיד (עמ' 98, שורות 25-28):

"ש. אתה אמרת בעדותך שאחד הדברים החשובים ביותר לך היו שהיא מרצה במכללת איכות בתחומים שחיפשתם, מקריאה לך מעדותך במח"ש, בשורה 51. הניסיון שלה כמרצה במכללה היה עבורך משהו שהוא קריטי לצורך הקבלה שלה לעבודה?
ת. כן".

בהסתמכו על קורות החיים הכוזבים של הנאשמת, ועל הריאיון שנערך לה בעקבות הגשת קורות חייה, הגיע מר סוויסה למסקנה, לפיה "הריאיון היה מרשים, הנתונים שקיבלנו, הניסיון במכללות אחרות עם דיפלומות ותעודות שלה, אנחנו לא נקבל משהו שיש ספק לגבי היכולות שלו ואצלה התרשמתי שהיא מאוד מתאימה לתפקיד הנדרש" (עמ' 96, שורות 6-8).

מר סוויסה הדגיש את חשיבות קורות החיים שהוגשו, לצורך מתן ההחלטה בדבר קבלת הנאשמת לעבודה במכללת אקדמון, באומרו (עמ' 90, שורות 24-25):

"ש. איך אתה יודע על הניסיון ההדרכתי שלו? חוץ מזה שהוא מספר עליו?
ת. בקורות החיים"

בהמשך נשאל בנוגע להשפעה שיש לעובדה שצוינה בקורות החיים, לפיה הנאשמת שימשה כמנכ"ל של חברות (עמ' 96 שורות 16-19):

"ש. כמה השפיעה על ההחלטה העובדה שבקורות חיים כתוב שהיא בין היתר הייתה גם מנכ"ל של חברה והיא לימדה משך שנים רבות כמרצה בכירה בתחומים מסוימים? כמה זה השפיע?
ת. זה מאוד עזר. אם לא היה כלום לא היינו ממהרים לקבל אותה. זה מאוד עזר".

ולשאלה המפורשת אודות המשקל שיש לקורות החיים, נשאל העד וענה (עמ' 98, שורות 8-11):

"ש. אתה נשאלת מה היה משקל של קורות החיים של גב' כרסנטי מסרה לך, בשיקולים שלך לקבל אותה לתפקיד?
ת. קורות החיים משפיעים מאוד. כל הזימון לריאיון מתחיל בזה שקורות החיים מעניינים ויש דברים שאנחנו מחפשים. יש לזה משקל, גם ההתרשמות האישית הייתה טובה".

המסקנה העולה מכל הנ"ל היא, שהוכח כדרש, ואף הרבה מעבר לכך, שהנאשמת כללה בקורות חייה, ת/12, נתונים כוזבים, והוכח שעל סמך הנתונים הכוזבים, היא זומנה לראיון עבודה במכללת אקדמון, ואף התקבלה לעבודה, על כן – הוכח כנדרש, שהנאשמת עברה עבירה של קבלת דבר במרמה, והנני מרשיעה בביצוע עבירה זו. להלן, בניתוח עבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה, אמשיך ואתייחס גם לעבירה העיקרית, של קבלת דבר במרמה, ואסיק מסקנות בנוגע לסיוע לקבלת דבר במרמה.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

171. "סיוע לקבלת דבר במרמה" – סעיף 415 + 31 לחוק העונשין (נאשם 2):

בפרקים הקודמים הגעתי למסקנה, לאחר ניתוח מעמיק של חומר הראיות, לפיה קורות החיים של הנאשמת, ת/12, כוללים נתונים ופרטים מהותיים כוזבים, וכי על סמך אותם נתונים כוזבים היא זומנה לראיון עבודה במכללת אקדמון, התקבלה ואף עבדה בשכר. עוד הגעתי למסקנה, לפיה הנאשם הוא זה אשר כתב את ת/12.

בפרשת ברזל (ע"פ 752/90 ברזל נ' מ"י, מו(2) 539) קבע בית המשפט העליון:

"...אין לראות כתנאי בל יעבור כי נגרמו למרומה, בעטיה של המרמה, נזק או הפסד מוחשיים. חזות הכל בעבירה של קבלת דבר במרמה הנה ביתרון או בהישג למרמה, ולא בחסר למרומה..."

...

ההגנה על הערך החברתי האמור בודאי יפה לגבי הנחת הדעת במירמה של מי שהוא בעל סמכות לפעול על פי דין, כשהסמכות מוענקת כדי לשרת את האינטרס הציבורי. כשמניח אדם במירמה את דעתו של בעל סמכות אשר כזאת, לגבי עובדות שהן רלבנטיות בענינו (של המרמה), משבש הוא את שיקול הדעת וההכרעה של המרומה, בהפעלת הסמכות ובמיצויה. שאם היו נפרשות בפני המרומה כל העובדות לאשורן, אפשר שהיה פועל, או שחייב היה לפעול, באותו עניין, במסגרת סמכותו, אחרת מכפי שפעל..."

בהתבסס על קורות החיים הכוזבים, הזומנה הנאשמת לראיון עבודה במכללת אקדמון, ואף התקבלה והחלה לעבוד שם בשכר.

172. היסוד הנפשי הנדרש:

העבירה של קבלת דבר במרמה דורשת יסוד נפשי של "מחשבה פלילית", וכך הוא מוגדר בסעיף 20 לחוק העונשין:

20" (א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2) פזיזות שבאחת מאלה:

(א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען.

(ב) לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 (ג) לענין סעיף זה –
- 2 (1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום
- 3 הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם ;
- 4 (2) אין נפקה מינה אם נעשה המעשה באדם אחר או בנכס אחר, מזה
- 5 שלגביו אמור היה המעשה להיעשות."
- 6
- 7
- 8 המונח "במרמה" בסעיף 415 לחוק העונשין, כולל משמעות כפולה: הוא מהווה חלק מהרכיב הפיסי
- 9 של העבירה, ולעניינו - הנתונים הכוזבים בקורות החיים, וכן הוא מתייחס גם ליסוד הנפשי של
- 10 העבירה, שהוא מודעות המבצע לכך שמדובר בנתונים כוזבים, וכי קיימת אפשרות לקבל את העבודה
- 11 "המיוחלת" בכוח אותם נתונים כוזבים שצוינו בקורות החיים, ונדרש שהמבצע ינהג לפחות ב"פזיזות"
- 12 כלפי אפשרות קבלת העבודה בעקבות מצג השווא. בית המשפט העליון קבע בתיק ע"פ 2955/94 מדינת
- 13 ישראל נ' נחום דורי, פ"ד נ(4) 573, בעמ' 580 :
- 14 "מכאן, שהעבירה של קבלת דבר במרמה מותנית בידיעת המרמה כי הטענה
- 15 היא כוזבת; בצפייתו את האפשרות שהטענה הכוזבת תביא את המרמה
- 16 למעשה או למחדל וביחס של לפחות קלות דעת כלפי אפשרות זאת ...
- 17 כשמדובר ב'נסיבות מחמירות' מותנית העבירה במודעות המרמה לקיומן של
- 18 נסיבות אלה"
- 19
- 20 הפסיקה קבעה עוד, שאין הכרח כי היסוד הנפשי יתגבש בראשית ביצועה של העבירה, ואפשר שאותו
- 21 יסוד נפשי יתגבש במהלכה, כל עוד הביצוע לא הושלם, וכפי שנקבע בתיק ע"פ 555/77 שלמה רבי נ'
- 22 מדינת ישראל פ"ד לב (2) 762, בעמוד 776 :
- 23 "לפיכך, אם ידעו המערערים, בשעה שהמפות נמסרו על-ידיהם או על-ידי מי
- 24 מהם לגילה, ששטח החלקה כולה לא עלה על 30 דונם ואף-על-פי-כן נקטו
- 25 בצעדים להמשיך במימוש העסקה, שביסודה הונח שמדובר בחלקה בת 60
- 26 דונם, הם עברו עבירת מרמה"
- 27
- 28
- 29 בתיק זה, שני הנאשמים היו מודעים לכך שללא המלצה וקורות חיים, הכוללים נתונים מרשימים
- 30 שהם כוזבים, אין כל סיכוי כי תתקבל לעבודה כמרצה, על כן שניהם "עמלו קשות" בכדי ליצור קורות
- 31 חיים שיש בהם כדי לספק את החסר, ולשכנע בדבר כישורי הנאשמת לשמש כמרצה במכללה, וכך
- 32 לאפשר לנאשמת "לפצוח בקריירה חדשה", כדברי אחיה הנאשם.
- 33
- 34 הוכח כנדרש, שהנאשמת 2 קיבלה דבר במרמה, והנאשם 1 סייע לה בקבלת הדבר במרמה. ייתכן
- 35 והיה מקום לקבוע, ששותפותו של הנאשם 1, במעשיה הפליליים של אחותו הנאשמת 2, אינם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מסתכמים בשותפות עקיפה, בדרך הסיוע, אלא בשותפות עיקרית, כמבצע בצוותא של עבירת קבלת דבר במרמה. על אף הסמכות הנתונה לי להרשיע נאשם בעבירה שהוכחה במהלך ניהול התיק, גם אם היא שונה מזו שיוחסה לו, החלטתי שלא לעשות כן, ולא אדון בכללים המאפשרים זאת. מסקנתי היא, שהוכח הרבה מעבר לנדרש, שהנאשם סייע לנאשמת לקבל דבר במרמה.

173. "דו"ח וידיעות לא נכונים" – סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] - (נאשמת 1):

סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] קובע:

"217. אדם אשר ללא הצדק סביר ערך דו"ח לא נכון, מתוך שהשמיט הכנסה כלשהי שעליה הוא נדרש לפי הפקודה למסור דו"ח, או מתוך שרשם אותה בחסר, או אדם שמסר ידיעות לא נכונות בנוגע לכל עניין או דבר המשפיעים על חיובו במס או על חיובו של אדם אחר או של שותפות, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין וסכום החסר בהכנסה שנקבעה מחמת אותם דו"ח או ידיעות לא נכונים או שעלולה הייתה להיקבע, אילו נתקבלו הדו"ח או הידיעות כנכונים, או שני העונשים כאחד. הטוען כי היה לו הצדק סביר - עליו הראיה."

הוכח בפניי כנדרש, שביום 2.4.15 עבדה הנאשמת במכללת אקדמון, וקיבלה שכר בגין עבודתה זו, כאשר במקביל היא גם עבדה במשטרת ישראל, ממנה פרשה רק ביום 30.10.15. עוד הוכח בפניי, שהנאשמת הצהירה בכזב, בטופס 101 אותו היא מילאה לצורך עבודתה במכללת אקדמון, כי זו עבודתה היחידה, וכי אין לה הכנסות אחרות לרבות מלגות, וחתמה על הצהרתה, לפיה הפרטים שמסרה בטופס 101 הם מלאים ונכונים, וכי **"ידוע לי שהשמטה או מסירת פרטים לא נכונים הינה עבירה על פקודת מס הכנסה..."**

במעשיה הנ"ל עברה הנאשמת עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה, ושאת נוסחו הבאתי לעיל, בכך שהשמיטה הכנסה ללא הצדק סביר, גם אם בפועל לא הייתה להשמטה זו משמעות מבחינת תשלומי המס, בשל אי הגעת שכר הנאשמת לדרגת שכר החייבת במס. מסיבה זו, נטען ע"י ב"כ המאשימה, ובצדק, שהנאשמת לא הועמדה לדין בגין השמטת דיווח על הכנסה במזיד, ובכוונה להתחמק ממס. גם ב"כ הנאשמים טענו, כי במקור יוחסה לנאשמת עבירת מס, אך לאחר שעו"ד טולדנו הציעה כי יבדקו האשמות שווא אלו, כך להגדרתה, ע"י רו"ח מקצועי וע"י מס הכנסה, "נעלמו" האשמות אלו מהתיק, כדבריה.

לסיכום, הוכח כנדרש, שהנאשמת עברה עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח משולב], בכך שהעבירה דו"ח או ידיעה כוזבים.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

סוף דבר – אישום שני

174. גם בנוגע לאישום זה, כמו האישום הראשון, הנאשמים עשו עליו רושם גרוע, ואני דוחה את גרסאותיהם על הסף, ומעדיף את ראיות התביעה על ראיותיהם. גם כאן נמנעה ההגנה מלהציג ראיות ולהעיד עדים חיוניים, עליהם הצהירו הנאשמים שיגיעו ויעידו, וזאת מבלי ליתן כל הסבר סביר או הסבר כלשהו להימנעות זו. מארג הראיות שהוצג בכל הנוגע לאישום השני מוביל למסקנה אחת ויחידה, והיא שהנאשמים ביצעו את כל העבירות המיוחסות להם באישום זה. הנאשם נתן המלצה חמה, שהיא כוזבת, בפני יקי מסס ממכללת אקדמון, על אחותו, הנאשמת, וצירף את מספר הטלפון של הנאשמת להמשך התהליך. הנאשמים לא הסתפקו בהמלצה הכוזבת שנתן הנאשם, והכינו קורות חיים כוזבים, אותם הגישו למכללה, ובלעדי הוספת הפרטים הכוזבים לקורות החיים, ושעליהם עמדתי בהרחבה לעיל, לא הייתה הנאשמת מוזמנת לראיון, וגם אם כן – לא הייתה מתקבלת לעבודה.

הנאשמת הגדילה לעשות, כאשר הצהירה בטופס 101 הצהרה כוזבת, לפיה עבודתה במכללת אקדמון היא היחידה. בעניינו של אישום זה העידו עדים רבים, כולל נציגי מכללת אקדמון, מר סוויסה ומר מסס, אנשי הנהלת החשבונות של המכללה, ואנשי כוח האדם של המשטרה, וכן הוגשו ראיות אובייקטיביות, שהופקו מהניידים של הנאשמים ושנכתבו על ידי הנאשמים עצמם, כגון קורות החיים הכוזבים של הנאשמת, ת/12.

אל מול ראיות התביעה המבוססות, עמדו גרסאות שני הנאשמים, שכללו פרכות, סתירות, ונתונים כוזבים, שנסתרו חזיתית בראיות חד-משמעיות שהוצגו ע"י התביעה. בנוסף - הנאשם שמר על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה, הנוגעת לאישום השני, וגרסאות הנאשמים סתרו זו את זו, בחלק מהנתונים, עליהם עמדתי לעיל. המסקנה אליה הגעתי היא, שגרסת הנאשמים בלתי אמינה, ואני דוחה אותה, ומעדיף את ראיות התביעה על ראיותיהם וגרסאותיהם.

סוף דבר:

הוכח כנדרש, שהנאשמת 1 עברה עבירה של קבלת דבר במרמה - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין, שהנאשם 2 עבר עבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין בצירוף סעיף 31 לאותו חוק, והנאשמת 1 הגישה דו"ח וידיעות לא נכונים – עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), על כן הנני מרשיע את הנאשמים בכל העבירות שיוחסו להם באישום השני.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

האישום השלישי

175. אישום זה מתייחס לנאשמת 1 בלבד, והוא מייחס לה ביצוע העבירות הבאות: **מרמה והפרת אמונים** – עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין; **איומים** – עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות** – עבירה על סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

176. **בקשה לשימוע:** בתשובת הנאשמת לכתב האישום, הסנגורית ביקשה לעשות השלמה של השימוע בנוגע לאישום זה (פרוטוקול מיום 6.12.17, עמ' 8, שורה 4). בסיכומיהם, טענו הסנגורים **"כמובן, לא נערך שימוע לנאשמת אלא בשלב מאוחר, והדיון המגוחך בו השתתפה הח"מ שנערך בנוכחות רונן יצחק ומשה סעדה (עליו התלוננה הח"מ ותלונתה נמצאה מוצדקת) אינו ראוי להיקרא שימוע ורק מפאת כבוד החברים למקצוע עריכת הדין די יהיה במפורט להלן"** - "במפורט להלן" כיוונו ב"כ הנאשמים לטענות ההגנה שהועלו בסיכומיהם, כפי שיובאו תחת פרק זה.

177. בסיכומיהם, טענו הסנגורים לעניין האישום השלישי כדלקמן:
"בתאריך כלשהוא (לא ברור) התקיים ארוע תעבורתי של **"כמעט תאונה"** בין משפחת יאנקיס אתי ויחיאל לבין מירה וביתה, ככל הנראה באשמת יחיאל יאנקיס שנהג ברכב המשפחתי. לא ארעה התנגשות ולא נגרם נזק למעט בהלה. מירה יצרה קשר עם משפחת יאנקיס דרך אחיה של אתי יאנקיס שוטר לשעבר בשם מיכאל דוד, השאירה אצלו את פרטיה על מנת שבני משפחת יאנקיס יחזרו אליה, הם אכן חזרו אליה, התקיימה שיחה בת מספר שניות בסופה מסר יחיאל יאנקיס את פרטי הביטוח שלו. לא הוגשה בסופו של דבר תביעת ביטוח ולא נעשה עם כך דבר. יוער, קיימת מצד התביעה טענה שלא הוכחה לפיה מירה יצרה קשר עם מיאל דוד בעקבות בדיקה במחשב המשטרתי, טענה שמירה הזדהתה כתובעת תעבורה וטענה כי מירה איימה על בני המשפחה, כל אלה נותרו בעלמא ומוטב היה אם התביעה היתה שוקלת את מעשיה בכך. ..."

דיון והכרעה בראיות ובטיעוני הצדדים - האישום השלישי

ראיות התביעה

178. המתלוננת – גב' אתי יאנקיס – העידה בבית המשפט ביום 20.9.18 (החל מעמ' 115 לפרוטוקול, וכן

14/נ + 15/נ:

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העדה תיארה את נסיעתה ברכב ביום 19.5.14, יחד עם בעלה ושני ילדיה, ואת פרטי האירוע המפורט במכתב תלונתה, אליו אתייחס בהמשך. לדברי המתלוננת, היא פגשה בנאשמת ובתה, שנהגה ברכב בעת האירוע, והוסיפה ששלחה מכתב תלונה לקצין תלונות הציבור במשטרה, ואף העידה במח"ש ובבית המשפט. גרסאותיה של העדה היו לאורך כל הדרך עקביות, והיא עשתה עליו רושם אמין ומהימן, כפי שאפרט בהמשך. לא שוכנעתי שהיה לעדה כל מניע להעליל עלילת שווא על הנאשמת, ולא הוגשה כל תביעת נזיקין או אחרת, ע"י הנאשמת כנגדה. תלונת העדה כנגד הנאשמת הוגשה לקצין תלונות הציבור על שוטרים, לאחר שנודע לה כי הנאשמת הולכה אותם שולל, התייצגה בפניהם בכזב ועשתה שימוש במידע המשטרתי שלא כדין.

ב"כ הנאשמת טענה: "המנוע מאחורי תלונה זו הוא הגב' אתי יאנקיס אשר הגישה את התלונה, לא ברור מקור השנאה והשטנה היוקדת שבלטו מאד בעדות הגברת אם מתוך עצמה ואם ע"י שלובתה אך עם כל "מוטיבציית היתר" שהפגינה, עדותה רצופה שמועות/פרכות/ סתירות ובעיקר נסתרת בנקודות מהותיות ע"י אחיה, מיכאל דוד". על "השמועות", "הפרכות" ו"הסתירות" הנטענות - אעמוד להלן.

179. נ/14 - מכתב תלונה שהגישה גב' אתי יאנקיס לקצין תלונות הציבור במשטרת ישראל, מתאריך 15.6.14 (נ/14):

במכתב תלונתה גוללה העדה את השתלשלות האירועים ביום 20.5.14, בכותבה, שביום הנ"ל, סמוך לשעה 17:30, נסעה עם בעלה ושני ילדיה הקטנים, ובמהלך הנסיעה ביצע בעלה, שנהג ברכב, פניית פרסה במקום מותר, ואז הגיחה מולם במהירות מופרזת מכונית קטנה ולבנה, בעלה הספיק לבלום בזמן וכך גם המכונית השנייה, ולמעשה לא אירעה התנגשות בין המכוניות, ובמילותיה - "מבחינתנו לא היה בשום אופן מגע בין כלי הרכב". בעלה של העדה יצא מהרכב, מצא שלנהגת שלום, אך אמה של הנהגת, שהיא הנאשמת בפניי, ואשר ישבה ליד בתה ברכב, התלוננה בפניו שקיבלה מכה בכתף. בעלה של המתלוננת אמר לנאשמת שלא הייתה תאונה או מגע בין הרכבים, אך בכל זאת הנאשמת ביקשה את פרטי הביטוח של רכבו, והבעל סירב למבוקשה, בנימוק שכלל לא הייתה תאונה.

אחיה של העדה התקשר אליה למחרת בבוקר, ואמר שהתקשרה אליו גב' בשם מירה כרסנטי, שהזדהתה כחוקרת תאונות ותובעת משטרתית, והוסיף שהיא תחקרה אותו בנוגע להיכרותו עם העדה ובני משפחתה, מסרה לו שקיבלה מכה בצוואר ובכתף, וכי נגרם לרכבה שפשוף, וביקשה שימסור לעדה ולבעלה, שאם לא יעבירו לידיה את פרטי הביטוח, יהיה בכך משום פעולת "פגע וברח" שתוביל למעצרו של בעלה, שנהג ברכב. לאור הנ"ל, נשלחו פרטי הביטוח לנאשמת, וכשביקשה העדה לברר עם הנאשמת,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 מדוע פנתה לאחיה, שכלל לא קשור לעניין, אמרה הנאשמת, שהיא בעיצומה של חקירת תאונה, וכי אין
2 לה זמן לדבר, וניתקה את השיחה. משנודע לעדה, שהנאשמת אינה תובעת משטרתית או חוקרת
3 תאונות, כפי שהציגה את עצמה בשיחות הטלפון עם המתלוננת ועם אחיה, אלא פקידה בחצי משרה
4 במחלקת התביעות, הגישה את תלונתה נגדה, בגין התחזות, הטרדת שוטר בגמלאות, שזה אחיה של
5 העדה, ושימוש לא נאות במסוף משטרתית לשם גילוי פרטים אישיים על המתלוננת ובני משפחתה,
6 ופגיעה בפרטיותם.

7

8

180. הודעת גב' אתי יאנקיס במח"ש מיום 13.7.14 (נ/15):

9

10 לדברי העדה "אני זוכרת שזה היה ל"ג בעומר .. זה היה או ב-20 או ב-19" (פרוטוקול מיום 20.9.18,
11 עמ' 119, שורות 14-15), ובהמשך "אנחנו בגן הילדים לא חוגגים באותו היום, אלא סביב אותו תאריך
12 חוגגים קומיץ לילדי הגן" (עמ' 119, שורה 20), "ברחוב יקינטון בעלי ביצע פניית פרסה במקום מותר
13 כאשר מולנו הגיחה במהירות מהירות פרטית קטנה ... הספיקה לבלום .. אנחנו כמובן בלמנו עוד
14 בטרם ביצע מלוא פניית הפרסה. לא היה מגע בין הרכבים" (שורות 5-3). בן זוגה של העדה יצא לבדוק
15 את מצב הנוסעות ברכב השני, וכשחזר לרכבו אמר לעדה, שאימה של הנהגת, שהיא הנאשמת 1 בתיק
16 זה, ואשר ישבה במושב הנוסע, טענה שקיבלה מכה בכתף או בצוואר (שורה 8) וביקשה את פרטי
17 הביטוח, אך הוא סירב לתת לה מאחר ולא הייתה תאונה.

18

19 למחרת התקשר לעדה אחיה, מיכאל דוד, שהוא גמלאי משטרת ישראל, ואשר שהה בזמן זה בביתו
20 בחופשת מחלה בעקבות התקף לב וצנתור (שורה 16), ואמר לה, שהנאשמת התקשרה אליו ושוחחה עמו
21 (שורה 17). לדברי העדה, היא איננה יודעת כיצד השיגה הנאשמת את מספר הטלפון הנייד של אחיה,
22 וכיצד קישרה בינו לבינה, ולדבריה "כנראה ממסוף משטרה כי אנחנו שמות משפחה שונים" (שורה
23 19), והוסיפה ש "נשמע שבאמצעותו היא רצתה לאיים עלינו" (שורה 20).

24

25 העדה הוסיפה ואמרה, שהנאשמת התייצגה בפני אחיה כ"חוקרת ותובעת משטרתית" (שורות 22-23)
26 וכי אמרה לו "שאנחנו ביצענו תאונת פגע וברח" (שורה 22). לדברי העדה, הנאשמת "ביקשה שיעביר
27 לנו מסר שאם לא נמסור את מספר הפוליסה של הביטוח שלנו אזי זו תאונת 'פגע וברח' ובגינה בעלי
28 ייעצר. במילים האלה אחי מסר לי, וכמובן שאח שלי נבהל" (שורות 23-25), והוסיפה "הוא חולה
29 לב אחרי צינתור, הוא ממש נלחץ" (שורה 26).

30

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העדה התקשרה לנאשמת, ושאלה מדוע היא הטרידה את אחיה (שורה 30), והנאשמת הגיבה "בקול מגמגם שהיא באמצע חקירה משטרתית של תאונת פגע וברח ואין לה זמן לשוחח איתי וטרקה לי את הטלפון" (שורות 30-31).

בעקבות הנ"ל, הועברו לנאשמת פרטי פוליסת הביטוח, והעדה הוסיפה ואמרה "הבחורה מתחזה ומטרידה אותי ואת בני משפחתי ומשתמשת במסוף משטרתית לצרכים שלה" (שורות 37-38).

181. עדות גב' אתי יאנקיס בבית המשפט מיום 20.9.18 (החל מעמ' 115 לפרוטוקול):

לדברי העדה, ביום 19 או 20 במאי 2014 (עמ' 118, שורות 30-31), בל"ג בעומר, נסעה יחד עם בעלה ושני ילדיהם לשכונת רמות אלמוגי בחיפה, לעשות קומזיץ (עמ' 115, שורות 10-11), ברכב הרשום על שמה, ושבו נהג בעלה (עמ' 117, שורות 21-22). במהלך הנסיעה ביצע בעלה פניית פרסה, ואז הגיחה מכונית ממול "שנינו הספקנו לבלם. לא היה מגע פח אל פח" (עמ' 115, שורות 12-13). העדה סיפרה עוד, כי ביקשה מבעלה לבדוק מה אירע עם נוסעי הרכב השני (עמ' 115, שורה 14), וכי היא נשארה ברכב, וכשחזר בעלה הוא סיפר, שהבת של הנאשמת נהגה, וכי הנאשמת אמרה "יש לה כאבים בכתף או בצוואר, לא זוכרת במדויק את המילים" (עמ' 115, שורות 15-16), וביקשה את פרטי הרכב, אך בעלה סירב למסור אותם, כיוון שלא היה כל מגע בין כלי הרכב (עמ' 115 שורות 16-17). העדה סיפרה עוד, שהם המשיכו בנסיעה, ואז הבחינו כי הנאשמת "קיימה מרדף אחרינו, ממש. מרדף פראי, ואחרי כמה דקות נעלמה" (עמ' 115, שורות 18-19). לדבריה, "למחרת בבוקר קיבלתי טלפון מאחי, הוא גמלאי של המשטרה, חולה לב והיה מיד לאחר צנתור באותו זמן" (עמ' 115, שורות 19-20), שאמר לה שהנאשמת התקשרה אליו והציגה את עצמה כ"תובעת משטרתית, חוקרת תאונות" (עמ' 115, שורות 20-21), למרות שאין ביניהם כל הכרות מוקדמת (עמ' 118, שורה 1), "וטענה בפניו שבעצם עשתה תאונה של פגע וברח ושלא מסרנו פרטים ושאלם לא נעשה כן ולא נעביר פרטים, היא תדאג שיבואו ויעצרו את בעלי" (עמ' 115, שורות 26-27).

לשאלה "מתי דיברת איתה אם בכלל?", השיבה "ביקשתי מבעלי את הטלפון של הנאשמת, כדי לשאול אותה מדוע היא מאיימת עלינו שיעצרו אותה, ולבקש ממנה גם את הפרטים של הביטוח שלה והיה ידוע לי מחברה, שהגברת מזכירה בכלל בתפקידה ולא תובעת, ורציתי לשאול מדוע היא מתחזה ומטרידה את אחי שהוא חולה לב וגמלאי, ואיך היא הגיעה אליו כאשר שמות המשפחה שלנו שונים, הוא דויד ואני יאנקיס ... היא ניתקה לי את הטלפון, כך שלא קיבלתי מעולם פרטים של הביטוח שלה" (עמ' 115 שורה 31 עד עמ' 116 שורה 4). ולשאלה "בשיחת הטלפון מה אמרה, אם בכלל?", השיבה "לא אמרה לי כלום, וטרקה את הטלפון" (עמ' 116, שורות 6-7). לאחר ריענון זיכרון העדה ע"י

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

התובע, נשאלה "מה היה בשיחה הזו?", והשיבה "טענה בפניי מירה שהיא מקיימת חקירת פגע וברח, והיא מאוד עסוקה וטרודה, והיא טרקה לי את הטלפון בפנים" (עמ' 117, שורות 16-18). העדה אמרה עוד, שהם מסרו את פרטי הביטוח של רכבם לנאשמת, אך הנאשמת מעולם לא פנתה לביטוח בעניין זה (עמ' 116, שורות 4-5; עמ' 120, שורות 18-20).

182. ב"כ הנאשמת טענה, שעדותה של הגב' יאנקיס רצופה סתירות - הן לעניין תאריך האירוע והן לגבי מה ראתה באירוע. לדבריה, בעדות העדה במח"ש מסרה, שהיא ראתה את הבת של הנאשמת (נ/15, שורה 63), ואילו בעדותה בבית המשפט טענה, שראתה את הנאשמת: "לעניין תאריך האירוע, כך נשאלה והשיבה בחקירתה הנגדית (מעמ' 18 שורה 30 עד עמ' 19 שורה 22):

"ש. מתי האירוע קרה?
ת. ב-19 או 20 במאי בשנת 2014
ש. במכתב שכתבת לקצין תלונות הציבור כתבת ב 20.5 בשעה 18:50" נכון?
מציגה לך את המכתב.
ת. מעיינת. זה מה שאמרתי או 19 או 20 למאי.
..
ש. גם בעדותך את אומרת "אני לא זוכרת תאריך מדויק, זה היה אמצע מאי אני חושבת 20 למאי"
ת. אני זוכרת שזה היה ל"ג בעומר, ובטח לא כרגע כי אני לא מול לוח שנה. זה היה או ב-20 או ב-19.
ש. את חושבת שזה ב-20 אבל לא בטוחה?
ת. לא בטוחה
ש. את אומרת שזה היה ל"ג בעומר, ובדקתי בלוח שנה בשנת 2014, ל"ג בעומר היה ב-17 לחודש.
ת. אנחנו בגן הילדים לא חוגגים באותו היום, אלא סביב אותו תאריך חוגגים קומזיץ לילדי הגן.
ש. זה כמה ימים לכאן או לכאן קשר לחג עצמו?
ת. כן"

לעניין מה שראתה העדה באירוע, נטען ע"י ההגנה "בעדותה מסרה כי ראתה את הבת של הנאשמת וזאת בשונה מדבריה בדיון לפיה ראתה את הנאשמת". בעדותה, נ/15, נשאלה "את ראית את הנהגת ומי שישבה לידה?", ותשובתה "אני ראיתי את הבת שלה שהיא בלונדינית אבל אותה לא ממש ראיתי" (שורות 62-63). בחקירתה הנגדית נשאלה והשיבה בעניין זה (עמ' 120, שורות 13-14):

"ש. ראית את הנהגת?
ת. לא ראיתי לגמרי, ראיתי שערות, לא ראיתי את הפנים את מלוא הגוף"

ובהמשך (מעמ' 121 שורה 31 עד עמ' 122 שורה 3):

"ש. ראית אותה באירוע הזה?
ת. בטח שהצלחתי לראות, היה אור יום. ראיתי שהיא לא במדים.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

ש. ראית את הנהגת?
ת. גם וגם, ראיתי מה שיכלתי, פלג גוף עליון.
ש. היא נראתה כפי שנראית היום?
ת. היא הייתה בלונדינית"

183. שתי "הסתירות" עליהן הצביעה ב"כ הנאשמת אינן פוגעות במהימנות העדה, שהעידה בפניי באופן עקבי ורציף, ואין לי כל ספק, שהעדה תיארה אירועים שהתרחשו עימה בפועל, ואני נותן אימון מלא בדבריה, הנתמכים גם ביתר הראיות בתיק. לעניין תאריך האירוע, העדה כיוונה לפרק זמן ולא למועד ספציפי, מה גם, שעצם המפגש בין העדה לנאשמת, אינו מוכחש ע"י הנאשמת. לעניין הטענה, אם העדה ראתה ביום האירוע את הנאשמת או את בתה, גם בכך לא מצאתי סתירה, שהרי בעדותה במח"ש אמרה "אותה לא ממש ראיתי", ובעדותה בפניי אמרה "לא ראיתי לגמרי, ראיתי שערות, לא ראיתי את הפנים את מלוא הגוף" וכן אמרה "בטח שהצלחתי לראות, היה אור יום. ראיתי שהיא לא במדים" – מדובר בהסבר למה שהעדה ראתה, וגם אם ההסבר בחקירה שונה במעט מההסבר בבית המשפט, הרי שמדובר בהתבטאות, ולא בסתירה מהותית שיש בה כדי לפגוע במהימנותה. בנוגע לדברים שנאמרו על ידה, והם בגדר עדות השמיעה - אני מתעלם מהם לחלוטין, ואינם חלק מהכרעת דין זו.

184. המתלונן – מר יחיאל יאנקיס – העיד בבית המשפט ביום 20.9.18 (החל מעמ' 110 לפרוטוקול):

העד תיאר כי ביום ל"ג בעומר, כשלוש שנים לפני מועד עדותו בפניי, נסע עם אשתו ושני ילדיו ברחוב אלמוגי, לחגוג את החג, והסביר "יש לי ילדים קטנים, לכן בל"ג בעומר אנחנו לא חוגגים באותו יום, אלא יום לפני או יומיים אחרי כדי שזה לא יהיה עמוס" (עמ' 112, 18-19). בדרכו עשה פרסה, ואז הגיע רכב במהירות והוא בלם (עמ' 110, שורות 20-21), כשדבריו "לא היה שום מגע בין המכוניות" (עמ' 110, שורה 23). לדברי העד הוא ניגש לרכב השני, שם ישבו בחורה צעירה ולידה הנאשמת, תוך שהצביע על הנאשמת באולם הדיונים (עמ' 110, שורה 27). עוד נטען ע"י העד, שהנאשמת ביקשה פרטים, אך הוא סירב כיוון שלא היה מגע בין כלי הרכב (עמ' 110, שורות 29-30), ואז אמרה הנאשמת "שבדיוק יצאה מאורטופד ושכואב לה הכתף" (עמ' 112, שורה 2). העד חזר לרכבו והמשיך בנסיעתו, ואז הבחין כי הנאשמת ובתה עוקבות אחריהם (מעמ' 110 שורה 30 עד עמ' 111 שורה 1), וכדבריו: "היא עקבה אחריי, 5-6 דקות בערך, אין לי זמן מדויק. אם עשיתי פרסה, היא עשתה פרסה, אם פניתי שמאלה אז היא פנתה גם. ממש עקבה אחריי כמה דקות" (עמ' 112, שורות 8-9).

העד המשיך וסיפר, שבהמשך אשתו הייתה נסערת לאחר שאחיה, מיכאל דוד (עמ' 111, שורות 1-2), שוטר בגמלאות (עמ' 111, שורה 16), קיבל שיחת טלפון מהנאשמת בה הזדהתה "בתור תובעת" (עמ' 111, שורות 20-21) ואמרה לו שאם הם לא ימסרו את פרטיהם, היא תדאג שיעצרו אותו (עמ' 111,

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

שורות 1-3). עוד נטען "כי אין לי מושג במשטרות, אני חושב שיש לי דו"ח מגיל 17. אני אדם נורמטיבי שלא מכיר את החיים "האלה" ואין לי מושג וכששומעים שיעצרו אותי, זה מלחיץ" (עמ' 111, שורות 18-19). בעקבות השיחה עם הגיס, שלח העד לנאשמת באמצעות הוואטסאפ (עמ' 111, שורה 27) את פרטי הביטוח, ולמרות שביקשו שתשלח בחזרה את פרטי הביטוח שלה, היא לא שלחה (עמ' 111, שורה 23). העד הבהיר כי במהלך החקירה הביא את הטלפון הנייד עמו, כדי להוכיח את דבריו (עמ' 111, שורה 29). לשאלה "באירוע עצמו, ביום של האירוע בדרך, איזה פרט אם בכלל מסרת אתה או אתך לגב' כרסנטי?" הבהיר ש "שום פרט, לכן הופתעתי איך הגיעה אליי בכלל. גם במקום שבו עצרתי זה לא היה המקום שאני גר, ולכן התפלאתי איך הגיעה אליי בכלל" (עמ' 112, שורות 3-6).

185. ב"כ הנאשמת טענה, שהעד יחיאל יאנקיס אמר בהודעתו, תוך שהפנתה לשורה 37 בעמ' 2, כי ניהל עם הנאשמת שיחה רק על הפוליסה וכי "כל האיומים הגיעו מאח של אשתי", כלומר מכלי שני, והפנתה לתשובת העד לשאלתה בחקירתה הנגדית (עמ' 113, שורות 15-19):

"ש. אתה מצוטט בהודעתך וכתוב מפנה לשורה 37 עמ' 2 "כשאתה שוחחת איתה השיחה הייתה רק על הפוליסה, או שהציגה את עצמה וטענה טענות". תשובה "רק על הפוליסה, זה היה מאוד זריז, כל האיומים הגיעו מהאח של אשתי ... להפחיד אותה". אתה לא נתקלת בשום שיחה או ניהלת איתה שיחה על הפוליסה?
ת. כן"

עוד נטען ע"י ב"כ הנאשמת, שקיימות סתירות בעניין תאריך האירוע בין העד לאשתו, והפנתה לחקירתה הנגדית לעד: "ש. אשתך אמרה כמה פעמים שתאריך האירוע היה 20.5. .. ש. מה אתה אומר על המסמך שאני מציגה לך? ת. אשתי הייתה נסערת באותו זמן, יכול להיות שהתבלבלה. גם אני לא זוכר את השעה המדויקת. ש. ולגבי היום? ת. אני בעצמי לא זוכר את התאריך של היום, זה היה לפני 3 שנים. ש. לגבי היום, אם היה ב 20.5 יכול להיות שהיה ב 25.5? ת. לא זכור מה כתוב. ש. חוזרת על השאלה. ת. היא תיכנס, ותשאל אותה את השאלות האלה" (עמ' 113 שורה 22 ועמ' 114 שורות 1-10).

דברי העד נתמכים בדברי רעייתו, ודבריו נאמרו בשטף, וברור שהוא תיאר אירועים שהתרחשו עמו, על כן אני נותן אימון מלא בדבריו. בנוגע לדבריו, שהם בגדר עדות השמיעה – אני מתעלם מכך לחלוטין.

186. מר דוד מיכאל (אחיה של אתי יאנקיס) – העיד בבית המשפט ביום 4.10.18 (החל מעמ' 155 לפרוטוקול, וכן נ/23 :

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

העד הוא גמלאי משטרת ישראל, ובמועד עדותו בפניי עבד כמנהל רכש בחברת המתנ"סים (עמ' 155, שורות 12-14). בחקירתו הראשית נשאל העד וענה (עמ' 155, שורות 15-26):

"ש. תאר לנו את האירוע שלשמו התכנסנו כאן היום.
ת. יום אחד אני מקבל טלפון אני לא זוכר שעה מדויקת. אני לא זוכר את היום. אני גם לא אמור לזכור אחרי כל כך הרבה שנים. זה היה לפני 4 שנים אולי קצת יותר. מקבל טלפון מבחורה שמציגה את עצמה ממחלקת תביעות של לשכת תנועה חיפה וטוענת שגייסי פגע בה וברח.
ש. בתור מה היא טוענת? מה תפקידה במחלקת תנועה בחיפה?
ת. היא טענה עד כמה שאני זוכר שהיא עובדת כתובעת במחלקת תביעות תנועה חיפה. ואז היא טענה שגייסי פגע בה, ברח ולא השאיר פרטים והיא אמרה לי שאני אתן לה את הטלפון שלו, ברור שאני סירבתי כי אני לא יודע מי עומד מהצד השני של הטלפון. אמרתי לה שאני לא נותן את הטלפון ואם היא רוצה שתשאיר לי את מס' הטלפון שלה ואני אמסור לו ואומר לו להתקשר, היא הוסיפה ואמרה שהיא ממליצה שהוא יתקשר אליה דחוף כי היא יכולה לשלוח בצ'יק ניידת ולעצור אותו על תאונת פגע וברח. זה מה שאני זוכר פלוס מינוס. אני זוכר שהתקשרתי אליו, נתתי אליו את הטלפון, ומאז לא היה לי שום קשר איתה ולא שמעתי ממנה"

ב"כ הנאשמת הפנתה לדברי העד, מהם עולה כי "עד כמה שאני זוכר שהיא עובדת כתובעת במחלקת תביעות תנועה חיפה", כשלדבריה תשובה זו ניתנה לאחר הדרכה של התובע. עוד נטען, שבחקירתו הנגדית "נאלץ" העד להסכים עם הטענה, שהנאשמת פנתה אליו והציגה עצמה כמי שעובדת בתביעות תעבורה ולא כתובעת, וכך ענה בחקירתו הנגדית (מעמ' 157 שורה 1 עד עמ' 158 שורה 7):

"ש. אני מקריאה לך מתוך האמירה שלך במשטרה, עמ' 1 שורה 1. "אני הייתי איזה יום אחד בבוקר בבית ומקבל טלפון והייתה בצד השני בחורה הטוענת כי היא עובדת בתביעות תנועה חיפה עד כמה שאני זוכר. ואמרה לי שגייסי מעורב בתאונה. זה אתה אמרת את זה?
ת. נכון. גם אמרתי את זה מקודם.
ש. עובדת בתביעות תנועה חיפה ותובעת בחיפה, זה אותו דבר מבחינתך?
ת. זה לא אותו דבר.
ש. ז"א שאם אתה אמרת לנו כאן שהיא אמרה שהיא תובעת, ופה כתבת שהיא עובדת בתביעות תעבורה אז מה יותר נכון?

...

.

.

ש. עובדת בתביעות תנועה חיפה זה אותו דבר כמו תובעת?

ת. ברור שלא.

ש. אז אם אמרת שהיא עובדת בתביעות תנועה חיפה, מה נכון, שהיא אמרה לך שהיא עובדת או שהיא תובעת? מה אמת?

ת. תשמעי... היא אמרה שהיא עובדת כתובעת, עד כמה שאני זוכר יש לך המשך שם שהיא גם עובדת כתובעת.

ש. העדות שלי מהפה שלך בשנת 2014 קרוב לאירוע, אני אקריא לך אותה שוב.
ת. אם אפשר את כל התשובה שלי.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

- 1 ש. אני אקריא לך את כל התשובה שלך. מקריאה מההודעה עמ' 1 שורה 1-6.
- 2 אמרת או לא אמרת?
- 3 ת. אמרתי.
- 4 ש. אמרת תובעת או אמרת עובדת בתביעות?
- 5 ת. אמרתי עובדת"
- 6
- 7
- 8 ב"כ הנאשמת הוסיפה וטענה, "לגבי האיומים שהטרידו כל כך את גברת יאנקיס" נשאל העד מיכאל
- 9 דוד "אתי יאנקיס העידה כאן ואמרה שאתה התקשרת אליה שיש מישהי שמאימת עליך, שאתה
- 10 ממש נסער ומאויים. האם היית נסער ומאויים? ת. ממש לא אף אחד לא מאיים עליי" (עמ' 158, שורות
- 11 30-32).
- 12
- 13 עוד נטען ע"י ב"כ הנאשמת "עדותה של אתי יאנקיס רצופה סתירות", וכך נשאלה אתי והשיבה
- 14 בחקירתה הנגדית (עמ' 121, שורות 20-21 ; 24-27):
- 15
- 16 "ש. אמרת פה שהיא מטרידה אתכם, אמרת את זה במכתב וגם בעדות.
- 17 ת. מטרידה את אחי
- 18 ..
- 19 ש. הסקת מסקנה שלך שהיא מטרידה את אחיך, על סמך מה?
- 20 ת. על סמך זה שאחי סיפר לי שפנתה אליו.
- 21 ש. כמה פעמים הטרידה את אחיך?
- 22 ת. פעם אחת יותר מידי"
- 23
- 24 עוד נטען ע"י ב"כ הנאשמת "אז מה נשאר מהאישום הזה? השערה/תיאוריה שמירה הגיעה אל דוד
- 25 מיכאל דרך המערכת המשטרתית. לקצר את הסיפור, העד העלה השערה שמירה הגיעה אליו דרך
- 26 המערכת המשטרתית", והפנתה לדברי העד, לפיהם "מן הסתם הוציאה את הנתונים מהמחשב
- 27 המשטרתית" וטענה ש "כאיש משטרה לשעבר" הוא העלה השערה", והפנתה לדברי העד בחקירתו
- 28 הנגדית (עמ' 158, שורות 16-29):
- 29 "ש. כשמוציאים פרטים במחשב המשטרתית רשום הטלפון של הבן אדם?
- 30 ת. יכול להיות שכן. אני לא יודע. דברים השתנו מאז שאני שירתתי. אני יודע
- 31 שיש איזשהי תוכנה היום...
- 32 ש. אתה אומר היא הגיעה אלי דרך המערכת המשטרתית, נכון?
- 33 ת. כן.
- 34 ש. ודרך המערכת המשטרתית היא גם השיגה את הטלפון שלי?
- 35 ת. אני מניח.
- 36 ש. אתה אומר אחרי זה שבשיחה היא ביקשה ממך פרטים כלשהם או רק
- 37 שתעביר מסר.
- 38 ת. היא ביקשה את הטלפון...
- 39 ש. מקריאה מהעדות לפיה לקחתי את הטלפון שלה עם מסר שהגיס ייצור
- 40 קשר, האם נכון?
- 41 ת. כן.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ש. אם היא במערכת המשטרתית מצאה אותך למה היא צריכה להתקשר אליך
בשביל להתקשר אליי?
ת. זה דבר שאני לא יכול לענות לך עליו"

באת כוח הנאשמת טענה "העד הסכים עם עו"ד טולדנו כי במערכת המשטרתית קיימים גם מספרי
טלפון כך שאם העלתה את בני משפחת יאנקיס במסוף המשטרתית, לא סביר שהיתה צריכה לפנות
אליו ולבקש טלפון (שאגב לא נתן אלא מסר את שלה למר יאנקיס וכך נוצר קשר)".

בסוף טענותיה בנוגע לאישום השלישי, סיכמה ב"כ הנאשמת (סעיפים 122-123 לסיכומי הסגורים):

"122. אם כן סיכום ביניים מה נשאר מהאישום הזה? התחזות לתובעת? לא
איומים? גם לא בדיקת פרטים במערכת המשטרתית? השערה לא מגובה
בהגיון כי הייתה מגיעה ישירות לבני משפחת יאנקיס... הטלפונים נמצאים
במערכת המשטרתית...אולי קבלת דבר במרמה? גם לא, כי מה בדיוק קרה עם
פרטי הביטוח שהוחלפו? אין זה אלא "מסע חיפוש" שנועד להשחיר את מירה
ולחצול כמה קריירות במח"ש בגלל מחדלי ועבירות חקירה ותביעה שבוצעו
בעזרה לעו"ד נעמן באישום הראשון.

123. בעיני ההגנה מה שיותר חשוב להבין הוא הרוח שבה נעשית הבדיקה והחקירה
. הכיצד לא שאל שום חוקר על פירכה זו בגירסת מיכאל דוד? הרי לו בדקה
במערכת המשטרתית מדוע לה להתקשר לגיס השוטר ולא ישירות למי
שבדקה עליו? הרי הטלפונים ליצירת קשר קיימים במערכת לכל הדעות. אלא
שכאשר לא מעוניינים בחקר האמת אלא בהפללה זה מה שקורה."

187. נ/23 - הודעת העד מיכאל דוד במח"ש מתאריך 27.7.14 (נ/23):

העד אמר בהודעתו במח"ש, שהנאשמת התקשרה אליו והזהתה "בשם ותפקיד, שהיא עובדת בלשכת
התנועה כתובעת" (שורה 24), וכי "עשיתי בדיקה בגוגל על פי השם ושם היא קשורה לתביעות"
(שורה 54). העד הוסיף ואמר, שהנאשמת אמרה לו "שגיסי מעורב בתאונה, שהוא פגע בה וברח, אפילו
לא השאיר פרטים" (שורות 3-4) וכי "היא אמרה שהוא פגע בה לא אמרה באיזה אופן, היא אמרה
שפגע בה ועזב את המקום מבלי להשאיר פרטים" (שורות 21-22). לשאלה "היא סיפרה לך אם היא
נחבלה או משהו?" השיב "היא סיפרה שהיא קיבלה מכה בצוואר ושגיסי לא השאיר פרטים ולא בדק
את שלומם ושהוא פשוט נכנס לאוטו ונסע" (שורות 47-48), והוסיפה "שהיא מבקשת שייצור עמה
קשר כי אם לא יצור איתה קשר, היא תשלח ניידת שתעצור אותו" (שורות 4-5), וכי היא "יכולה בצ'יק
לשלוח ניידת ולבצע מעצר על פגע וברח אם הוא לא מתקשר אליה" (שורות 26-27). העד הוסיף ואמר
"היא אמרה שהיא מטפלת בתיק וזה טיפול אישי" (שורה 44).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 בעקבות שיחה זו התקשר העד לגיסו, מסר לו את מספר הטלפון של הנאשמת והוסיף "המלצתי לו
2 להתקשר אליה" (שורה 40). לדברי העד "גם לא ידעתי אם היא תובעת או לא, אם הייתי יודע שהיא
3 לא תובעת גם הייתי מדבר איתה אחרת. עשיתי בירור בין חברה אם מכירים אותה ואחד שעדיין
4 בשירות אמר שהוא לא מכיר אותה" (שורות 40-42).

5
6 188. העד מיכאל דוד העיד באופן עקבי ורציף, ודבריו השתלבו בחומר הראיות. העד עשה עליו רושם אמין,
7 וכאשר לא היה בטוח בדבריו, אמר זאת מפורשות, כמו לשאלה, אם הנאשמת הציגה עצמה כתובעת
8 או כעובדת בלשכת התביעות. אני נותן אימון מלא בדברי העד, ובנוגע למשמעות המשפטית הנובעת
9 מהם, כמו מכל הראיות הקשורות באישום זה, אתייחס בפרק המשפטי שיבוא לאחר הפרק העובדתי.

10
11 189. השוטר מיכאל פרידלנדר – אגף טכנולוגיה במשטרת ישראל – העיד בבית המשפט ביום 27.2.18 (החל
12 מעמ' 12 לפרוטוקול):

13
14 העד, מנתח מערכות ומנהל טכנולוגי, העיד אודות מידע המצוי במערכות המשטרה, והאיסור לעשות
15 בהן שימוש לצרכים שאינם קשורים לעבודה. בעניין זה העידו גם גב' בינה קמינצקי ומר דן סיזל, אליהם
16 התייחסתי בהכרעת דין זו לעיל, בניתוח האישום הראשון (סעיף 61 להכרעת הדין). העד ציין, ששוטר
17 שתפקידו מחייב כניסה למערכת, מקבל שם משתמש וסיסמה אישיים, וכדבריו (עמ' 14, שורות 31-26):

18 "ש. שם משתמש וסיסמא זה חד ערכי, כלומר לא אמצע שניים עם הת.ז. של
19 מיקי פרידלנדר?
20 ת. המשתמש שניתן לשוטר משמש אותו בלבד.
21 ש. לבית המשפט – לכל שוטר במשטרת ישראל יש אפשרות להיכנס למערכת
22 ויש לו סם וסיסמא?
23 ת. רק שוטר שהתפקיד שלו מחייב להיכנס לאחת המערכות האלו, אז הוא מקבל
24 שם משתמש וסיסמא. ... לא לכל שוטר במשטרת ישראל יש".

25
26
27 העד הוסיף ואמר (עמ' 14, שורות 17-13):

28 "ש. איך אפשר לדעת אחורה רטרואקטיבית מי בכלל השתמש במערכות האלו?
29 ת. כל מערכת מנהלת רישומים משלה על הכניסות שנעשו בתוך המערכת שלה,
30 כל פעולה שעושים בתוך המערכת, גם אם אתה מאחזר מידע או מבצע פעולות
31 עדכון, כל פעולה ששוטר עושה בתוך המערכת נרשמת. גם אם הפקת גיליון
32 פלילי, יירשם שעשית גיליון פלילי. יש אייקון שאתה מבצע להדפיס את הגיליון
33 הזה ואז הפעולה הזאת נרשמת, נרשם איזה משתמש עשה את זה, תאריך ושעה
34 שבה בוצעה הפעולה בתוך המערכת"

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

190. פלט בדיקת מערכת משטרתית (נ/22):

פלט זה מתייחס ליום 20.5.14, דהיינו למחרת התאונה שבאישום השלישי, ובו מופיע מס' תעודת הזהות של המתלוננת (24337396 כפי שמצוין בהודעת גב' אתי יאנקיס נ/15, וכן כעולה מדבריה בבית המשפט מיום 20.9.18 עמ' 117 שורה 20). בהתאם לפלט, תעודת הזהות של גב' אתי יאנקיס נבדקה בתאריך 20.5.14 בשעות 09:16, 09:22, 09:23 ע"י שוטר שמספרו 023012511, וזוהי תעודת הזהות של הנאשמת (מספר תעודת הזהות של הנאשמת מופיע על גבי הודעותיה שהוגשו לבית המשפט, וכן היא נאמרה על ידה, בעדותה בפניי מיום 7.4.19 עמ' 267, שורה 23).

מהפלט עולה, שגם מספר תעודת הזהות של דוד מיכאל, אחיה של גב' אתי יאנקיס, נבדק באותו היום, 20.5.14, שתי דקות אחרי בדיקת מספר תעודת הזהות של אתי, דהיינו בשעה 09:25, ע"י אותה שוטרת, שהיא הנאשמת.

הנאשמת נשאלה בחקירתה הנגדית על עניין זה, והשיבה (פרוטוקול מיום 7.4.19, מעמ' 268 שורה 24 עד עמ' 269 שורה 3):

ש. אני אומר לך שאת לא אומרת אמת, כי הבדיקה לפי נ/22 של אתי יאנקיס היא ב- 20.5.2014, הבדיקה האחרונה היא ב- 09:23:20, והבדיקה של דוד מיכאל מאותה ת.ז. הייתה ב- 09:25:45, כלומר 2 דקות וארבעים אחרי כן, כבר חיפשת את דוד מיכאל, עכשיו תסבירי לי איך ב-2 דקות האלה כבר קרה כל האירוע הזה של נתן לך, התקשרת ועשית?

ת. אני אומרת לך שבמקום הזה בתביעות באותו זמן הייתי מנודה, אפשר היה לעשות איתי מה שרוצים, יכול להיות שאני השארתי איזה פתק על השולחן, יכול להיות ששוטרת או ראש לשכה שדחפה גם תיקים מהחלון החוצה ואמרה שזה אני, טוב שהיו מצלמות ממול של הקב"ט, כל אחד היה יכול לעשות את זה.

ש. למה שמישהו יעשה דבר כזה?

ת. לא יודעת, תשאל את מי שעשה, אני לא זוכרת שעשיתי דבר כזה.

ש. אז למה הודית?

ת. אני לא הודיתי, אני אמרתי לה שאם היא ראתה שעשיתי את זה אז עשיתי את זה."

גרסת הנאשמת הנ"ל, לפיה שוטר אחר או כל אחד יכול היה לבצע את הבדיקות הנ"ל, היא גרסה בלתי הגיונית, בלתי סבירה, ואינה מתיישבת עם מארג הראיות בתיק זה. קוד אישי וסיסמה ניתנים לכל שוטר שיש לו גישה למחשב, ואין כל הסבר מדוע שוטר יבדוק את פרטיהם של אתי ודוד עם סיסמה של שוטר אחר, במיוחד כאשר זה אסור, וכפי שהעיד בפניי מר פרידלנדר (פרוטוקול מיום 27.2.18, עמ' 21, שורות 6-10):

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "ש. מפקד של שוטר, שיש לו קוד אישי, יודע את הקוד והסיסמאות של
2 השוטרים?
3 ת. הוא לא אמור לדעת.
4 ש. וקוד אישי לא אמור לעבור בין שוטרים בתוך יחידה.
5 ת. לא"

6
7
8 בעניין זה העידה גם פקד ליאת דרי מיכל, ששימשה בתקופה הרלוונטית תובעת בתביעות תעבורה
9 חיפה, שם עבדה הנאשמת כמזכירה (עמ' 77 שורות 5-7):

10
11 "כל אחד מקבל את הסיסמה ואסור להעביר אותה כמו שברור לכולם ונאמר גם
12 שנכנסים למערכת שאסור לעשות שימוש במידע המשטרתי, אלא לצרכי עבודה
13 בלבד. אסור לעשות בו שימוש לצרכים אישיים וזה ברור לכולם"

14
15 גם הנאשמת, כשנשאלה בחקירתה הנגדית "כשנמסר לך הקוד האישי האם נמסר לך או שראית את
16 זה כתוב שאסור לך להעביר אותו לאף אחד?", השיבה ש "ברור שקוד אישי אסור לך להעביר לאף
17 אחד" (פרוטוקול מיום 7.4.19, עמ' 246, שורות 13-15). גם בחקירתה ת/26 אישרה הנאשמת, כי חל
18 איסור לעשות שימוש במערכות המשטרה לצרכים פרטיים (ת/26, שורות 162-160; 174-176):

19
20 "שאלה: האם מותר לעשות בדיקות במערכות המשטרה הן לצרכיך הפרטיים
21 או לצרכיהם הפרטיים של אזרחים שאינם שוטרים?
22 תשובה: זה אסור. מסוף משטרתי הוא לא מיועד לזה. הוא מיועד רק לעבודת
23 משטרה"

24
25 בעדותה בבית המשפט, נשאלה הנאשמת שוב בעניין הבדיקות במערכת המשטרתית (פרוטוקול מיום
26 7.4.19, עמ' 268, שורות 16-23):

27 "ש. במקרה אחרי הבדיקות האלו, אחרי הבדיקה של אתי יש בדיקה של דוד
28 מיכאל, ובמקרה את מתקשרת אליו, איך עכשיו זה מסתדר שמישהו לקח לך את
29 הקוד? חיפש על הת.ז. שלך, על אירוע שלך?
30 ת. קיבלתי את הטלפון מגבע להתקשר אליו, לדוד. התקשרתי לדוד, ודיברתי עם
31 הדוד כי גבע נתן לי את הטלפון שלו.
32 ש. אם ככה, מה ההגיון לחפש את הדוד במערכות אם יש לך את הטלפון שלו?
33 ת. לא אני חיפשתי אותו, בטח מישהו שמע שאני מדברת איתו וחיפש את השם
34 שלו. לא אני חיפשתי אותו. הבחור הזה שנתן לי את השם נתן לי את השם ופשוט
35 ברח"

36
37
38 העד פרידלנדר עשה עליי רושם אמין ביותר, וברור לי שמדובר באדם מקצועי, העושה את עבודתו
39 נאמנה, ואני מקבל את דבריו ונותן בהם אימון מלא. בנוגע להסברי הנאשמת אודות שימוש בקוד
40 ובסיסמה שלה ע"י שוטרים אחרים, כולל ראש לשכתה, אני דוחה גרסה זו על הסף, בהיותה בלתי
41 הגיונית, בלתי סבירה, ונוגדת את מארג הראיות הנסיבתיות שבתיק, ושנתתי בו אימון מלא.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הנאשמת, אליה אתייחס בפרק הבא, עשתה עליי רושם גרוע, והייתה מוכנה למסור כל דבר, כולל הכפשת אחרים והטלת האשמות שווא עליהם, והכל בכדי לנסות ולחלץ עצמה ממעשיה הפליליים.

גרסאות הנאשמת 1 – מירה כרסנטי

191. גרסת הנאשמת במח"ש – ת/9(ה) מיום 23.9.14:

בחקירת הנאשמת במח"ש, ת/9(ה), היא נחקרה בנוגע לחשד, לפיו בחודש מאי 2014 ניצלה לרעה את תפקידה ואת סמכותה כשוטרת, והוציאה פרטים בניגוד לחוק מהמסוף המשטרה. לאחר הצגת החשדות, נשאלה הנאשמת אם היא רוצה להגיב לחשדות נגדה, ותשובתה "לא. אני אשמע ממך. אני בכלל לא יודעת על מה מדובר. למה סתם להגיד" (שורה 13). לשאלה האם הייתה מעורבת בתאונת דרכים בתאריך 19.5.14, השיבה בשלילה (שורות 15-16), אך בהמשך הסבירה החוקרת לנאשמת על איזה אירוע מדובר, בכך שמדובר באירוע במהלכו בתה נהגה והיא ישבה לצדה, "הגיע רכב שעשה פרסה ושניכם עצרתם טרם התנגשות" (שורות 20-21), ותשובת הנאשמת הייתה "בטח שאני זוכרת" (שורה 22), והוסיפה "זו לא תאונה שלי וגם לא הייתה תאונה בכלל" (שורה 22), וכי "לא הייתה תאונה אלא היה מקרה, היה אירוע" (שורות 27-28).

הנאשמת תיארה את האירוע, כולל פרטים נוספים בנוגע להיכן הייתה, נתיב הנסיעה ועוד, והוסיפה, שאיתם ברכב היה בחור בשם סמי סוויסה, שהוא ידיד המשפחה (שורה 34), והוסיפה "לשאלתך אם יש לו טלפון, אין לי את הטלפון שלו הוא בן אדם מסכן פגשתי אותו במשרד הרווחה, אני לא חושבת גם שיש לו טלפון ואי אפשר למצוא אותו. לא דיברתי איתו הרבה זמן" (שורות 35-36). הנאשמת נשאלה בעניין זה (שורות 37-39):

"שאלה: ואת בטוחה שהוא היה נוכח באירוע?
תשובה: אני לא יודעת. הכי טוב לשאול אותו. אני לא רוצה סתם להגיד. אני עם כדורים ועברתי התמוטטות עצבית מאוד קשה. עכשיו יותר טוב"

הנאשמת ידעה למסור פרטים מדויקים ורבים אודות יום האירוע, ומהלך נסיעתם, וגם מסרה את שמו של סמי סוויסה, וזאת בכדי לתת לדבריה צביון של אמינות, ומתוך תקווה שאיש לא ידע מי זה סמי סוויסה, והחקירה נגדה תיסגר. כשהחוקרת ביקשה לדעת פרטים אודות סמי סוויסה, החלה הנאשמת להפנות למצבה הרפואי, בכדי לחמוק מדבריה – ניסיון שחזר על עצמו, בדבריה ובדברי אחיה, הנאשם 2. אילו אכן היה עד לאירועים, היה על הנאשמת להביאו למתן עדות במח"ש, שהרי חקירתה זו בוצעה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בחודש ספטמבר 2014, והיה לה מספיק זמן לזמנו. בנוסף, היה על הנאשמת לזמן את העד למתן עדות בבית המשפט, וגם זאת לא עשתה.

בנוגע ל"אירוע" בינה ובין הרכב של מר יאנקיס, אמרה הנאשמת: "יצאתי מהרכב של הבת שלי לכיוון שלו וביקשתי פרטים והוא אמר 'לא קרה כלום' והמשיך ללכת אז הוצאתי את תעודת השוטר, הצגתי בפניו ואמרתי לו 'אדוני, ברשותך, תן לי בבקשה את פרטי הרכב לא אמרתי דו"ח ולא כלום, רק רציתי פרטים. הבן אדם נכנס לאוטו וברח. ראה תעודת שוטר וברח" (שורות 33-31). בכדי להסביר את התנהגותה, עת השתמשה בתעודת השוטר שלה, אמרה הנאשמת "היו למשפחה הזאת שני ילדים מאחורה שלא יושבים על כסא...אני דאגתי לילדים שישבו מקדימה" (שורות 43-42), והוסיפה "... הילדים שהיו מאחורה שלא היו חגורים ולא על כסאות תינוקות מאחורה" (שורה 46). הנאשמת לא הסתפקה בטיעונים הבלתי מבוססים הנ"ל, והוסיפה טיעונים נוספים, באומרה "לקחתי את מספר הרכב ובגלל שהוא היה נראה לי עצבני ולא בסדר, חשבתי שיש שם מצוקה משפחתית אבל זה רק עניין של ספקולציות" (שורות 48-46).

דבריה הנ"ל של הנאשמת בלתי מבוססים, וכל מטרתם היא לנסות ולחלץ עצמה מהסתבכותה הפלילית. הנאשמת סוברת שמותר לה לומר כל דבר, גם על חשבון אמינותם של אחרים, תוך פגיעה בהם, אך לא כך הוא – אמינותה של הנאשמת נבחנה היטב על ידי, לאורך כל הכרעת דין זו, ומסקנתי החד משמעית היא, שהמרחק בין דברי הנאשמת ובין האמת, הוא כמרחק ארץ ושמיים.

הנאשמת נשאלה "את ביצעת בדיקת לצרכים פרטיים וללא סמכות" ותשובתה "זה לא לצרכים פרטיים. הילדים היו לא חגורים במושב האחורי, האישה הייתה עם הרגליים למעלה, אני הייתי בהלם מהבן אדם הזה ואמרתי שהוא יהרוג את הילדים שלו" (שורות 113-111). הנאשמת גם אישרה את דברי מר וגב' יאנקיס, בנוגע למעקב אחריהם, באומרה "ואני אמרתי לבת שלי לנסוע אחרי ולקחתי את מספר הרכב. היו לי שלושה או ארבעה אולי חמישה מספרים" (44-43). לשאלה "איך בדקת במסוף?", השיבה "לפי מספר הרכב שהיה לי. ראיתי צבע אוטו וסוג אוטו וחיברתי בין הדברים" (שורות 55-54). הנאשמת אמרה עוד "למחרת בדקתי במסוף המשטרתי והכרתי את הבן אדם" (שורות 53-52) "לפי מספר הרכב שהיה לי" (שורה 55). הנה כי כן, הנאשמת, על אף האיסור לבדוק במערכת המשטרית עניינים פרטיים, עשתה את בדיקותיה "...יש את מערכת תביעות, יש 'אדם', אני לא זוכרת" (שורות 58-57), ואישרה כי יש לה גישה לכל המערכות המשטריות (שורות 60-59). בנוגע למערכת אדם, העיד בפניי, כאמור, מר פרידלנדר, שהסביר כי במערכת זו מצוי כל המידע הדמוגרפי על אנשים, רישומים פליליים, הכרזות "דרוש חקירה", קשרי משפחה, היסטורית שמות ועוד (פרוטוקול מיום 27.2.18, עמ' 13 שורות 8-3).

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בהמשך חקירתה נשאלה הנאשמת "מדוע בדקת את הפרטים של אתי יאנקיס במערכת משטרתית ולא הגשת תלונה שחוקרים שזהו תפקידם יעשו זאת?", ותשובתה "לא בדקתי את הפרטים שלה, בדקתי את הבחור. ... זו לא הייתה בדיקה פרטית, לא רציתי להתקשר שישלם לי כסף, רציתי לעשות את זה לצורך מטרת הבדיקה לחוקר. זה מה שרציתי. חשבתי שאני יכולה" (שורות 98-102) – הנאשמת סותרת עצמה, כאשר בחקירה זו אמרה לפני כן, שביקשה "טובה אישית" משוטרת אחרת מהתביעות, לבדוק, והשוטרת אמרה לה מפורשות שהדבר אסור.

הנאשמת המשיכה ואמרה בחקירתה "הגעתי אליו וראיתי את השם ואמרתי לעצמי שאני מכירה אותו" (שורה 60-61) – הנאשמת לא יכלה להגיע לשם של בחור שהיא מכירה, מאחר והרכב רשום על שם גב' אתי יאנקיס (עדות יאנקיס אתי, פרוטוקול עמ' 117, שורה 22), ומעבר לכך – אם השם של הנהג, יעקב יאנקיס, נשמע מוכר לה, הכיצד לא הכירה אדם זה כאשר פגשה אותו אחרי "התאונה", וביקשה ממנו פרטים?!

הנאשמת המשיכה בגרסתה הבלתי אמינה והמופרכת מיסודה, עת הוסיפה "עמד לידי אחד הסנגורים שאני לא זוכרת מי זה ונתן לי טלפון של קרוב משפחה שלו שאני יכולה להגיע אליו", והוא אף אמר לה "דוד שלו היה שוטר" (שורות 61-62 ; 66-67). כשנשאלה הנאשמת "מי הסניגור?" השיבה "אני לא יודעת, נכנסים אלפי עורכי דין אלינו" (שורות 65-66) –

גם גרסה זו של הנאשמת נדחית על ידי על הסף – הכיצד יכול היה "הסניגור" לשמוע את שמו של הנהג, אם הנאשמת בדקה את פרטיו במסוף? והכיצד יכל אותו "סניגור" לקשר בין יעקב יאנקיס, לדוד מיכאל השוטר הגמלאי? התמיהה מתעצמת לאור העובדה, שאותו דוד מיכאל פרש מהמשטרה 19 שנים קודם לכן (עדות דוד מיכאל, עמ' 155, שורה 12).

בהמשך, כשעומתה הנאשמת עם העובדה, שהוציאה מהמערכת פרטים של אתי יאנקיס ושל אחיה דוד מיכאל, השיבה "לא. את יודעת מה? תרשמי שאני לא זוכרת, למה סתם להגיד" (שורות 107-108). אם הנאשמת לא רצתה "סתם להגיד", אז מדוע עד לאותו משפט בכל זאת אמרה דברים, והמסקנה היחידה העולה מכל הניתוח הנ"ל, שהנאשמת אכן אמרה "סתם" דברים, שהם דברים לא נכונים, ואני דוחה את דבריה על הסף.

הנאשמת אישרה כי שוחחה עם דוד מיכאל, וכשנשאלה אם הציגה עצמה כחוקרת תאונות וכתובעת משטרתית, השיבה "אין מצב. לא היה ולא נברא. לא זוכרת מה אמרתי, אבל אני לא אומרת דברים כאלה כי אני פקידה" (שורות 125-126). הנאשמת גם שללה כי איימה במעצרו של הנהג, ובמילותיה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 "לא. אני לא אומרת דברים כאלה, אני לא בן אדם כזה. מה פתאום" (שורה 133) וכי "זה לא באישיות
2 שלי, ממש לא לא לא" (שורות 135-136).

3
4 הרושם שקיבלתי מהנאשמת הוא, שהיא אכן מסוגלת לומר פרטים לא נכונים, ואף לאיים במעצר,
5 במיוחד כאשר קיבלתי את דברי העדים האחרים כדברי אמת – כפי שקבעתי בנוגע ליתר האישומים,
6 הנאשמת ידעה למסור קורות חיים כוזבים, בכדי לקבל במרמה עבודה במכללת אקדמון, כך שאין כל
7 תמיהה מהתנהגותה עם כל המעורבים ב"תאונה", ואני קובע שמה שהעדים אמרו שהיא אמרה, היא
8 אכן אמרה.

9
10 הנאשמת עומתה עם חוסר ההיגיון שבדבריה: "את ידעת בדיוק את הפרטים שלהם שהרי עשית
11 בדיקות במערכת אדם ראית את כל העץ המשפחתי שלהם והכל" (שורות 145-146), ותשובתה "אם
12 את אומרת, אדם כן עשיתי במערכת אדם. אני אגיד לך, כן, כדי לקבל אינדיקציה אולי כן להגיש
13 תביעה אבל לא עשיתי את זה" (שורות 147-148) – בכך הודתה למעשה הנאשמת, שעשתה שימוש
14 במערכת המשטרית, וזאת לצרכיה האישיים, בכדי לשקול הגשת תביעה. כאן המקום לציין, את
15 שאלת החוקרת בעניין השימוש במערכת המשטרית, בנוגע לאישום הראשון (ת/23) "למה את בודקת
16 לצרכים פרטיים? את בן אדם אינטליגנטי, את יודעת שלא היית צריכה להיכנס?", ותשובת הנאשמת
17 הייתה "נכון את צודקת" (ת/23, 310-312). החוקרת לא הסתפקה בשאלה הנ"ל, וחידדה את שאלתה,
18 באומרה "ש. כל פעם שקורה לך משהו בחיים הפרטיים את בודקת במערכת המשטרית. זו לא פעם
19 ראשונה, את יודעת למה אני מתכוננת ואת לא בחורה טיפשה, את יודעת שיש לך את היכולת להיכנס
20 לפרטים של אנשים, זו חדירה לפרטיות של אנשים, אסור", ותשובת הנאשמת "הסכמתי איתך כבר
21 אז" (ת/23, 313-316). בכך, הודתה הנאשמת בכניסה למערכת המשטרית, והוצאת מידע משם,
22 לצרכיה האישיים, וזאת בניגוד לאיסור המפורש לעשות כן.

23
24 192. גרסת הנאשמת בבית המשפט – עדות מיום 7.4.19:

25
26 בחקירתה הראשית סיפרה הנאשמת, שביום האירוע המתואר באישום השלישי, הייתה בדרך לרופא
27 עיניים עם הבת שלה, שנהגה ברכב. במהלך הנסיעה הגיע רכב אחר, שביצע פניית פרסה, ובתה עלתה
28 על המדרכה בכדי שלא להיפגע, והסיטה את ההגה ימינה ואח"כ שמאלה (עמ' 241, שורות 24-26).
29 הנאשמת הוסיפה ואמרה "הגלגל קיבל מכה, כשקורות תאונה אמורים להחליף פרטים. אני באה
30 ממקום שידועת מה זה תאונה אני לא בלחץ. מחליפים פרטים וממשיכים הלאה" (עמ' 241, שורות
31 28-29). בכך סטתה הנאשמת מגרסתה במח"ש, שם אמרה "זו לא תאונה שלי וגם לא הייתה תאונה

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בכלל" (ת/9ה', שורה 22), ועל גרסה זו חזרה בהמשך, באומרה "לא הייתה תאונה אלא היה מקרה, היה אירוע" (ת/9ה', שורות 27-28).

הנאשמת המשיכה והעידה בבית המשפט, שלנהג "היה לו ויכוח עם אשתו, אני חושבת שהוא נתן לה מכה בראש, צרח, היה בהיסטריה אטומית" (עמ' 241, שורות 29-30) – עניין שאין לו כל זכר בכל חומר הראיות, גם לא בחקירות הנאשמת במח"ש.

לעניין המעקב אחר הרכב השני, נשאלה הנאשמת בחקירתה הראשית "הם טענו פה, העידו פה וטענו שנסעת אחיהם, עקבת אחריהם?" ותשובתה "הלכתי לרופא העיניים, התאונה הייתה בדיוק באותו יום שהלכתי עם בתי לרופא העיניים, לאותו מקום" (עמ' 242, שורות 3-4), זאת לעומת דבריה בחקירתה במח"ש, שם אמרה "הוא נסע ואמרתי לבת שלי לנסוע אחריו ולקחתי את מספר הרכב. היו לי שלושה או ארבעה או חמישה מספרים" (ת/9ה', שורות 43-44). דברי הנאשמת בחקירתה במח"ש מתיישבים עם דברי בני הזוג יאנקיס.

בנוגע לבדיקת מסוף אודות רכבם של בני הזוג יאנקיס, העידה הנאשמת (עמ' 242 שורות 6-12):

"ש. כתוב שביום 20.5.14, יום למחרת, עשית שימוש במערכת המשטרית וחיפשת מידע על בעלות הרכבים ומידע אישי עליהם?
ת. את יכולה להראות לי איזה חיפוש עשיתי עליהם.
ש. יש חיפוש שניתן לשייך אותו לקוד שלך.
ת. אני הגשתי תלונה במשטרה, אני זוכרת שהיה שם שוטר שהכיר אותו טוב את הבחור הזה
ש. חיפשת במחשב או לא?
ת. לא. אני אולי חיפשתי אותם בגוגל"

גם גרסה זו של הנאשמת, בבית המשפט, אינה תואמת את דבריה במח"ש (ת/9ה' 52-58):

"תשובה:למחרת בדקתי במסוף המשטרתי והכרתי את הבן אדם.
שאלה: איך בדקת במסוף?
תשובה: לפי מספר הרכב שהיה לי...
שאלה: באיזו מערכת בדקת את זה?
תשובה: אני לא זוכרת. יש כמה מערכות שניתן לבדוק בהן, יש את מערכת תביעות, יש 'אדם', אני לא זוכרת."

ובהמשך (ת/9ה', שורות 107-115):

שאלה: את הוצאת פרטים על אתי יאנקיס ועל אחיה מיכאל דוד, נכון?
תשובה: לא. את יודעת מה? תרשמי שאני לא זוכרת, למה סתם להגיד.
שאלה: אני אומרת לך שאת ביצעת בדיקות במערכת המשטרית על שניהם. תגובתך?

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

תשובה: את ראית את זה אז ביצעת.
שאלה: את ביצעת בדיקות לצרכים פרטיים וללא סמכות.
תשובה: זה לא לצרכים פרטיים. הילדים היו לא חגורים במושב האחורי, האישה הייתה עם הרגליים למעלה... חשבתי שאני שוטר ויש לי יסוד סביר להניח שאני כן יכולה להוציא פרטים. ועובדה שלא ביקשתי ממנו כסף ולא כלום"

בנוגע לשיחת הטלפון שהנאשמת התקשרה לאחיה של גב' יאנקיס, נשאלה הנאשמת בחקירתה הראשית בבית המשפט "העידה האישה שלו ואמרה שאת התקשרת לאח שלה שהוא שוטר, והשוטר התקשר אליה מבוהל, מה זה הסיפור הזה?", ותשובתה (עמ' 242 שורות 18-25):

"אני זוכרת שהתקשרתי לשוטר... אני יודעת שהגשתי תלונה על הילדים שלא היו חגורים, יש דו"ח פנימי, יש שוטר שחיפש אותנו בגלל אירוע שהיה, אני הגשתי תלונה על הילדים על זה שהם לא היו חגורים, בכלל לא תבעתי אותו. קוראים לזה דו"ח פנימי, היה לי את השם שלו ואז אמרתי לשוטר שהיה פנסינור, אמרתי את השם הזה תוך כדי, כי הייתי על דלפק. כתבתי את השם שלו, ישבתי מתחת לדלפק, וכולם היו מעל הראש שלי. אני יושבת וכותבת דו"ח פנימי, והשוטר עומד מעלי ואומר שזה הגיס של ינקיז, קחי את הטלפון ודברי איתו". לא איימתי עליו, הוא בעצמי אמר את זה"

בחקירתה במח"ש ת/9' אמרה הנאשמת בעניין זה: "עמד לידי אחד הסנגורים שאני לא זוכרת מי זה ונתן לי טלפון של קרוב משפחה שלו שאני יכולה להגיע אליו" (שורה 61); עוד אמרה "שאלה: מי הסנגור? תשובה: אני לא יודעת, נכנסים אלפי עורכי דין אלינו..." (שורות 65-66; בהמשך נשאלה וענתה בעניין זה: "שאלה: איך הגעת לשמו של הגיס? תשובה: קיבלתי את הטלפון מעו"ד שאמר שהוא משפחה שלו ואני יכולה לבקש את הטלפון שלהם ממנו" שורות 179-177) –

במח"ש דיברה הנאשמת על סנגור, שאפילו לא ידעה למסור את פרטיו ולא דאגה להביאו לעדות בבית המשפט, ואילו בעדותה בפני דיברה על "שוטר שהיה פנסינור". גרסת הנאשמת בבית המשפט היא גרסה כבושה, עליה אעמוד בהמשך, בהתייחסות לחקירתה הנגדית לעניין האישום השלישי.

193. בחקירתה הנגדית לעניין האישום השלישי, נשאלה הנאשמת אם הייתה או לא הייתה תאונה בין הרכב בו נהגה בתה, לבין הרכב של משפחת יאנקיס, וכך נשאלה והשיבה (עמ' 260 שורה 5, 17-23):

"ש. אני מקריא לך מת/9'..

...
ש. את אומרת שזה לא היה תאונה בכלל. את אומרת שזה היה אירוע, שורה 28 גם את אומרת לא היה תאונה אלא היה מקרה, היה אירוע.

...

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ש. מניח בפנייך את ההעתק, שורה 22 ו-28 תקראי ותאשרי לי אם זה את אמרת.
ת. מעיינת, תראה.. אני כותבת כאן אחרי שאני אומרת שזה לא הייתה תאונה,
ואחר"כ אני אומרת בדיוק מה שאני אומרת כאן, זאת אומרת שזה כן הייתה
תאונה. כנראה זה עניין של טעות של הגדרה או של חוסר ידע. אבל כן הייתה
תאונה"

כשנשאלה "האם זה מילים שלך, ואת תיארת את זה?" השיבה ש "אני קוראת לעצמי. כל מה שכתוב
כאן בעצם משתמע שהייתה תאונה" (עמ' 261, שורות 1-2), ולשאלה "האם מה שכתוב כאן, את אמרת?
זה פשוט או כן או לא", השיבה הנאשמת "מה שכתוב כאן, הנה גם כתוב שאושפזתי. כן, התשובה
היא כן" (עמ' 261, שורות 3-4).

בנוגע לבדיקה במערכות המשטרתיות: בחקירתה הראשית, שהובאה על ידי לעיל, טענה הנאשמת שלא
חיפשה במערכת המשטרתית, "אולי חיפשתי בגוגל". בחקירתה הנגדית נשאלה הנאשמת בעניין זה (עמ'
262, שורות 1-9):

"ש. אני אשאל שוב, האם את בעצמך בדקת את מס' הרכב בתוך המערכות
המשטרתיות שהיו לך בעבודה? זו השאלה...
ת. אני לא עשיתי דבר כזה, אני לא נוהגת לעשות דבר כזה. אבל אני מנסה
להיזכר. אל תזכיר לי, תן לי להיזכר לבד. ברמה האישית לא, אני לא אחפש
ברמה האישית, אני זוכרת ששלחתי להם הודעה. ברמה האישית אני לא
חיפשתי במערכת המשטרתית"

וכאשר התובע המשיך לשאול את הנאשמת בעניין זה, שינתה את גרסתה, והודתה שאכן ביצעה חיפוש
במערכת המשטרתית (עמ' 263, שורות 8-16):

"ש. תסתכלי בשורה 52 כתוב שם את המשפט הבא "הבנתי אותה, ביקשתי
סליחה, למחרת בדקתי במסוף המשטרתית והכרתי את הבן אדם". האם נכון
שבדקת במסוף המשטרתית את הרכב של המשפחה?
ת. שוב, אני פניתי לחברים, סיפרתי את הסיפור, אמרתי שאני רוצה להגיש
תלונה, ובעקבות הדוח הפנימי שהגשתי, יש שם חיפוש, הגשתי דו"ח פנימי
ושם בדקתי על פי הבוחן במשטרה שאמר לי איך להגיש, בדקתי.
ש. האם בדקת במערכת המשטרתית?
ת. כן, בעקבות דו"ח פנימי. אם בדקתי זה בעקבות דו"ח פנימי. אם בדקתי. פה
כתוב שאני אומרת שבדקתי, אבל אם בדקתי זה בעקבות דו"ח. אני לא בודקת
סתם.

ובהמשך ניסתה הנאשמת להסביר את דבריה, במתן הסבר בלתי מתקבל על דעת, והכל בכדי לסייע לה
לצאת מתסבוכת הסתירות שבדבריה (עמ' 263, שורות 25-28):

"אתה בהתחלה אומר לי את חיפשת במסוף משום שכתוב 'חיפשתי במסוף',
אבל מסוף, אתה היית אצלי במשרד פעם? אתה יודע מה זה מסוף? בתוך מערכת

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המסוף יש גם אינטרנט, ופה אני אומרת "אני חיפשתי באינטרנט", אני זוכרת
שאני חיפשתי באינטרנט..."

התובע ביקש מהנאשמת לומר, איזה גרסה מתוך הגרסאות שמסרה בעניין הכניסה למערכת
המשטרתית, היא הנכונה, והפעם הנאשמת הודתה שכן נכנסה למערכת המשטרתית, אך הוסיפה
שהדבר נעשה "ברשות" (עמ' 263, שורות 29-32):

"ש. לא נכנסת למערכות המשטרתיות?
ת. נכנסתי למערכת משטרתית ברשות. כן.
ש. אז נכנסת ברשות?
ת. כן"

ובהמשך (עמ' 264, שורות 1-2):

"ש. מי אמר לך תיכנסי למערכת המשטרתית על תאונה שלך?
ת. התקשרתי למחלקת תאונות, לבוחנים, והם אמרו לי מה לעשות"

הנאשמת סתרה עצמה פעם אחר פעם, תוך שהעלתה גרסאות כבושות, ללא כל הסבר, ומבלי כל תמיכה
ראייתית לכך.

בחקירתה במח"ש, ת/23, נשאלה הנאשמת ע"י החוקרת, בנוגע לצוואה המזויפת: "ש. כל פעם שקורה
לך משהו בחיים הפרטיים את בודקת במערכת המשטרתית. זו לא פעם ראשונה, את יודעת למה אני
מתכוננת ואת לא בחורה טיפשה, את יודעת שיש לך את היכולת להיכנס לפרטים של אנשים, זו חדירה
לפרטיות של אנשים, אסור", ותשובת הנאשמת התייחסה למשפחת יאנקיס, באומרה: "הסכמתי
איתך כבר אז" (ת/23, שורות 313-316).

מסקנתי מכל הנ"ל היא, שלמרות כל שלל הגרסאות של הנאשמת, אין כל ספק שהיא אכן נכנסה
למערכות המשטרתיות, וביררה פרטים אודות משפחת יאנקיס, וזאת ללא כל אישור, ותוך ניצול
מעמדה ונגישותה למערכות המשטרה.

בנוגע לסתירה עליה הצבעתי לעיל, אם הנאשמת קיבלה את מספר הטלפון של דוד מיכאל משוטר
פנסיונר של המשטרה או מעורך-דין, נשאלה (עמ' 267, שורות 3-16):

"ש. האם את זוכרת שאמרת במח"ש שעו"ד אלמוני הוא זה שנתן לך את הטלפון?
ת. כשיצאתי מהחקירה אני זוכרת שהייתי במצב מאוד קשה, ועוד שאלו אותי,
ועוד אחר"כ קיבלתי את החומר חקירה, נזכרתי שמישהו שנתן לי, שזה מישהו
שעובד אצל עו"ד ניצה כהן, הוא לא עו"ד, הוא בא בתור עו"ד תמיד, כי יש דוחות
שהוא מנהל שם. קוראים לו גבע.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

ש. זה די מדהים, כיוון שאת הקורות חיים שלך את לא זוכרת, בחקירה לא זכרת את שם עורך הדין, וב-2019 את אומרת לי שקוראים לו גבע.
ת. משום שכשאני קראתי את חומר החקירה אני קראתי ואז נזכרתי בשם של הבן אדם, מה הבעיה? אם הייתי רוצה הייתי יכולה לשבת ולהתכונן ולתת לך סתם תשובות.
ש. גבע הזה, הוא עורך דין?
ת. הוא עובד אצל עורך דין.
ש. הוא לא שוטר?
ת. הוא היה שוטר, הוא פנסיונר של משטרת ישראל.
ש. כשהוא נתן לך את המספר הוא היה שוטר או פנסיונר?
ת. פנסיונר של המשטרה"

הנאשמת לא ציינה את שמו של השוטר הפנסיונר בחקירתה הראשית בבית המשפט, ולפתע נזכרה בשם בחקירתה הנגדית. בנוסף – מאחר והנאשמת ידעה פרטים אודות אותו אדם בשם "גבע", וידעה שבעבר היה שוטר, ובהווה עובד במשרד עו"ד ניצה כהן – יכלה לזמנו למתן עדות בבית המשפט, ומשלא עשתה כן – עומדת נגדה ההנחה, לפיה ההימנעות מהבאתו למתן עדות נובעת מחשש הנאשמת, שמא אותו עד יפריך את גרסתה.

194. סוף דבר:

הנאשמת עשתה עליו רושם גרוע, של אדם מניפולטיבי, שהאמת רחוקה ממנה עד מאוד, ואני דוחה את גרסאותיה הסותרות והבלתי הגיוניות, ואינני נותן כל אמון בדבריה.

לעומת הנאשמת, אני נותן אימון מלא בדברי בני הזוג יאנקיס, אליהם התייחסתי לעיל, וכן נותן אימון מלא בדברי העד דוד מיכאל – מדובר בעדויות שברור שתיארו את שאירע בפועל, והן משלימות זו את זו, החל משלב האירוע בכביש, ועד לתום גרסתם, ואני מעדיף את דבריהם על דברי הנאשמת.

המסקנה העולה מהנ"ל היא, שלא אירעה תאונה בין הרכב בו ישבה הנאשמת ליד בתה הנהגת, ובין רכב משפחת יאנקיס, ועל אף זאת ביקשה הנאשמת את פרטי פוליסת הביטוח שלהם, ואף עקבה אחר רכבם. בהמשך, נכנסה הנאשמת למערכות המשטרתיות, והוציאה פרטים אודות המתלוננים, ואף התקשרה לדוד מיכאל. הנאשמת פגעה בפרטיותם של המתלוננים, תוך שעשתה שימוש במידע המצוי במחשבי המשטרה, לצרכיה האישיים והפרטיים, וכן התקשרה לדוד מיכאל, הציגה עצמה כתובעת בלשכת תביעות, וטענה בפניו שגיסו גרם לתאונת "פגע וברח", ואיימה על הגיס באמצעותו, באומרה, שאם לא יעביר לה את פרטי הפוליסה היא תדאג לך שיעצר – איום, שהביא לכך, שהועברו אל הנאשמת פרטי פוליסת הביטוח של רכב משפחת יאנקיס.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

195. ההגנה נמנעה מהבאת עדים חיוניים

הנאשמת נמנעה מלזמן את העדים הבאים, לעניין האישום השלישי:

(א) **הבת שלה** - שנהגה ברכב בעת האירוע המתואר באישום זה.

(ב) **סמי סוויסה** – לפי ת/9, חקירת הנאשמת במח"ש, היה ברכב עימה ועם בתה בחור בשם סמי סוויסה, שהוא ידיד של המשפחה (שורה 34). טענת הנאשמת, לפיה "אני לא חושבת גם שיש לו טלפון ואי אפשר למצוא אותו. לא דיברתי איתו הרבה זמן" (שורות 35-36) איננה יכולה לסייע לה, מאחר ולא הוכח בפני כל ניסיון לנסות לאתרו ולזמנו לעדות.

(ג) **הדו"ח שרשמה הנאשמת לחובת מר יאנקיס ושאותו שלחה לאת"ן חוף** – לפי ת/9ה' – הדו"ח לא הוצג, לא זומן כל עד בעניין זה, וטענתה הנ"ל של הנאשמת לא הוכחה לחלוטין, ואני דוחה גרסה זו על הסף.

(ד) **מר גבע** – שנטען ע"י הנאשמת שהוא שוטר פנסיונר, ועובד אצל עו"ד ניצה כהן, ושהוא זה אשר מסר לה את הטלפון של דוד מיכאל – אין כל ניסיון לזמנו למתן עדות.

הימנעות ההגנה מלזמן עדים חיוניים פועלת לחובתה, והמסקנה המתבקשת היא, ש**אותם עדים לא זומנו, מבלי ליתן כל הסבר מתקבל על הדעת לכך, וזאת בשל חשש הנאשמת שמא העדים יפריכו את גרסתה.**

196. עבירת האיומים:

סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בית המשפט העליון התייחס לעבירה זו בפסקי דין רבים, וכך נקבע ב-רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.1.2006):

"כבר נקבע בפסיקתנו כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח(1) 295, 299 ... חזר בית משפט זה פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן, בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, בעמוד 416 ... רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 4). זוהי גם ההלכה בשיטות משפט אחרות..

לפיכך כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני, בעמוד 415...). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני הנ"ל, בעמוד 416)."

בנוגע לדרישה כי האיום יהא "שלא כדין", קבעה הנשיאה בייניש בתיק ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408:

"אמנם, בעבירת האיומים הנדונה לפנינו הרכיב המוגדר 'שלא כדין' אינו מיותר, אך נראה לכאורה, כי ניתן להסתפק לצורך סעיף זה במבחן הנזכר של התנהגות ללא היתר פוזיטיבי בדיון" (שם, בעמ' 418)."

במקרה שבפניי, אמרה הנאשמת לדוד מיכאל, שאם לא ישלחו לה את פרטי פוליסת הביטוח, היא תביא לכך שמר יאנקיס יעצר – זהו איום בפגיעה בחירותו של מר יאנקיס, וכן איום בפגיעה בנכסיו, בשל החשש שתנסה להוציא כסף מהביטוח, וזה עלול להביא להעלאת הפרמיה המשולמת ע"י מר יאנקיס. האיום הוא גם בפגיעה בשמו הטוב של מר יאנקיס, עת תיארה הנאשמת את מעשיו כתאונת "פגע וברח". איום זה איננו כדין, שהרי אין כל בסיס למעצרו של מר יאנקיס, ומעבר לכך – לנאשמת אין כל סמכות לעצור אותו באותן נסיבות, וגם לא לאף שוטר אחר. דברי האיום של הנאשמת הושמעו תוך שהציגה עצמה כחוקרת ותובעת במשטרה, והוסיפה טענות שקריות לפיהן כלי הרכב התנגשו, ושהיו ברכב ילדים לא חגורים.

מכל הנ"ל עולה, שהנאשמת איימה על בני הזוג יאנקיס, באמצעות אחיה של האישה, מר דוד מיכאל. אמנם, בעדותו בפניי נשאל דוד מיכאל, אם הוא חש מאוים, והשיב: "ממש לא. אף אחד לא איים עליי" (עמ' 158, שורה 32), אך בחינת האיומים תיעשה בפן האובייקטיבי, ולא הסובייקטיבי של מר דוד מיכאל, ובחינה אובייקטיבית של תוכן הדברים מעלה, שדברים אלה יכולים לטעת מורא בליבו של אדם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 רגיל, גם אם מר דוד מיכאל לא חש בכך, והתנהגות משפחת יאנקיס בעקבות אותו איום, שהעבירו
2 בניגוד לרצונם את פרטי פוליסת הביטוח לנאשמת, מוכיחה, שאכן דברי הנאשמת עוררו מורא ופחד
3 אצל בני משפחת יאנקיס.

4
5 מסקנתי היא, שהתקיימו כל יסודות עבירת האיומים, ועבירה זו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

197. עבירת הפגיעה בפרטיות:

6
7
8
9
10 סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות קובע:

11 "2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

12 (7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם;"

13
14 סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות קובע:

15 "5. הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף 7(1), (3)

16 עד (7) ו-(9) עד (11), דינו - מאסר 5 שנים."

17 הוכח בפניי כנדרש, שהנאשמת עשתה שימוש במסוף המשטרתי לצרכיה הפרטיים ובדקה את הפרטים
18 הדמוגרפיים של אזרחים שלא לצורכי עבודתה. עוד הוכח בפניי, שמעשי הנאשמת פגעו במזיד
19 בפרטיותם של המתלוננים, כפי שפירטתי בהכרעת דין זו. אמנם כתב האישום ייחס לנאשמת עבירה על
20 סעיף 7(2) בלבד, ואין התייחסות לסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, הכולל את העבירה ועונשה, אך מכוח
21 הסמכויות הנתונות לי, ומאחר וביצוע העבירה הוכח בפניי, גם אם לא נכללה בכתב האישום, וניתנה
22 לנאשמת הזדמנות סבירה להתגונן מפני בצוע עבירה זו, וגם ב"כ הנאשמים לא התייחסו לעניין זה כלל
23 בסיכומיהם, קובע אני שהוכח כנדרש, שהנאשמת עברה עבירה על סעיף 7(2) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת
24 הפרטיות, על כן הנני מרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה זו.

198. עבירת המרמה והפרת אמונים:

25
26
27
28
29
30 סעיף 284 לחוק העונשין קובע:

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

"עובד ציבור, העושה במילוי תפקידו מעשה מרמה או הפרת אמונים, הפוגע בציבור, אף אם לא היה במעשה משום עבירה, אילו נעשה כנגד היחיד".

בפרק המשפטי של האישום הראשון, דנתי בעבירה זו, והתייחסתי לפסיקת בית המשפט העליון בנוגע אליה. בחינת יסודות עבירת המרמה והפרת האמונים, כפי שנקבע בפרשת **שמעון שבס**, אליה התייחסתי בפרק המשפטי שבאישום הראשון, מובילה למסקנה אחת ויחידה, לפיה כל יסודות העבירה התקיימו בעניינה של הנאשמת. אמנם, לא כל ניגוד עניינים גורר אחריו פגיעה מהותית באינטרס המוגן, ויש לבחון את מהותו ואופיו של ניגוד העניינים, בין היתר, באמצעות בחינת עוצמתו, מידת הסטייה מהשורה, מעמדו של עובד הציבור בהיררכיה הציבורית והשפעת פעולותיו על עובדי המדינה והציבור. הנאשמת פעלה בניגוד לכללים, עת הוציאה פרטים אודות המתלוננים מהמערכות המשטרתיות. בפרשת **רפאל לוי**, שגם אליה התייחסתי בפרק המשפטי שבאישום הראשון, נקבע, שדי בכך שהעבירה התאפשרה בשל תפקידו של עובד הציבור: הנאשמת נכנסה למערכות המשטרה לצרכיה האישיים, התייצגה בפני אחרים ככזב כבעלת תפקיד משטרי של תובעת ו/או חוקרת תאונת דרכים, איימה בשליחת ניידת משטרה ובמעצר, אמרה לדוד מיכאל שאחותו ו/או גיסו אחראים לתאונת פגע וברח, ואף אילצה את בני הזוג יאנקיס למסור לידיה את פוליסת הביטוח של רכבם, וזאת בניגוד לרצונם, תוך שהשתמשה במשאבים המשטריים בכדי להגיע אליהם ואל מר דוד מיכאל.

מעשיה של הנאשמת נעשו תוך ניגוד עניינים, שעה שפעלה לצרכיה הפרטיים, תוך שימוש במערכות המשטרתיות, וטיפול בתאונת הדרכים, או ב"אירוע", בה הייתה מעורבת בתה, וכאשר הנאשמת ישבה לצידה ברכב. עצם טיפול הנאשמת בתיק יוצר את ניגוד העניינים האסור, בין האינטרס הציבורי עליו היא מופקדת כשוטרת, לבין האינטרס האישי שלה בטיפול באותה "תאונת דרכים". מעשיה הנ"ל של הנאשמת מהווים הפרת אמונים, עת פגעה באימון הציבור בשוטרי משטרת ישראל, ובמוסד המשטרה בכללותו.

מצופה משוטר, הממלא תפקידו מכוח הדין, שלא לחרוג מסמכויותיו, במיוחד כשמדובר בסמכויות רחבות ובעלות משמעות מבחינת השפעתן ותוצאותיהן על הציבור. המערכת נותנת בשוטר אימון רב, מתוך אמונה שהוא לא ינצל את מעמדו ותפקידו לרעה, ומעשיה של הנאשמת מהווים פגיעה חמורה ומשמעותית באימון זה.

מסקנתי היא, שכל יסודות העבירה של מרמה והפרת אמונים התקיימו בעניינה של הנאשמת, והוכחו כנדרש, על כן הנני מרשיעה בביצוע עבירה זו.

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 14028-08-17 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

סוף דבר

לאחר שבחנתי היטב את כל הראיות בתיק, ולאחר שנתתי את דעתי למכלול הטיעונים שהעלו ב"כ כל הצדדים בסיכומיהם, ולאור כל המפורט בהכרעת דין זו, הגעתי למסקנות כדלקמן:

האישום הראשון

הוכח כנדרש שהנאשמת 1 ביצעה את כל העבירות המיוחסות לה באישום הראשון, ובנוגע לנאשם 2 נותר בליבי ספק, בנוגע לעבירה של פגיעה בפרטיות, על כן הנני מזכה אותו מביצוע עבירה זו, מחמת הספק, ובנוגע ליתר העבירות המיוחסות לו, הן הוכחו כנדרש.

לאור הנ"ל, הנני מרשיע את הנאשמים בביצוע העבירות הבאות:

זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות - עבירה על סעיף 418 (סיפא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 – שני הנאשמים.

שימוש במסמך מזויף - עבירה על סעיף 420 לחוק העונשין – שני הנאשמים.

קבלת דבר במרמה - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין - נאשמת 1 בלבד.

פגיעה בפרטיות עבירה על סעיף 2(7) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 - נאשמת 1 בלבד – שתי עבירות.

נאשם 2 – זיכוי מחמת הספק מביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות.

הפרת אמונים - עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין - נאשמת 1 בלבד – שתי עבירות.

האישום השני

הוכח כנדרש ששני הנאשמים ביצעו את כל העבירות המיוחסות להם באישום השני, על כן הנני מרשיעם בביצוע העבירות הבאות:

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 2/3/2021

ת"פ 17-08-14028 מדינת ישראל נ' כרסנטי ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

1 קבלת דבר במרמה - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין - נאשמת 1 בלבד.

2

3 סיוע לקבלת דבר במרמה - עבירה על סעיף 415 לחוק העונשין בצירוף סעיף 31 לאותו חוק - נאשם 2

4

5

6 דו"ח וידיעות לא נכונים - עבירה על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) - נאשמת 1 בלבד.

7

8

9

10 האישום השלישי - נאשמת 1 בלבד

11 הוכח כנדרש, שהנאשמת 1 ביצעה את כל העבירות המיוחסות לה באישום השלישי, על כן הנני

12 מרשיעה בביצוע העבירות הבאות:

13

14 מרמה והפרת אמונים - עבירה על סעיף 284 לחוק העונשין.

15

16 איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין.

17

18 פגיעה בפרטיות - עבירה על סעיף 2(7) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

19

20

21 ניתנה והודעה היום, י"ח אדר תשפ"א, 02 מרץ 2021, במעמד כל הצדדים.

22

23

24

25

זאיד פלאח

זאיד פלאח, שופט

26

27